
This is a reproduction of a library book that was digitized by Google as part of an ongoing effort to preserve the information in books and make it universally accessible.

Google™ books

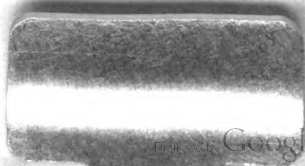
<https://books.google.com>

The book cover is dark brown with a decorative border. The border consists of multiple lines, with ornate floral and scrollwork designs at the corners and midpoints. A large, intricate scrollwork design is centered in the upper half of the cover. The title is printed in a serif font in the center of the lower half.

FABULAE AESOPICAE
COLLECTAE.

(4.-)

ΑΙΣΩΠΕΙΩΝ ΜΥΘΩΝ

ΣΥΝΑΓΩΓΗ.

FABULAE AESOPICAE COLLECTAE.

EX RECOGNITIONE

CAROLI HALMII.

LIPSIAE

IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.

MDCCCLXXXIX.

The University Library
University of California Santa Cruz

LIPSIÆ: TYPIS B. G. TEUBNERI.

PRAEFATIO.

PA
3851
A2
1889

Cum ab honestissimo librario invitatus essem, ut fabulas quas vocant Aesopicas in corpore scriptorum Graecorum et Latinorum, quod acerrimo studio edere ingressus est, publicarem, ut haud invitus negotium suscepi, ita novam editionem paraturus statim in magnam difficultatem incurri, cum incertus haerem, quae collectio ex tribus quae hoc saeculo in lucem emissae sunt typis repetenda esset. Sed quo diutius rem mecum reputabam, eo magis in eam sententiam deducebar non unam aliquam universam hodie repeti oportere, sed novam ex tribus concinnandam esse. Quam enim *Franciscus de Furia* anno 1810. publicavit collectionem, eam iam propterea, ut alia omittam, integram repetere nolui, quod inter fabulas 199, quas ille ex codice Florentino edidit, aliae interpolationibus ineptissimis foedatae, aliae sermone plane barbaro conscriptae sunt, quae eadem in aliis codicibus multo emendatioribus et puriore sermone compositae exstant. Haec editio repetita est in stereotypa Tauchnitziana, quam qui curavit nec ipse innumerabilia vitia, quibus Florentina scatet, corrigere scivit nec audisse videtur ingentem vitiorum numerum, quae editor Florentinus in suo exemplo patienter toleravit, iam aliquot annis ante cura Corais et Car. Ern. Christoph. Schneideri, qui editionem Florentinam Lipsiae a. 1810. iterum vulgavit, recte emendata fuisse. Post editionem Francisci de Furia eodem anno Parisiis prodiit amplissimum fabularum Aesopicarum corpus quod *Corais* curavit. Haec editio quamquam omnium optima merito habetur, tamen ita est instituta, ut neque totum corpus repeti neque unicum novae editionis fundamentum fieri potuerit. Nam Corais omnes fabulas, quotquot ex diversis codicibus editae erant, in unum corpus coegit, qua re ad usum criticum ille quidem apparatus copiosissimum congegit, sed minus legentium iucunditati prospexit; nam pauci erunt qui unam eandemque fabulam quinquies sexiesve narratam et haud raro aliam alia deterrius sine taedio leclitare possint. Neque delectus ex hac una editione fieri poterat, sed simul tertia collectio, quam *Io. Gottl.*

*

Schneiderus ex codice Augusteo bibliothecae Wolfenbuttelanae a. 1812. Vratislaviae publicavit, adhibenda erat. Haec enim, quae 231 fabulas continet, eo nomine praedicanda est quod haud exigua fabularum pars reliquis eiusdem argumenti aut inventionis aut orationis laude multum praestat. Ex his igitur tribus collectionibus novam ita adornavi, ut si quam fabulam a compluribus auctoribus narratam inveniebam, eam quae optime narrata vel minime vitata videretur eligerem, et ubi operae pretium videbatur, eiusdem fabulae aliam narrationem, quae aliquam insignem aut in argumenti tractatione aut in elocutione diversitatem haberet, adiungerem. Quoniam autem ex tribus diversis collectionibus nova componenda erat, ne vetus quidem fabularum ordo, quippe qui in quaque collectione diversus sit, servari poterat. Quae res cum ita se haberet, optimum duxi titulorum ordinem alphabeticum sequi, quo facilius quaeque fabula in mea editione inveniri posset.

Sed alia praeterea difficultas superanda erat, quae mihi quidem tanta videbatur, ut quidquid faceres male factum videretur. Nam constat Franciscum de Furia sex et triginta fabulas, quas apud alios auctores non invenerat, ex codice Vaticano primum edidisse, quarum quidem pleraeque tam manifesta choliamborum vestigia prae se ferunt, ut non interpretationem aut paraphrasim Babrii poetae, sed ipsos eius versus ac multos ne solutos quidem ante te habeas. Quod si editor Florentinus animadvertisset, ut Niebuhrius primo aspectu agnovisse dicitur, fortasse nunc integrum Babrium haberemus; nam codicem Florentia Romam remissum iam Niebuhrius ibi frustra quaesivit, cum incertum est quo fato deperisset. Iam postquam complures fabulae, quas Fr. de Furia ex codice Vaticano primum publicavit, iterum ex codice Babrii in monte Athoo reperto editae sunt, quid faciendum erat totum corpus fabularum pedestrium iterum edituro? Cum enim quod unum mihi probabatur, ut omnes Babrii fabulae in novam editionem reciperentur, librario ob eam causam displicuisset, quod Babrium edendum iam prius Schneidewino commiserat eundemque poetam bis typis exprimere noluit, mihi aut pars fabularum Vaticanarum prorsus omittenda (nam semicholiambos nemo iam ferret, cum plenos choliambos nunc ex alio fonte habeamus), aut saltem aliquot Babrianae recipiendae erant. Re autem diu mecum reputata tandem eam viam ingressus sum, ut in iis

fabulis Vaticanis, quae non haberent nisi versus Babrii solutos, ipsos versus choliambicos darem, in aliis, quae verbis liberius immutatis in codice Vaticano exstant, interpretationem pedestrem eligerem. Quoniam autem aliquot fabulae Babrianae a nova editione excludi non poterant, etiam longius progressus illas quoque fabulas Babrianas recipiendas existimavi, quarum nulla exstat interpretatio pedestri sermone composita, ut nova editio totum thesaurum fabularum, qui ad nostram aetatem pervenit, modico volumine complecteretur.

Restat ut locos indicem, qui mihi coniectura sanandi videbantur, qua in re multa leviora quae correxi silentio praetermittam itemque plerosque eos locos, qui comparatis aliis fabulis eiusdem argumenti levi negotio emendari poterant. In fabula 1, quae est una ex Vaticanis, codex habet: *καὶ τὰ γὰρ θὰ ἠρώτησαν τὸν Δία, πῶς εἶναι μετὰ ἀνθρώπων*. Putabat Corais εἶναι ex εἴη corruptum esse; ego malui δεῖ inserere, unde etiam sequens infinitivus ἐπέρχεσθαι pendet. — Sub finem fabulae 5 pro eo quod cod. Augusteus habet „*καὶ γὰρ ἦσαν ἔτι πτηνοὶ ἀτελεῖς*“ scribendum duxi: *ἔτι ἀπτήνες οἱ ἀετιδεῖς*, cum sit in edit. Neveletiana: *οἱ ἀετιδεῖς ἀπτήνες ἔτι τυγγάνοντες*. — In fab. 8 fere paenitet non scripsisse τὰ ὠκύτερα pro τὰ ὀξύτερα, quamquam diversi codices, quibus haec fabula continetur, in hac voce omnes consentiunt. — In fab. 12 scripsi παραβάλλον pro παραβαλῶν, quod sequens ἐκ παραλλήλου positum περιωρεῶν requirere videbatur. In epimythio eiusdem fabulae cod. Augusteus corrupte habet: *ἔνα . . συνίξεσθαι τὰς φιλλας*. Quid lateat nescio, fortasse ἐνίξεσθαι vel συνενίξεσθαι; sed dedi προσεταιρίζεσθαι, quod saltem sententiae convenit, quamquam ne ipse quidem verum iudico. — In fab. 12^b scripsi γελαστός pro γελάσας, ut haud scio an etiam apud Babrium 45, 12 pro γελοῖος corrigendum sit. — Fab. 16^b in editionibus sic orditur: *Ὅρνις δὲ ποτε*, quod mendum sic corrigendum erat: *Ὅρνις δήποτε*. In posteriore enim graecitate δήποτε fere promiscue pro ποτε in usu erat, ut exstat item in initio fabulae num. 25, 152, 362, 383 ed. Fur. Contra vitiosum δὲ ποτε est ibidem num. 119, 120 (in nostra edit. 21^c et 303), 196, 198, quae menda ne Corais quidem sustulit. — In fab. 21^c pro τὴν ἐγγήμει scripsi: *τὴν αὐτὴν ἐγγήμη*, ut saltem soloecismus tolleretur; sed num ipsum ἐγγαμεῖν sanum sit, admodum dubium videtur. Paulo post Corais acute coniecit φαιδρός pro σφο-

δρῶς corrigendum videri, quae haud scio an necessaria sit emendatio. — In fab. 28 scripsi *ἀξυνθεῖσαν* pro *ἀξανθεῖσαν* ex Lachmanni emendatione. Cum enim iam exemplum fabularum a me correctum Lipsiam misissem, ex amplissima Lachmanni bibliotheca emptionis iure comparata ad me pervenit editio Schneideriana a. 1812, in cuius marginibus homo in paucis ingeniosus aliquot egregias emendationes notavit. Non idem subsidium praebuit editio Corais, quam ex eiusdem bibliotheca possideo; in hac enim nullae emendationes, sed haud paucis locis vestigia metrorum, quae in fabulis in pedestrem sermonem dissolutis inveniuntur, significata sunt; uno tamen loco (v. ad fab. 280 pag. XI) egregiam emendationem suppeditavit. — In fab. 30 adhuc sic legebatur: *Τοῦ δὲ θεύματος ταύτην (τὴν ἀλώπεκα) εἰς μέσον κατασύραντος, καὶ τῶν λοιπῶν, παρὰ τὴν ὄχθην ἐστηκνυῶν, πρὸς αὐτὴν εἶπον, Μὴ ἐάσης ἡμᾶς, ἀλλὰ στραφεῖσα ὑπόδειξον τὴν εἴσοδον, δι' ἧς ἀκινδύνως δυνησόμεθα πιεῖν. Ἐκείνη ἀπαγομένη ἔλεγεν* etc. Restitui verborum compositionem, quae nulla erat, *εἰπουσῶν* pro *εἶπον* scribens; apparet enim apodosim a verbis *ἐκείνη ἀπαγομένη ἔλεγεν* incipere. — In fab. 41 reliquit I. C. Schneiderus vitiosam scripturam cod. Augustei *τῶν ἀρνῶν ἕνα λαβομένη*, quamquam cod. Florent. habet *τῶν ἀρνίων ἕν λαβομένη* et auctor ipse infra scripsit *τιθηνοῦμαι αὐτὸ* et deinde *ἦν μὴ ἀφῆς τὸ ἀρνίον*. Sed sic demum absoluta erit emendatio, si mecum scripseris: *τῶν ἀρνίων ἕν ἀναλαβομένη*, ut item in ed. Flor. restituendum est. Cf. fab. 47^b. — In fab. 43^b quae una est ex Syntipae *παραδειγματικοῖς λόγοις*, qui omnes pessimam graecitatem habent, dubito num rectum sit *ἐπὶ τὸ αὐτὸ ὄδοιπόρου*n, videturque *ἐπὶ τῷ αὐτῷ* scribendum esse, quoniam exemplum codicis Augustei (in mea ed. num. 43) *ἐν τῷ αὐτῷ ὄδοιποροῦντες* habet. — In epimythio fabulae 45 scripsi *αὐτοῖς ἐπιχειρεῖν* pro eo quod est in cod. Augusteo *ἐγχειρεῖν*. — In fab. 47 idem codex habet: *οἶα κεφαλὴ ἐγκέφαλον οὐκ ἔχει*. Malim: *οἶα κεφαλὴ ἐγκέφαλον δ' οὐκ ἔχει*. — In fab. 53, quae item una est ex Syntipianis, intacta reliqui verba *φόβον εὐθύς καὶ χαρᾶς ἀνάπλεως γίνεταί*, quamquam exspectes *φοίβου* pro *φόβου*, sed nescio alibine hoc vocabulum substantivi vicem gerens inveniat. — In fab. 57 scripsi pro *πότερον κυνὸς* cum Lessingio *πότερον λύκου*, cum lectio librorum a sententia fabulae prorsus abhorreat. — In fab. 63 *πρὸς αὐτὸν* emendavi in *πρὸς αὐτήν*, ut

στήλη intelligatur. — In fab. 84 (Babr. 28) videndum est ne in versu extremo, cum codex ex monte Athoo ποσότητα habeat, verius sit ποσσότητα i. e. grandialem, quam quod ex cod. Vaticano Lachmannus recepit ποιότητα, quod Corais in πιότητα mutare voluerat. — Ad fab. 85. De avi noctivaga incertae significationis βωταλις (nisi nomen corruptum est; nam in aliis codd. βούταλις scribitur) v. Cor. p. 416 et I. G. Schneid. p. 170. In eadem fabula cum codex Aug. habeat συνελήφθεν, malui scribere συνελήφθην et deinde έσωφρουσίθην, quam prius vulgatum συνελήφθη recipere. — Fabula 87 nunc primum accessit, ut etiam specimen mythographiae Byzantinae exhiberetur. — In fab. 91 (Babr. 2) scripsi: και την δίκελλαν άπολέσας άνεξήτει, ubi codex habet έξήτει, Lachmannus autem άπολέσας ποτ' έξήτει delit. Cf. locum simillimum Babriacae 23, 2: Ταύρον κεράστην άπολέσας άνεξήτει. — In fab. 94^b sustuli μέν ante τής όψεως et scripsi εξαργριουμένη pro επαργριουμένη, ut est infra εξαργριαινονουσιν. — In fab. 97^b dubia videtur forma άνεξωώθη, pro qua fort. άνεξώθη scribendum est; reliqui tamen scripturam ob id quod Lobeckius ad Buttmanni grammat. maiorem Vol. II, p. 192, not. 3 adnotavit. — In fab. 100^b scripsi: τους γάρ όφεις και τα λοιπά ερπετά συλλαμβάνων άναιρειν, ό όρνιθοθήρας έφη, ubi cod. Florentinus vitiose habet: άναιρει και ό όρνιθ. έφη. — In fab. 103 pro eo quod habet cod. Augusteus δεσμια κομισαι posui δέσμην κομισαι, cum nec numerus pluralis nec vocabulum ipsum ferendum videretur. Accedit quod infra codex ipse habet: λύσας την δέσμην. — In fab. 107 invita loci sententia legebatur: άπήτει τον συναχθέντα μισθόν. Correxi τον συνταχθέντα μισθόν, quae emendatio facilius videbatur, quam alia quae item locum habere poterat: τον στοιχηθέντα μ., ut est in fab. 107^b, in qua αυτόν ante ένώπιον delendum putavi. In eadem fabula dubito num verum sit έξήτει τον σ. μισθόν, cuius loco cum in fab. 107 άπήτει τον σ. μισθόν inveniatur, hic quoque έξήτει scribendum videtur. Deinde cod. Florent. mance habet: αναβλέψασα τοινυν ή γραυς ουδέν των προσόντων αυτή έθεάσατο έν τή οικία αυτής. ώς ούν επέμενεν ό ιατρός etc., quem locum ex cod. Oxoniensi, in quo prior pars fabulae fere ad verbum cum cod. Flor. conspirat, supplevi. — In fab. 112 et 112^b pro διετέλει πολλά ποιούσα ex fabula eiusdem argumenti in cod. Flor., quam propter magnas quas habet interpolationes recipere nolui, fortasse rectius διετέλει πολλά τελούσα

scribendum erat. Deinde scripsi in fab. 112: οὐ μικρὸν βίον πορίζουσα, ubi cod. August. barbarismum habet: οὐ μικρὰ βιοπορισθεῖσα. Sed possis etiam οὐ μικρὰ τῷ βίῳ πορίζουσα corrigere. Nec verba quae sequuntur „θεασάμενος δέ τις αὐτὴν ἐκ τῶν δικαστηρίων“ sana videntur, ubi ἀπαγομένην post αὐτὴν intercisisse videtur, nisi sic corrigendum est: θεασάμενος δέ τις αὐτὴν τῶν ἐκ τοῦ δικαστηρίου. — In epimythio fabulae 131, quae Syntipam auctorem habet, adhuc vulgabatur: οἱ περιττοὺς καὶ ἀνοήτους κτώμενοι φίλους, ubi necessario ἀνοήτους corrigendum erat. — In fab. 138 codex Aug. habet: ὅθεν ὀρύξαντες σπήλαιον ποιήσουσι, quam lectionem I. G. Schneiderus egregiam nominat, quamquam ego non video, qua ratione cum argumento fabulae conveniat. Certam medicinam afferunt aliorum codicum lectiones qui habent: πλέον ὀνήσωσιν vel οἰήσωσιν vel οἰσωσιν. His adsumptis hanc novam effinxi: ὅθεν ὀρύξαντες πλέον ποιήσουσι. Sed nescio quo pacto factum ut πλεῖον, non πλέον scriberem, quod a Lachmanno in margine rectius pro σπήλαιον substitutum postea vidi. — In fab. 148 pro „διὰ τοῦ ἀρχοῦ“ habet codex Aug. διὰ τὰς ἀρχάς, alii codd., in quibus est eadem fabula, διὰ τοῦ ὄχλου. Illud quod I. G. Schneiderus invenit recipere malui quam C. Fr. Hermanni commentum διὰ τοῦ ὄρρου (v. Mus. Rhen. Welckeri et Ritschelii V, p. 621) aut Volgeri διὰ τοῦ ὄχετοῦ in Praef. ad Fab. Aesop. p. XVIII ed. Lips. 1811. Sed male in eadem fabula Schneiderus ἂν ante verba αὐτὴν εἰσαγάγη adiecit, quod inducendum esse (invenitur enim in aliis codd.) iam Corais intellexerat, cuius sententia lectione codicis Aug. confirmata est. Deinde Lachmanno auctore codicis lectionem „ἂν ἔτερον μοι ἐπεισέλθῃ“ retinui; acute enim intellexit membrum virile significari, quam obscenam significationem qui ignorabant Ἔρωσ pro ἔτερον inepte substituerunt. — Sub finem fabulae 150 Schneiderum secutus ἀλλὰ ante verba μέχρι γονάτων inserui, sed incertus sum rectene id fecerim; nam potest μέχρι γονάτων etiam glossema verborum εἰς πᾶν τὸ σῶμα haberi. — In fab. 165 quod ante me vulgabatur „ὦ δειλότατον θηρίον, ποῦ σου ἡ προλαβοῦσα ἰσχὺς;“ C. Ern. Christ. Schneiderus in Indice Graecitatis sic interpretatus est: *ubinam est vis illa tua, quae antea abstulit?* sc. oves; vel intellecto ἐαντήν: *ubi est vis illa, quae sibi magna videbatur?* Mihi cum neutra explicatio ne in tali quidem scriptore (habet enim fabella Syntipam auctorem) ferenda vide-

retur, scribendum putavi προσβαλοῦσα pro προλαβοῦσα: *ubi est fortitudo, quae istum impetum fecit?*, ut est supra: λύκον θεασάμενος προσβάλλοντα τῇ πολυμνῇ. — In fab. 166 perperam legebatur καὶ οὕτως ἐπνυθάνετο, quod mutavi in καὶ ὡσαύτως ἐπνυθάνετο. Sic enim vel καὶ ὁμοίως (cf. fab. 173^b) scribendum fuisse sententia ipsa docet. In extrema autem fabula συνενύξωμαι pro συνενύξομαι correxi. — In epimythio fab. 167 malui pro eo quod cod. Augusteus habet ῥᾶδιον φέρουσι, corrigere ῥᾶον φέρουσι quam ex cod. Florent. ῥαδίως sumere; illud enim sententiae magis convenire videtur. Contra in epimythio fab. 187 fere paenitet non scripsisse: ῥᾶδιον παραινεῖν ἃ πονεῖν ὑπήρξεν ἀδύνατον, pro ῥᾶον κτλ. — In fab. 168 adhuc vulgabatur: προῆλθεν ὠχρὸς καὶ μόλις ζῶν. Correxi μόλις βαδίζων, id quod confirmatur Babbrii fab. 75, 10: προῆλθεν ὠχρὸς, τοῖς ποσὶν μόλις βαίνων. Intactam reliqui in eadem fab. lectionem δεινὸν ἠπέλλουν τοὺς ἰατροὺς πάντας, quamquam vix sana videtur. — In fab. 174^b lectionem vulgatam μύλον ἀντὶ μάχης ἐλάμβανεν ita emendavi, ut μυλῶνα restituerem, id quod necessarium erat, cum inferius idem legatur: ἀντιλαμβάνω τὸν μυλῶνα τῆς μάχης. — In fab. 185 scripsi τοῦ χειμῶνος ἐνισταμένου pro τοῦ χ. ἐφισταμένου; cf. fab. 173^b in. — In fab. 187 scripsi τί δὴ λοξὴν etc. pro τί δὲ λ., rectius, opinor, quam Corais, qui δὲ delevit. — In fab. 196 malae graecitatis, quam de Furia ex cod. 30. Plut. LVII bibliothecae Mediceae edidit, quod codex habet ἀπελθὼν καὶ ὁ κλέπτης mutavi in ἐπελθὼν κ. ὁ κ. — In fab. 200 legitur: Γλαυξ δὲ μόνη ἐπιγνοῦσα, τὸ ἑαυτῆς ἀφηρεῖτο τὸν κολοῖον, καὶ τὰ ἄλλα πράττειν ἀνέπειθεν. Addidit Corais οὕτως post πράττειν; at, ni fallor, haec est sententia: *et reliquis quoque avibus persuasit, ut suum quaeque reposceret.* — In eo, quod legitur in fab. 200^b: ὅπως τὸν ὠραιότερον πάντων καταστήσῃ ἐπ' αὐτοὺς βασιλέα, haud scio an ἐπ' αὐτοῖς emendandum sit. — In fab. 201 pro τῆς ἐξ ἀμφοτέρων διαίτης correxi: τῆς μετ' ἀμφοτέρων διαίτης; cf. fab. 201^b et 202. — In fab. 207^b vereor ut rectum sit ὁ μὲν πέπονθας, sed non suppetebat probabilis emendatio. — In fab. 215 malim ὁ καιρὸς οὐκ ἐφῆκεν pro ὁ κ. οὐκ ἀφῆκεν. — In fabula Syntipae num. 223 dubium est, num verum sit μεγίστη συνολκῆ καταπέτωκε, et fortasse scribendum est: μεγίστη σὺν ὀλκῆ κ. In eadem fabula, ubi codex habet ἀδεκάστως, vulgatum est ἀδικάστως, quam Corais ἀκριβῆ διόρθωσιν vocat, quamquam bona

graecitas ἀλογίστως flagitaverit. Vide tamen ne auctor ἀκηδέστως scripserit; vereor enim ne ἀδικάστως plane barbarum sit ac fortasse ne Graecum quidem vocabulum. — In fab. 224 perverse adhuc legebatur: Γραῦς δὲ εἶπεν αὐτῷ· „κύων, τί φαντάζει; κτλ.“ Restitui sententiam ex Babrio 104, verborum distinctione sic emendata: γραῦς δὲ εἶπεν αὐτῷ κύων· „τί φαντάζει κτλ.“ — In fab. 234 scripsi ἐπιπύκιον ἄσας ἀπέπτατο pro ἐ. ἄ. ἔπτατο. Nec sanum videtur quod paulo ante legitur ἡγανάκτησεν, quem locum Car. Ern. Christ. Schneiderus ex usu posterioris graecitatis p. 61 sic interpretatur: *leo suis unguibus se discerpit, donec fessus et aegrotus procubuit*. Talis utique esse debet sententia, sed num verbo ἀγανακτεῖν, pro quo ἀπαυδαῖν vel simile aliquod exspectes, exprimi potuerit, admodum dubium est. — Fabula 240^b, quae ex codice Florentino primum edita est, sic incipit in codice: Φάσις ἦλθε πᾶσι τοῖς τετραπόδοις, καύχημα κατέχουσα εἰς παίδων πλήθη. Scripsi στάσις pro φάσις, itemque suspiciosum habeo κατέχουσα, pro quo malim καταχέουσα, i. e. *diffundens*. — In fab. 252 versus quartus sic vulgabatur: πῶς νῦν μανεῖς οὐ μεστὰ δακρύων δράσεις; Metrum iambicum flagitabat ut δράσεις δακρύων corrigeretur. — In fab. 255 scripsi: καί τις σε, ἔφη, τῶν συνελθόντων τοσοῦτον ἀφέλησεν; ubi a vulgatis σε abest. — In extrema fabula interpunxi: εἶπεν οὕτως· οὐ χροῖ, ubi in vulg. οὕτως cum οὐ χροῖ invita sententia coniunctum est. — In fab. 257 corruptam lectionem cod. Florentini περιειλίττετο (cod. Augusteus habet περιειλεῖτο) intactam reliqui, quamquam emendatio περιηλυτεύετο haud improbabilis videbatur. Afferunt autem lexicographi exemplum verbi περιηλυτεύεσθαι ex versione Septuag. v. Ierem. 49, 3. Simili ratione in aliquot codicibus Plutarchi v. Cat. c. 13 περιήλυσιν in περιείλησιν transiit. — De verbis dubiis 257^b ἀλλὰ τὴν κακὴν ὁδὸν... ἀνατρέπω v. Io. Gottl. Schneiderum p. 190. — In fab. 258 initio necessario θήρας ἐθήρευον pro θήρας ἐθήρευον scribendum erat; v. quod sequitur: ἐπεὶ δὲ ζωᾷ τινα ἐθήρευσαν. — Initio fab. 264 scribit fort. rectius Lachmannus καταλιπὼν αὐτὸν ἔφηνγε. Quod autem in extrema fabula legitur τοῦτον εἰς ἐμὲ ἐξαιμάτωσας, pro quo habet cod. Flor. εἰς ἐμὲ τοῦτον ἀφαιματοῦσι, notavi obelo, cum quod in mentem venit ἐξεμάστευσας non sufficere videretur. Requiritur autem verbum quod significat *transferre* vel *derivare*. — In fab. sequenti ex Babr. num. 30 codex Athous habet in v. 7 sqq.:

ὁ δὲ λιθουργὸς εἶδεν ὑπνώσας
αὐτὸν τὸν Ἑρμῆν ἐν πύλαις ὄνειρείαις
εἶδε λέγοντα τὰμὰ νῦν ταλαντεύη·

quos ex sententia Meineckii Lachmannus ita constituit:

ὁ δὲ λιθουργὸς εἶδεν ὑπνώσας
αὐτὸν τὸν Ἑρμῆν ἐν πύλαις ὄνειρείαις,
,σὺ δὴ" λέγοντα „τὰμὰ νῦν ταλαντεύη”

Ego faciliorem adhibens medelam εἶτεν (= εἶτα) scripsi pro εἶδεν, et deinde in v. 9. εἶδεν λέγοντα. — In fab. 266 nolui ἐὰν πείσησθε mutare in ἐὰν πεισθῆτε, veritus ne scriptorem ipsum corrigerem. — In epimythio fabulae 269 scripsi δι' ὄρκων πεισθέντα, ubi perperam habent editiones δι' ὄρκον π. In fab. ipsa verius videtur συντίθεντο quam quod nunc legitur συνέθεντο, cf. Babr. 93, 6. — In fab. 271^b emendavi κακῶς ἀπόλοιντο pro κ. ἀπολοῦνται, sed intacta reliqui verba antecedentia παραπλησίως ἡμαρτηκέναι τυφλῶ, quae Io. G. Schneidero p. 193 haud immerito subobscura videbantur. Si sana est lectio, in hanc, nisi fallor, sententiam accipienda est: *utinam lupus tamquam caecus aberrasset, i. e. me non apprehendisset.* — In fab. 274^b quod cod. Aug. habet ἐὰν σὺ ἀπολογιῶν εὐπορῆς, ἐγὼ σε οὐ κατέδομαι, poterat utrumque ferri; sed propter lectiones, quibus idem responsum in aliis codd. traditum est, Schneiderum secutus lectionem emendandam existimavi, sed ita ut pressius, quam ille fecerat, codicis vestigia sequerem; scripsi enim: καὶν σὺ ἀπολογιῶν εὐπορῆς, ἐγὼ σε οὐχ ἤττον κατέδομαι. — In fab. 275^b est quod de veritate lectionis ἀπειλουμένης (pro ἀπειλούσης) dubites. — In sequenti fab. 275^c correxi πιστεύσας γυναικί, ubi adhuc legebatur πιστεύσει γ. cf. Babr. 18, 10. — In fab. 276 scripsi ἐξήτει pro ἐξήτει; v. Babr. 94, 5. — In fab. 278 scripsi: δῆσας τίς σ' ἐξέθρεψε τοῦτον; ubi in vulg. σ' deest. Verba sequentia ἀλλὰ τοῦτο etc. lupus dicere videtur, quare ἔφη addidi. In epimythio subobscurum vereor ut Corais hac emendatione sententiam assecutus sit: Ὁ λόγος δηλοῖ τὸ ἐν ταῖς συμφοραῖς μὴ δεῖν γαστρίζεσθαι. — In fab. 279 vulgatam ἀφείλε το πρόβατον restituto ἀφείλετο correxi, id quod cum sermonis usus flagitavit, tum quod sequitur: ἀδίκως ἀφείλον τὸ ἐμόν. — In fab. 279^b pro ἄρας ἀρνὸν corrigendum fuisse ἄρας ἀρνίον, quae sequuntur docent. — Fabulam 280 auctore Lachmanno (v. supra pag. VI) in versus iambicos digessi, sed ita ut primum versum, quem

ille sic ordinaverat *Τόποις ἐρήμοις ἐμπλανώμενος λύκος*, ex mea emendatione et faciliore et complotiore ita scriberem: *Λύκος πλανώμενός ποτ' ἐν ἐρήμοις τόποις*. — In fab. 281 cod. Flor., item ed. Nevelet. habet: *ἵνα τις αὐτῶν τιποτοῦν κυνηγήσας εἰς μέσον ἀγάγη*. Non sufficit quod proposuit Corais p. 154: *ἔν' ὅ τις αὐτῶν τιποτοῦν κυνηγήσῃ, εἰς μ. ἀ.* Ego certa emendatione mihi videor scripsisse: *ἔν' ὅτι τις αὐτῶν δηποτοῦν κυνηγήσῃ κτλ.*, qua facta et sententia et metrum (nam exiit integer versus choliambiacus, cuius metri alia quoque vestigia in fabula supersunt) restituta sunt. — In fab. 285 ineptum *συρξενσάσης* ex Babr. 114, 4 in *συρισάσης* emendavi. — In fab. 291^b sententia ipsa requirebat, ut pro *παραλόγως* scriberetur *οὐ παραλόγως*; cf. Babr. 31, 3. Sub finem autem fabulae scripsi *οἱ μὲν οὖν ἄοπλοι* pro eo quod cod. Flor. habet *οἱ μὲν γὰρ ἄοπλοι*. — In fab. 292 nolui *θνησκούσης οὐ μέλει μοι* propagare, sed scripsi *θνησκούση*. De voc. autem, quod legitur in epimythio *παρακολουθῶσι*, v. Car. Ern. Chr. Schneid. in not. crit. p. 15. Corais tamen p. 384 emendandum esse proposuit *παρακολουθήσῃ* scil. *ὁ θάνατος*, quod fere paenitet non recepisse. — In fab. 294 Lachmannum secutus *ἐποφθαλμιῶν* pro *ἐποφθαλμιζων* scripsi; cf. fab. 168 ed. I. G. Schneideri. — In verbis fab. 301 *ὑφελόμενος τὸ κρέος*, pro quibus cod. Flor. habet *ἀφελόμενος μέρος τι τοῦ κρέατος*, vereor ut rectum sit *τὸ κρέας*, quod quamquam ita ferri possit, ut caro quam adolescentuli empturi erant intelligatur, tamen suspicor scribendum esse: *ὑφελόμενος τοῦ κρέως*. In eadem fabula et item in sequenti vitiosum *λήσεσθε* in *λήσετε* emendavi, ut etiam Lachmannus in exemplo ed. Schneiderianae correxit. In epimythio denique scripsi *ἢ αὐτῇ* pro *αὐτῇ*, qui in verbis obscuris hanc sententiam inesse existimem: *Eadem est periuria impietas, etiam si quis eam sibi commodam reddit*, i. e. ita impietatem committit, ut nullam commisisse videatur. — In fab. 306^b edd. vulgatae habent: *ἢ μὲν αἴθνια τοῖς αἰγιαλοῖς αἰεὶ παρεδρεύει, μὴ που τὸν χαλκὸν ἐκβάλλῃ ἢ θάλαττα*. Corrigendum esse mihi videbatur: *μὴ που . . . ἐκβάλλει*, i. e. *mergus litoribus adsidet, si forte mare aes eructet*. — In fab. 316^b scripsi *κάτω τοῦ φρέατος* pro *κάτωθεν τ. φ.*; in fab. autem 318 *συνέβη δ' οὖν* pro *συνέβη γοῦν*. In epimythio eiusdem *ἀθωρόν πτώμα γίνονται* vitiosum videtur et fort. scribendum: *ἀθωρόν πτώμα πεσοῦνται*, si quid in tali scriptore, qualis Syntipas est, divinare licet.

— In fab. 320 malui verba *καὶ ὅς οὐδὲν ἐποίει* ut spuria uncinis circumcludere quam deleto *οὐν* cum Corais scribere: *Καὶ ὡς οὐδὲν ἐποίει, δῆσας κτλ.* Cum enim dominus dicat, sibi probatione asini ne opus quidem esse, qui iam ex consortio eius mores cognoverit, alienum videtur illud quoque narrari, asinum nihil laborasse et propterea pristino domino redditum esse. — In fab. 322^b, quae sermone plane barbaro ex Babrii fab. n. 111 translata est, cod. Flor. mendose habet *κλυσιθέντων τῶν σπόγγων*. Emendavit Corais ad sententiam recte: *ἐμπλησθέντων τῶν σπ.*; ego vestigia codicis pressius sequens: *κλυσιθέντων τῶν σπόγγων*. In verbis autem superioribus scripsi cum Car. Ern. Chr. Schneidero *ὑποζύγιον* i. e. *subiugem* pro *ὑποζυγίω*, quamquam verum eum assecutum esse praestare nolim. — In fab. 330 perverse legebatur *κἄν αὐτῷ μόνον ὀφθῶμεν* (a quo tandem?), quod vitium emendatione *αὐτὸ μόνον* correxi. — Non minus certum videtur quod in fab. 332 scripsi, *ἔνθεν δὴ καὶ ἔφησε τῷ ὄνῳ*, ubi cod. Flor. *ἔνθεν τι* habet. — In fab. 335 cod. Flor. pro eo, quod est in cod. Aug. *ἀφείς τὴν λείαν διὰ κρημνῶν ἐφέρετο*, habet: *ἀφείς τὴν λείαν ἀτὰρ δ. κ. ἐ.*, quod ita mutabat C. Fr. Hermannus, ut scriberet *τὴν λεωφόρον*; rectius, opinor, Corais, si quae ratio est habenda vocabuli corrupti *ἀτὰρ*, correxit *τὴν λείαν ἀταρπὸν* sive *ἀτραπὸν*. — In fab. 342 scripsi Lachmanno auctore *ἐξεκόλαπτε* pro *ἐξεκόλαψε*. — In fab. 343^b reliqui scripturam codicis Aug.: *συνέβη δ' αὐτὸν μὴ μόνον ὃ προσεδόκησε σφαλῆναι*, quamquam bona Graecitas flagitabat ut *οὐ προσεδόκησε* scriberetur. — In fab. 351 lectionem codicis Aug. *στερονοπονουμένης* mutavi in *στερονοκοπουμένης*; inferius autem ex cod. Flor. *ὠτίου* pro *ὠτὸς* recepi, quod fur non aurem, sed auriculam matris apprehendisse putandus est. Sub finem denique, ubi cod. habet *πρωῶτον μὲν δέλτον*, emendavi: *πρωῶτον τὴν δέλτον*. — In fab. 349^b scripsi *ἀπεμορφώθη* pro *ἀνεμορφώθη*, ut *ἀποτυποῦν, ἀποζωγραφεῖν, ἀποπλάττειν* et similia dicuntur. — In fab. 353^b debebam fortasse *ἐπιβοῶμενος* ... *ἐπὶ βοήθειᾳ* pro *ἐπὶ βοήθειαν* corrigere, cum infra auctor fabulae item scripserit *ἐπιβοῶντος ἐπὶ βοήθειᾳ*. Sed non ferendum videbatur *κατὰ τὸ ἦθος*, cuius loco quod sententia requirebat *κατὰ τὸ ἔθος* restitui. — In extrema fab. 352 scripsi *μέμψαι* pro *μέμψη*, propterea quod cum in repetitionibus eiusdem fabulae *μέμφου* legitur, tum imperativus futuro aptius videbatur. Epimythium autem, quod in cod. Aug. et Flor. plane

absurdum est, ex Hudsoniana transferendum putavi, quamquam ne hoc quidem placet, cum fabula potius *πρὸς τοὺς παρὰ καιρὸν νουθετοῦντας* scripta sit. — Ad verba fabulae 367 „*καὶ στεφθεὸς ὁ κυβερνήτης ὑπάρχων ἔφη*“ adnotavit Corais: *ὑποπτος ἢ γραφή*. Si quid mutandum est, non dubito quin verum sit: *καὶ ἀύστηρός ὁ κυβ. κτλ.* — In fab. 403 displicet quod legitur *ὅπου γὰρ τοιοῦτον πικρὸν ἄγγελον ἔχει*, nolui tamen *οὕτω πικρὸν* ex Babrio corrigere. Itemque incertus haereo, utrum in verbis quae sequuntur *οὐκ ἂν ὑποίσω*, quod facile in *οὐκ αὐτὸν ὑποίσω* corrigas, soloecismus librariis an ei qui fabulam ex Babrio concinnavit imputandus sit. — In fab. 405 lectio vulgata *πότερον . . . χρήσομαι* necessario coniunctivo *χρήσωμαι* restituto corrigenda erat. In sequenti autem fabula scripsi *διελέχθη* pro *διετέθη* auctore C. Fr. Hermanno (v. Mus. Rhen. Ritschelii et Welckeri V, p. 620), qui de huius verbi solemnium in rebus Venereis usu doctam Pierisoni ad Moeridem p. 131 adnotationem conferri iubet. In eisdem fabulae epimythio invita Minerva confecto sententia flagitabat, ut *αὐτοὺς ὑπ' ἐκείνων* pro vulg. *τούτους ὑπ' ἐκείνων* scriberem. Quod autem verbum *λογοθετεῖν* attinet, idem quod vulgare *νουθετεῖν* significare existimo. — In fab. 414 quod antea vulgabatur *διαβαίνων πέλαγος ἐν τύχη*, si sententiam spectes, Corais sic recte emendavit: *διαβαίνων πέλαγος, εἰ τύχοι*, sed et facilius et verius erat *ἦν τύχη* scribere. — In fab. 418 vix sanum est *ξένη*, quamquam bis in fabella legitur, videturque utroque loco *ξουθή* ex Babrio restituendum esse. — In fab. denique 425 intactum reliqui *καταναλλσκων*, cum tria exempla, Neveletianum et Florentinum et Augusteum, genus masculinum habeant. Ac videtur ferri posse, si cogites homini interroganti *τίς εἶ*; ut naturam, ita sexum bestiolae ignotum fuisse. — Intelligo equidem etiam nunc haud pauca vitia in his fabulis inesse, sed spero fore ut iudices aequi agnoscant me haud inutilem operam post Coraim in iis emendandis collocasse.

Scribebam Monachii mense Iulio a. 1852.

Carolus Halm.

1. Ἀγαθὰ καὶ Κακὰ. (F. 347. C. 402.)

Ἀγαθὰ πάντα ὑπὸ τῶν κακῶν ἐδιώχθη, ὡς ἀσθενῆ ὄντα· εἰς οὐρανὸν δὲ ἀνήλθον. Καὶ τὰγαθὰ ἠρώτησαν τὸν Δία, πῶς εἶναι δεῖ μετὰ ἀνθρώπων. Ὁ δὲ εἶπε, μὴ μετ' ἀλλήλων πάντα, ἐν δὲ καθ' ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἐπέρχεσθαι. Διὰ τοῦτο τὰ μὲν κακὰ συνεχῆ τοῖς ἀνθρώποις, ὡς πλησίον ὄντα, ἐπέρχεται, τὰ δὲ ἀγαθὰ βράδιον ἔξ οὐρανοῦ κάτεισι.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ἀγαθῶ μὲν οὐδεὶς ταχέως ἐπιτυγχάνει, ὑπὸ δὲ τῶν κακῶν ἕκαστος καθ' ἐκάστην πλήττεται.

2. Ἀγαματοπόλης. (F. 128. C. 148 et p. 345. S. 99.)

Ἐύλιόν τις Ἑρμῆν κατασκευάσας, προσευγκῶν ἐπῶλει. Μηδενὸς δὲ ὠνητοῦ προσιόντος, ἐκκαλέσασθαι τινὰς βουλόμενος ἔβόα, ὡς ἀγαθοποιὸν δαίμονα καὶ κέρδους τηρητικὸν πιπράσκει. Τῶν δὲ παρατιχόντων τινὸς εἰπόντος πρὸς αὐτόν· „ὦ οὔτος, καὶ τί τοῦτον ὄντα τοιοῦτον πωλεῖς, δέον τῶν παρ' αὐτοῦ ὠφελειῶν ἀπολαύειν;“ ἀπεκρίνατο· „ὅτι ἐγὼ μὲν ταχείας ὠφελείας τινὸς ἐπιδέομαι, αὐτὸς δὲ βραδέως εἴωθε τὰ κέρδη περιποιεῖν.“

Πρὸς ἄνδρα αἰσχροκερδῆ καὶ τὸ θεῖον περιφρονοῦντα.

3. Ἀγροῖκος καὶ Ὀνάρια. (F. 413. C. 346.)

Γεωργός τις ἐπ' ἀγροῦ γεγηρακῶς, ἐπεὶ μηδέποτε εἰσῆλθεν εἰς ἄστν, παρεκάλει τοὺς οἰκείους τοῦτο θεάσασθαι. Οἱ δὲ ζεύξαντες Ὀνάρια καὶ ἐπὶ τῆς ἀπήνης αὐτὸν ἀναβιβασάμενοι, μόνον ἐκέλευσαν ἐλαύνειν. Ὀδεύοντι δὲ χειμῶνος καὶ θυέλλης τὸν ἄερα καταλαβόντων

καὶ ζόφου γενομένου, τὰ ὄντρια τῆς ὁδοῦ πλανηθέντα εἰς τινα κρημνὸν ἐξετόπισαν τὸν πρεσβύτεν. Ὁ δὲ μέλων ἤδη κατακρημνίζεσθαι „ὦ Ζεῦ,“ εἶπε „τί ποτέ σε ἠδίκησα, ὅτι οὕτω παρὰ λόγον ἀπόλλυμαι, καὶ ταῦτα οὐδ' ὑφ' ἱππων γενναίων οὐδ' ἡμιόνων ἀγαθῶν, ἀλλ' ὄναρτων εὐτελεστάτων;“

4. Ἀετός. (C. 133.)

Ἐπεράνωθεν πέτρας ἀετὸς ἐκαθέζετο, λαγῶν θηρεῦσαι ζητῶν. Τοῦτον δὲ τις ἔβαλε τοξεύσας· καὶ τὸ μὲν βέλος ἐντὸς αὐτοῦ εἰσῆλθεν, ἡ δὲ γλυφίς σὺν τοῖς πτεροῖς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν εἰστήκει. Ὁ δὲ ἰδὼν ἔφη· „καὶ τοῦτό μοι ἑτέρα λύπη, τὸ τοῖς ἰδίῳις πτεροῖς ἐναποθνήσκειν.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεινὸν ἐστίν, ὅταν τις ἐκ τῶν ἰδίων κινδυνεύσῃ.

4^b. Ἄλλως. Τοξότης καὶ Ἀετός. (C. 133. F. 218.)

Τοξότης ἀετοῦ κατεστοχάζετο, καὶ βέλος ἀφελὲς εἶλε τὸν ἀετόν. Ἐπιστραφεὶς δὲ ὁ ἀετὸς, καὶ τὸ βέλος ἰδὼν ἐπτερωμένον τοῖς οἰκείῳις πτεροῖς, ἔφη· „τὰ παρ' αὐτῶν τοῖς πολλοῖςπραγμάτων οἰκείων ἐπιβουλή.“

5. Ἀετὸς καὶ Ἀλώπηξ. (S. 1. C. 1 et p. 279 sq. F. 1.)

Ἀετὸς καὶ ἀλώπηξ φιλεῖν ἀλλήλους συνθέμενοι, πλησίον ἑαυτῶν οἰκεῖν διέγνωσαν, βεβαίωσιν φιλίας τὴν συνήθειαν ποιούμενοι. Καὶ δὴ ὁ μὲν ἀναβὰς ἐπὶ τι περιμήκης δένδρον ἐνεοττοποίησατο· ἡ δὲ εἰσελθοῦσα εἰς τὸν ὑποκείμενον θάμνον ἔτεκεν. Ἐξελθοῦσης δὲ ποτε αὐτῆς ἐπὶ νομῆν, ὁ ἀετὸς ἀπυρῶν τροφῆς, καταπτὰς εἰς τὸν θάμνον καὶ τὰ γεννήματα ἀναρπάσας, μετὰ τῶν αὐτοῦ νεοττῶν κατεθοινήσατο. Ἡ δ' ἀλώπηξ ἐπανελθοῦσα ὡς ἔγνω τὸπραχθῆν, οὐ μᾶλλον ἐπὶ τῶ τῶν νεοττῶν θανάτῳ ἔλυπήθη, ὅσον ἐπὶ τῶ τῆς ἀμύνης ἀπό-

ρω· χερσαία γὰρ οὔσα πτηνὸν διώκειν ἠδυνάτει. Διὸ πόρρωθεν σταῖσα, ὃ μόνον τοῖς ἀσθενέσι καὶ ἀδυνάτοις ὑπολείπεται, τῷ ἐχθρῷ κατηρᾶτο. Συνέβη δ' αὐτῷ τῆς εἰς τὴν φιλίαν ἀσεβείας οὐκ εἰς μακρὰν δίκην ὑπελθεῖν· θυόντων γάρ τινων αἶγα ἐπ' ἀγροῦ, καταπτὰς ἀπὸ τοῦ βωμοῦ σπλάγγνον ἔμπυρον ἀνήνεγκεν· οὗ κοιμισθέντος εἰς τὴν καλιὰν, σφοδρὸς ἔμπεσὼν ἄνεμος ἐκ λεπτοῦ καὶ παλαιοῦ κάρφους λαμπρὰν φλόγα ἀνῆψε· καὶ διὰ τοῦτο καταφλεχθέντες οἱ νεοττοὶ (καὶ γὰρ ἦσαν ἔτι ἀπτῆνες οἱ ἀετιδεῖς) ἐπὶ τὴν γῆν κατέπεσον. Καὶ ἡ ἀλώπηξ προσδραμοῦσα ἐν ὄψει τοῦ ἀετοῦ πάντας αὐτοὺς κατέφαγεν.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οἱ φιλίαν παρασπονδοῦντες, καὶ τὴν τῶν ἡδικοημένων ἐκφύγωσι κόλασιν δι' ἀσθένειαν, ἀλλ' οὖν γε τὴν ἐκ θεοῦ τιμωρίαν διακρούονται οὐδ' ὄλως.

6. Ἄετὸς καὶ Ἄνθρωπος. (F. 23. C. 147 et p. 345.)

Ἄετὸς ποτε ἐάλω ὑπ' ἀνθρώπου, ὅστις τὰ πτερὰ αὐτοῦ εὐθέως τίλας, εἶασεν αὐτὸν ἐν οἴκῳ σὺν ὄρνοις· ὁ δὲ κατηφῆς ἐκ τῆς λύπης ὑπῆρχεν. Ἔτερος δέ τις τοῦτον ἐξαγοράσας, ἀνεπτέρωσε τὸν ἀετὸν αὐτίκα. Ὁ δὲ πετασθεὶς καὶ λαγῶν ἀρπάσας, ἠνεγκεν εὐθύς δῶρον τῷ εὐεργέτῃ. Τοῦτο ἀλώπηξ κατιδοῦσα ἐβόα· „μὴ τοῦτον σὺ ξένιζε, ἀλλὰ τὸν προῶτον, μήπως ὁ αὐτός σε πάλιν κυνηγήσῃ, καὶ αὐθις τὰ πτερὰ τὰ σὰ κατερημώσῃ.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ χρηστὰς ἀμοιβὰς τοῖς εὐεργέταις παρέχειν, τοὺς δὲ κακοὺς ἐκκλίνειν.

7. Ἄετὸς καὶ Κάνθαρος. (S. 3. C. 2. F. 223.)

Ἄετὸς λαγῶν ἐδίωκεν· ὁ δὲ ἐν ἐρημίᾳ τῶν βοηθησόντων ὑπάρχων, ὃν μόνον ὁ καιρὸς παρέσχε κάνθαρον ἰδῶν, τοῦτον ἰκέτευεν. Ὁ δὲ παραθαρόφύνας αὐτὸν,

ὡς ἐγγὺς ἔλθόντα τὸν ἄετον ἐθεάσατο, παρεκάλει μὴ ἀπάγειν αὐτοῦ τὸν Ικέτην· κἀκεῖνος ὑπεριδὼν τὴν σμικρότητα, ἐν ὄψει κανθάρου τὸν λαγῶν κατεθουνήσατο. Ὁ δὲ ἀπ' ἐκείνου μνησικακῶν διετέλει, παρατηρούμενος τοῦ ἄετοῦ τὰς καλιᾶς, καὶ εἴ ποτε ἐκεῖνος ἔτικτε, μετάρσιος διαιρούμενος ἐκύλιε τὰ ὠὰ καὶ κατέασσε, μέχρις οὗ πανταχόθεν ἐλαυνόμενος ὁ ἄετος ἐπὶ τὸν Δία κατέφυγεν (ἐστὶ δὲ τοῦ Διὸς Ιερὸς ὁ ὄρνις), καὶ αὐτοῦ ἐδεήθη, τόπον αὐτῷ πρὸς νεοττοποιίαν ἀσφαλῆ παρασχεῖν. Τοῦ δὲ Διὸς ἐν τοῖς κόλποις αὐτοῦ τίκτειν ἐπιτρέψαντος αὐτῷ, ὁ κἀνθάρος τοῦτο ἑωρακῶς, κόπρον σφαῖραν ποιήσας ἀνέπτῃ, καὶ γενόμενος κατὰ τοὺς τοῦ Διὸς κόλπους, ἐνταῦθα καθῆκεν. Ὁ δὲ Ζεὺς ἀποδύσασθαι τὴν κόπρον βουλόμενος, ὡς διανέστη, ἔλαθεν ἀποφθίψας τὰ ὠὰ· ἀπ' ἐκείνου τε φασί, περὶ ὃν καιρὸν οἱ κἀνθαροὶ γίνονται, τοὺς ἄετους μὴ νεοττεύειν.

Ὁ λόγος δηλοῖ, μηδενὸς καταφρονεῖν, λογιζομένους, ὅτι οὐδεὶς οὕτω ἐστὶν ἀδύνατος, ὡς προπηλακισθεὶς μὴ δύνασθαι ἑαυτὸν ἐκδικῆσαι.

S. Ἄετος καὶ Κολοῖος καὶ Ποιμὴν. (S. 2. C. 203 et p. 370. F. 3.)

Ἄετος καταπτὰς ἀπὸ τινος ὑψηλῆς πέτρας ἄρα ἤρπασε· κολοῖος δὲ τοῦτο θεασάμενος διὰ ξήλου τοῦτον μιμήσασθαι ἤθελε. Καὶ δὴ καθεὶς ἑαυτὸν μετὰ πολλοῦ τοῦ ροίζου ἐπὶ κριὸν ἠνέχθη· ἐμπαρέντων δ' αὐτοῦ τῶν ὀνύχων τοῖς μαλλοῖς, ἔξαρθῆναι μὴ δυνάμενος ἐπτερεύσαστο, ἕως ὁ ποιμὴν, τὸ γερονδὸς αἰσθόμενος, προσδραμῶν συνέλαβεν αὐτόν. Καὶ περικόψας αὐτοῦ τὰ ὀξύπτερα, ὡς ἐσπέρα κατέλαβε, τοῖς αὐτοῦ παισὶν ἐκόμισε. Τῶν δὲ πυνθανομένων, τί ἂν εἴη τὸ ὄρνεον, ἔφη· „ὡς μὲν ἐγὼ σαφῶς οἶδα, κολοῖος, ὡς δὲ αὐτὸς βούλεται, ἄετός.“

Οὕτως ἢ πρὸς τοὺς ὑπερέχοντας ἄμιλλα πρὸς τῷ μηδὲν ἀνύειν καὶ ἐπὶ συμφοραῖς προσκτᾶται γέλωτα.

9. Ἀηδῶν καὶ Ἰέραξ. (S. 4. C. 3 et p. 281. F. 2.)

Ἀηδῶν ἐπὶ τινος ὑψηλῆς δρυὸς καθημένη κατὰ τὸ σύνηθες ἦδεν· Ἰέραξ δὲ αὐτὴν θεασάμενος, ὡς ἠπόρει τροφῆς, ἐπιπτὰς συνέλαβεν· ἡ δὲ μέλλουσα ἀναιρεῖσθαι ἐδέετο μεθεῖναι αὐτὴν, λέγουσα, ὡς οὐχ ἱκανὴ ἐστὶ Ἰέρακος γαστέρα αὐτὴ πληρῶσαι· δεῖν δὲ αὐτὸν, εἰ τροφῆς ἀπορεῖ, ἐπὶ τὰ μείζονα τῶν ὀρνέων τρέπεσθαι. Καὶ ὅς ὑποτυχῶν εἶπεν· „ἀλλ’ ἔγωγε ἀπόπληκτος ἂν εἶην, εἰ τὴν ἐν χερσίν ἐτοίμην βορὰν ἀφείς τὰ μηδέπω φαινόμενα διώκοιμι.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὡς οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων ἀλόγιστοι εἰσιν οἱ δι’ ἐλπίδα μειζόνων [πραγμάτων] τὰ ἐν χερσίν ὄντα προτένται.

10. Ἀηδῶν καὶ Χελιδῶν. (C. 149. F. 260. B. 12.)

Ἀηδῶνι συνεβούλευε χελιδῶν τοῖς ἀνθρώποις εἶναι ὁμόροφον καὶ σύννοικον, ὡς αὐτῆ. Ἡ δὲ εἶπεν· „οὐ θέλω τὴν λύπην τῶν παλαιῶν μου συμφορῶν μεμνηῆσθαι, καὶ διὰ τοῦτο τὰς ἐρήμους οἰκᾶ.“

Τὸν λυπηθέντα ἐκ τινος τύχης καὶ τὸν τόπον φεύγειν θέλειν, ἐνθα ἡ λύπη συνέβη.

11. Ἀθηναῖος χρεωφειλέτης. (S. 5. C. 289. F. 328.)

Ἀθήνησιν ἀνὴρ χρεωφειλέτης ἀπαιτούμενος ὑπὸ τοῦ δανειστοῦ τὸ χρέος, τὸ μὲν πρῶτον παρεκάλει ἀναβολὴν αὐτῷ παρασχέσθαι, ἀπορεῖν φάσκων· ὡς δ’ οὐκ ἔπειθε, προσαραγῶν ἔν, ἣν μόνην εἶχε, παρόντος αὐτοῦ ἐπῶλει. Ὀνητοῦ δὲ προσελθόντος καὶ διερωτῶντος, εἰ τοκὰς ἢ ὕς εἶη, ἐκεῖνος ἔφη, μὴ μόνον αὐτὴν τίθειν, ἀλλὰ καὶ παραδόξως· τοῖς μὲν γὰρ μυστηρίοις

θήλεα ἀποκύειν, τοῖς δὲ Παναθηναίοις ἄρσενα. Τοῦ δὲ ἐκπλαγέντος πρὸς τὸν λόγον, ὁ δανειστής εἶπεν· „ἀλλὰ μὴ θαύμαζε· αὕτη γάρ σοι καὶ Διονυσίοις ἐρίφους τέξεται.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ διὰ τὸ ἴδιον κέρδος οὐκ ὀκνοῦσιν οὐδὲ τοῖς ἀδυνάτοις ψευδομαρτυρεῖν.

12. Αἰγοβοσκὸς καὶ Αἴγες. (S. 6. B. 45.)

Αἰπόλος τὰς αἴγας αὐτοῦ ἐπὶ νομὴν ἀπελάσας ὡς ἐθεᾶτο ἀγρίαις αὐτὰς ἀναμιγείσας, ἐσπέρας ἐπιλαβούσης πάσας εἰς τὸ ἑαυτοῦ σπήλαιον εἰσήλασε. Τῇ δ' ὑστεραία χειμῶνος πολλοῦ γενομένου, μὴ δυνάμενος ἐπὶ τὴν συνήθη νομὴν αὐτὰς παραγαγεῖν, ἔνδον ἔστησε μένειν, ταῖς μὲν ἰδίαις μετρίαν τροφήν παραβάλλων πρὸς μόνον τὸ μὴ λιμῶνταιν, ταῖς δὲ ὀθνελαῖς πλείονα περισωρεύων πρὸς τὸ καὶ αὐτὰς ἐξειδιοποιήσασθαι. Πανσαμένου δὲ τοῦ χειμῶνος ἐπειδὴ πάσας ἐπὶ νομὴν ἐξήγαγεν, αἱ ἄγρια ἐπιλαβόμεναι τῶν ὀρῶν ἔφευγον. Τοῦ δὲ ποιμένος ἀχαριστίαν αὐτῶν κατηγοροῦντος, εἰ περιττοτέρας αὐταὶ ἐπιμελείας ἐπιτυχοῦσαι καταλείπουσιν αὐτὸν, ἔφασαν ἐπιστραφεῖσαι· „ἀλλὰ καὶ δι' αὐτὸ τοῦτο μᾶλλον φυλαττόμεθα· εἰ γὰρ ἡμᾶς τὰς χθῆς σοι προσεληλυθυίας μειζόνως τῶν πάλαι σὺ προετίμησας, δῆλον ὅτι, εἰ καὶ ἕτεραί σοι μετὰ ταῦτα προσπελάσουσιν, ἐκείνας ἡμῶν προκρινεῖς.“

Ὁ λόγος δηλοῖ μὴ δεῖν τούτων προσεταιριζέσθαι τὰς φιλάς, οἱ τῶν παλαιῶν φίλων ἡμᾶς τοὺς προσφάτους προτιμῶσι, λογιζομένους, ὅτι καὶ, κἂν ἡμῶν ἐγχοριζόντων ἐτέροις φιλιάσωσιν, ἐκείνους προκρινοῦσιν.

12^b. Ἄλλως. (F. 261. C. 150.)

Ἐν σπηλαίῳ ἀοικήτῳ αἰγοβοσκὸς ἐν χειμῶνι αἴγας ἤγαγεν. Εὗρεν οὐ ἐκεῖ ἀγρίας αἴγας καὶ τράγους, πλείο-

νας ὧν εἶχεν αὐτὸς καὶ μείζους. Τὰς ἰδίαις δὲ ἀφείδεις ἐπὶ ταῖς ἀγρίαις, ταύτας ἔτρεφε τοῖς φύλλοις. Ὅτε δὲ εὐδία γέγονε, τὰς μὲν ἰδίαις εὗρε τεθνεώσας ἐν τοῦ λιμοῦ, αἱ δὲ ἀγριαὶ πρὸς τὸ ὄρος ἔφυγον. Ὁ δὲ αἰπόλος γελαστός εἰς τὸν οἶκον ἦλθε κενός.

Ὅτι οὐδαμῶς ἡμᾶς πρέπει ἀμελεῖν τῶν οἰκείων, ἐπ' ἐλπίδι κέρδους ἐξ ἀλλοτρίων γενησομένου.

13. Αἰθίοψ. (F. 204. C. 75.)

Αἰθίοπά τις ἀνήγατο, τοιοῦτον εἶναι τὸ χρῶμα δοκῶν ἀμελεῖα τοῦ πρότερον ἔχοντος. Καὶ παραλαβὼν οἰκαδε, πάντα μὲν αὐτῷ προσῆγε τὰ φύμματα, πᾶσι δὲ λουτροῖς ἐπειρᾶτο φαιδρύνειν· καὶ τὸ μὲν χρῶμα μεταβαλεῖν οὐκ ἔσχε, νοσεῖν δὲ τῷ πονεῖν παρεσκεύασεν.

Μένουσιν αἱ φύσεις, ὡς προῆλθον τὸ πρότερον.

14. Αἴλουρος καὶ Ἀλεκτρυόν. (C. 6. F. 15. S. 16. B. 17.)

Αἴλουρος συλλαβὼν ἀλεκτρυόνα, μετ' εὐλόγου τοῦτον αἰτίας ἠβουλήθη καταφαγεῖν. Καὶ δὴ κατηγορεῖ αὐτοῦ, ὡς ὀκληρὸς εἴη τοῖς ἀνθρώποις, νύκτωρ κεκραγὼς καὶ μὴ συγχωρῶν ὕπνου τυγχάνειν. Τοῦ δ' ἀπολογουμένου, ἐπὶ τῇ ἐκείνων ὀφειλῇ τοῦτο ποιεῖν, ὡς ἐπὶ τὰ συνήθη τῶν ἔργων ἐγείρεσθαι, πάλιν ὁ αἴλουρος αἰτίαν ἐπέφερεν, ὡς ἀσεβῆς εἴη περὶ τὴν φύσιν, μητρὶ καὶ ἀδελφαῖς συμμιγνύμενος. Τοῦ δὲ καὶ τοῦτο πρὸς ὀφέλειαν τῶν δεσποτῶν πράττειν φήσαντος, πολλῶν αὐτοῖς ἐντεῦθεν ὧν τικτομένων, ὁ αἴλουρος εἰπὼν· „ἀλλ' εἰ σύ γε πολλῶν εὐπορεῖς εὐπροσώπων ἀπολογιῶν, ἔγωγε μέντοι ἄτροφος οὐ μενῶ,“ τοῦτον κατεδοιμήσατο.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἢ πονηρὰ φύσις πλημμελεῖν αἰρούμενη, εἰ μὴ μετ' εὐλόγου δυνηθείη προσχήματος, ἀπαρακαλύπτως γε μὴν πονηρεύεται.

15. *Αἰλουρος καὶ Μύες.* (S. 80. C. 28 et p. 294. F. 67.)

Ἐν τινι οἰκίᾳ πολλοὶ μύες ἦσαν. Αἰλουρος δὲ τοῦτο γνοὺς ἤκεν ἐνταῦθα, καὶ συλλαμβάνων ἕνα ἕκαστον κατήσθιεν. Οἱ δὲ μύες συνεχῶς ἀναλισκόμενοι κατὰ τῶν ὀπαῶν ἐδυνον, καὶ ὁ αἰλουρος μηκέτι αὐτῶν ἐφικέσθαι δυνάμενος, δεῖν ἔγνω δι' ἐπινοίας αὐτοῦς ἐκκαλεῖσθαι. Διόπερ ἀναβὰς ἐπὶ τινα πάσσαλον καὶ ἑαυτὸν ἐνθένδε ἀποκρεμάσας προσεποιεῖτο νεκρὸν. Τῶν δὲ μυῶν τις παρακύψας ὡς ἐθεάσατο αὐτὸν, εἶπεν· „ἀλλ', ὦ οὗτος, σοί γε, κἂν θύλαξ γένῃ, οὐ προσελευσόμεθα.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων, ὅταν τῆς ἐνίων μοχθηρίας πειραθῶσιν, οὐκέτι αὐτῶν ταῖς ὑποκρίσεσιν ἐξαπατῶνται.

16. *Αἰλουρος καὶ Ὅρνιθες.* (S. 7. C. 150. F. 14.)

Αἰλουρος ἀκούσας ὅτι ἐν τινι ἐπαύλει ὄρνιθες νοσοῦσι, σχηματίσας ἑαυτὸν εἰς ἰατρὸν, καὶ τὰ τῆς ἐπιστήμης πρόσφορα ἀναλαβὼν ἐργαλεῖα, παρεγένετο, καὶ στὰς πρὸ τῆς ἐπαύλεως, ἐπνυθάνετο αὐτῶν πῶς ἔχοιεν αἱ δὲ ὑποτυχοῦσαι „καλῶς,“ ἔφασαν, „ἐὰν σὺ ἐντεῦθεν ἀπαλλαγῇς.“

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ πονηροὶ τοὺς φρόνιμους οὐ λανθάνουσι, κἂν τὰ μάλιστα χρηστότητα ὑποκρίνωνται.

16^b. *Ἄλλως. Ὅρνις καὶ Αἰλουρος.* (F. 157. C. p. 347. B. 121.)

Ὅρνις δῆποτε κατακλιθεὶς ἠρβώσκει· εἰς ὃν αἰλουρος προκύψας ἔφη ταῦτα· „πῶς ἔχεις, φίλε; τί δέ σοι; ἐὰν τι χρήξῃς, ἀνάγγελόν μοι, καὶ πάντα σοι παρέξω· ὅμως ἔγειρε, καὶ τεύξῃ τῆς ὑγείας.“ Ἡ δὲ ἀπεκρίθη πρὸς τὸν αἰλουρον ταῦτα· „ἐὰν σὺ παρέλθῃς, ἐγὼ οὐκ ἀποθνήσκω· ζῶν γὰρ ζήσω δορκάδος ὑπερτέραν.“

Τοὺς δολίους ὑποκριτὰς, τοὺς λέγοντας φιλεῖν, ὁ μῦθος ἐλέγχει.

17. Αἶξ καὶ Αἰπόλος. (F. 203. C. 151. B. 3.)

Αἶγα ἀποστᾶσαν ἀγέλης ἐπανάγειν αἰπόλος ἐπει-
 ρᾶτο πρὸς τὰς λοιπὰς. Ὡς δὲ φωναῖς καὶ συριγμοῖς
 χρώμενος οὐδὲν μᾶλλον ἤνυσεν, λίθον ἀφείς καὶ τοῦ κέ-
 ρως τυχῶν, ἐδεῖτο τῷ δεσπότῃ μὴ κατειπεῖν. Ἡ δὲ
 „ἀνούστατε“ εἶπεν „αἰπόλων, τὸ κέρας κεκράζεται,
 καὶ ἐγὼ σιωπήσω.“

Οὕτως λίαν εὐήθεις οἱ τὰ πρόδηλα κρύπτειν ἐθέ-
 λοντες.

18. Αἶξ καὶ ὄνος. (F. 262. C. 153.)

Αἶγα καὶ ὄνον ἐτρεφέ τις. Ἡ δὲ αἶξ φθονήσασα τῷ
 ὄνῳ διὰ τὸ περισσὸν τῆς τροφῆς, ἔλεγεν, ὡς ἄπειρα κο-
 λάζη, ποτὲ μὲν ἀλήθων, ποτὲ δὲ ἀχθοφορῶν· καὶ συνε-
 βούλευεν ἐπίληπτον ἑαυτὸν ποιῆσαι καὶ καταπεσεῖν ἐν
 τινι βόθρῳ, καὶ ἀναπαύσεως τυχεῖν. Ὁ δὲ πιστεύσας
 καὶ πεσὼν συνετριβή. Ὁ δὲ δεσπότης τὸν ἱατρὸν καλέ-
 σασ ἤτει βοηθεῖν. Ὁ δὲ αἰγὸς πνεύμονα ἐγχυματίσαι
 ἔλεγεν αὐτῷ, καὶ τῆς ὑγείας τυχεῖν. Τὴν δὲ αἶγα θύ-
 σαντες τὸν ὄνον ἰάτρειον.

Ὅτι ὅστις καθ' ἑτέρου δόλια μηχανᾶται, ἑαυτοῦ γί-
 νεται τῶν κακῶν ἀρχηγός.

19. Αἴσωπος ἐν ναυπηγίῳ. (S. 8. C. 311 et p. 404. F. 375.)

Αἴσωπός ποτε ὁ λογοποιὸς σχολὴν ἄγων εἰς ναυπη-
 γιον εἰσῆλθε· τῶν δὲ ναυπηγῶν σκαπτόντων τε αὐτὸν
 καὶ ἐκκαλουμένων εἰς ἀπόκρισιν, ὁ Αἴσωπος ἔλεγε· „Τὸ
 παλαιὸν χάος καὶ ὕδωρ γενέσθαι· τὸν δὲ Δία βουλόμε-
 νον καὶ τὸ τῆς γῆς στοιχεῖον ἀναδειξαι, παραινέσαι αὐ-
 τῇ, ὅπως ἐπὶ τρεῖς ἐκροφήσῃ τὴν θάλασσαν. Κἀκείνη
 ἀρξάμενη τὸ μὲν πρῶτον τὰ ὄρη ἐξέφηγεν, ἐκ δευτέρου

δὲ ἐκροφήσασα καὶ τὰ πεδία ἀπεγύμνωσεν· ἐὰν δὲ δόξη αὐτῇ καὶ τὸ τρίτον ἐκπιεῖν τὸ ὕδωρ, ἄχρηστος ὑμῖν ἡ τέχνη γενήσεται.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοὺς κρεῖττονας χλευάζοντες λανθάνουσι μείζονας ἑαυτοῖς τὰς ἀνίας ἐξ αὐτῶν ἐπιπώμενοι.

20. Αἴσωπος καὶ Κύων.

(C. 426. ex Aristophanis Vespis v. 1402 sqq.)

Αἴσωπον ἀπὸ δείπνου βαδίζονθ' ἐσπέρας
θρασεῖα καὶ μεθύση τις ὑλάκτει κύων.
κᾶπειτ' ἐκεῖνος εἶπεν· „ὦ κύων, κύων,
εἰ νῆ Δί' ἀντὶ τῆς κακῆς γλώττης ποθὲν
πυροὺς πρίαιο, σωφρονεῖν ἄν μοι δοκοῖς.“

21. Ἀλέκτορες. (C. 145. B. 5.)

Ἀλεκτόρων δύο μαχομένων περὶ θηλειῶν ὀρνίθων, ὁ εἷς τὸν ἕτερον κατετροπώσατο. Καὶ ὁ μὲν ἠττηθεὶς εἰς τόπον κατάσκιον ἀπιῶν ἐκρύβη· ὁ δὲ νικήσας, εἰς ὕψος ἀρθεὶς καὶ ἐφ' ὑψηλοῦ τοίχου σταῖς, μεγαλοφώνως ἐβόησε. Καὶ παρευθὺς ἀετὸς καταπτὰς ἤρπασεν αὐτόν. Ὁ δ' ἐν σκότῳ κεκρυμμένος ἀδεῶς ἔκτοτε ταῖς θηλείαις ἐπέβαινεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι κύριος ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν.

21^b. Ἄλλως. (C. p. 87.)

Ἀλεκτρούνες συμπεσόντες ἀλλήλοις, ὡς νόμος εἶχεν, ἐμάχοντο. Καὶ ὁ μὲν νικηθεὶς κλίην ὑποδὺς ἀπεκρύπτετο, ὁ δὲ νενικηκὼς ἐπὶ στέγους ἀρθεὶς ἀνέκραγε μέγιστον, τὴν νίκην κατάδηλον ἐξ ᾧδῆς ἐργαζόμενος. Καὶ καταπτὰς ἀετὸς τοῦτον ἀρπάξει λαβών.

Νίκης ἀσφάλεια μετριότης φρονήματος.

21^ο. Ἄλλως. Ἀλέκτορες καὶ Ἄετος. (F. 119. C. p. 343.)

Μαχομένων δήποτε τῶν ἀλεκτόρων διὰ τὴν ὄρνιν, τὸ τίς αὐτὴν ἐγγήμη, ὁ εἷς ἠττηθεὶς ἐκρύπτετο ἐν τιμνωγίᾳ, ὡς δευλιάσας καὶ εἰς τροπὴν χωρήσας· ὁ δὲ ἕτερος σφοδρῶς μέγα κοκκύσας, ἀνεπέτασεν ἐπάνω τῶν δωμάτων, ὡς τροπαιοῦχος κατὰ τοῦ πολεμίου, φωνῶν· „ἠττησα τὸν ἴδιον ἐχθρόν μου, τροπασάμενος ἀντίπαλον εἰς κράτος.“ Ὡς οὖν ἐβόα τοιαῦτα ὁ ἀλέκτωρ, ἤκεν ἄετος καταπὰς ἐκ τῶν ἄνω, καὶ καταλαβὼν τὸν νικητὴν ἐκείνον, ἤγαγεν αὐτὸν τοῖς τέκνοις παραντίκα, βρῶμα ποιήσας τοῖς νεοτοῖς καὶ πόμα. Ὁ δὲ ἕτερος ἔλευθερίως ζήσας, ἤγετο οὕτως ἐν ἀδείᾳ τυγχάνων, λαβὼν εὐκλειαν κατὰ τοῦ πολεμίου τοῦ ἐκπορθοῦντος καὶ τροπώσαντος τοῦτον καὶ καυχωμένου, ὡς ὄντος νικηφόρου.

Ὁ λόγος πρὸς ἄνδρας θεομάχους.

22. Ἀλεκτρούνας καὶ Πέρδιξ. (S. 23. C. 10 et p. 286. F. 16.)

Ἀλεκτρούνας τις ἐπὶ τῆς οἰκίας ἔχων, ὡς περιέτυχε πέρδικι τιθασσῶ παλουμένῳ, τοῦτον ἀγοράσας ἐκόμισεν οἴκαδε ὡς συντραφησόμενον. Τῶν δὲ τυπτόντων αὐτὸν καὶ ἐκδιωκόντων, ὁ πέρδιξ ἐβαρυθύμει, νομίζων διὰ τοῦτο αὐτὸν καταφρονεῖσθαι, ὅτι ἀλλόφυλός ἐστι· μικρὸν δὲ ὕστερον ὡς ἐθεάσατο τοὺς ἀλεκτρούνας πρὸς ἑαυτοὺς μαχομένους, καὶ οὐ πρότερον ἀποστάντας, πρὶν ἢ ἀλλήλους πατάξαι, ἔφη πρὸς ἑαυτόν· „ἀλλ' ἔγωγε οὐκ ἄχθομαι ὑπὸ τούτων τυπτόμενος· ὁρῶ γὰρ αὐτοὺς οὐδὲ αὐτῶι ἀπεχομένους.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι φαιδίως τὰς ἐκ τῶν πέλας ὕβρεις οἱ φρόνιμοι δέχονται, ὅταν ἴδωσιν αὐτοὺς μηδὲ τῶν οἰκείων ἀπεχομένους.

23. Ἀλιεῖς. (S. 13. C. 13 et p. 287. F. 28.)

Ἀλιεῖς σαγήνην εἶλκον· βαρείας δ' αὐτῆς οὐσης, ἔχαιρον καὶ ὠρχοῦντο, πολλὴν εἶναι νομίζοντες τὴν

ἄγραν· ὡς δὲ ἐλκύσαντες ἐπὶ τὴν ἡύνα τὸν μὲν ἰχθὺν ὀλίγον εὗρον, λίθων δὲ καὶ ἄμμων μεστὴν τὴν σαγήνην, οὐ μετρίως ἐβαρυνθύμουν, οὐχ οὕτω μᾶλλον ἐπὶ τῷ συμβεβηκότι δυσφοροῦντες, ὅσον ὅτι καὶ τὰ ἐναντία προσειλήφασιν. Εἷς δὲ τις ἐν αὐτοῖς γηραιὸς ἂν εἶπεν „ἀλλὰ παυσώμεθα, ὦ ἑταῖροι· χαρᾶς γὰρ ὡς ἔοικεν ἀδελφῆ ἐστὶν ἡ λύπη· καὶ ἡμᾶς ἔδει τσαῦτα προησθέντας πάντως τι καὶ λυπηθῆναι.“

Ἄταρ οὖν καὶ ἡμᾶς δεῖ τοῦ βίου τὸ εὐμετάβλητον ὀρῶντας μὴ τοῖς αὐτοῖς ἀεὶ πράγμασιν ἐπαγάλλεσθαι, λογιζομένους, ὅτι ἐκ πολλῆς εὐδίας ἀνάγκη καὶ χειμῶνα γενέσθαι.

24. Ἄλιεις. (C. 17 et p. 289. F. 35. S. 21.)

Ἄλιεις, ἐξελθόντες ἐπὶ ἄγραν, ἐπειδὴ πολὺν χρόνον ταλαιπωρήσαντες οὐδὲν εἶλον, σφόδρα τε ἠθύμουν καὶ ἀναχωρῆσαι παρεσκευάζοντο. Εὐθύς δὲ θύννος, ὑπὸ τοῦ τῶν μεγίστων διωκόμενος ἰχθύων, εἰς τὸ πλοῖον αὐτῶν εἰσῆλατο. Οἱ δὲ τοῦτον λαβόντες μεθ' ἠδονῆς ἀνεχώρησαν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις, ἂ μὴ τέχνη παρέσχε, ταῦτα τύχη ἐδωρήσατο.

25. Ἄλιεύς. (S. 26. C. 87. F. 241.)

Ἄλιεύς ἐν τινὶ ποταμῷ ἤλιευε. Καὶ δὴ κατατείνας τὰ δίκτυα ὡς περιέλαβεν ἐκατέρωθεν τὸ ρεῦμα, προσδήσας κάλῳ λίθου, ἔτυπτε τὸ ὕδωρ, ὅπως οἱ ἰχθύες φεύγοντες ἀπαραφυλάκτως τοῖς βρόχοις ἐμπέσωσι. Τῶν δὲ περὶ τὸν τόπον οἰκούντων τις θεασάμενος αὐτὸν τοῦτο ποιοῦντα, ἐμέμφετο, ὡς τὸν ποταμὸν θολοῦντα καὶ μὴ ἕωντα αὐτοὺς διαυγῆς ὕδωρ πίνειν· ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· „ἀλλ' εἴαν μὴ οὕτως ὁ ποταμὸς ταράσσεται, ἐμὲ δεήσει λιμώττοντα ἀποθανεῖν.“

Οὕτω καὶ τῶν πόλεων οἱ δημαγωγοὶ τότε μάλιστα ἐργάζονται, ὅταν τὰς πατρίδας εἰς στάσεις περιάγωσιν.

26. Ἀλιεύς. (C. 154. F. 263. B. 4.)

Ἀλιεύς, τὸ πρὸς ἄγραν δίκτυον ἐκ τῆς θαλάσσης ἐκβαλὼν, τῶν μὲν μεγάλων ἰχθύων ἐγκρατῆς γέγονε, καὶ τούτους ἐν τῇ γῆ ἤπλωσεν· οἱ δὲ βραχύτεροι τῶν ἰχθύων διὰ τῶν τρυμαλιῶν διέδρασαν ἐν τῇ θαλάσσει.

Ἵτι εὐκόλος ἡ σωτηρία τοῖς μὴ μεγάλως εὐτυχοῦσιν, τοὺς δὲ μεγάλους ὄντας τῇ δόξει σπανίως ἰδοὺς ἂν ἐκφεύγειν τὴν δίκην.

27. Ἀλιεύς ἀυλῶν. (S. 11. C. 130 et p. 332. F. 34. B. 9.)

Ἀλιεύς ἀυλητικῆς ἔμπειρος, ἀναλαβὼν τοὺς ἀυλοὺς καὶ τὰ δίκτυα παρεγένετο εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ στὰς ἐπὶ τινος προβλήματος πέτρας τὸ μὲν πρῶτον ἦδε, νομίζων αὐτομάτους πρὸς τὴν ἠδρυφωσίαν τοὺς ἰχθύας ἐξελεῦσεσθαι· ὡς δ' αὐτοῦ ἐπὶ πολὺ διατεινομένου οὐδὲν πέρας ἠνύετο, ἀποθέμενος τοὺς ἀυλοὺς ἀνείλετο τὸ ἀμφίβληστρον, καὶ βαλὼν κατὰ τοῦ ὕδατος πολλοὺς ἰχθύας ἤρρευσεν. Ἐκβαλὼν δ' αὐτοὺς ἀπὸ τῶν δικτύων ἐπὶ τὴν ἡόνα, ὡς ἐθεάσατο ἀσπαίροντας, ἔφη· „ὦ κάκιστα ζῶα, ὑμεῖς, ὅτε μὲν ἠῦλον, οὐκ ὠρχεισθε· νῦν δὲ, ὅτε πέπανμαι, τοῦτο πράττετε.“

Πρὸς τοὺς παρὰ καιρόν τι πράττοντας ὁ λόγος εὐκαιρός.

27^b. Ἄλλως. (ex Herodoto I, c. 141.)

Ἴωνες καὶ Αἰολεῖς, ὡς οἱ Λυδοὶ τάχιστα κατεστράφατο ὑπὸ Περσέων, ἐπεμπον ἀγγέλους ἐς Σάρδις παρὰ Κῦρον, ἐθέλοντες ἐπὶ τοῖσι αὐτοῖσι εἶναι τοῖσι καὶ Κροίσῳ ἔσαν κατήκοοι. Ὁ δὲ ἀκούσας αὐτέων τὰ προύσχοντο, ἔλεξέ σφι λόγον, ἄνδρα φὰς ἀυλητὴν, ἰδόντα

ἰχθῦς ἐν τῇ θαλάσῃ, ἀυλέειν, δοκούντά σφεας ἐξελεύσεσθαι ἐς γῆν· ὡς δὲ ψευσθῆναι τῆς ἐλπίδος, λαβεῖν ἀμφίβληστρον καὶ περιβαλεῖν τε πλῆθος πολλὸν τῶν ἰχθύων καὶ ἐξειρῦσαι· ἰδόντα δὲ παλλομένους, εἰπεῖν ἄρα αὐτὸν πρὸς τοὺς ἰχθῦς· „παύεσθέ μοι ὀρχεόμενοι, ἐπεὶ οὐδ' ἐμέο ἀυλέοντος ἠθέλετε ἐκβαίνειν ὀρχεόμενοι.“ Κύρος μὲν τοῦτον τὸν λόγον τοῖσι Ἰωσι καὶ τοῖσι Αἰολεῦσι τῶνδε εἴνεκα ἔλεξε, ὅτι δὴ οἱ Ἰωνες πρότερον, αὐτοῦ Κύρου δεηθέντος δι' ἀγγέλων ἀπίστασθαι σφεας ἀπὸ Κροίσου, οὐκ ἐπέιδοντο, τότε δὲ, κατεργασμένων τῶν πρηγμάτων, ἔσαν ἔτοιμοι πείθεσθαι Κύρῳ.

28. Ἀλιεύς καὶ Μαινίς. (S. 18. C. 124 et p. 326. F. 20. B. 6.)

Ἀλιεύς καθεὶς τὸ δίκτυον ἀνήνεγκε μαινίδα. Τῆς δὲ ἰκετενούσης αὐτὸν πρὸς τὸ παρὸν μεθεῖναι αὐτήν, ἐπειδὴ μικρὰ τυγχάνει, ὕστερον δὲ αὐξυνοθεῖσαν συλλαβεῖν εἰς μελζονα ὠφέλειαν, ὁ ἀλιεύς εἶπεν· „ἀλλ' ἐγῶγε εὐηθέστατος ἂν εἴην, εἰ τὸ παρὸν κέρδος ἀφείς ἄδηλον ἐλπίδα διώκοιμι.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι αἰρετώτερόν ἐστι κέρδος τὸ παρὸν, κἂν μικρὸν ᾗ, τοῦ προσδοκωμένου, κἂν μέγα ὑπάρχη.

29. Ἀλκυών. (S. 25. C. 86. F. 240.)

Ἀλκυὼν ὄρνεόν ἐστι φιλέρημον διὰ παντὸς ἐν θαλάττῃ διαιτώμενον. Ταύτην λέγεται τὰς τῶν ἀνθρώπων θήρας φυλαττομένην ἐν σκοπέλοις παραθαλαττίοις νεοττοποιεῖσθαι. Καὶ δὴ ποτε τίκειν μέλλουσα παρεγένετο εἰς τι ἀκρωτήριον, καὶ θεασαμένη πέτραν ἐπὶ θαλάσῃ ἐνεοττοποιεῖτο ἐνταῦθα. Ἐξελθούσης δ' αὐτῆς ποτε ἐπὶ νομῆν, συνέβη τὴν θάλασσαν ὑπὸ λάβρων πνευμάτων κυματωθεῖσαν ἐξαρθῆναι μέχρι τῆς καλιᾶς, καὶ ταύτην ἐπικλύσασαν τοὺς νεοττοὺς διαφθεῖραι. Καὶ

ἡ ἄλκων ἔπανελθοῦσα ὡς ἔγνω τὸ γεγονός, εἶπεν·
 „ἀλλ’ ἔρωγε δειλαία, ἥτις τὴν γῆν ὡς ἐπίβουλον φυ-
 λαττομένη ἐπὶ ταύτην κατέφυγον, ἢ πολλῶ μοι γέγονεν
 ἀπιστοτέρα.“

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων ἔνιοι τοὺς ἐχθροὺς φυ-
 λαττούμενοι λανθάνουσι πολλῶ χαλεπωτέροις τῶν ἐχθρῶν
 φίλοις ἐμπίπτοντες.

30. Ἀλώπεκες. (C. 155. F. 264.)

Ποτὲ ἀλώπεκες ἐπὶ τὸν Μαίανδρον ποταμὸν συνη-
 θροίσθησαν, πιεῖν ἐξ αὐτοῦ θέλουσαι· διὰ δὲ τὸ φοι-
 ζηδὸν φέρεσθαι τὸ ὕδωρ, ἀλλήλας προτρεπούμεναι οὐκ
 ἐτόλμων εἰσελθεῖν. Μιᾶς δὲ αὐτῶν διεξιούσης, ἐπὶ τῶ
 εὐτελίξειν τὰς λοιπὰς, καὶ δειλίαν καταγελώσης, ἑαυ-
 τὴν ὡς γενναιότεραν προκρίνασα θαρσαλέως εἰς τὸ
 ὕδωρ ἐπήδησεν. Τοῦ δὲ φεύματος ταύτην εἰς μέσον κα-
 τασύραντος, καὶ τῶν λοιπῶν, παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ πο-
 ταμοῦ ἐστηκυιῶν, πρὸς αὐτὴν εἰπουσῶν „μὴ ἐάσης
 ἡμᾶς, ἀλλὰ στραφείσα ὑπόδειξον τὴν εἰσοδον, δι’ ἧς
 ἀκινδύνως δυνησόμεθα πιεῖν,“ ἐκείνη ἀπαγομένη ἔλε-
 γεν· „ἀπόκρισιν ἔχω εἰς Μίλητον, καὶ ταύτην ἐκείσε
 ἀποκομίσαι βούλομαι· ἐν δὲ τῶ ἐπανιέναι με, ὑποδείξω
 ὑμῖν.“

Πρὸς τοὺς κατὰ ἀλαστοεῖαν ἑαυτοῖς κίνδυνον ἐπι-
 φέροντας.

31. Ἀλώπηξ ἐξογκωθεῖσα τὴν γαστέρα. (S. 24. C. 158.)

Ἀλώπηξ λιμώττουσα ὡς ἐθεάσατο ἐν τινι δρυὸς
 κοιλώματι ἄρτους καὶ κρέα ὑπό τινων ποιμένων κατα-
 λελειμμένα, ταῦτα εἰσελθοῦσα κατέφαγεν· ἐξογκωθεῖσα
 δὲ τὴν γαστέρα, ἐπειδὴ οὐκ ἠδύνατο ἐξελθεῖν, ἐστέναζε
 καὶ ᾠδύρετο. Ἐτέρα δὲ ἀλώπηξ τῆδε παριοῦσα εἰσή-
 κουσε αὐτῆς τῶν στεναγμῶν, καὶ προσελθοῦσα ἐπνυθιά-

νετο τὴν αἰτίαν. Μαθοῦσα δὲ τὰ γεγενημένα, ἔφη πρὸς αὐτήν· „ἀλλὰ μενετέον σοι ἐνταῦθα, ἕως ἂν τοιαύτη γένῃ, ὅποια οὐσα εἰσῆλθες, καὶ οὕτω φαιδίως ἐξελεύσῃ.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τὰ χαλεπὰ τῶν πραγμάτων ὁ χρόνος διαλύει.

31^b. Ἄλλως. (F. 12. C. p. 350. B. 86.)

Ἀλώπηξ λιμώττουσα ἐν πήρᾳ ἐθεάσατο ἐπὶ τινα καλύβην βοσκοῦ κρέα καὶ ἄρτον ὑπ' αὐτοῦ καταλειφθέντα, καὶ εἰσελθοῦσα ἔφαγεν αὐτὰ ἡδέως. Ἐξογκωθείσης δὲ αὐτῆς τῆς γαστρὸς, καὶ διὰ τοῦτο μὴ δυναμένης ἐξελθεῖν τῆς καλύβης, ἔστενε καὶ ἐπωδύρετο. Ἐτέρα δὲ ἀλώπηξ διερχομένη ἤκουσεν αὐτῆς τῶν στεναγμῶν, καὶ προσελθοῦσα ἐπυνθάνετο, δι' ἣν αἰτίαν τοῦτο ποιεῖς; Μαθοῦσα δὲ τὸ γεγονός ἡ ἀλώπηξ ἔφη· „ἀλλὰ μένε τέως ἐνταῦθα σὺ, ἕως ἂν τοιαύτη γένῃ, ὅποια οὐσα εἰσῆλθες.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὰ χαλεπὰ τῶν πραγμάτων ὁ χρόνος διαλύει.

32. Ἀλώπηξ καὶ Βάτος. (S. 19. C. 8 et p. 285. F. 8.)

Ἀλώπηξ φραγμὸν ἀναβαίνουσα, ἐπειδὴ ὀλισθαίνειν ἔμελλε, βάτου ἐπελάβετο. Ξυσθεῖσα δὲ τὸ πέλημα καὶ δεινῶς διατεθεῖσα, ἠτιᾶτο αὐτήν, εἰ γε καταφυγοῦσα ἐπ' αὐτήν ὡς ἐπὶ βοηθὸν χεῖρονι αὐτῇ ἐχρήσατο καὶ τοῦ προκειμένου. Καὶ ἡ βάτος ὑποτυχοῦσα εἶπεν· „ἀλλ' ἐσφάλῃς τῶν φρενῶν, ὡ αὕτη, ἐμοῦ ἐπιλαβέσθαι βουληθεῖσα, ἥτις πάντων ἐπιλαμβάνεσθαι εἴωθα.“

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων μάταιοί εἰσιν ὅσοι τούτοις ὡς βοηθοῖς προσφεύγουσιν, οἷς τὸ ἀδικεῖν μᾶλλον ἔστιν ἔμφυτον.

33. Ἀλώπηξ καὶ Βότρυς. (S. 15. C. 156. F. 5. 170. B. 19.)

Ἀλώπηξ λιμώττουσα ὡς ἐθεάσατο ἐπὶ τινος ἀναδενδράδος βότρυας κρεμαμένους, ἠβουλήθη αὐτῶν περιγενέσθαι, καὶ οὐκ ἠδύνατο· ἀπαλλαττομένη δὲ πρὸς ἑαυτὴν εἶπεν· „ὄμφακές εἰσιν.“

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων ἔνιοι, τῶν πραγμάτων ἐφικέσθαι μὴ δυνάμενοι δι' ἀσθένειαν, τοὺς καιροὺς αἰτιῶνται.

33^b. Ἄλλως. (C. 156.)

Κερδῶ βότρυν βλέπουσα μακρᾶς ἀμπέλου,
πρὸς ὕψος ἤρτο, καὶ καμουῖσα πολλάκις
ἐλεῖν ἀπειπε· πρὸς ἑαυτὴν ταῦτ' ἔφη·
„μὴ κάμνε· ρᾶγες ὄμφαικίζουσιν μάλα.“

Πρὸς τοὺς ποιοῦντας τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν.

34. Ἀλώπηξ καὶ Γέρας.

(C. 326. F. 397. ex Plut. Symp. Disput. I, c. 5. p. 614, E.)

Οἱ τοιαῦτα προβλήματα καθιέντες οὐδὲν ἂν τῆς Αἰσωπέλου γεράνου καὶ ἀλώπεκος ἐπιεικέστεροι πρὸς κοινωνίαν φανεῖεν· ὧν ἡ μὲν ἔτνος τι λιπαρὸν κατὰ λίθου πλατείας καταχεαμένη, ἠνία ἅμα γέλωτα παρέχουσαν· ἐξέφευγε γὰρ ὑγρότητι τὸ ἔτνος τὴν λεπτότητα τοῦ στόματος αὐτῆς. Ἐν μέρει τοίνυν ἡ γέρανος αὐτῇ καταγγείλασα δεῖπνον, ἐν λαγυνίδι προὔθηκε λεπτὸν ἐχούση καὶ μακρὸν τράχηλον, ὥστε αὐτὴν μὲν καθιέναι τὸ στόμα ραδίως καὶ ἀπολαύειν, τὴν δὲ ἀλώπεκα, μὴ δυναμένην, κομίζεσθαι συμβολὰς πρεπούσας.

Οὕτω τοίνυν, ὅταν οἱ φιλόσοφοι παρὰ πότον εἰς λεπτὰ καὶ διαλεκτικὰ προβλήματα καταδύντες, ἐνοχλῶσι τοῖς πολλοῖς ἔπεσθαι μὴ δυναμένοις, ἐκεῖνοι δὲ πάλιν ἐπ' ὠδὰς τινὰς καὶ διηγήματα φλυαρώδη καὶ λόγους βανύσους καὶ ἀγοραίους ἐμβάλωσιν ἑαυτοῦς, οἴχεται

τῆς συμποτικῆς κοινωνίας τὸ τέλος καὶ καθύβρισται ὁ Διόνυσος.

35. Ἀλώπηξ καὶ Δρυτόμος.
(S. 22. C. 127 et p. 329. F. 10. B. 50.)

Ἀλώπηξ κυνηγούς φεύγουσα ὡς ἐθεάσατό τινα δρυτόμον, τοῦτον ἰκέτευε κατακρύψαι αὐτήν· ὁ δ' αὐτῇ παρήνεσεν, εἰς τὴν ἑαυτοῦ καλύβην εἰσελθοῦσαν κρυβῆναι. Μετ' οὐ πολὺ δὲ παραγενομένων τῶν κυνηγῶν καὶ τοῦ δρυτόμου πυνθανομένων, εἰ τεθέαται ἀλώπεκα τῆδε παριοῦσαν, ἐκείνος τῇ μὲν φωνῇ ἤρνεϊτο ἑωρακέναι, τῇ δὲ χειρὶ νεύων ἐσήμαινεν ὅπου κατεκρύπτο. Τῶν δὲ οὐχ οἷς ἔνευε προσσχόντων, ἀλλ' οἷς ἔλεγε πιστευσάντων, ἡ ἀλώπηξ ἰδοῦσα αὐτοὺς ἀπαλλαγέντας, ἐξελθοῦσα ἀπροσφωνητὶ ἐπορεύετο· μεμφομένου δ' αὐτὴν τοῦ δρυτόμου, εἶπε διασωθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ οὐδὲ φωνῆς αὐτὸν ἤξίωσεν, ἔφη· „ἀλλ' ἔγωγε ἠὺχαρίστησα ἄν σοι, εἰ τοῖς λόγοις ὅμοια τὰ ἔργα τῶν χειρῶν καὶ τοὺς τρόπους εἶχες.“

Τούτῳ τῷ λόγῳ χρήσαιτ' ἄν τις πρὸς ἐκείνους τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες τὰ μὲν χρηστὰ σαφῶς ἐπαγγέλλονται, ἔργα δὲ φαῦλα δρῶσιν.

35^b. Ἄλλως. Ἀλώπηξ καὶ Ποιμὴν. (C. p. 70.)

Ἐλαφον διώκει λέων. Ἡ δὲ φεύγουσα ὑπεξάγει καὶ καταδύεται εἰς δρυμῶνα βαθύν. Ὁ δὲ λέων, ἐπιστάς τῷ δρυμῶ, ἐρωτᾷ τὸν ποιμένα, εἰ που εἶδε πτήξασαν τὴν ἔλαφον. Ὁ δὲ ποιμὴν οὐκ ἔφη εἰδέναι, καὶ ὁμοῦ λέγων τὴν χεῖρα ἀνατείνας ἔδειξε τὸ χωρίον. Ὁμιχέτο ὁ λέων ἐπὶ τὴν δειλαίαν ἔλαφον· ἡ δὲ ἀλώπηξ πρὸς τὸν ποιμένα λέγει· „ὡς δειλὸς ἄρα καὶ πονηρὸς ἦσθα, δειλὸς μὲν πρὸς λέοντας, πονηρὸς δὲ εἰς ἐλάφους.“

36. Ἀλώπηξ καὶ Ἐχῖνος.

(C. 314. F. 384. ex Aristot. Rhetor. II, c. 20.)

Αἰσωπος ἐν Σάμῳ δημηγορῶν, κρινομένου δημαγωγοῦ περὶ θανάτου, ἔφη· Ἀλώπεκα διαβαίνουσιν ποταμὸν ἀπασθῆναι εἰς φάραγγα· οὐ δυναμένην δ' ἐκβῆναι πολὺν χρόνον κακοπαθεῖν, καὶ κνυροαῖστας πολλοὺς ἔχεσθαι αὐτῆς· ἐχῖνον δὲ πλανώμενον, ὡς εἶδεν αὐτὴν, κατοικτειραντα εἰπεῖν, εἰ ἀφέλοι αὐτῆς τοὺς κνυροαῖστας· τὴν δὲ οὐκ ἔαν. Ἐρομένου δὲ, διὰ τί, „ὄτι οὗτοι μὲν“ φάναι „ἤδη μου πλήρεις εἰσὶ καὶ ὀλίγον ἔλκουσιν αἷμα, ἐὰν δὲ τούτους ἀφέλλῃ, ἔτεροι ἐλθόντες πεινῶντες ἐκπιῶνται μου τὸ λοιπὸν αἷμα.“ — „Ἀτὰρ καὶ ὑμᾶς,“ ἔφη „ὧ ἄνδρες Σάμιοι, οὗτος μὲν οὐδὲν ἔτι βλάψει· πλούσιος γάρ ἐστιν· ἐὰν δὲ ἀποκτείνητε, ἔτεροι ἤξουσιν πένητες, οἳ ὑμῖν ἀναλώσουσι τὰ κοινὰ κλέπτουτες.“

37. Ἀλώπηξ καὶ Κροκόδειλος. (S. 20. C. 9 et p. 285. F. 9.)

Ἀλώπηξ καὶ κροκόδειλος περὶ εὐγενείας ἤριζον. Πολλὰ δὲ τοῦ κροκοδείλου διεξιόντος περὶ τῆς τῶν προγόνων λαμπρότητος, καὶ τὸ τελευταῖον λέγοντος, ὅτι γεγυμνασιαρχηκότων ἐστὶ πατέρων, ἢ ἀλώπηξ ὑποτυχούσα ἔφη· „ἀλλὰ κἂν σὺ μὴ εἴπῃς, ἀπὸ τοῦ δέρματος φαίνῃ, ὅτι ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν εἰ γεγυμνασμένος.“

Οὕτω καὶ τῶν ψευδολόγων ἀνθρώπων ἔλεγχός ἐστι τὰ πράγματα.

38. Ἀλώπηξ καὶ Κύων. (S. 41. C. 157 et p. 350. F. 18.)

Ἀλώπηξ εἰς ἀγέλην προβάτων εἰσελθοῦσα θηλαζόντων, τῶν ἀρνίων ἐν ἀναλαβομένη προσεποιεῖτο καταφιλεῖν· ἐρωτηθεῖσα δὲ ὑπὸ κυνός „τί τοῦτο ποιεῖς;“ „τιθηνοῦμαι αὐτὸ, ἔφη, καὶ προσπαίξω.“ Καὶ ὁ κύων

ἔφη· „καὶ νῦν, ἂν μὴ ἀφῆς τὸ ἄρνιον, τὰ κυνῶν σοι προσοίσω.“

Πρὸς ἄνδρα ῥαδιουργὸν καὶ μωροκλέπτην ὁ λόγος εὐκαιρος.

39. Ἀλώπηξ καὶ Λέων. (F. 7. C. 5 et p. 284. S. 10.)

Ἀλώπηξ μηδέποτε θεασαμένη λέοντα, ἐπειδὴ κατὰ τινα τύχην ὑπήντησεν αὐτῷ, τὸ μὲν πρῶτον ἰδοῦσα αὐτὸν οὕτως ἐφοβήθη, ὡς μικροῦ καὶ ἀποθανεῖν. Ἐκ δευτέρου δὲ αὐτῷ περιτυχοῦσα, ἐφοβήθη μὲν, ἀλλ' οὐχ ὡς τὸ πρότερον. Ἐκ τρίτου δὲ θεασαμένη αὐτὸν οὕτως κατεθάρσυσεν, ὡς καὶ προσελθοῦσα αὐτῷ διαλεχθῆναι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τὰ φοβερὰ τῶν πραγμάτων ἢ συνήθεια καταπραῦνει.

40. Ἀλώπηξ καὶ Λέων. (C. 375. F. 335.)

Ἀλώπηξ θεασαμένη ἐγκάθειρκτον λέοντα, καὶ τοῦτου σταῖσα ἐγγὺς, δεινῶς αὐτὸν ὕβριζεν. Ὁ δὲ λέων ἔφη πρὸς αὐτήν· „οὐ σύ με καθυβρίζεις, ἀλλ' ἡ προσπεσοῦσά μοι ἀτυχία.“

Ὁ μῦθος οὗτος δηλοῖ, ὡς πολλοὶ τῶν ἐνδόξων, δυσπραγίαις περιπίπτοντες, ὑπ' εὐτελῶν ἐξουθενοῦνται.

41. Ἀλώπηξ καὶ Λέων. (C. 298. F. 210.)

Ἀλώπηξ λέοντι συνῆν ἐν ὑπηρέτου προσχήματι· καὶ ἡ μὲν ἄγρως ἐμήνυεν, ὁ δὲ ἐμπίπτων ἐλάμβανεν. Ἐκατέρω τούτων πρὸς τὴν ἀξίαν διηρεῖτο μερὶς. Ζηλοτυπήσασα δὲ ἡ ἀλώπηξ τῶν πλεόνων τὸν λέοντα θηρᾶν ἀντὶ τοῦ μηνύειν ἤρεῖτο. Καὶ πειρωμένη ποίμνης τι λαβεῖν, κατέστη πρώτη τοῖς θηρῶσιν εἰς θήραμα.

Ἄρχεσθαι μᾶλλον ἀσφαλῶς ἄμεινον, ἢ κρυτεῖν σφαλερῶς.

42. Ἀλώπηξ καὶ Πάρδαλις. (S. 12. C. 159 et p. 351. F. 13.)

Ἀλώπηξ καὶ πάρδαλις περὶ κάλλους ἤριζον. Τῆς δὲ παρδάλεως παρ' ἕκαστα τὴν τοῦ σώματος ποικιλίαν προβαλλομένης, ἡ ἀλώπηξ ὑποτυχοῦσα ἔφη· „καὶ πόσον ἐγὼ σου καλλίων ὑπάρχω, ἦτις οὐ τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν πεποίκιλμαι;“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τοῦ σωματικοῦ κάλλους ἀμείνων ἐστὶν ὁ τῆς διανοίας κόσμος.

42^b. Ἄλλως. (C. 159. B. 133.)

Στικτὴ ποτε πάρδαλις ἐκαυχᾶτο φορεῖν ἀπάντων ζώων ποικιλωτέραν δέξθιν. Πρὸς ἣν ἡ ἀλώπηξ εἶπεν „ἐγὼ σου τῆς δορᾶς κρείττονα καὶ ποικιλωτέραν γνώμην ἔχω.“

43. Ἀλώπηξ καὶ Πίθηκος. (S. 14. C. 374. B. 81.)

Ἀλώπηξ καὶ πίθηκος ἐν ταύτῳ ὁδοιποροῦντες περὶ εὐγενείας ἤριζον. Πολλὰ δὲ ἑκατέρων διεξιόντων, ἐπειδὴ ἐγένοντο κατὰ τινα τόπον, ἐνταῦθα ἀποβλέψας ἀνεστῆναξεν ὁ πίθηκος· τῆς δ' ἀλώπεκος ἐρομένης τὴν αἰτίαν, ὁ πίθηκος ἐπιδειξας αὐτῇ τὰ μνήματα, ἔφη· „ἀλλ' οὐ μέλλω κλαίειν, ὄρων τὰς στήλας τῶν πατρικῶν μου ἀπελευθέρων καὶ δούλων;“ Κἀκείνη πρὸς αὐτὸν ἔφη· „ἀλλὰ ψεύδου ὅσα βούλει· οὐδεὶς γὰρ τούτων ἀναστάς σε ἐλέγξει.“

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ ψευδολόγοι τότε μάλιστα καταλαξονεύονται, ὅταν τοὺς ἐλέγχοντας μὴ ἔχωσι.

43^b. Ἄλλως. (C. 334. F. 334.)

Ἀλώπηξ καὶ πίθηξ ἐπὶ τὸ αὐτὸ ὄδοιπόρουν. Παρέρχόμενοι δὲ διὰ τινῶν μνημείων, ἔφη ὁ πίθηξ τῇ ἀλώπεκι, ὡς πάντες οἱ νεκροὶ οὗτοι ἀπελευθῆροι τῶν ἐμῶν γεννητόρων ὑπάρχουσιν. Ἡ δὲ ἀλώπηξ λέγει τῷ πί-

θηκι· „εὐκαιρως ἐψεύσω· οὐδεις γὰρ τῶν ἐνταῦθα ταφέντων ἀπελέγξαι σε δύναται.“

Οὗτος ὁ μῦθος παριστᾷ τὸν τοὺς ψευδολόγους ὀρθῶς διελέγχοντα, καὶ τοὺς προδήλως τὸ ψεῦδος ἀντὶ ἀληθείας προσφέροντας.

44. Ἀλώπηξ καὶ Πίθηκος. (S. 82. C. 29 et p. 295. F. 69.)

Ἐν συνόδῳ τῶν ἀλόγων ζώων πίθηκος ὀρχησάμενος καὶ εὐδοκιμήσας βασιλεὺς ὑπ' αὐτῶν ἐχειροτονήθη· ἀλώπηξ δὲ αὐτῷ φθονήσασα ὡς ἐθεάσατο ἔν τιμι παγίδι κρέας κείμενον, ἀγαγοῦσα αὐτὸν ἐνταῦθα ἔλεγεν, ὡς εὐροῦσα θησαυρὸν αὐτῇ μὲν οὐκ ἐχρήσατο, γέρας δὲ αὐτῷ τῆς βασιλείας τετήρηκε, καὶ παρῆνει αὐτῷ λαβεῖν. Τοῦ δὲ ἀτημελήτως ἐπελθόντος, καὶ ὑπὸ τῆς παγίδος συλληφθέντος, αἰτιωμένου τε τὴν ἀλώπεκα ὡς ἐνεδρεύσασαν αὐτῷ, ἐκείνη ἔφη· „ὦ πίθηκε, σὺ δὲ τοιαύτην ψυχὴν ἔχων τῶν ἀλόγων ζώων βασιλεύσεις;“

Οὕτως οἱ τοῖς πράγμασιν ἀπερισκέπτως ἐπιχειροῦντες σὺν τῷ δυστυχεῖς εἶναι καὶ γέλωτα ὀφλισκάνουσι.

45. Ἀλώπηξ καὶ Τράγος. (S. 9. C. 4 et p. 281. F. 4.)

Ἀλώπηξ πεσοῦσα εἰς φρέαρ, ἐπάναγκες ἔμμενε, πρὸς ἣν ἀνάβασιν ἀμηχανοῦσα· τράγος δὲ δίψῃ συνεχόμενος ὡς ἐγένετο κατὰ τὸ αὐτὸ φρέαρ, θεασάμενος αὐτήν, ἐπυνθάνετο, εἰ καλὸν εἶη τὸ ὕδωρ· ἡ δὲ, τὴν δυστυχίαν ἀσμενισαμένη, πολὺν ἔπαινον τοῦ ὕδατος κατέτεινε, λέγουσα, ὡς χρηστὸν εἶη, καὶ καταβῆναι αὐτῷ παρῆνει. Ὁ δὲ ἀμελετήτως κατῆλθε διὰ μόνην ἐπιθυμίαν, καὶ ἅμα τῷ τὴν δίψαν σβέσαι, μετὰ τῆς ἀλώπεκος ἐσκόπει τὴν ἄνοδον· καὶ ἡ ἀλώπηξ χρησιμὸν τι ἔφη ἐπινενοηκέναι εἰς τὴν ἀμφοτέρων σωτηρίαν· „εἰ γὰρ θελήσεις τοὺς ἐμπροσθίους πόδας τῷ τοίχῳ

προσερείσαι, ἐγκλίνας τὰ κέρατα, ἀναδραμοῦσα αὐτὴ διὰ τοῦ σοῦ νώτου καὶ σὲ ἀναβιβάσω.“ Τοῦ δὲ καὶ πρὸς τὴν δευτέραν παραίνεσιν ἐτοιμῶς ὑπηρετήσαντος, ἡ ἀλώπηξ ἀλομένη διὰ τῶν σκελῶν αὐτοῦ ἐπὶ τὸν νῶτον ἀνέβη, καὶ ἀπ’ ἐκεῖνου ἐπὶ τὰ κέρατα διερεισαμένη, ἐπὶ τὸ στόμα τοῦ φρέατος ἀνελθοῦσα ἀπηλλάττετο. Τοῦ δὲ τράγου μεμφομένου αὐτὴν, ὡς τὰς ὁμολογίας παραβαίνουσαν, ἐπιστραφεῖσα εἶπεν· „ὦ οὔτος, ἀλλ’ εἰ τοσαύτας φρένας εἶχες, ὅσας ἐν τῷ πάγωνι τρίχας, οὐ πρότερον δὴ κατεβεβήκεις, πρὶν ἢ τὴν ἄνοδον ἐσκέψω.“

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων τοὺς φρονίμους δεῖ πρότερον τὰ τέλη τῶν πραγμάτων σκοπεῖν, εἶθ’ οὕτως αὐτοῖς ἐπιχειρεῖν.

45^b. Ἄλλως. (C. p. 6.)

Τράγος, ἐν θέρει σφοδρῶς διψήσας, κατῆλθεν εἰς βαθύκρημον ὕδωρ πιεῖν. Πιῶν δὲ καὶ χορτασθεὶς οὐκ ἠδύνατο ἀνελθεῖν καὶ μετενόει καὶ βοηθὸν ἐξήτει. Ἀλώπηξ δὲ τοῦτον ἰδοῦσα ἔφη· „ὦ ἀνόητε, εἰ τόσας φρένας εἶχες, ὅσας ἐν τῷ πάγωνι τρίχας, πρότερον οὐκ ἂν κατέβης, ἢ μὴ τὴν ἄνοδον ἐσκέψω.“

Ὅτι δεῖ πρότερον προσκοποῦντα τὰ τέλη τῶν πραγμάτων, οὕτω ποιεῖσθαι (ποιεῖν?).

46. Ἀλώπηξ κόλουρος. (S. 17. C. 7 et p. 284. F. 6.)

Ἀλώπηξ ὑπό τινος παγίδος τὴν οὐρὰν ἀποκοπεῖσα, ἐπειδὴ δι’ αἰσχύνην ἀβίωτον ἠγεῖτο τὸν βλον ἔχειν, ἔγνω δεῖν καὶ τὰς ἄλλας ἀλώπεκας εἰς τὸ αὐτὸ προσαγαγεῖν, ἵνα τῷ κοινῷ πάθει τὸ ἴδιον ἐλάττωμα συγκρούσῃ. Καὶ δὴ ἀπάσας ἀθροίσασα παρῆνει αὐταῖς τὰς οὐρὰς ἀποκόπτειν, λέγουσα, ὡς οὐκ ἀρεπὲς μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ περισσόν τι αὐταῖς βάρος προσήρηται. Τούτων δέ τις ὑποτυχοῦσα ἔφη· „ὦ αὐτῆ, ἀλλ’ εἰ μὴ σοι τοῦτο συνέφερον, οὐκ ἂν ἡμῖν αὐτὸ συνεβούλευσας.“

Ὁ λόγος πρὸς ἐκείνους, οἳ τὰς συμβουλίας ποιοῦνται τοῖς πέλας οὐ δι' εὐνοίαν, ἀλλὰ διὰ τὸ ἑαυτοῖς συμφέρον.

47. Ἀλώπηξ πρὸς μορμολύκειον. (S. 27.)

Ἀλώπηξ εἰσελθοῦσα εἰς πλάστου ἐργαστήριον, καὶ ἕκαστον τῶν ἐνόντων διερευνῶσα ὡς περιέτυχε τραγῶδων προσώπων, τοῦτο ἐπάρασα εἶπεν· „οἷα κεφαλὴ ἐγκέφαλον οὐκ ἔχει.“

Ὁ λόγος εὐκαιρὸς πρὸς ἄνδρα μεγαλοπρεπῆ μὲν σώματι, κατὰ ψυχὴν δὲ ἀλόγιστον.

47^b. Ἄλλως. (C. 11 et p. 286. F. 11.)

Ἀλώπηξ εἰς οἰκίαν ἔλθοῦσα ὑποκριτοῦ, καὶ ἕκαστα τῶν αὐτοῦ σκευῶν διερευνωμένη, εὔρε καὶ κεφαλὴν μορμολυκείου εὐφυῶς κατεσκευασμένην, ἣν καὶ ἀναλαβοῦσα ταῖς χερσὶν ἔφη· „ὦ οἷα κεφαλὴ, καὶ ἐγκέφαλον οὐκ ἔχει.“

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας μεγαλοπρεπεῖς μὲν τῷ σώματι, κατὰ δὲ ψυχὴν ἀλογίστους.

48. Ἀνδροφόνος. (S. 32. C. 160 et p. 351. F. 29.)

Ἀνθρωπὸν τις ἀποκτείνας ὑπὸ τῶν αὐτοῦ συγγενῶν ἐδιώκετο. Γενόμενος δὲ κατὰ τὸν Νεῖλον ποταμὸν, λύκου αὐτῷ ἀπαντήσαντος, φοβηθεὶς ἀνέβη ἐπὶ τι δένδρον τῷ ποταμῷ παρακείμενον, κάκει ἐκρύπτετο. Θεασάμενος δὲ ἐνταῦθα ἔχιν κατ' αὐτοῦ ἐρχόμενον, ἑαυτὸν εἰς τὸν ποταμὸν καθῆκεν· ἐν δὲ τούτῳ ὑποδεξάμενος αὐτὸν κροκόδειλος κατεθοινήσατο.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τοῖς ἐναγέσι τῶν ἀνθρώπων οὔτε γῆς οὔτε ἀέρος οὔτε ὕδατος στοιχεῖον ἀσφαλές ἐστίν.

49. Ἀνὴρ ἀδύνατα ἐπαγγελλόμενος. (S. 34. C. 15 et p. 288. F. 31.)

Ἀνὴρ πένης νοσῶν καὶ κακῶς διακειμένος, ἐπειδὴ παρὰ τῶν ἰατρῶν ἀπηλπίσθη, τοῖς θεοῖς ἤνυχετο ἕκα-

τόμβην ποιῆσαι, ἐπαγγειλάμενος καὶ ἀναθήματα καθιερώσειν, ἐὰν ἐξαναστῆ. Τῆς δὲ γυναικὸς, ἐτύγχανε γὰρ αὐτὴ παρεστῶσα, πυνθανομένης „καὶ πόθεν αὐτὰ ἀποδώσεις;“ ἔφη· „νομίξεις γὰρ με ἐξαναστήσεσθαι, ἵνα καὶ ταῦτα οἱ θεοὶ ἀπαιτήσωσι;“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ταῦτα θαδίως οἱ ἄνθρωποι κατεπαγγέλλονται, ἃ τελέσειν ἔργῳ οὐ προσδοκῶσι.

50. Ἀνὴρ Ἀθηναῖος καὶ Θηβαῖος. (B. 15.)

Ἀνὴρ Ἀθηναῖός τις ἀνδρὶ Θηβαίῳ
κοινῶς ὀδεύων, ὥσπερ εἰκὸς, ᾠμίλει·
φέων δ' ὁ μῦθος ἦλθε μέχρ' ἠρώων,
μακρὴ μὲν ἄλλως φῆσις οὐδ' ἀναγκαίη.
τέλος δ' ὁ μὲν Θηβαῖος υἷον Ἀλκμήνης
μέγιστον ἀνδρῶν, νῦν δὲ καὶ θεῶν ὕμνει·
ὁ δ' ἐξ Ἀθηναίων ἔλεγεν ὡς πολὺ κρείσσειν
Θησεὺς γένοιτο, καὶ τύχης ὁ μὲν θείης
οὕτως λέλογχεν, Ἡρακλῆς δὲ δουλείης.
λέγων δ' ἐνίκα· στωμύλος γὰρ ἦν φήτωρ·
ὁ δ' ἄλλος, ὡς Βοιωτὸς, οὐκ ἔχων ἴσην
λόγοις ἄμιλλαν, εἶπεν ἀγρή μούση·
„πέπαυσο· νικᾷς. τοιγαροῦν χολωθεῖη
Θησεὺς μὲν ἡμῖν, Ἡρακλῆς δ' Ἀθηναίοις.“

Ὅτι οὐ δεῖ τοὺς μεγιστᾶνας κινεῖν εἰς ὀργὴν κατὰ τῶν ὑπεξουσίων. [Εἰς ματαιολογίας καὶ ἔριδας.]

51. Ἀνὴρ, Ἴππος καὶ Πῶλος. (C. 383. F. 343.)

Ἀνὴρ τις ἐπωχεῖτο θηλείᾳ τινὶ ἵππῳ ἐγκύῳ ὑπαρχούσῃ, καὶ ὀδοιποροῦντος αὐτοῦ πῶλου ἢ ἵππος ἀπέτεκεν. Ὁ δὲ πῶλος κατόπιν αὐτῆς εὐθὺς πορευόμενος, καὶ ταχέως ἰλιγγιάσας, πρὸς τὸν τῆς ἰδίας μητρὸς ἐπιβάτην ἔλεγεν· „ἰδὸν, ὄρας με βραχύτατον καὶ πρὸς πορείαν ἀδύνατον· γίνωσκε τοίνυν, ὡς εἰ ἐνταῦθα

ἐγκαταλίπης με, ἀνθρώρον διαφθείρομαι. Εἰ δὲ ἐντεῦθεν ἄρης με, καὶ ἀπαγάγης ἐν τόπῳ, καὶ ἀνατραφῆναι παρασκευάσης, οὕτως ἀξυνθεὶς ἐν ὑστέρω ἐποχεῖσθαι μοι ποιήσω σε.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς ἐκείνους χρὴ εὐεργετεῖν, ὅψων καὶ ἡ ἀντάμειψις τῆς εὐποιίας ἐλπίζεται.

52. Ἀνὴρ καὶ Γυνή. (S. 96. C. 93. F. 246.)

Ἔχων τις γυναῖκα πρὸς πάντας τοὺς κατ' οἶκον λίαν τὸ ἦθος ἀργαλέαν ἠβουλήθη γνῶναι, εἰ καὶ πρὸς τοὺς πατρώους οἰκέτας ὁμοίως διάκειται· ὅθεν μετὰ προφάσεως εὐλόγου πρὸς τὸν πατέρα αὐτὴν ἐπεμψε. Μετὰ δὲ ὀλίγας ἡμέρας ἀνελθούσης αὐτῆς ἐπυνθάνετο, πῶς αὐτὴν οἱ οἰκεῖοι προσεδέξαντο; Τῆς δὲ εἰπούσης· „οἱ βουκόλοι καὶ οἱ ποιμένες με ὑπεβλέποντο,“ ἔφη πρὸς αὐτὴν· „ἀλλ' ὦ γύναι, εἰ τούτοις ἀπήχθου, οἱ ὄρθρου μὲν τὰς ποιμνας ἐξελαύνουσιν, ὅψὲ δὲ εἰσίσαισι, τί χρὴ προσδοκᾶν περὶ τούτων, οἷς πᾶσαν τὴν ἡμέραν συνδιέτριβες;“

Οὕτω πολλάκις ἐκ τῶν μικρῶν τὰ μεγάλα καὶ ἐκ τῶν προδήλων τὰ ἄδηλα γνωρίζονται.

53. Ἀνὴρ καὶ Κύκλωψ. (C. 384. F. 344.)

Ἀνὴρ τις τῶν εὐλαβῶν τυγχάνων [τάχα], καὶ τοῖς πρακτέοις σεμνὸς, ἐπὶ χρόνον ἱκανὸν εὐμαρῶς τοῖς ἰδίοις παισὶ συμβιοτεύων, μετὰ ταῦτα ἐνδεία περιπίπτει ἐσχάτη, καὶ τὴν ψυχὴν καιρίως ἀλγῶν, ἐβλασφήμει τὸ θεῖον, καὶ ἑαυτὸν ἀνελεῖν ἀπηναγκάζετο. Λαβὼν οὖν σπάθην, ἐπὶ τινα τῶν ἐρημικῶν τόπων ἐξῆει, θανεῖν μᾶλλον αἰρετισάμενος, ἢ περὶ κακῶς ζῆν. Πορευόμενος δὲ λάκκον τινὰ βαθύτατον ἔτυχεν εὐρηκῶς, ἐν ᾧ χρυσίον οὐκ ὀλίγον παρὰ τινος τῶν γιγανταίων ἀπετέθειτο, ᾧ Κύκλωψ τὸ ὄνομα. Ἰδὼν δὲ ὁ [δῆθεν]

εὐλαβῆς ἀνὴρ τὸ χρυσίον, φόβου εὐθύς καὶ χαρᾶς ἀνά-
 πλεως γίνεταί, καὶ ῥίπτει μὲν τῆς χειρὸς τὸ ξίφος, αἴ-
 ρει δὲ τὸ χρυσίον ἐκεῖθεν, καὶ ἄσμενος ἐπὶ τὴν οἰκίαν
 καὶ τοὺς παῖδας αὐτοῦ ἐπανέρχεται. Εἶτα ὁ Κύκλωψ ἐπὶ
 τὸν λάκκον ἐλθὼν, καὶ τὸ μὲν χρυσίον μὴ εὐρηκῶς,
 ἀντ' αὐτοῦ δὲ κείμενον ἐκείσε τὸ ξίφος ἑωρακῶς, αὐ-
 τήκα τοῦτο σπασάμενος ἑαυτὸν διεχειρίσατο.

Ὁ μῦθος οὗτος δηλοῖ, ὡς τοῖς σκαιοῖς ἀνδράσιν
 ἀκολούθως ἐπισυμβαίνει τὰ φαῦλα· τοῖς δὲ ἀγαθοῖς
 καὶ εὐλαβέσι τὰ ἀγαθὰ ταμιεύεται.

54. Ἀνὴρ καὶ Μοιχός. (B. 116.)

Νυκτὸς μεσουσῆς ἦδε παῖς τις εὐφώνως·
 γυνὴ δ' ἀκούει τοῦδε, κάξαναστᾶσα
 θυρίδων προκύπτει, καὶ βλέπουσα τὸν παῖδα
 λαμπρᾶς σελήνης ἐν φάει καλὸν λίην,
 τὸν ἄνδρ' ἑαυτῆς καταλιποῦσα κοιμᾶσθαι,
 κάτω μελάθρων ἦλθε, καὶ θύρης ἕξω
 ἐλθοῦς' ἐπόλει τὴν προθυμίην πλήρη.
 ἀνὴρ δὲ ταύτης ἐξανίστατ' ἐξαίφνης,
 ζητῶν ὄπουστί, κούκ ἰδὼν δόμων εἶσω
 ἀμηχανῶν τε καὶ τὸς ἦλθεν εἰς οἶμον·
 καὶ τῇ συνεύνω φησί· „μηδὲν ἐκπλήσσου,
 τὸν παῖδα δ' ἡμῶν πείσον εἰς δόμους εὐδεῖν.“
 ὃν καὶ λαβὼν παρήγεν. εἶτα κάκεινος,
 ἄμφω θελόντων δρᾶν τι, χῆδ' ἐραθύμει.

Τουτὶ μὲν οὕτως· ἔμφασις δὲ τοῦ μύθου,
 κακόν ἐστι χαιρῖν, ὅταν ἔχη τις ἐκτίσαι.

55. Ἀνὴρ κακοπράγμων. (S. 36. C. 16 et p. 288. F. 32.)

Ἀνὴρ κακοπράγμων συνορισάμενος πρὸς τινα ψευ-
 δῆς ἐπιδείξειν τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον, ὡς ἐνέστη ἡ
 προθεσμία, λαβὼν στρουθίον εἰς τὴν χεῖρα, καὶ τοῦτο

τῷ ἱματίῳ σκεπάσας, ἦκεν εἰς τὸ ἱερὸν, καὶ στὰς ἄντι-
κρος ἐπηρώτα, πότερόν τι ἔμπνουν ἔχει μετὰ χειρας ἢ
ἄπνουν; βουλόμενος, ἐὰν μὲν ἄψυχον εἶπη, ζῶν τὸ
στρουθίου ἐπιδείξει, ἐὰν δὲ ἔμπνουν, ἀποπνίξας προε-
νεγκεῖν. Καὶ ὁ θεὸς συνεῖς αὐτοῦ τὴν κακοτεχνίαν εἶ-
πεν· „ἀλλ' ὦ οὗτος, πέπαυσο· ἐν σοὶ γὰρ ἔστι, τοῦτο
ὃ ἔχεις ἢ νεκρὸν εἶναι ἢ ἔμψυχον.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τὸ θεῖον ἀπαρεγχειρητόν ἐστι.

56. Ἀνὴρ μεσαιπόλιος καὶ ἐταῖραι.

(S. 31. C. 162 et p. 352. F. 199. B. 22.)

Ἀνὴρ μεσαιπόλιος δύο ἐρωμένους εἶχεν, ὧν ἡ μὲν
νέα, ἡ δὲ πρεσβῦτις. Καὶ ἡ μὲν προβεβηκυῖα αἰδου-
μένη νεωτέρῳ αὐτῆς πλησιάζειν, διετέλει, εἴ ποτε πρὸς
αὐτὴν παρεγένετο, τὰς μελαίνας αὐτοῦ τρίχας περιαι-
ρουμένη· ἡ δὲ νεωτέρα ὑποστελλομένη γέροντα ἐρα-
στὴν ἔχειν, τὰς πολιὰς αὐτοῦ ἀπέσπα. Καὶ οὕτω συν-
έβη ὑπὸ ἀμφοτέρων αὐτὸν περιτιλλόμενον φαλακρὸν
γενέσθαι.

Οὕτω πανταχοῦ τὸ ἀνώμαλον ἐπιβλαβές ἐστι.

56^b. Ἄλλως. (C. 162.)

Ἀνὴρ τις, μέσῃν ἔχων ἡβην, δύο ἔσχεν ἐταίρας,
μίαν μὲν γραῦν, τὴν δὲ ἐτέραν νέαν. Τούτῳ ἡ μὲν
γραῦς τὰς μελαίνας τρίχας ἔτιλλεν, ὡς γέροντα τοῦτον
θέλουσα, ἡ δὲ νέα τὰς πολιὰς· ἕως αὐτὸν φαλακρὸν
ἐποίησαν καὶ ὄνειδος ἀπάντων.

Ὅτι ἐλεεινός ἐστιν ὃς εἰς γυναῖκας ἐμπίπτει.

57. Ἀνὴρ πηρός. (S. 37. C. 161 et p. 351. F. 17.)

Ἀνὴρ πηρὸς εἰώθει πᾶν τὸ ἐπιτιθέμενον εἰς τὰς
χειρας αὐτῷ ζῶν ἐφαπτόμενος λέγειν, ὅποῖόν τι ἐστι.
Καὶ δὴ ποτε λυκιδίου αὐτῷ ἐπιδοθέντος, ψηλαφήσας

καὶ ἀμφιγνοῶν εἶπεν· „οὐκ οἶδα, πότερον λύκου εἶη ἢ ἀλώπεκος ἢ τοιούτου τινὸς ζώου γέννημα· τοῦτο μέντοι σαφῶς ἐπίσταμαι, ὅτι οὐκ ἐπιτήδειον τοῦτο τὸ ζῶον προβάτων ποιμνῆ συνιέναι.“

Οὕτω τῶν πονηρῶν ἢ διάθεσις πολλάκις καὶ ἀπὸ τοῦ σώματος καταφαίνεται.

58. Ἀνὴρ φέναξ. (S. 28. C. 18 et p. 289. F. 36.)

Ἀνὴρ πένης νοσῶν καὶ κακῶς διακείμενος ἠΰξατο τοῖς θεοῖς ἑκατόμβην τελέσαι, εἰ περισώσειαν αὐτόν· οἱ δὲ ἀπόπειραν αὐτοῦ ποιήσασθαι βουλόμενοι, ῥαῖσαι τάχιστα αὐτόν παρεσκεύασαν. Κάκεινος ἐξαναστάς ἐπειδὴ ἀληθινῶν βοῶν ἠπόρει, στεατίνους ἑκατόν πλάσας ἐπὶ τινος βωμοῦ κατέκαυσεν εἰπών· „ἀπέχετε τὴν εὐχὴν, ᾧ δαίμονες.“ Οἱ δὲ θεοὶ βουλόμενοι αὐτόν ἐν μέρει ἀντιβουκολῆσαι, ὄναρ αὐτῷ ἐπεμψαν, παραινούντες ἔλθειν εἰς τὸν αἰγιαλόν· ἐκεῖ γὰρ εὐρήσειν ἀττικὰς χιλίας. Καὶ ὃς περιχαρῆς γενόμενος, δρομαῖος ἦκεν ἐπὶ τὴν ἡύνα, ἐνθα δὴ λησταῖς περιτυχὼν ἀπήχθη, καὶ ὑπ' αὐτῶν πωλούμενος εὗρε δραχμὰς χιλίας.

Ὁ λόγος εὐκαιρὸς πρὸς ἄνδρα ψευδολόγον.

59. Ἀνθρακεὺς καὶ Γναφεύς. (S. 29. C. 12 et p. 286. F. 27.)

Ἀνθρακεὺς ἐπὶ τινος οἰκίας ἐργαζόμενος καὶ θεασάμενος γναφέα αὐτῷ παροικισθέντα, προσελθὼν παρεκάλει αὐτόν, ὅπως σύνοικος αὐτῷ γένηται, διεξιῶν ὡς οἰκειότεροι ἀλλήλοις ἔσονται καὶ λυσιτελέστεροι [διὰ] μίαν ἔπαυλιν οἰκοῦντες. Καὶ ὁ γναφεύς ὑποτυχὼν ἔφη πρὸς αὐτόν· „ἀλλ' ἔμοιγε παντελῶς τοῦτό ἐστιν ἀδύνατον· ὁ γὰρ ἐγὼ λευκανῶ, σὺ ἀσβολήσεις.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ ἀνόμοιον ἀκοινωνητόν ἐστι.

60. "Ανθρωπος ἀριθμῶν τὰ κύματα.
(C. 333. F. 403. ex Luc. Hermol. c. 84.)

Αἰσωπος ἔφη, ἄνθρωπόν τινα ἐπὶ τῇ ἡϊόνι καθεζόμενον ἐπὶ τὴν κυματογῆν ἀριθμεῖν τὰ κύματα, σφαλέντα δὲ ἄχθεσθαι καὶ ἀνιᾶσθαι, ἄχρι δὲ τὴν κερδῶ παραστᾶσαν εἰπεῖν αὐτῷ· „τί, ὦ γενναῖε, ἀνιᾶ τῶν παρελθόντων ἔνεκα, δέον τὰ ἐντεῦθεν ἀρξάμενον ἀριθμεῖν, ἀμελήσαντα ἐκείνων;“

61. "Ανθρωπος καὶ Ἀλώπηξ. (F. 265. C. 163. B. 11.)

Ἀλώπεκά τις ἐχθρὰν ἔχων, ὡς βλάπτουσαν αὐτὸν κρατήσας, καὶ θέλων ἐπὶ πολὺ τιμωρήσασθαι, στυππεῖα ἐλαίῳ βεβρεγμένα τῇ οὐρᾷ προσδήσας ὑφήψε. Ταύτην δὲ δαίμων εἰς τὰς ἀρούρας τοῦ λαβόντος ὠδήγει· ἦν δὲ καιρὸς ἀμητοῦ. Ὁ δὲ ἠκολούθει θρηνηῶν μηδὲν θερίσας.

᾽Οτι προῶν εἶναι χρῆ, καὶ μὴ ἀμέτρως θυμοῦσθαι· ἐξ ὀργῆς γὰρ πολλάκις τυγχάνει βλάβην γίνεσθαι μεγάλην τοῖς δυσοργήτοις.

61^b. Ἄλλως. Γεωργὸς καὶ Ἀλώπηξ. (C. 304. F. 221.)

Γεωργῷ πονηρῷ φθόνον ἐνεποιεῖ τὸ τοῦ γείτονος ἀξανάμενον λήϊον, καὶ διαφθείρειν τοὺς ἐκείνου πόρους ἐξήτει. Καὶ θηράσας ἀλώπεκα, προσάψας δαλὸν, πρὸς τὸ τοῦ γείτονος ἀφίησι λήϊον. Ἡ δὲ καθ' ἧς ἀφῆτο μὴ παριοῦσα, βουλομένου τοῦ δαίμονος τὸ τοῦ πέμψαντος ἐνέπρησεν λήϊον.

Πονηροὶ γείτονες πρῶτοι τῆς ἐτέρων μετέχουσι βλάβης.

62. "Ανθρωπος καὶ Κύων. (C. 129 et p. 331 sq. F. 22. B. 42.)

Ἀνθρωπὸς τις ἠτοίμαζε δεῖπνον, ἐστιάσων τινα τῶν φίλων αὐτῷ καὶ οἰκείων. Ὁ δὲ κύων αὐτοῦ ἄλ-

λον κύνα ἐκάλει, λέγων· „ὦ φίλε, δεῦρο συνδείπνησόν μοι.“ Ὁ δὲ προσελθὼν χαίρων ἴστατο, βλέπων τὸ μέγα δεῖπνον, βοῶν ἐν τῇ καρδίᾳ· „βαβαί, πόση μοι χαρὰ ἄρτι ἐξαπιναιῶς ἐφάνη· τραφήσομαί τε γὰρ, καὶ εἰς κόρον δειπνήσω, ὥστε με αὔριον μηδαμῆ γε πεινᾶσαι.“ Ταῦτα καθ' ἑαυτὸν λέγοντος τοῦ κυνὸς, καὶ ἅμα σείοντος τὴν κέρκον, ὡς δὴ εἰς τὸν φίλον θαρσύνοντος, ὁ μάγειρος, ὡς εἶδε τοῦτον ὧδε κάκεισε τὴν κέρκον περιστρέφοντα, κατασχὼν τὰ σκέλη αὐτοῦ, ἐρῆψε παροχρῆμα ἐξωθεν τῶν θυρίδων. Ὁ δὲ κατιῶν ἀπήει μεγάλως κράζων. Τῶν τις δὲ κυνῶν, τῶν καθ' ὁδὸν αὐτῶ συναντώντων, ἐπηρώτα· „πῶς ἐδείπνησας, φίλος;“ Ὁ δὲ πρὸς αὐτὸν ὑπολαβὼν ἔφη· „ἐκ τῆς πολλῆς πόσεως μεθυσθεὶς ὑπὲρ κόρον, οὐδὲ τὴν ὁδὸν αὐτὴν, ὄθεν ἐξῆλθον, οἶδα.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ θαρσύνειν τοῖς ἐξ ἄλλοτριῶν εὖ ποιεῖν ἐπαγγελλομένοις.

63. Ἄνθρωπος καὶ Λέων συνοδεύοντες.
(F. 169. C. 219 et p. 374.)

Ποτὲ συνώδευσε λέων ἀνθρώπῳ. Ἐκαυχῶντο οὖν πρὸς ἀλλήλους τοῖς λόγοις. Εὐρον δὲ ἐν τῇ ὁδῷ πετρίην στήλην ὁμοίαν ἀνδρὶ, ἐτέραν στήλην λέοντος συμπνίγουσαν. Καὶ ὁ ἄνθρωπος ὑποδείξας πρὸς αὐτήν, ταῦτα ἔφη· „ἴδε πῶς ἐσμεν κρείττονες ὑμῶν πάντων, καὶ ῥωμαλέοι ὑπὲρ ἅπαν θηρίον.“ Ἐπολαβὼν δὲ ὁ λέων ἔφη· „ὕψ' ὑμῶν εἰσιν οὕτω ταῦτα γινόμενα καὶ πρατόμενα· εἰ γὰρ ἤδεσαν λέοντες γλύφειν λίθους, πολλοὺς ἂν εἶδες ὑποκάτω λεόντων.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ καυχώμενοι πειρῶνται ἐν λόγοις ἑαυτοὺς ἐπιφημίζειν, καίπερ μὴ ὄντες τοιοῦτοι.

63^b. Ἄλλως. (C. 219.)

Εἰς ἔριν ἀλλήλοις ἀνὴρ τε καὶ λέων προῆλθον· καὶ ὁ μὲν ἀνὴρ τὸ τῶν ἀνθρώπων κρεῖττον ἀπέφηνε γένος, ὁ δὲ τοῖς λέουσιν ἐδίδου τὸ πλεόν. Ἀμιλλωμένων δὲ περὶ τοῦ κρεῖττονος, πίστιν ὁ ἀνὴρ ἐξ εἰκόνοσ ἐλάμβανεν, ἐν ἧ λέων ἐγέγλυπτο ἐξ ἀνδρὸς ἀλισκόμενος. Καὶ πρὸς ἐκείνον ὁ λέων· „εἰ καὶ παρ’ ἡμῖν ἦσαν οἱ γλύφοντες, πλείους ἂν εἶδες ἐαλωκότας ἐκ λεόντων ἀνθρώπους ἢ παρ’ ἀνθρώπων λέοντας.“

Ὁ τοῖς ἴσοις δικαίως χρώμενος οὐκ ἀπορήσει τῆς νίκης.

64. Ἄνθρωπος καὶ Σάτυρος. (S. 35. C. 126. F. 26.)

Ἄνθρωπόν ποτε λέγεται πρὸς Σάτυρον φιλίαν σπείσασθαι. Καὶ δὴ χειμῶνος καταλαβόντος καὶ ψυχὸς γενομένου ὁ ἄνθρωπος τὰς χεῖρας τῷ στόματι ἐπέπνει. Τοῦ δὲ Σατύρου τὴν αἰτίαν ἐρομένου, δι’ ἣν τοῦτο πράττει, ἔλεγεν, ὅτι θερμαίνει τὰς χεῖρας διὰ τὸ κρύος. Ὑστερον δὲ παρατεθείσης αὐτοῖς τραπέξης καὶ προσφαγήματος θερμοῦ σφόδρα ὄντος, ὁ ἄνθρωπος ἀναιρούμενος κατὰ μικρὸν τῷ στόματι προσέφερε καὶ ἐφύσα· πυνθανομένου δὲ πάλιν τοῦ Σατύρου, τί τοῦτο ποιεῖ; ἔφασκε καταψύχειν τὸ ἔδесμα, ἐπεὶ λίαν θερμὸν ἐστι. Κάκεινος ἔφη πρὸς αὐτόν· „ἀλλ’ ἀποτάσσομαί σου τῇ φιλίᾳ, ὡς οὗτος, ὅτι ἐκ τοῦ αὐτοῦ στόματος τὸ θερμὸν καὶ τὸ ψυχρὸν ἐξιεῖς.“

Ἄτὰρ οὖν καὶ ἡμᾶς περιφεύγειν δεῖ τὴν φιλίαν ὧν ἀμφίβολός ἐστιν ἡ διάθεσις.

65. Ἄνθρωπος καὶ Τέτιξ. (C. 344. F. 411.)

Ἀνὴρ τις, ἀκριδὰς συλλέγων καὶ ἀποκτιννύς, εἶλε καὶ τέτιγα. Ἐπεὶ δὲ κάκεινον ἠβούλετο κτεῖναι, φησὶν ὁ τέτιξ· „ἄνθρωπε, μὴ με μάτην ἀνέλῃς· ἐγὼ

γὰρ οὔτε στάχυν βλέπτω, οὔτ' ἄλλο τι τῶν ἀπάντων σε ἀδικῶ· τῆ κινήσει δὲ τῶν ἐν ἐμοὶ ὑμένων ἠδὺ φθέγγομαι, τέρπων τοὺς ὀδοιπόρους· φωνῆς οὖν παρ' ἐμοὶ πλέον οὐδὲν εὐρήσεις.“ *Κάκεινος, ταῦτα ἀκούσας, ἀφῆκεν ἀπιέναι.*

65^b. "Αλλως. Τέτιξ καὶ ἀνήρ. (C. 385.)

Τέτιξ, ἄνδρα τινὰ θεασάμενος κατασχεῖν αὐτὸν μηχανώμενον, ἔφη πρὸς αὐτόν· „ἐκείνοις τοῖς ὀρνέοις ἐπέρχου, παρ' ὧν σοὶ καὶ ὄφελός τι προσγενήσεται· ἐμὲ γὰρ εἰ κατάσχῃς, οὐδὲν ἐξ ἐμοῦ τὸ παράπαν κερδανεῖς.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς οὐ χρὴ τινα τῶν ἀχρήστων καὶ ἀνοητῶν ἐφίεσθαι.

66. "Ανθρωπος καταθραύσας ἄγαλμα.
(C. 128 et p. 330. F. 21. B. 119.)

"Ανθρωπὸς τις, ξύλινον ἔχων θεὸν, πένης ὧν καθικέτευε τοῦ ἀγαθοποιῆσαι. Ὡς οὖν ταῦτ' ἔπραττε, καὶ μᾶλλον ἐν πενίᾳ διῆγε, θυμωθεὶς ἐκ τοῦ σκέλους ἄρας αὐτὸν τῷ τοίχῳ προσέκρουσε. Τῆς δὲ κεφαλῆς αὐτοῦ παραχρῆμα κλασθείσης, ἔρριψε χρυσὸς ἐξ αὐτῆς, ὃν συναγαγὼν ὁ ἄνθρωπος ἐβόα· „στρεβλὸς τυγχάνεις, ὡς οἶμαι, καὶ ἀγνώμων· τιμῶντά σε γὰρ οὐδὲν ὠφελήσας με· τυπτήσαντα δὲ πολλοῖς καλοῖς ἡμεῖψω.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐδὲν ὠφελήσεις σαυτὸν, πονηρὸν ἄνδρα τιμῶν, αὐτὸν δὲ τύπτων πλέον ὠφελήσεις.

67. "Ανθρωπος λέοντα χρυσοῦν εὐρῶν. (S. 71. C. 216. F. 295.)

Δειλὸς φιλάργυρος λέοντα χρυσοῦν εὐρῶν ἔλεγεν· Οὐκ οἶδα τίς γένωμαι ἐν τοῖς παροῦσιν· ἐγὼ ἐκβέβλημαι τῶν φρενῶν, καὶ τί πράττειν οὐκ ἔχω· μερίζει με φιλοχρηματία καὶ τῆς φύσεως ἡ δειλία. Ποία γὰρ τύχη ἢ ποῖος δαίμων εἰργάσατο χρυσοῦν λέοντα; Ἡ μὲν γὰρ

ἐμὴ ψυχὴ πρὸς τὰ παρόντα ἑαυτῇ πολεμεῖ· ἀγαπᾷ μὲν τὸν χρυσὸν, δέδοικε δὲ τοῦ χρυσοῦ τὴν ἐργασίαν· ἄπτεσθαι μὲν ἐλαύνει ὁ πόθος, ἀπέχεσθαι δὲ ὁ τρόπος. Ὡς τύχης διδούσης καὶ μὴ λαμβάνεσθαι συγχωρούσης! ὦ θησαυρὸς ἡδονῆν μὴ ἔχων! ὦ χάρις δαίμονος ἄχαρις γενομένη! Τί οὖν; ποίῳ τρόπῳ χρῆσωμαι; ἐπὶ ποίαν ἔλθω μηχανήν; ἄπειμι τοὺς οἰκέτας δεῦρο κομίσων, λαβεῖν ὀφείλοντας τῇ πολυπληθεῖ συμμαχίᾳ· κἀγὼ πόρρω ἔσομαι θεατῆς.

Ὁ λόγος ἀρμόζει πρὸς τινὰ πλούσιον, μὴ τολμῶντα προσψαῦσαι καὶ χρῆσασθαι τῷ πλούτῳ.

68. Ἄραψ καὶ Κάμηλος. (B. 8.)

Ἄραψ κάμηλον ἀχθίσας ἐπηρώτα,
 πότερ' ἀναβαίνειν μᾶλλον ἢ κάτω βαίνειν
 αἰροῖτο. χάϊ κάμηλος, οὐκ ἄτερ μούσης,
 εἴψ'· „ἦ γὰρ ὀρθῇ τῶν ὁδῶν ἀπεκλείσθη;“

Ὁ λόγος εὐθετος πρὸς ἄνδρας διεστραμμένους τῆς εὐθειας ὁδοῦ ἐκκλίνοντας.

69. Ἄρκτος καὶ Ἀλώπηξ. (C. 165. F. 25. B. 14.)

Ἄρκτος τίς ποτε μέγਾਲως ἐκαυχᾶτο, ὡς φιλανθρωπότατον πάντων ἐστὶ τῶν ζῴων· φασὶ γὰρ ἄρκτον νεκρὸν μηδὲν βιβρώσκειν. Ἡ δὲ ἀλώπηξ ἀκούουσα ταῦτα ἐμειδίασε, καὶ πρὸς αὐτὴν ἀντέφη· „εἶθε τοὺς νεκροὺς ἦσθιες καὶ μὴ τοὺς ζῶντας.“

Ὁ μῦθος τοὺς πλεονέκτας καὶ ἐν ὑποκρίσει βιοῦντας ἐλέγχει.

70. Ἀρότης καὶ Λύκος. (S. 38.)

Ἀρότης λύσας τὸ ζεῦγος ἐπὶ πότον ἀπήγαγε· λύκος δὲ λιμώττων καὶ τροφὴν ζητῶν ὡς περιέτυχε τῷ ἀρότῳ, τὸ μὲν πρῶτον τὰς τῶν ταύρων ζεύγλας περιέλειχε, λαθῶν δὲ κατὰ μικρὸν, ἐπεὶ καθῆκε τὸν ἀρχένα,

ἀνασπᾶν μὴ δυνάμενος, ἐπὶ τὴν ἄρουραν τὸ ἄροτρον ἔσυρεν. Ὁ δὲ ἀρότης ἐπανελθὼν καὶ θεασάμενος αὐτὸν ἔλεγεν· „εἶθε γὰρ, ὦ κακὴ κεφαλὴ, καταλιπὼν τὰς ἀρπαγὰς καὶ τὸ ἀδικεῖν ἐπὶ τὸ γεωπονεῖν τραπέλης.“

Οὕτως οἱ πονηροὶ τῶν ἀνθρώπων κἂν χρηστότητα ἐπαγγέλλονται, ψεύδονται.

71. Ἀσπάλαξ. (C. 51.)

Ὁ ἀσπάλαξ τυφλὸν ζῶόν ἐστι. Φησὶν οὖν ποτε τῇ μητρὶ· „συκαμινέαν, μήτερ, ὄρω.“ Εἶτα αὐθὺς φησὶ· „λιβάνου ὄσμῃς πεπλήρωμαι.“ Καὶ τρίτον πάλιν „χαλκῆς“ φησὶ „ψηφίδος κτύπον ἀκούω.“ Ἡ δὲ μήτηρ ὑπολαβοῦσα εἶπεν· „ὦ τέκνον, ὡς ἤδη μανθάνω, οὐ μόνον ὄψεως ἐστέρησαι, ἀλλὰ καὶ ἀκοῆς καὶ ὄσφρησεως.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐνιοὶ τῶν ἀλαζόνων τὰ ἀδύνατα κατεπαγγέλλονται καὶ ἐν τοῖς ἐλαχίστοις ἐλέγχονται.

71^b. Ἄλλως. Σπάλαξ καὶ Μήτηρ. (S. 210. C. 307. F. 177.)

Σπάλαξ (ἐστι δὲ τοῦτο τὸ ζῶον τυφλὸν) λέγει τῇ μητρὶ αὐτοῦ, ὅτι βλέπω· κἀκείνη πειράζουσα αὐτὸν χόνδρον λιβανωτοῦ δοῦσα αὐτῷ ἐπηρώτα, τί τοῦτο εἶη. Τοῦ δὲ εἰπόντος ψηφίδα, ἡ μήτηρ εἶπεν· „ὦ τέκνον, οὐ μόνον τοῦ βλέπειν ἐστέρησαι, ἀλλὰ καὶ τὰς ὄσφρησεις ἀπώλεσας.“

Οὕτως ἐνιοὶ τῶν ἀλαζόνων, μέχρις οὗ τὰ ἀδύνατα κατεπαγγέλλονται, καὶ ἐν τοῖς ἐλαχίστοις ἐλέγχονται.

72. Ἀστρολόγος. (S. 40. C. 166 et p. 354. F. 19.)

Ἀστρολόγος ἐξιών ἐκάστοτε ἐσπέρας ἕθος εἶχε τοὺς ἀστέρας ἐπισκοπῆσαι· καὶ δὴ ποτε περιμὼν εἰς τὸ προάστειον, καὶ τὸν νοῦν ὄλον ἔχων ἐν τῷ οὐρανῷ, ἔλαθε καταπεσὼν εἰς φρέαρ. Ὀδυρομένου δὲ αὐτοῦ καὶ βοῶν-

τος, παριών τις ὡς ἤκουσε τῶν στεναγμῶν, προσελθὼν καὶ μαθὼν τὰ συμβεβηκότα, ἔφη πρὸς αὐτόν· „ὦ οὐ-
τος, σὺ τὰ ἐν οὐρανῷ βλέπεις πειρωόμενος τὰ ἐπὶ τῆς
γῆς οὐχ ὄρας;“

Τῷ λόγῳ τούτῳ χρήσαιτο ἂν τις πρὸς ἐκείνους τῶν
ἀνθρώπων, οἱ παραδόξως ἀλαξονεύοντες οὐδὲ τὰ κοινὰ
τοῖς ἀνθρώποις ἐπιτελεῖν δύνανται.

73. Ἀφροδίτη καὶ Δούλη. (B. 10.)

Αἰσχρᾶς τις ἦρα καὶ κακοφύπου δούλης
ιδίας ἑαυτοῦ, καὶ παρείχεν αἰτούση
ἄπανθ' ἑτοίμως. ἡ δὲ χρυσίου πλήρης,
σύρουσα λεπτὴν πορφύραν ἐπὶ κνήμας,
πάση μάχην συνῆπτεν οἰκοδεσποίνῃ·
τὴν δ' Ἀφροδίτην, ὥσπερ αἰτίην τούτων,
λύχνοις ἐτίμα καὶ καθ' ἡμέραν πᾶσαν
ἔθυεν, ἠὔχεθ', ἰκέτευεν, ἠρώτα·
ἕως πότε αὐτῶν ἡ θεὸς καθευδόντων
ἦλθεν καθ' ὕπνου, καὶ φανείσα τῇ δούλῃ
„μή μοι χάριν σχῆς ὡς καλήν σε ποιούση·
τούτῳ χολοῦμαι“ φησὶν, „ᾧ καλὴ φαίνῃ.“

Ἄπας ὁ τοῖς αἰσχροῖσιν ὡς καλοῖς χαίρων
θεοβλαβῆς τίς ἐστι καὶ φρένας πηρός.

74. Βάτραχοι. (C. 19. F. 38. S. 43.)

Βάτραχοι δύο ἐν λίμνῃ ἐνέμοντο· θέρους δὲ ξηραν-
θείσης τῆς λίμνης, ἐκείνην καταλιπόντες ἐπεξήτουν ἐτέ-
ραν. Καὶ δὴ βαθεῖ περιέτυχον φρέατι, ὅπερ ἰδὼν
ἄτερος θατέρῳ φησὶ· „συγκατέλθωμεν, ὦ οὗτος, εἰς
τόδε τὸ φρέαρ.“ Ὁ δὲ ὑπολαβὼν εἶπεν· „ἂν οὖν καὶ τὸ
ἐνθάδε ὕδωρ ξηρανθῇ, πῶς ἀναβησόμεθα;“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ ἀπερισκέπτως προσιέ-
ναι τοῖς πράγμασιν.

75. Βάτραχοι. (S. 69. C. 84. F. 238.)

Δύο βάτραχοι ἀλλήλοις ἐγεινύαζον· ἐνέμοντο δὲ ὁ μὲν βαθεῖαν καὶ τῆς ὁδοῦ πόρῳ λίμνην, ὁ δὲ ἐν ὁδῷ μικρὸν ὕδωρ ἔχων. Καὶ δὴ τοῦ ἐν τῇ λίμνῃ παραινοῦντος θατέρῳ μεταβῆναι πρὸς αὐτὸν, ἵνα καὶ ἀμείνωνος καὶ ἀσφαλεστέρας διαίτης ἀπολαύῃ, ἐκείνος οὐκ ἐπέλθετο λέγων, δυσαποσπάστως ἔχειν τῆς τοῦ τόπου συνηθείας· ἕως οὗ συνέβη ἄμαξαν τῆδε παριοῦσαν ὀλέσαι αὐτόν.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τοῖς φάυλοις ἐπιτηδεύμασιν ἐνδιατριβόντες φθάνουσιν ἀπολλύμενοι, πρὶν ἢ ἐπὶ τὰ καλλίονα τραπέσθαι.

76. Βάτραχοι αἰτοῦντες βασιλέα. (S. 44. C. 167.)

Βάτραχοι λυπούμενοι ἐπὶ τῇ ἑαυτῶν ἀναρχίᾳ πρόσβεις ἐπεμψαν ἐπὶ τὸν Δία, δεόμενοι βασιλέα αὐτοῖς παρασχεῖν. Ὁ δὲ συνιδὼν τὴν εὐήθειαν, ξύλον εἰς τὴν λίμνην καθῆκε. Καὶ οἱ βάτραχοι τὸ μὲν πρῶτον καταπλαγέντες τὸν ψόφον, ἑαυτοὺς εἰς τὰ βάρη τῆς λίμνης ἐδίδοσαν· ὕστερον δὲ, ὡς ἀκίνητον ἦν τὸ ξύλον, ἀναδύναντες εἰς τοσοῦτον καταφρονήσεως ἦλθον, ὡς ἐπιβαίνοντας αὐτῷ ἐπικαθέξασθαι. Ἀναξιοπαθοῦντες δὲ τοιοῦτον ἔχειν βασιλέα, ἦκον ἐκ δευτέρου πρὸς τὸν Δία, καὶ τοῦτον παρεκάλουν ἀλλάξαι αὐτοῖς τὸν ἄρχοντα· τὸν γὰρ πρῶτον λίαν εἶναι νωχελῆ. Καὶ ὁ Ζεὺς ἰγνακτῆσας κατ' αὐτῶν, ὕδραν αὐτοῖς ἐπέπεμψεν, ὑφ' ἧς συλλαμβανόμενοι κατησθίοντο.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ἄμεινόν ἐστι νωθεῖς καὶ μὴ πονηροὺς ἔχειν ἄρχοντας, ἢ ταρακτικούς καὶ κακούργους.

76^b. Ἄλλως. (C. 167 et p. 355. F. 37.)

Βάτραχοι λυπούμενοι ἐπὶ τῇ αὐτῶν ἀναρχίᾳ, πρόσβεις ἐπεμψαν, ἱκετεύοντες τὸν Δία, ὅπως αὐτοῖς βα-

σιλέα παράσχη. Ὁ δὲ συνιδῶν αὐτῶν τὴν εὐήθειαν, ξύλον ἔπηξε μέσον τῆς λίμνης. Συστελλόμενοι δὲ τῷ φόβῳ οἱ βάτραχοι, εἰς τὰ βάθη ἑαυτοὺς κατέδουν. Χρόνου δὲ πολλοῦ παρωχηκός, ὡς ἑώρων τὸ ξύλον ἀκίνητον, ἀπεβάλλοντο τὸν φόβον, καὶ τοσοῦτον κατεφρόνησαν αὐτοῦ, ὥστε ἐπιβαίνειν καὶ ἐπικαθεζέσθαι τούτῳ. Μὴ ἀξιοῦντες δὲ αὐτὸν ἔχειν βασιλέα, ἐκ δευτέρου ἦλθον πρὸς τὸν Δία, καὶ παρεκάλουν ἀλλάξαι αὐτόν. Τότε δ' ἔδωκεν αὐτοῖς βασιλέα ἐγγελην. Ἰδόντες δὲ αὐτοῦ τὴν εὐήθειαν, οὐκ ἀπεδέξαντο αὐτόν. Ἦλθον οὖν ἐκ τρίτου πρὸς τὸν Δία, ὅπως καὶ τοῦτον ἀλλάξῃ. Καὶ ὁ Ζεὺς ἀγανακτήσας κατ' αὐτῶν, ὕδραν ἔπεμψεν, ἣτις ἕνα καθ' ἕνα τῶν βατράχων ἥσθιεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἄμεινόν ἐστι θεῶν πείθεσθαι, καὶ μὴ πονηροὺς ἔχειν ἄρχοντας καὶ ταραχοποιούς.

77. Βάτραχοι καὶ Ἥλιος. (C. 350 et p. 407. F. 350. B. 24.)

Γάμοις ἔχαιρον βάτραχοι τοῖς Ἥλλου.

Καὶ τις πρὸς αὐτοὺς εἶπεν· „ὦ δειλὸν γένος·

εἰ γὰρ μόνου τρέμοιμεν ἀνγὰς ἡλίου,

τίς, εἶγε τεκνώσειε, τοῦτον βαστάσει;“

Πρὸς τοὺς ἐπ' ἰδίᾳ βλάβῃ ἀγνωσίᾳ χαίροντας.

77^b. Ἄλλως. (C. 350.)

Γάμοι τοῦ Ἥλλου θέρους ἐγίνοντο· πάντα δὲ τὰ ζῶα ἔχαιρον ἐπὶ τούτῳ, ἠγάλλοντο δὲ καὶ βάτραχοι. Εἷς δὲ τούτων εἶπεν· „ὦ μῶροι, εἰς τί ἀγάλλεσθε; εἰ γὰρ μόνος ὢν ὁ Ἥλιος πᾶσαν ὕλην ἀποξηραίνει, ἐὰν γήμας ὁμοιον αὐτῷ γεννήσῃ, τί οὐ πάθωμεν κακῶν;“

78. Βάτραχος ἰατρός. (F. 154. C. p. 401.)

Ὅντος ποτὲ βατράχου ἐν τῇ λίμνῃ, καὶ τοῖς ζώοις πᾶσιν ἀναβοήσαντος, „ἐγὼ ἰατρός εἰμι φαρμάκων ἐπι-

στήμων, “ ἀλώπηξ ἀκούσασα ἔφη· „πῶς σὺ ἄλλους σώσεις, σαυτὸν χολὸν ὄντα μὴ θεραπεύων;“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ παιδείας ἀμύητος ὑπάρχων, πῶς ἄλλους παιδεῦσαι δυνήσεται;

78^b. Ἄλλως. Σκώληξ καὶ Ἀλώπηξ. (C. 135. B. 120.)

Ὁ τῷ πηλῷ κρυπτόμενος σκώληξ, εἰς γῆν ἐξελθὼν, ἔλεγε πᾶσι τοῖς ζώοις· „ιατρός εἰμι φαρμάκων ἐπιστήμων, οἶός ἐστιν ὁ τῶν θεῶν ἱατρός Παιῶν.“ Καὶ „πῶς“ εἶπεν ἀλώπηξ „ἄλλους ἰώμενος σαυτὸν χολὸν ὄντα οὐκ ἰάσω;“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι, ἐὰν μὴ πρόχειρος ἢ ἡ πείρα, πᾶς λόγος ἀργὸς ὑπάρχει.

78^c. Ἄλλως. Βάτραχος καὶ Ἀλώπηξ. (C. 300. F. 213.)

Ὁ βάτραχος τῆς τῶν ἱατρῶν κατηλαξονεύετο τέχνης, πάντα μὲν εἰδέναι φάρμακα γῆς ὑπισχνούμενος, πᾶσι δὲ μόνος εἰς ὑγίειαν ἀρκέσειν. Καὶ παρεστῶσα τοῖς λόγοις ἀλώπηξ τὸ ψεῦδος ἀπὸ τοῦ χρώματος ἤλεγχεν, „τί δῆτα“ λέγουσα „νόσου μὲν τοὺς ἄλλους ἐλευθεροῖς, νόσου δὲ φέρεις ἐπὶ τῆς ὄψεως σύμβολον;“

Ἄλαξονεῖα τὸν ἔλεγχον οἴκοθεν εὗρατο.

79. Βόες καὶ Ἄξονες. (S. 45. C. 168 et p. 355. F. 39. B. 52.)

Βόες ἄμαξαν εἶλκον· τοῦ δὲ ἄξονος τριζοντος, ἐπιτραφέντες ἔφασαν οὕτως πρὸς αὐτόν· „ὦ οὔτος, ἡμῶν τὸ ὄλον βάρος φερόντων, σὺ τί κράξεις;“

Οὕτω καὶ ἔνιοι ἐτέρων μοχθούντων αὐτοὶ προσποιῶνται κάμνειν.

80. Βόες καὶ Μάγειροι. (B. 21.)

Βόες μαγείρους ἀπολέσαι πότε ἔξήτουν, ἔχοντας αὐτοῖς πολεμίαν ἐπιστήμημν. καὶ δὴ συνηθροῶντο, πρὸς μάχην ἦδη

κέρατ' ἀποξύνοντες· εἷς δέ τις λίην
γέρων ἐν αὐτοῖς (πολλὰ δ' ἦν ἀροτρεύσας),
„οὔτοι μὲν ἡμᾶς“ εἶπε „χερσὶν ἐμπείροις
σφάζουσι καὶ κτείνουσι χωρὶς αἰκίης·
ἦν δ' εἰς ἀτέχνους ἐμπέσωμεν ἀνθρώπους,
διπλοῦς τότε ἔσται θάνατος· οὐ γὰρ ἐλλείψει
τὸν βοῦν ὁ θύσων, κἄν μάγειρος ἐλλείψῃ.“

[Ὁ τὴν παροῦσαν πημονὴν φεύγειν σπεύδων
ὄραν ὀφείλει, μὴ τι χεῖρον ἐξεύρη.]

Ὁ μῦθος τοῦτο δηλοῖ, ὅτι ἄμεινον δουλεύειν σο-
φοῖς καὶ ἐπεικίεσιν ἢ δεσπόζεσθαι ὑπὸ σκαιῶν τε καὶ
ἀπαιδευτῶν.

81. Βοηλάτης καὶ Ἡρακλῆς. (C. 335. B. 20.)

Βοηλάτης ἐκ κώμης ἄμαξαν ἄγων, καὶ ταύτης ἐμ-
πεσούσης εἰς φάραγγα κοιλάθῃ, δέον βοηθεῖν, ἀργὸς
ἴστατο τῷ Ἡρακλεῖ προσευχόμενος· ἐκείνον γὰρ ἐκ πάν-
των ἀσπαζόμενος ἐτίμα. Ὁ δὲ θεὸς ἐπίστας εἶπε· „τῶν
τροχῶν ἄπτου, καὶ τοὺς βόας νύττε, καὶ τότε τῷ θεῷ
εὐχου, ὅταν καὐτός τι ποιῆς· μὴ μέντοιγε μάτην
εὐχου.“

82. Βορέας καὶ Ἥλιος. (S. 46. C. 306. B. 18.)

Βορέας καὶ Ἥλιος περὶ δυνάμεως ἤριζον· ἔδοξε δὲ
αὐτοῖς ἐκείνῳ τὴν νίκην ἀπονείμειν, ὅς ἂν αὐτῶν ἄν-
θρωπον ὁδοιπόρον ἐκδύσῃ. Καὶ ὁ Βορέας ἀρξάμενος
σφοδρὸς ἦν· τοῦ δὲ ἀνθρώπου ἀντεχομένου τῆς ἐσθῆ-
τος, μᾶλλον ἐπέκειτο. Ὁ δὲ, ὑπὸ τοῦ ψύχους καταπο-
νούμενος ἔτι μᾶλλον, καὶ περιττοτέραν ἐσθῆτα προσε-
λάμβανεν, ἕως ἀποκαμῶν ὁ Βορέας τῷ Ἠλίῳ μετὰ τοῦτο
παρέδωκε. Κἀκεῖνος τὸ μὲν πρῶτον μετρίως προσέ-
λαμψε· τοῦ δὲ ἀνθρώπου τὰ περισσὰ τῶν ἱματίων ἀπο-
τιθεμένου, σφοδρότερον τὸ καῦμα ἐπέτεινε, μέχρις οὗ

πρὸς τὴν ἀλέαν ἀντέχειν μὴ δυνάμενος, ἀποδυσάμενος ποταμοῦ ρέοντος ἐπὶ λουτρὸν ἀπῆει.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις τὸ πείθειν τοῦ βιάζεσθαι ἀνυτικώτερόν ἐστι.

82^b. Ἄλλως. (C. p. 201. F. 391. ex Plut. Praec. coniug. c. 12.)

Ὁ ἥλιος τὸν βορέαν ἐνίκησεν. Ὁ γὰρ ἄνθρωπος, τοῦ μὲν ἀνέμου βιαζομένου τὸ ἱμάτιον ἀφελέσθαι καὶ λαμπρὸν καταπνέοντος, μᾶλλον ἐσφιγγε καὶ συνείχε τὴν περιβολήν. Τοῦ δὲ ἡλίου μετὰ τὸ πνεῦμα θερμοῦ γενομένου θαλαπόμενος, εἶτα καυματιζόμενος, καὶ τὸν χιτῶνα τῷ ἱματίῳ προσαπεδύσατο.

Τοῦτο ποιοῦσιν αἱ πλείσται γυναῖκες. Ἀφαιρούμενοις τοῖς ἀνδράσι βία τὴν τρυφήν καὶ πολυτέλειαν διαμάχονται καὶ χαλεπαίνουσιν· ἂν δὲ πείθονται μετὰ λόγου, πράως ἀποτίθενται καὶ μετριάξουσιν.

83. Βουκόλος. (S. 49. C. 131 et p. 333. F. 41. B. 23.)

Βουκόλος βόσκων ἀγέλην ταύρων ἀπώλεσε μόσχον· περιελθὼν δὲ καὶ μὴ εὐρῶν ἠῤῥατο τῷ Διὶ, ἐὰν τὸν κλέπτῃν εὐρῆ, ἔριφον αὐτῷ θῦσαι. Ἐλθὼν δὲ εἰς τινα δρυμῶνα, καὶ θεασάμενος λέοντα κατεσθίοντα τὸν μόσχον, περίφοβος γενόμενος, ἐπάρας εἰς τὸν οὐρανὸν τὰς χειρας εἶπε· „δέσποτα Ζεῦ, πάλαι μὲν σοι ἠῤῥάμην ἔριφον θῦσαι, ἐὰν τὸν κλέπτῃν εὐρῶ· νῦν δὲ ταῦρον θύσω, ἐὰν τὰς τοῦ κλέπτου χειρας ἐκφύγω.“

Οὗτος ὁ λόγος λεχθεὶς ἂν κατ' ἀνδρῶν δυστυχοῦντων, οἵτινες ἀπορούμενοι εὐχονται εὐρεῖν, εὐρόντες δὲ ζητοῦσιν ἀποφυγεῖν.

84. Βοῦς καὶ Φρῶνος. (F. 378. C. p. 273. B. 28.)

Γέννημα φρῶνου συνεπάτησε βοῦς πίνων· ἐλθοῦσα δ' αὐτόσ' (οὐ παρῆν γὰρ) ἡ μήτηρ

παρὰ τῶν ἀδελφῶν, ποῦ ποτ' ἦν, ἐπεξήτει.
 „τέθνηκε, μητέρα· ἄρτι γὰρ πρὸ τῆς ὄρης
 ἦλθεν πάχιστον τετράπουν, ὑφ' οὗ κείται
 χηλῆ μαλαχθεῖς.“ ἡ δὲ φρῦνος ἠρώτα,
 φυσῶσ' ἑαυτήν, εἰ τοιοῦτον ἦν ὄγκω
 τὸ ζῶον. οἱ δὲ μητρὶ „παῦε, μὴ πρίου·
 θᾶσσον σεαυτὴν“ εἶπον „ἐκ μέσου ρήξεις,
 ἢ τὴν ἐκείνου ποιότητα μιμήση.“

Ὅτι ἐπικίνδυνον τοῖς ἐλάττοσι παρατείνεσθαι τοῖς
 μείζοσι.

85. Βωταλὶς καὶ Νυκτερὶς. (S. 48. C. 77. F. 235.)

Βωταλὶς ἀπὸ τινος θυρίδος κρεμαμένη νυκτὸς ἦδε·
 νυκτερὶς δὲ προσελθοῦσα ἐπυνθάνετο αὐτῆς τὴν αἰτίαν,
 δι' ἣν ἡμέρας μὲν ἡσυχάζει, νύκτωρ δὲ ἄδει. Τῆς δὲ
 λεγούσης, ὡς οὐ μάτην τοῦτο πράττει· „ἡμέρας γὰρ
 ποτε ἄδουσα συνελήφθην, διὸ ἀπ' ἐκείνου ἐσωφρο-
 νίσθην.“ ἡ νυκτερὶς εἶπεν· „ἀλλ' οὐ νῦν σε δεῖ φυ-
 λάττεσθαι, ὅτε οὐδὲν ὄφελός ἐστι, τότε δὲ πρὶν ἢ
 συλληφθῆναι.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ἐπὶ τοῖς ἀτυχήμασι μετάνοια
 ἀνωφελὴς καθέστηκε.

86. Γαλῆ. (F. 49. C. 81. S. 59.)

Γαλῆ εἰσελθοῦσα εἰς χαλκῆως ἐργαστήριον, τὴν
 ἐκεῖ κειμένην φλὴν περιέλειχε. Συνέβη δὲ ἐκτριβομέ-
 νης τῆς γλώσσης πολὺ αἷμα φέρεσθαι. Ἡ δὲ ἐτέρπετο,
 ὑπονοοῦσά τι τοῦ σιδήρου ἀφαιρεῖσθαι, μέχρι παντε-
 λῶς ἀπέβαλε τὴν γλώσσαν.

Ὁ λόγος εἴρηται πρὸς τοὺς ἐν φιλονεικίαις ἑαυτοὺς
 καταβλάπτοντας.

87. Γαλή μέλαινα.

(Ex Nicephori Gregorae hist. Byzant. VII, 1. p. 216. ed. Schop.)

Ἦν τις ἀνὴρ τὴν τέχνην σκυτεὺς γαλῆν ἔχων τὸ χρωμα λευκὴν, ἣ τῶν κατ' οἶκον μυῶν καθ' ἡμέραν ἐθήρευεν ἕνα. Αὕτη λαθοῦσά ποτε κατὰ μέσην κρημνίζεται τὴν λεκάνην, ἐν ἣ τὸ τὰ σκύτη μελαῖνον ὁ σκυτεὺς ἐκείνος εἶχεν ὑγρὸν, καὶ μόλις ἐκείθεν ἄνεισι μέλαν ἔχουσα χρωμα. Ἔδοξεν οὖν τοῖς μυσιν, ἐκείνην ἴσως μηκέτι κρεωφαγεῖν ἐθελήσειν εἰς μοναδικὸν ἑαυτὴν μεταμείψασαν σχῆμα. Ὅθεν καὶ ἀδεῶς ἑαυτοὺς ἐς τὸ ἔδος ἐφήπλωσαν, ρινηλατοῦντες ἄνω καὶ κάτω οἷς τραφήσονται. ἀλλ' ἐκείνη πρὸς τοσοῦτον ἄγρας παρελθοῦσα θέατρον, πάντας μὲν ὁμοῦ σαγηνεύειν οὐκ εἶχε καὶ μάλα ἐθέλουσα· δύο δ' οὖν ὅμως συλλαβοῦσα κατεθοινήσατο. Οἱ δ' ἕτεροι πάντες ᾤχοντο φεύγοντές τε ἅμα καὶ θανμάζοντες, ὅπως ἀπνηεστέρα γέγονεν, ἅφ' οὗ τὸ μοναδικὸν περιέθετο σχῆμα.

88. Γαλή καὶ Ἀφροδίτη.

(S. 50. C. 169 et p. 356. F. 48. B. 32.)

Γαλῆ ἐρασθεῖσα νεανίσκου εὐπρεποῦς ἠὔξατο τῇ Ἀφροδίτῃ, ὅπως αὐτὴν μεταμορφώσῃ εἰς γυναῖκα. Καὶ ἡ θεὸς ἐλέησασα αὐτῆς τὸ πάθος μετετύπωσεν αὐτὴν εἰς κόρην εὐεῖδῃ· καὶ οὕτως ὁ νεανίσκος θεασάμενος αὐτὴν καὶ ἐρασθεὶς οἰκαδε ὡς ἑαυτὸν ἀπήγαγε. Καθημένων δὲ αὐτῶν ἐν τῷ θαλάμῳ, ἣ Ἀφροδίτη γυνῶναι βουλομένη, εἰ μεταβαλοῦσα τὸ σῶμα ἣ γαλῆ καὶ τὸν τρόπον κατήλλαξε, μῦν εἰς τὸ μέσον καθῆκεν· ἣ δὲ ἐπιλαθομένη τῶν παρόντων, ἐξαναστᾶσα ἀπὸ τῆς κοίτης τὸν μῦν ἐδίωκε, καταφαγεῖν θέλουσα. Καὶ ἡ θεὸς ἀγανακτήσασα κατ' αὐτῆς, πάλιν αὐτὴν εἰς τὴν ἀρχαίαν φύσιν ἀποκατέστησεν.

Οὕτως καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ φύσει πονηροὶ κατὰ

πάντα, κἄν τὴν φύσιν ἀλλάξωσι, τὸν γοῦν τρόπον οὐ μεταλλάσσουσι.

89. Γαλῆ συλληφθεῖσα. (F. 355. C. p. 265. B. 27.)

Γαλῆν δόλω τις συλλαβὼν τε καὶ δήσας
 ἐπιγε βάλλων ὑδάτων συναγκεία.
 τῆς δ' αὖ λεγούσης „ὡς κακὴν χάριν τίνεις
 ὦν σ' ὠφέλουν, θηρῶσα μῦς τε καὶ σαύρας,“
 „ἐπιμαρτυρῶ σοι“ φησὶν· „ἀλλὰ καὶ πάσας
 ἐπιγιγες ὄρνεις, πάντα δ' οἶκον ἠρήμους,
 κρεῶν (δ') ἀνέωγες ἄγγος, ὥστε τεθνήξῃ,
 βλάπτουσα μᾶλλον ἢ περ ὠφελουῖς' ἡμᾶς.“

Πρὸς τοὺς μετρίως μὲν ὠφελουῦντας, βλάπτοντας
 δὲ τὰ μεγάλα, εὐκαιρός ἐστὶν ὁ λόγος.

90. Γέρων καὶ Θάνατος. (S. 60. C. p. 14 et p. 290. F. 50.)

Γέρων ποτὲ ξύλα κόψας [καὶ] ταῦτα φέρων πολλὴν
 ὁδὸν ἐβάδιξε. Διὰ δὲ τὸν κόπον τῆς ὁδοῦ ἀποθέμενος
 τὸ φορτίον τὸν Θάνατον ἐπεκαλεῖτο. Τοῦ δὲ Θανάτου
 φανέντος καὶ πυθομένου, δι' ἣν αἰτίαν αὐτὸν παρακα-
 λεῖται, ὁ γέρων ἔφη· „ἵνα τὸ φορτίον ἄρῃς.“ [θανεῖν
 δὲ οὐ θέλω.]

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος φιλόζωος ἐν τῷ
 βίῳ, κἄν δυστυχή.

90^b. Ἄλλως. (C. 20.)

Γέρων ποτὲ ξύλα τεμὼν ἐξ ὄρους κάπλι τῶν ὄμων
 ἀράμενος, ἐπειδὴ πολλὴν ὁδὸν ἐπηχθισμένος ἐβάδισεν,
 ἀπειρηκῶς ἀπέθετό τε τὰ ξύλα, καὶ τὸν Θάνατον ἐλ-
 θεῖν ἐπεκαλεῖτο. Τοῦ δὲ Θανάτου εὐθύς ἐπιστάντος,
 καὶ τὴν αἰτίαν πυνθανομένου, δι' ἣν αὐτὸν καλοῖται, ὁ
 γέρων ἔφη· „ἵνα τὸν φόρτον τοῦτον ἄρας ἐπιθῆς μοι.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος, φιλόζωος ὢν,

καὶ μυρίοις κινδύνοις περιπεσὼν δοκῆ θανάτου ἐπι-
θυμεῖν, ὅμως τὸ ζῆν πολὺ πρὸ τοῦ θανάτου αἰρεῖται.

91. Γεωργὸς δίκηλλαν ἀπολέσας. (B. 2.)

Ἄνηρ γεωργὸς ἀμπελῶνα ταφρεύων
καὶ τὴν δίκηλλαν ἀπολέσας ἀνεξήτει,
μὴ τῶν παρόντων τήνδ' ἔκλεψεν ἄγροικος.
ἦρνεῖθ' ἕκαστος· οὐκ ἔχων δ' ὃ ποιήσει,
εἰς τὴν πόλιν κατῆγε πάντας ὀρκώσων·
τῶν γὰρ θεῶν δοκοῦσι τοὺς μὲν εὐήθεις
ἀγρούς κατοικεῖν, τοὺς δ' ἐσωτέρω τείλους
εἶναι τ' ἀληθεῖς καὶ τὰ πάντ' ἐποπτεύειν.
ὥς δ' εἰσιόντες τὰς πύλας ἐπὶ κρήνης
τοὺς πόδας ἐνιζον κἀπέθεντο τὰς πήρας,
κῆρυξ ἐφώνει χιλίας ἀριθμήσειν
μήνυτρα σύλων, ὧν ὁ θεὸς ἐσυλήθη.
ὁ δὲ τοῦτ' ἀκούσας εἶπεν· „ὥς μάτην ἦκω!
κλέπτας γὰρ ἄλλους πῶς θεὸς γ' ἂν εἰδείη,
ὃς τοὺς ἑαυτοῦ φῶρας οὐχὶ γιννώσκει,
ζητεῖ δὲ μισθοῦ, μὴ τις οἶδεν ἀνθρώπων;“

Ἵτι χρεὶ ἀπιστεῖν τοῖς ὑπισχνουμένοις ὧν οὐκ εἰσὶ
δεσπόται.

92. Γεωργὸς καὶ Ἄετος. (C. 307. F. 418.)

Γεωργὸς ἀετὸν εὐρῶν ἀγρευόμενον, τὸ κάλλος αὐ-
τοῦ θαυμάσας, ἀπέλυσεν αὐτὸν ἐλεύθερον. Ὁ δὲ οὐκ
ἄμοιρος αὐτῷ χάριτος κατεφάνη, ἀλλ' ὑπὸ τεῖχος σα-
θρὸν καθήμενον ἰδὼν, προσπετάσας τοῖς ποσὶν ἦρε
τὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ φάκελον. Ὁ δὲ ἕξαναστάς
ἐδίωκε· τοῦτον δὲ ὁ ἀετὸς ἐρόψιψε. Καὶ ἀναλαβόμενος
αὐτὸν καὶ ὑποστρέψας, εὗρε τὸ τεῖχος συμπεπτωκὸς,
ἐνθα ἐκάθητο, καὶ τὴν ἀμοιβὴν ἐθαυμάσατο.

Ἵτι τοὺς ἀγαθόν τι πεπονθότας ἀντευεργετεῖν χρεὶ.

93. Γεωργός και Γέρανοι. (B. 26.)

Γέρανοι γεωργοῦ κατενέμοντο τὴν χώραν,
ἐσπαρμένην νεωστὶ πυρίνῳ σίτῳ.
ὁ δ' ἄχρι πολλοῦ σφενδόνην κενὴν σείων,
ἐδίωκεν αὐτὰς τῷ φόβῳ καταπλήσσω.
αἱ δ' ὡς ἐπέσχον σφενδονῶντα τὰς αὔρας,
κατεφρόνησαν λοιπὸν, ὥστε μὴ φεύγειν,
ἕως ἐκεῖνος οὐκέθ', ὡς πρὶν εἰώθει,
λίθους δὲ βάλλων, ἠλόγησε τὰς πλείους.
αἱ δ' ἐκλιποῦσαι τὴν ἄρουραν, ἀλλήλαις
„φεύγωμεν“ ἐκραύγαζον „εἰς τὰς Πυγμαλίων·
ἄνθρωπος οὗτος οὐκέτ' ἐκφοβεῖν ἡμᾶς
ἔοικεν· ἦδη δ' ἄρχεται τι καὶ πράσσειν.“

Παραίνεσιν ὁ λόγος ἔχει, δεῖν ταῖς ἐκ λόγων πα-
ραινέσεσι πταίοντας εἴκειν, ἵνα μὴ ταῖς ἐξ ἔργων ὀψέ
ποτε πειραθεῖεν ὀδύνας.

94. Γεωργός και Θάλασσα. (F. 348. C. p. 385. B. 71.)

Γεωργός τις ἰδὼν ναῦν ἐν θαλάσῃ κυμαινομένην
καὶ βυθῷ πεμπομένην, κατηρᾶτο τὴν θάλασσαν δα-
κρύων. Ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν ἀνεβόα τοιαῦτα· „ἵνα τί, ἄν-
θρωπε, μέμφῃ με μάτην; οὐ γὰρ ἔγωγε τῶν κινδύνων
αἰτία, ἀλλ' οἱ ἄνεμοι οἱ ἐκταράττοντές με. Εἰ δὲ βου-
ληθῆς χωρὶς τούτων πλεῦσαι, ἡμερωτέραν δὴ με τῆς
γῆς εὐρήσεις.

Ἵτι γαληνοὺς δεσπότας οἱ χαιρέακοι παραφυσῶν-
τες ἐπεγείρουσι πρὸς ὀργάς τε καὶ ζάλας.

94^b. Ἄλλως. Ναυαγός και Θάλασσα. (S. 166. C. 247. F. 309.)

Ναυαγός ἐκβρασθεὶς εἰς τινα αἰγιαλὸν διὰ τὸν κό-
πον ἐκοιμᾶτο· μετὰ δὲ μικρὸν ἐξαναστὰς, ὡς ἐθεάσατο
πρὸς τὴν θάλασσαν, ἐμέμφετο αὐτήν, ὅτι δελεάζουσα
τοὺς ἀνθρώπους τῇ τῆς ὀψεως λαμπρότητι, ἤνικα ἄν

αὐτοὺς προσδέξεται, ἐξαργιουμένη διαφθείρει. Ἡ δὲ γυναικὶ ὁμοιωθεῖσα πρὸς αὐτὸν ἔφη· „ἀλλ' ὦ οὗτος, μὴ μέμφου ἐμὲ, ἀλλὰ τοὺς ἀνέμους· ἐγὼ γὰρ φύσει τοιαύτη εἰμι, ὅποια ἡ γῆ· οἱ δὲ αἰφνίδιοι ἐμπίπτοντες κυματοῦσι καὶ ἐξαργιαίνουσιν.“

Ἄταρ οὖν καὶ ἡμᾶς ἐπὶ τῶν ἀδικημάτων οὐ δεῖ τοὺς δρωῶντας αἰτιᾶσθαι, ὅταν ἑτέροις ὑποτεταγμένοι ᾖσι. τοὺς δὲ τούτοις ἐπιστατοῦντας.

95. Γεωργὸς καὶ Κύνες. (S. 52. C. 23 et p. 292. F. 43.)

Γεωργὸς ὑπὸ χειμῶνος ἐναποληφθεὶς ἐν τῇ ἐπαύλει, ἐπειδὴ οὐκ ἠδύνατο προελθὼν τροφήν ἑαυτῷ πορίσασθαι, τὸ μὲν πρῶτον τὰ πρόβατα κατέφαγεν· ἐπειδὴ δὲ ὁ χειμῶν ἐπέμενε, καὶ τὰς αἴγας κατεθιόνῃσατο· ἐκ τρίτου δὲ, ὡς οὐδεμία ἄνεσις ἐγίνετο, καὶ ἐπὶ τοὺς ἀροτῆρας βοῦς ἐχώρησεν. Οἱ δὲ κύνες θεασάμενοι τὰ πραττόμενα, ἔφασαν πρὸς ἀλλήλους· „ἀπιτέον ἡμῖν ἐντεῦθεν· ὁ δεσπότης γὰρ εἰ οὐδὲ τῶν συνεργαζομένων βοῶν ἀπέσχετο, ἡμῶν πῶς φείσεται;“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τούτους φυλάττεσθαι μάλιστα, οἱ οὐδὲ τῆς τῶν οἰκείων ἀδικίας ἀπέχονται.

96. Γεωργὸς καὶ Ὀφίς. (S. 51. F. 42. C. p. 339.)

Γεωργοῦ παῖδα ὄφίς ἐρπύσας ἀπέκτεινε. Ὁ δὲ ἐπὶ τούτῳ δεινοπαθήσας πέλεκυν ἀνέλαβε, καὶ παραγενόμενος εἰς τὸν φωλεὸν αὐτοῦ εἰστήκει, παρατηρούμενος, ὅπως, ἂν ἐξίη, εὐθέως αὐτὸν πατάξῃ. Παρακύψαντος δὲ τοῦ ὄφεως κατενεγκῶν τὸν πέλεκυν τοῦ μὲν διήμαρτε, τὴν δὲ παρακειμένην πέτραν διέκοψεν. Εὐλαβηθεὶς δὲ ὕστερον παρεκάλει αὐτὸν, ὅπως αὐτῷ διαλλαγῇ· ὁ δὲ εἶπεν· „ἀλλ' οὔτε ἐγὼ δύναμαι σοι εὐνοῆσαι, ὁρῶν τὴν κεχαραγμένην πέτραν, οὔτε σὺ ἐμοί, ἀποβλέπων εἰς τὸν τοῦ παιδὸς τάφον.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι αἱ μεγάλαι ἔχθραι οὐ ραδίως τὰς μεταλλαγὰς ἔχουσι.

96^b. Ἄλλως. (C. 141 et p. 338. F. 155.)

Ὁφιοι, ἐν γεωργοῦ προθύροις φωλεύων, ἀνεῖλεν αὐτοῦ τὸ νήπιον παιδίον. Πένθος δὲ τοῖς γονεῦσιν ἐγένετο μέγα. Καὶ ὁ πατήρ, ὑπὸ τῆς λύπης πέλεκνι λαβῶν, ἔμελλε τὸν ὄφιν ἐξελθόντα φονεύσειν. Ὡς δὲ ἔκυψε μικρὸν, σπεύσας ὁ γεωργὸς τοῦ πατάξαι αὐτὸν. ἠστόχησε, μόνου κρούσας τὴν τῆς τρώγλης ὀπήν. Ἀπελθόντος δὲ τοῦ ὄφεως, ὁ γεωργὸς, νομίσας τὸν ὄφιν μηκέτι μνησικακεῖν, λαβῶν ἄρτον καὶ ἄλας, ἔθηκεν ἐν τῇ τρώγλῃ. Ὁ δὲ ὄφιοις, λεπτὸν συριζῶν, εἶπεν· „οὐκ ἔσται ἡμῖν ἀπάρτι πίστις ἢ φιλία, ἕως ἂν ἐγὼ τὴν πέτραν ὀρῶ, σὺ δὲ τὸν τύμβον τοῦ τέκνου.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐδεὶς μίσους ἢ ἀμύνης ἐπιλανθάνεται, ἐφ' ὅσον βλέπει μνημόσυνον, δι' οὗ ἔλυπήθη.

97. Γεωργὸς καὶ Ὁφιοι. (S. 62. C. 170.)

Γέρων τις γεωργὸς χειμῶνος ὥρα ὄφιν εὐρῶν ὑπὸ κρύους πεπηγότα, τοῦτον ἐλεήσας καὶ λαβῶν ὑπὸ κόλπον ἔθετο. Θερμανθεὶς δὲ ἐκεῖνος καὶ ἀναλαβῶν τὴν ἰδίαν φύσιν, ἐπληξε τὸν εὐεργέτην καὶ ἀνείλε· θνήσκων δὲ ἔλεγε· „δίκαια πάσχω, τὸν πονηρὸν οἰκτείρας.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ἀμετάθετοί εἰσιν αἱ πονηρίαι, καὶ τὰ μέγιστα φιλανθρωπεύονται.

97^b. Ἄλλως. Ὀδοιπόρος καὶ Ἐχις. (S. 171. F. 130. C. p. 357.)

Ὀδοιπόρος χειμῶνος ὁδεύων, ὡς ἐθεάσατο ἔχιν ὑπὸ τοῦ κρύους διαφθειρόμενον, τοῦτον ἐλεήσας ἀνείλετο, καὶ βαλὼν εἰς τὸν ἑαυτοῦ κόλπον, θερμαίνειν ἐπειράτο. Ὁ δὲ, μέχρι μὲν ὑπὸ τοῦ ψύχους συνείχετο, ἠρέμει· ἐπειδὴ δὲ ἐθερμάνθη, καὶ ἀνεξωθήθη, τὴν αὐτοῦ γα-

στέρα ἔδακε. Καὶ ὃς ἀποθνήσκειν μέλλων ἔφη· „ἀλλ’ ἔγωγε δίκαια πέπονθα· τί γὰρ τοῦτου ἀπολλύμενον ἔσωζον, ὃν ἔδει καὶ ἐξώμενον ἀναιρεῖν;“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι πονηρία εὐεργετουμένη πρὸς τῷ ἀμοιβᾶς οὐκ ἀποδιδόται καὶ κατὰ τῶν εὐεργετῶν ἀναπτεροῦται.

98. Γεωργὸς καὶ Παῖδες αὐτοῦ. (C. 22 et p. 291. F. 33.)

Γεωργός τις, μέλλων καταλύειν τὸν βίον, καὶ βουλόμενος τοὺς ἑαυτοῦ παῖδας πείραν λαβεῖν τῆς γεωργίας, προσκαλεσάμενος αὐτοὺς ἔφη· „παῖδες ἐμοί, ἐγὼ μὲν ἤδη τοῦ βίου ὑπέξειμι, ὑμεῖς δ’, ἅπερ ἐν τῇ ἀμπέλῳ μοι κέκρυπται, ζητήσαντες, εὐρήσετε πάντα.“ Οἱ μὲν οὖν οἰηθέντες θησαυρὸν ἐκεῖ που κατορωρύχθαι, πᾶσαν τὴν τῆς ἀμπέλου γῆν μετὰ τὴν ἀποβίωσιν τοῦ πατρὸς κατέσκαψαν· καὶ θησαυρῶ μὲν οὐ περιέτυχον, ἡ δὲ ἄμπελος, καλῶς σκαφεῖσα, πολλαπλασίονα τὸν καρπὸν ἀνέδωκεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ κάματος θησαυρός ἐστι τοῖς ἀνθρώποις.

98^b. Ἄλλως. (S. 42.)

Ἄνθρωπος γεωργὸς μέλλων τελευτᾶν καὶ βουλόμενος τοὺς αὐτοῦ παῖδας ἐμπείρους ποιῆσαι τῆς γεωργίας, μετακαλεσάμενος αὐτοὺς ἔφη· „τεκνία μου, ἐν ἐνὶ μου τῶν ἀμπελώνων θησαυρὸς ἀπόκειται.“ Οἱ δὲ μετὰ τὴν αὐτοῦ τελευτὴν ἕννας τε καὶ δικέλλας λαβόντες πᾶσαν αὐτῶν τὴν γεωργίαν ὥρυξαν, καὶ τὸν μὲν θησαυρὸν οὐχ εὗρον, ἡ δ’ ἄμπελος πολλαπλασίονα τὴν φορὰν αὐτοῖς ἀντεδίδου.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ὁ κάματος θησαυρός ἐστι τοῖς ἀνθρώποις

99. Γεωργὸς καὶ Παῖς καὶ Κολοιοί. (F. 374. C. p. 271. B. 33.)

Δυσμαλ μὲν ἦσαν Πλειάδων, σπόρου δ' ὄρη·
 καὶ τις γεωργὸς πυρὸν εἰς νεὸν ῥίψας
 ἐφύλασσεν ἐστῶς· καὶ γὰρ ἄκριτον πλήθει
 μέλαν κολοιοῶν ἔθνος ἦλθε δυσφώνων,
 ψᾶρές τ' ὀρύκται σπερμάτων ἀρουραίων.
 τῷ δ' ἠκολούθει σφενδόνην ἔχων κοίλην
 παιδίσκος. οἱ δὲ ψᾶρες ἐκ συνηθείης
 ἤκουον, εἰ τὴν σφενδόνην πότη' ἠτήκει,
 καὶ πρὶν λαβεῖν ἔφευγον. εὗρε δὲ τέχνην
 ὁ γεωργὸς ἄλλην, τὸν τε παῖδα φωνήσας
 ἐδίδασκεν· „ὦ παῖ, χρὴ γὰρ ὀρνέων ἡμᾶς
 σοφὸν δολῶσαι φῦλον· ἤνικ' ἂν τοῖνυν
 ἔλθωσ', ἐγὼ μὲν“ εἶπεν „ἄρτον αἰτήσω,
 σὺ δ' οὐ τὸν ἄρτον, σφενδόνην δέ μοι δώσεις.“
 οἱ ψᾶρες ἦλθον κἀνέμοντο τὴν χώραν.
 ὁ δ' ἄρτον ἤτει, καθάπερ εἶχε συνθήκην·
 οἱ δ' οὐκ ἔφευγον. τῷ δ' ὁ παῖς λίθων πλήρη
 τὴν σφενδόνην ἔδωκεν· ὁ δὲ γέρον ῥίψας
 τοῦ μὲν τὸ βρέγμα, τοῦ δ' ἔτυψε τὴν κνήμην,
 ἐτέρου τὸν ὤμον· οἱ δ' ἔφευγον ἐκ χώρας.
 γέρανοι συνήντων καὶ τὸ συμβὰν ἠρώτων.
 καὶ τις κολοιοῶν εἶπε· „φεύγετ' ἀνθρώπων
 γένος πονηρὸν, ἄλλα μὲν πρὸς ἀλλήλους
 λαλεῖν μαθόντων, ἄλλα δ' ἔργα ποιούντων.“

[Δεινὸν τὸ φῦλον τῶν δόλω τι πραττόντων.]

100. Γεωργὸς καὶ Πελαργός. (C. 172 et p. 358. F. 76. B. 13.)

Ἐν ἀρούρα παγίδας γεωργὸς ἔστησε. Θηρεύσας δὲ
 γεράνους, τοὺς τὸν σπόρον φθείροντας, σὺν αὐτοῖς
 καὶ πελαργὸν εἰλήφει. Ὁ δὲ χωλεύων ἰκέτευεν ἀφεθῆ-
 ναι λέγων· „οὐ γὰρ εἰμι γέρανος· πελαργός εἰμι, εὐ-

σεβέστατον ζῶον, ὃς τιμῶ τὸν πατέρα καὶ δουλεύω· ἴδε καὶ τὴν χροιάν, ὡς οὐχ ὁμοία.“ Ὁ δ' ἔφη· „οὐκ οἶδα τί λέγεις· ἐγὼ σὺν οἷς εἴληφά σε, μετ' αὐτῶν καὶ ἀπολέσω.“

Ὅτι καλὸν ἔστι φεύγειν, καὶ μὴ συγκοινωνεῖν ἀνδράσι κακοῖς, μὴ πως κινδύνους σὺν αὐτοῖς ἐμπέσης.

100^b. Ἄλλως. Ὅρνιθοθήρας καὶ Πελαργός.
(F. 147. C. p. 359. S. 190.)

Ὅρνιθοθήρας δίκτυα γεράνοις ἀναπετάσας, πόρρωθεν ἐθεώρει τὴν ἄγραν. Πελαργοῦ δὲ σὺν τοῖς γεράνοις ἐπικαθίσαντος, ἐπιδραμὼν μετ' ἐκείνων καὶ αὐτὸν συνέλαβε. Τοῦ δὲ δεομένου μὴ θῦσαι αὐτὸν καὶ λέγοντος, ὡς οὐ μόνον [αὐτὸς] ἀβλαβής ἔστι τοῖς ἀνθρώποις, ἀλλὰ καὶ ὠφελιμώτατος· τοὺς γὰρ ὄφεις καὶ τὰ λοιπὰ ἐρπετὰ συλλαμβάνων ἀναιρεῖν, ὁ ὀρνιθοθήρας ἔφη· „ἀλλ' εἰ τὰ μάλιστα οὐ φαῦλος εἶ, διὰ τοῦτο κολάσεως ἄξιος, ὅτι μετὰ πονηρῶν κενάδικας.“

Ἄτὰρ οὖν καὶ ἡμᾶς δεῖ τὰς τῶν πονηρῶν συνουσίας φεύγειν, ἵνα μὴ καὶ αὐτοὶ ἐκείνων τῆς κακίας κοινωνεῖν δόξωμεν.

101. Γεωργὸς καὶ Τύχη. (C. 82. F. 51. S. 61.)

Γεωργός τις σκάπτων χρυσίῳ περιέττυχε. Καθ' ἐκάστην οὖν τὴν Γῆν, ὡς ὑπ' αὐτῆς εὐεργετηθεὶς, ἔστεφε. Τῷ δὲ ἡ Τύχη ἐπιστάσά φησιν· „ὦ οὗτος, τί τῇ Γῇ τὰ ἐμὰ δῶρα προσανατίθης, ἅπερ ἐγὼ σοι δέδωκα, πλουτίσαι σε βουλομένη; Εἰ γὰρ ὁ καιρὸς μεταβάλοι, καὶ πρὸς ἐτέρας χεῖρας τοῦτό σοι τὸ χρυσίον ἔλθοι, οἶδ' ὅτι τηνικαῦτα ἐμὲ, τὴν Τύχην, μέμψῃ.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι χρὴ τὸν εὐεργέτην ἐπιγινώσκειν καὶ τούτῳ χάριτας ἀποδιδόναι.

102. Γεωργός και Φυτόν. (C. 173. F. 266.)

Φυτόν ἦν εἰς γεωργοῦ χάραν, καρπὸν μὴ φέρον, ἀλλὰ μόνον στρουθῶν και τεττίγων κελαδούντων ἦν καταφυγή. Ὁ δὲ γεωργὸς ὡς ἄκαρπον ἐκτέμνειν ἤμελλε· και δὴ τὸν πέλεκυν λαβὼν ἐπέφερε τὴν πληγὴν. Οἱ δὲ τέττιγες και οἱ στρουθοὶ ἰκέτευον τὴν καταφυγὴν αὐτῶν μὴ ἐκκόψαι, ἀλλ' ἐᾶσαι, ὥστε ἄδειν ἐν αὐτῷ, και αὐτὸν τὸν γεωργὸν τέρπειν. Ὁ δὲ μηδὲν αὐτῶν φροντίσας, και δευτέραν πληγὴν και τρίτην ἐπέφερε. Ὡς δὲ ἐκόλλανε τὸ δένδρον, σμήνος μελισσῶν και μέλι εὔρε. Γευσάμενος δὲ τὸν πέλεκυν ἐρῆψε, και τὸ φυτὸν ἐτίμα ὡς ἱερὸν, και ἐπεμελεῖτο.

Ἵτι οὐ τοσοῦτον οἱ ἄνθρωποι φύσει τὸ δίκαιον ἀγαπῶσι και τιμῶσιν, ὅσον τὸ κερδαλέον ἐπιδιώκουσιν.

103. Γεωργοῦ Παῖδες. (S. 53. C. 171 et p. 358. F. 52. B. 47.)

Γεωργοῦ παῖδες ἐστασίαζον· ὁ δ', ὡς πολλὰ παραινῶν οὐκ ἠδύνατο πείσαι αὐτοὺς λόγοις μεταβάλλεσθαι, ἐγνω δεῖν πρᾶγμα τοῦτο πρᾶξαι. Και παρήνεσεν αὐτοῖς ράβδων δέσμην κομίσει. Τῶν δὲ τὸ προσταχθὲν ποιησάντων, τὸ μὲν πρῶτον δοὺς αὐτοῖς ἀθροάς τὰς ράβδους ἐκέλευσε κατεάσσειν· ἐπειδὴ δὲ και περιβιαζόμενοι οὐκ ἠδύναντο, ἐκ δευτέρου λύσας τὴν δέσμην ἀνὰ μίαν αὐτοῖς ράβδον ἐδίδου· τῶν δὲ ραδίως κατακλάντων, ἐφη· „ἀτὰρ οὐν και ὑμεῖς, ὦ παῖδες, ἐὰν μὲν ὁμοφρονῆτε, ἀχείρωτοι τοῖς ἐχθροῖς ἐσεσθε· ἐὰν δὲ στασιάζητε, εὐάλωτοι.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τοσοῦτον ἰσχυρότερόν ἐστιν ἡ ὁμόνοια, ὅσον εὐκαταγώνιστος ἡ στάσις.

104. Γηπόνος, Ὄνος και Βοῦς. (F. 371. C. p. 270. ex B. 55.)

Ὄνον τις ἔχων και τῷ βοῖ συζεύξας ἡροτρία, πτωχῶς μὲν, ἀλλ' ἀναγκαίως. Ἐπεὶ δὲ τὸ ἔργον ἐπληρώθη,

καὶ λύειν ἐμελλεν αὐτούς, ἢ ὄνος διηρώτα τὸν βοῦν·
 „τίς ἄξει τῷ γηπόνῳ τὰ σκεύη;“ Ὁ δὲ πρὸς αὐτὴν
 εἶπε· „πάντως ὅσπερ εἶωθεν.“

105. Γλαυξ καὶ Ὅρνεα.

(C. 331. ex Dione Chrysost. XII, §. 7 sq.)

Γλαυξ, σοφὴ οὔσα, ξυνεβούλευε τοῖς ὀρνέοις, τῆς
 δρυὸς ἐν ἀρχῇ φυομένης, μὴ ἐᾶσαι, ἀλλ' ἀνελεῖν πάντα
 τρόπον· ἐσεσθαι γὰρ φάρμακον ἀπ' αὐτῆς ἄφυκτοι,
 ὑφ' οὗ ἀλώσονται, τὸν ἱξόν. Πάλιν δὲ τὸ λίνον τῶν
 ἀνθρώπων σπειρόντων, ἐκέλευε καὶ τοῦτο ἐκλέγειν τὸ
 σπέρμα· μὴ γὰρ ἐπ' ἀγαθῷ φυήσεσθαι. Τρίτον δὲ,
 ἰδοῦσα τοξευτήν τινα ἄνδρα, προέλεγεν, ὅτι οὗτος ὁ
 ἀνὴρ φθάσει ὑμᾶς τοῖς ὑμετέροις πτεροῖς, πεζὸς ὢν
 αὐτὸς πτηνὰ ἐπιπέμπων βέλη. Τὰ δὲ ἠπίστει τοῖς λό-
 γοις καὶ ἀνόητον αὐτὴν ἠγοῦντο καὶ μαίνεσθαι ἔφα-
 σκον· ὕστερον δὲ πειρωμένα ἐθαύμαζε καὶ τῷ ὄντι
 σοφωτάτην ἐνόμιζεν. Καὶ διὰ τοῦτο, ἐπὰν φανῆ, πρόσ-
 εισιν ὡς πρὸς ἅπαντα ἐπισταμένην· ἢ δὲ ξυμβουλεύει
 μὲν οὐδὲν ἐτι αὐτοῖς, ὀδύρεται δὲ μόνον.

106. Γλαυξ καὶ Ὅρνεα.

(C. 330. F. 385. ex Dione Chrysost. LXXII, §. 14 sq.)

Αἴσωπος ξυνετίθει λόγον τοιοῦτον· ὡς τὰ ὄρνεα
 ξυνῆλθε πρὸς τὴν γλαῦκα καὶ ἐδεῖτο, τῆς μὲν ἀπὸ τῶν
 οἰκοδομημάτων σκέπης ἀπανίστασθαι, πρὸς δὲ τὰ δέν-
 δρα τὴν καλιὰν, ὅσπερ καὶ αὐτὰ, καὶ τοὺς τούτων με-
 ταπήγνυσθαι κλῶνας, ἀφ' ὧν καὶ ἄδειν ἔστιν εὐσημό-
 τερον· καὶ δὴ καὶ πρὸς δρυῖν ἄρτι ταυτηνὶ φυομένην,
 ἐπειδὴν πρὸς ὄραν ἀφίκηται, ἐτοίμως ἔχειν ἱξάνειν καὶ
 τῆς χλοερᾶς κόμης ἀπόνασθαι. Ἄλλ' οὖν τὴν γε γλαῦκα
 μὴ τοῦτο τοῖς ὀρνέοις ποιεῖν παραινεῖν μηδὲ φυτοῦ
 βλάστη ἐφήδεσθαι ἱξόν πεφυκότος φέρειν, πτηνοῖς
 ὀλεσθρον. Τὰ δὲ μὴ τῆς ξυμβουλῆς ἀποδέχεσθαι τὴν

γλαῦκα· τούναντλον δὲ ἔχειρε τῆ ὄρου φνομένη· ἐπειδὴ δὲ ἰκανὴ ἦν, καθίσαντα ἐπ' αὐτὴν ἦδεν. Γενομένου δὲ τοῦ ἰξοῦ βραδίως ἦδη ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ἀλίσκόμενα μετενόουν καὶ τὴν γλαῦκα ἐθαύμαζον ἐπὶ τῆ ξυμβουλῆ. Καὶ νῦν ἔτι οὕτως ἔχουσιν, ὡς δεινῆς καὶ σοφῆς οὔσης αὐτῆς, καὶ διὰ τοῦτο ἐθέλουσι πλησιάζειν, ἠγούμενα ἀγαθόν τι ἀπολαύειν τῆς ξυνοουσίας. Προσίασι δὲ μάτην ἐπὶ κακῶ. Ἡ μὲν γὰρ ἀρχαία γλαῦξ τῶ ὄντι φρονίμη τε ἦν καὶ ξυμβουλευεῖν ἐδύνατο· αἱ δὲ νῦν μόνον τὰ πτερὰ ἔχουσιν ἐκείνης καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὸ δάμφος, τὰ δὲ ἄλλα ἀφρονέστερα εἰσι τῶν ἄλλων ὀρνέων.

107. Γραῦς καὶ Ἰατρός. (S. 57.)

Γυνὴ πρεσβῦτις τοὺς ὀφθαλμοὺς νοσοῦσα ἰατρόν ἐπὶ μισθῶ παρεκάλεσεν· ὁ δὲ εἰσιῶν, ὁπότε αὐτὴν ἔχρειε, διετέλει ἐκείνης συμμυούσης καθ' ἕναστος τῶν σκευῶν ὑφαιρούμενος. Ἐπεὶ δὲ πάντα ἐκφορήσας κἀκείνην ἐθεράπευσεν, ἀπῆτει τὸν συνταχθέντα μισθόν. Μὴ βουλομένης δ' αὐτῆς ἐπιδοῦναι, ἠγαγεν αὐτὴν ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας. Ἡ δ' ἔλεγε, τὸν μὲν μισθὸν ὑπισχνεῖσθαι, εἰν θεραπεύσῃ αὐτῆς τὰς ὀράσεις· νῦν δὲ χεῖρον διαπεθεῖναι· „τότε μὲν γὰρ ἔβλεπον“ ἔφη „πάντα τὰ ἐπὶ τῆς οἰκίας μου σκεύη, νῦν δὲ οὐδὲν ἰδεῖν δύναμαι.“

Οὕτως οἱ πονηροὶ τῶν ἀνθρώπων διὰ πλεονεξίαν λαυθάνουσι καθ' ἑαυτῶν τὸν ἔλεγχον ἐπισπώμενοι.

107^b. "Ἄλλως. (F. 46. C. 21 et p. 291.)

Γυνὴ πρεσβῦτις τοὺς ὀφθαλμοὺς νοσοῦσα, ἰατρόν τινα ἐπὶ μισθῶ ἰατρεῦσαι αὐτὴν παρεκάλει, στοιχήσασα ἐνώπιον μαρτύρων, ὅτι εἰν θεραπεύσῃ αὐτῆς τοὺς ὀφθαλμοὺς, πολὺν λήψεται παρ' αὐτῆς τὸν μισθόν· εἰν δὲ μὴ θεραπευθεῖ, ἐπιμείνη δὲ ἡ ἀφῶστία, μηδὲν αὐτῶ παράσχη. Καὶ οὕτω γενομένου, ὅσον ὅσον ὁ ἰα-

τὸς ἐπειθὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτῆς τὴν ἰατρειάν, κατ' ὄλλρον ὄλλρον τὰ προσόντα αὐτῇ ἐκλεπτε. Μετ' οὐ πολὺ δὲ θεραπεύσας αὐτήν, ἐξήτει τὸν στοιχηθέντα μισθόν. Ἀναβλέψασα τοίνυν ἡ γραῦς, ὡς οὐδὲν τῶν προσόντων αὐτῇ ἐθεάσατο ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτῆς, οὐδὲν ἐδίδου αὐτῷ. Ὡς οὖν ἐπέμενε ὁ ἰατρὸς ἐκβιάζων αὐτήν, ἐκείνη δὲ ἀνεβάλλετο, ἀπήγαγεν αὐτήν πρὸς τοὺς ἄρχοντας. Στᾶσα οὖν ἐνώπιον αὐτῶν ἔφη· „ὁ ἀνθρωπος οὗτος, καθὼς λέγει, ἀλήθειαν λέγει· ἐπηγρειλάμην γὰρ δοῦναι αὐτῷ τὸν μισθόν, ἐὰν καλῶς ἀναβλέψω· ἐὰν δὲ ἐπιμείνω τῇ ἀρρώστια, ἵνα μηδὲν παρέξω αὐτῷ. Νῦν οὖν φάσκει, ὅτι ἐθεραπεύθην· ἐγὼ δὲ τοῦναντίον λέγω παθεῖν με· ὅτε γὰρ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐνόσουν, τότε καὶ σκευὴ διάφορα καὶ χρήματα ἐβλεπον ἐν τῇ οἰκίᾳ μου· νυνὶ δὲ, ὅτε αὐτὸς φάσκει βλέπειν με, οὐδὲν δύναμαι ἄρτι θεάσασθαι.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ οἱ πονηροὶ τῶν ἀνθρώπων διὰ πλεονεξίαν λανθάνουσι καθ' ἑαυτῶν τὸν ἔλεγχον ἐπισπώμενοι.

108. Γυνή. (C. 73. F. 234.)

Γυνή τις ἄνδρα μέθυσον εἶχε· τοῦ δὲ πάθους αὐτὸν ἀπαλλάξαι θέλουσα, τοιόνδε τι σοφίζεται. Κεκαρωμένον γὰρ αὐτὸν ὑπὸ τῆς μέθης παρατηρήσασα καὶ νεκροῦ δίκην ἀναισθητοῦντα, ἐπ' ὤμων ἄρασα, ἐπὶ τὸ πολυάνδριον ἀπενεγκοῦσα κατέθετο καὶ ἀπῆλθεν. Ἡνίκα δ' αὐτὸν ἤδη ἀνανήφειν ἐστοχάσατο, προσελθοῦσα τὴν θύραν ἐκοπτε τοῦ πολυανδρίου. Ἐκείνου δὲ φήσαντος „τίς ὁ τὴν θύραν κόπτων;“ ἡ γυνὴ ἀπεκρίνατο· „ὁ τοῖς νεκροῖς τὰ σιτία κομίζων ἐγὼ πάρεμι.“ Κακείνος· „μή μοι φαγεῖν, ἀλλὰ πιεῖν, ὃ βέλτιστε, μᾶλλον προσένεγκε· λυπεῖς γὰρ με βρώσεως, ἀλλὰ

μη πόσεως μνημονεύων.“ Ἡ δὲ τὸ στήθος πατάξασα
 „οἴμοι τῇ δυστήνῳ“ φησίν· „οὐδὲν γὰρ οὐδὲ σοφι-
 σαμένη ἄνησα· σὺ γὰρ, ἄνερ, οὐ μόνον οὐκ ἐπαιδευ-
 θης, ἀλλὰ καὶ χείρων σαυτοῦ γέγονας, εἰς ἕξιν σοι
 καταστάντος τοῦ πάθους.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ ταῖς κακαῖς πράξεσιν
 ἐγγρουλίζειν. Ἔστι γὰρ ὅτε καὶ μὴ θέλοντι τῷ ἀνθρώπῳ
 τὸ ἔθος ἐπιτίθεται.

109. Γυνή και Γεωργός. (C. 343. F. 412.)

Γυνή τις, προσφάτως τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα θάψασα,
 καθ' ἡμέραν ἀπιοῦσα πρὸς τὸ μνημεῖον ἐθρήνηι. Ἀρο-
 τριῶν δέ τις οὐ πόρρω τοῦ μνήματος εἰς ἐπιθυμίαν ἤκε
 τῆς γυναικὸς, καὶ καταλιπὼν τοὺς βόας ἦλθε καὶ αὐ-
 τὸς πρὸς τὸ μνήμα, καὶ καθίσας συνεθρήνηι τῇ γυ-
 ναικί. Τῆς δὲ πνυθομένης, τί δήποτε καὶ αὐτὸς οὕτως
 ὀδύρεται; „ὅτι κἀγὼ“ φησίν „εὐπρεπῆ γυναῖκα κα-
 τάρουξα, καὶ, ἐπειδὴν κλαύσω, τῆς λύπης κουφίξομαι.“
 Ἡ δὲ „κἀμοι τοῦτ' αὐτὸ προσγίνεται.“ Κἀκεῖνος· „εἰ
 τοίνυν τοῖς αὐτοῖς περιπεπτώκαμεν πάθεσι, τί δήποτε
 ἀλλήλοις μὴ σύνεσμεν; ἐγὼ τε γὰρ φιλήσω σε ὡς ἐκέι-
 νην, κἀμὲ σὺ πάλιν ὡς τὸν σαυτῆς ἄνδρα.“ Ταῦτα
 ἔπεισε τὴν γυναῖκα, καὶ δὴ συνῆλθον. Ἐν τούτῳ δὲ
 κλέπτῃς ἔλθων καὶ τοὺς βόας λύσας ἀπήλασεν. Ὁ δὲ
 ἐπανελθὼν καὶ τοὺς βόας μὴ εὐρηκῶς, κόπτεσθαι τε
 καὶ οἰμᾶζειν ἰσχυρῶς ἐνεστήσατο. Ἐλθοῦσα δὲ καὶ ἡ
 γυνή καὶ ὀλοφυρόμενον εὐροῦσα, φησί „πάλιν κλαί-
 εις;“ κἀκεῖνος „νῦν“ εἶπεν „ἐπ' ἀληθείας κλαίω.“

110. Γυνή και Θεράπαινα (C. 79. F. 44. S. 55.)

Γυνή χήρα φιλεργὸς, θεραπεινίδας ἔχουσα, ταύ-
 τας εἰώθει νυκτὸς ἐγείρειν ἐπὶ τὰ ἔργα πρὸς τὰς τῶν
 ἀλεκτρονύων φῃδας. Αἱ δὲ, συνεχῶς τῷ πόνῳ ταλαι-

παρούμεται, ἔγνωσαν δεῖν τὸν ἐπὶ τῆς οἰκίας ἀποκτεῖναι ἀλεκτρούνα, ὡς ἐκείνου νύκτωρ ἐξανιστάντος τὴν δέσποιναν. Συνέβη δ' αὐταῖς τοῦτο διαπραξαμέναις χαλεπωτέροις περιπεσεῖν τοῖς δεινοῖς. Ἡ γὰρ δεσπότις, ἀγνοοῦσα τὴν τῶν ἀλεκτρούνων ὄραν, ἐννυχώτερον ταύτας ἀνίστη.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοῖς ἀνθρώποις τὰ βρογλεύματα κακῶν αἰτία γίνεται.

111. Γυνὴ καὶ ὄρνις. (C. 24. F. 47. S. 58.)

Γυνή τις χήρα ὄρνιν εἶχε καθ' ἐκάστην ἡμέραν ὄν αὐτῇ τίκτουςαν. Νομίσασα δὲ, ὡς, εἰ πλείους τῇ ὄρνιδι κριθὰς παραβάλοι, δις τέξεται τῆς ἡμέρας, τοῦτο πεποίηκεν. Ἡ δ' ὄρνις, πιμελής γενομένη, οὐδ' ἅπαξ τῆς ἡμέρας τεκεῖν ἠδύνατο.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ διὰ πλεονεξίαν τῶν πλειόνων ἐπιθυμοῦντες καὶ τὰ παρόντα ἀποβάλλουσι.

112. Γυνὴ μάγος. (S. 46.)

Γυνὴ μάγος ἐπρωδὰς θείων μηνιμάτων ἐπαγγελλομένη διετέλει πολλὰ ποιοῦσα, κακ τούτου οὐ μικρὸν βλον πορίζουσα. Ἐπὶ τούτῳ γραψάμενοί τινες κῆτην ὡς καινοτομοῦσαν περὶ τὰ θεῖα εἰς δίκην ὑπήγαγον, καὶ κατηγορήσαντες κατεδίκασαν αὐτὴν ἐπὶ θανάτῳ. Θεασάμενος δὲ τις αὐτὴν ἐκ τῶν δικαστηρίων, ἔφη αὐτῇ· „ἢ τὰς δαιμόνων ὀργὰς τρέπειν ἐπαγγελλομένη. πῶς οὐδὲ ἀνθρώπους πείσαι ἠδυνήθης;“

Τούτῳ τῷ λόγῳ χρήσαιτο ἂν τις πρὸς γυναῖκα πλάνον, ἣτις τὰ μελίζονα κατεπαγγελλομένη τοῖς μετρίοις ἀδύνατος ἀπελέγχεται.

112^b. Ἄλλως. (C. 80. F. 45.)

Γυνὴ μάγος, θείων μηνιμάτων ἀποτροπιασμοὺς ἐπαγγελλομένη, πολλὰ διετέλει ποιοῦσα, καὶ κέρδος

έντεϋθεν έχουσα. Γραψάμενοι δέ τινες αὐτήν άσεβείας εἶλον, καὶ καταδικασθεῖσαν ἀπήγον εἰς θάνατον. Ἰδὼν δέ τις ἀπαγομένην αὐτήν, ἔφη· „ή τὰς τῶν θεῶν ὀργὰς ἀποτρέπειν ἐπαγγελλομένη, πῶς οὐδὲ ἀνθρώπων βουλὴν μεταπεισαι ἠδυνήθης;“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ μεγάλα ἐπαγγέλλονται, μηδὲ μικρὰ ποιῆσαι δυνάμενοι.

113. Δάμαλις καὶ Βοῦς. (F. 61. C. 174 et p. 360. B. 37.)

Δάμαλις βοῦν ὀρωσα ἐργαζόμενον, ἐταλάνιζεν αὐτὸν ἐπὶ τῷ κόπῳ. Ἐπειδὴ δὲ ἐορτὴ κατέλαβε, τὸν βοῦν ἀπολύσαντες, τὴν δάμαλιν ἐκράτησαν τοῦ σφάξαι. Ἰδὼν δὲ ὁ βοῦς ἐμειδίασε καὶ πρὸς αὐτήν εἶπεν· „ὦ δάμαλις, διὰ τοῦτο ἤργεις, διότι ἐμελλες ἀρτίως τυθῆναι.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὸν ἀργοῦντα κίνδυνος μένει.

114. Δειλὸς κυνηγὸς καὶ Δρυοτόμος. (C. 175. F. 267. B. 92.)

Λέοντός τινος ἔχνη ἐξήτει κυνηγός· δρυοτόμον δὲ ἐρωτήσας, εἰ εἶδεν ἔχνη λέοντος, καὶ ποῦ κοιτάζει, ἔφη· „καὶ αὐτὸν τὸν λέοντα ἤδη σοι δεῖξω.“ Ὁ δὲ ὠχριάσας ἐκ τοῦ φόβου, καὶ τοὺς ὀδόντας συγκρούων εἶπεν· „ἔχνη μόνῃ ζητῶ, οὐχὶ αὐτὸν τὸν λέοντα.“

Ὅτι τοὺς θρασεῖς καὶ δειλοὺς ὁ λόγος ἐλέγχει, τοὺς τολμηροὺς ἐν τοῖς λόγοις μόνοις καὶ οὐκ ἐν τοῖς ἔργοις.

115. Δέλφαξ καὶ Πρόβατα. (S. 86. C. p. 362. F. 72.)

Ἐν τινι ποίμνῃ δέλφαξ εἰσελθὼν ἐνέμετο. Καὶ δὴ ποτε τοῦ ποιμένος συλλαμβάνοντος αὐτὸν, ἐκεκράγει τε καὶ ἀντέτεινε· τῶν δὲ προβάτων αὐτὸν αἰτιωμένων ἐπὶ τῷ βοᾶν, καὶ λεγόντων, „ἡμᾶς μὲν συνεχῶς συλλαμβάνει, καὶ οὐ κράζομεν,“ ἔφη πρὸς ταῦτα· „ἀλλ’ οὐχ ὁμοίᾳ τῇ ὑμετέρῃ ἢ ἐμῇ σύλληψις· ὑμᾶς γὰρ ἢ διὰ τὰ ἔρια ἀγρεύει ἢ διὰ τὸ γάλα· ἐμὲ δὲ διὰ τὸ κράας.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι εἰκότως ἐκεῖνοι ἀνοιμώξουσιν, οἷς ὁ κίνδυνος οὐ περὶ χρημάτων ἐστίν, ἀλλὰ περὶ αὐ-
τῆς τῆς σωτηρίας.

115^b. Ἄλλως. Δέλφαξ καὶ Ἀλώπηξ. (S. 174. C. 176. F. 131.)

Ὅν τις ἐπιθελὺς αἶγα καὶ πρόβατον καὶ δέλφακα, ἤλαυνεν εἰς ἄστν. Τοῦ δὲ δέλφακος παρ' ὄλην τὴν ὁδὸν κεκραγότες, ἀλώπηξ ἀκούσασα ἐπνυθάνετο αὐτοῦ τὴν αἰτίαν, δι' ἣν, τῶν λοιπῶν μεθ' ἡσυχίας φερομένων, μόνος αὐτὸς βοᾷ. Ὁ δὲ ὑποτυχῶν ἔφη· „ἀλλ' ἐγωγε οὐ μάτην ὀθύρομαι· εὖ γὰρ οἶδα, ὅτι τοῦ μὲν προβάτου ἐριά τε καὶ ἄρνας παρεχομένου ὁ δεσπότης ἀφέξεται· ὁμοίως δὲ καὶ τῆς αἰγὸς διὰ τοὺς τυροὺς καὶ τοὺς ἐρίφους· ἐμοὶ δὲ οὐκ ἔχων εἰς ἄλλο τι χρήσασθαι, πάντως με θύσει.“

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οὐ μεμπτέοι εἶσιν, ὅσοι τὰς μελλούσας προορῶμενοι συμφορὰς ἀποκλαίονται.

116. Δελφῖνες καὶ Κωβίος. (F. 53. C. p. 362. S. 72.)

Δελφῖνες καὶ φάλαιναι πρὸς ἀλλήλους ἐμάχοντο. Ἐπὶ πολὺ δὲ τῆς μάχης κορυφουμένης, κωβίος ἀνέδν (ἔστι δὲ οὗτος μικρὸς ἰχθύς), καὶ ἐπειρᾶτο αὐτοὺς διαλάττειν. Εἷς δὲ τις τῶν δελφίνων ὑπολαβὼν ἔφη πρὸς αὐτόν· „ἀλλ' ἡμῖν ἀνεκτότερόν ἐστι μαχομένοις ὑπ' ἀλλήλων διαφθαρεῖναι, ἢ σοῦ διαλλακτοῦ τυχεῖν.“

Οὕτως ἐνιοὶ τῶν ἀνθρώπων οὐδενὸς ἄξιοι ὄντες, ὅταν ταραχῆς λάβωνται, δοκοῦσί τινες εἶναι.

116^b. Ἄλλως. Δελφῖνες καὶ Καρίς. (C. 177. B. 39.)

Δελφῖνες καὶ φάλαιναι πρὸς ἀλλήλους ἐμάχοντο. Ἐπὶ πολὺ δὲ τῆς στάσεως αὐτῶν σφοδρυνομένης, καρίς ἀναδῦσα ἐπειρᾶτο αὐτοὺς διαλύειν. Εἷς δὲ τις τῶν δελφίνων ὑποτυχῶν ἔφη πρὸς αὐτήν· „ἀλλ' ἡμῖν αἰ-

ρετώτερόν ἐστιν ὑπ' ἀλλήλων διαφθαρεῖναι ἢ σοῦ διαλακτοῦ τυχεῖν.“

Οὕτως ἐνιοι τῶν ἀνθρώπων, οὐδενὸς ἄξιοι ὄντες, ἂν ταραχῆς λάβωνται, δοκοῦσί τινες εἶναι.

117. Δημάδης ὁ ρήτωρ. (S. 63. C. 178 et p. 363. F. 54.)

Δημάδης ὁ ρήτωρ δημηγορῶν ποτε ἐν Ἀθήναις, ἐκείνων οὐ πάνυ αὐτῷ προσεχόντων, ἐδεήθη αὐτῶν, ὅπως ἐπιτρέψωσιν αὐτῷ Αἰσώπειον μῦθον εἰπεῖν. Τῶν δὲ προτρεψαμένων, αὐτὸς ἀρξάμενος ἔλεγε· „Δήμητρα καὶ χελιδῶν καὶ ἔγγελυς τὴν αὐτὴν ἐβάδιζον ὁδόν· γενομένων δὲ αὐτῶν κατὰ τινα ποταμὸν, ἡ μὲν χελιδῶν ἀνέπτη, ἡ δὲ ἔγγελυς κατέδυν.“ καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐσιώπησεν. Ἐρομένων δ' αὐτῶν „τί οὖν ἡ Δήμητρα ἐπαθεν;“ ἔφη· „κεχόλωται ὑμῖν, οἵτινες τὰ τῆς πόλεως πράγματα ἐάσαντες Αἰσωπέϊων μύθων ἀντέχεσθε.“

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων ἀλόγιστοί εἰσιν, ὅσοι τῶν μὲν ἀναγκαίων ὀλιγοροῦσι, τὰ δὲ πρὸς ἡδονὴν μᾶλλον αἰροῦνται.

118. Δηγθεῖς ὑπὸ μύρμηκος καὶ Ἐρμῆς.

(C. 364 et p. 411. F. 363. B. 117.)

Λιᾶν ποτε μετὰ τῶν ἀνδρῶν βυθισθεῖσαν ἰδὼν τις, ἀδίκως ἔλεγε τοὺς θεοὺς κρίνειν· „δι' ἓνα γὰρ ἀσεβῆ συναπώλοντο καὶ ἀναίτιοι.“ Ταῦτα αὐτοῦ λέγοντος, μυρμηκῶν πολλῶν ὄντων ἐν τῷ τόπῳ, ἐν ᾧ ἔτυχεν ἰστάμενος, συνέβη ὑφ' ἐνὸς δηχθῆναι τούτων. Ὁ δὲ ὑφ' ἐνὸς δηχθεὶς συνεπάτησε τοὺς πάντας. Ἐρμῆς δ' ἐπιστὰς αὐτῷ καὶ τῇ ράβδῳ παίων, εἶπεν· „εἶτα οὐκ ἀνέχη σὺ τοὺς θεοὺς δικαστὰς εἶναι, οἷος εἰ σὺ τῶν μυρμηκῶν;“

Ὁ λόγος διδάσκει ἡμᾶς, μηδὲν ψέγειν τὰς τοῦ θεοῦ περὶ τοὺς ἀνθρώπους ἀκαταλήπτους οἰκονομίας, κἄν ἄδικοι τοῖς ἀπαιδεύτοις δοκοῖεν εἶναι.

119. Διογένης ὀδοιπορῶν. (F. 56. C. 398.)

Διογένης ὁ κυνικός ὀδοιπορῶν, ὡς ἐγένετο κατὰ τινα ποταμὸν πλημμυροῦντα, εἰστήκει ἀμυχανῶν. Εἷς δέ τις τῶν διαβιβάξειν εἰθισμένων θεασάμενος αὐτὸν διαποροῦντα, προσελθὼν, καὶ ἀράμενος αὐτὸν σὺν φιλοφροσύνῃ, διεπέρασεν αὐτόν. Ὁ δὲ εἰστήκει τὴν αὐτοῦ πενίαν μεμφόμενος, δι' ἣν ἀμείψασθαι τὸν εὐεργέτην οὐ δύναται. Ἔτι δὲ αὐτοῦ ταῦτα διανοουμένου, ἐκείνος θεασάμενος ἕτερον ὀδοιπόρον διελθεῖν μὴ δυνάμενον, προσδραμῶν καὶ αὐτὸν διεπέρασε. Καὶ ὁ Διογένης προσελθὼν αὐτῷ εἶπεν· „ἀλλ' ἐργαγε οὐκ ἔτι σοι χάριν ἔχω ἐπὶ τῷ γεγονότι· ὀρῶ γάρ, ὅτι οὐ κρίσει, ἀλλὰ νόσφ' αὐτὸ ποιεῖς.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οἱ μετὰ τῶν σπουδαίων καὶ τοὺς ἀνεπιτηδεῖους εὐεργετοῦντες οὐκ εὐεργεσίας δόξαν, ἀλογιστίαν δὲ μᾶλλον ὀφλισκάνουσι.

120. Δράκων καὶ Ἄετός. (C. 303. F. 215.)

Δράκων καὶ ἄετός συμπλακέντες ἀλλήλοις ἐμάχοντο· καὶ ὁ μὲν δράκων εἶχε τὸν ἄετὸν συλλαβῶν. Γεωργὸς δὲ ἰδὼν, λύσας τὴν πλοκὴν τοῦ δράκοντος, αὐτόνομον ἀφῆκε τὸν ἄετὸν. Χαλεπήνας δὲ ἐπὶ τούτοις ὁ δράκων, ἰὼν ἀφῆκε τῷ τοῦ σώσαντος πόματι. Πιεῖν δὲ τοῦ γεωργοῦ πρὸς ἄγνοιαν μέλλοντος, ὁ ἄετός καταπατὰς τῶν τοῦ γεωργοῦ χειρῶν ἐξαιρεῖται τὴν κύλικα.

Τοὺς εὖ ποιοῦντας μένουσι χάριτες.

121. Δραπέτης. (C. 324. F. 395.)

Ὁ τὸν δραπέτην ἰδὼν διὰ χρόνου καὶ διώκων, ὡς κατέφυγε φθάσας εἰς μυλῶνα, „ποῦ δ' ἂν“ ἔφη „σὲ μᾶλλον εὐρεῖν ἐβουλήθη ἢ ἐνταῦθα;“

122. Δρύες και Ζεύς. (F. 420. C. 356 et p. 407.)

Αἱ δρύες κατεμέμφοντο τοῦ Διὸς, λέγουσαι „ὄτι μάτην παρήχθημεν ἐν τῷ βίῳ· ὑπὲρ πάντα γὰρ τὰ φυτὰ βιαίως τὴν τομὴν ὑφιστάμεθα.“ Καὶ ὁ Ζεὺς· „ὕμεις αὐταὶ αἰτιοὶ τῆς τοιαύτης ἑαυταῖς καθεστήκατε συμφορᾶς· εἰ μὴ γὰρ τοὺς στελλειοὺς ἐγεννάτε, καὶ πρὸς τεκτονικὴν καὶ γεωργικὴν χρήσιμοι ἦτε, οὐκ ἂν πέλεκυς ὑμᾶς ἐξέκοπτεν.“

Αἰτιοὶ τινες ἑαυτοῖς τῶν κακῶν καταστάντες, τὴν μέμψιν ἀφρόνως τιθέασι τῷ θεῷ.

123. Δρυοτόμοι και Δρῦς. (C. 179. B. 38.)

Δρυοτόμοι δρυὸν ἐσχίζον, ἐξ αὐτῆς σφῆνας ποιήσαντες. Ἡ δὲ ἔφη· „οὐ τοσοῦτον τὸν κόψαντά με πέλεκυν μέφομαι, ὅσον τοὺς ἐξ ἐμοῦ φυέντας σφῆνας.“

Ἵτι δεινότερόν ἐστι λύπη, ὅταν τις ὑπὸ τῶν συγγενῶν πάσχη, ἢ παρὰ τῶν ἀλλοτριῶν.

123^b. Ἄλλως. Πεύκη. (F. 174. C. p. 363.)

Πρίσται δῆποτε κατέσχιζον τὴν πεύκην, σφῆνας ἐξ αὐτῆς [οἱ τέκτονες] ποιοῦντες, οἷς καὶ ῥαδίως κατέσχιζον σανίδας. Ἡ δὲ ἐθρήνει ὀλολύξουσα οὕτως· „οὐ τοσοῦτον νῦν μέφομαι τὴν ἀξίνην, τὴν κόπτουσάν με ταῖς χερσὶν τῶν ἀνθρώπων, ὡς τοὺς ἐξ ἐμοῦ σφῆνας γεγενημένους.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ἐν συμφοραῖς περιπίπτουσι παρὰ τῶν ξένων· ἐκ δὲ τῶν ἰδίων ἂν τι συμβῆ μικρὸν αὐτοῖς λυπηρὸν, χειρὸν καὶ βαρύτερον αὐτοῖς καταφαίνεται.

124. Ἐλαία και Συκῆ. (C. 299. F. 212.)

Ἐλαία κατεγέλα συκῆς, ὡς αὐτὴ μὲν ἀνθοῦσα πρὸς ἅπασαν ὥραν, συκῆς δὲ τὸ ἄνθος συμμεταβαλλούσης ταῖς ὥραις. Αἷς καταρφύεισα χιῶν, τὴν μὲν ἐλαίαν κο-

μῶσαν εὐροῦσα, τοῖς θαλλοῖς ἐνιζάνουσα, σὺν τῷ κάλλει καθάπαξ ταύτην διέφθειρεν· τὴν δὲ φύλλων εὐροῦσα γυμνὴν οὐδὲν ἠδίκηει, πρὸς γῆν ὑποφρέουσα.

Κάλλος μὴ σωφρονοῦν τοῖς κεκτημένοις καθέστηκεν ὄνειδος.

125. Ἐλάτη καὶ Βάτος. (C. 180. F. 268. B. 64.)

Ἐλάτη καυχωμένη τῇ βάτῳ ἔλεγεν· „ἐν οὐδενὶ οὐδὲν χρησιμεύεις, ὅτε ἐγὼ ἐν στέργεσί που χρησιμεύω καὶ οἴκοις.“ Ἡ δὲ βάτος ἔφη· „ὦ ἔλειπνῆ, μνησθεῖσα τῶν πελέκεων καὶ πριόνων τῶν κοπτόντων σε, βάτος ἂν εἶχες θελήσειν γενέσθαι, οὐκ ἐλάτη.“

Κρείσσων πενία ἄφοβος ἢ πλοῦτος μετὰ ἀναγκῶν καὶ ἐπηρειῶν.

126. Ἐλαφος. (F. 63. S. 76. C. 63 et p. 313.)

Ἐλαφος, πηρωθεῖσα τὸν ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν, παρεγένετο εἰς τινα αἰγιαλὸν, καὶ ἐνταῦθα ἐνέμετο, τὸν μὲν ὀλόκληρον ὀφθαλμὸν πρὸς τὴν γῆν ἔχουσα, καὶ τὴν τῶν κυνηγῶν ἔφοδον παρατηρουμένη, τὸν δὲ πεπηρωμένον πρὸς τὴν θάλασσαν· ἐνθεν γὰρ οὐδένα κίνδυνον ὑφωρᾶτο. Καὶ δὴ τινες παραπλέοντες ἐκεῖνον τὸν τόπον, καὶ θεασάμενοι αὐτὴν, κατηυστόχησαν. Ἐπεὶ δὲ ἐλειποψύχει, εἶπε πρὸς ἑαυτήν· „ἀλλ’ ἐγωγε ἀθλία, ἥτις τὴν γῆν ὡς ἐπίβουλον φυλαττομένη πολὺ χαλεπωτέραν ἔσχον τὴν θάλασσαν, ἐφ’ ἣν κατέφυγον.“

Οὕτω πολλάκις παρὰ τὴν ἡμετέραν ὑπόληψιν τὰ μὲν χαλεπὰ τῶν πραγμάτων δοκοῦντα εἶναι ὠφέλιμα εὐρίσκονται, τὰ δὲ σωτήρια νομιζόμενα ἐπιβλαβῆ.

127. Ἐλαφος καὶ Ἄμπελος. (C. 65. F. 65. S. 78.)

Ἐλαφος, κυνηγοῦς φεύγουσα, ὑπ’ ἀμπέλῳ ἐκρύβη. Παρελθόντων δ’ ὀλίγον ἐκείνων, ἡ ἔλαφος τελέως ἤδη λαθεῖν δόξασα, τῶν τῆς ἀμπέλου φύλλων ἐσθίειν ἤρ-

ξατο. Τούτων δὲ σειομένων, οἱ κυνηγοὶ ἐπιστραφέντες καὶ, ὅπερ ἦν ἀληθές, νομίσαντες, τῶν ζώων ὑπὸ τοῖς φύλλοις τι κρύπτεσθαι, βέλεσιν ἀνείλον τὴν ἔλαφον. Ἡ δὲ θνήσκουσα τοιαῦτ' ἔλεγε· „δίκαια πέπονθα· οἱ γὰρ ἔδει τὴν σώσασάν με λυμαίνεσθαι.“

Ὁ μῦθος δηλοῦ, ὅτι οἱ ἀδικοῦντες τοὺς εὐεργέτας ὑπὸ θεοῦ κολάζονται.

128. Ἐλαφος καὶ Λέων.

(S. 75. C. 181 et p. 365. F. 66 et 209. B. 43.)

Ἐλαφος δίψει συσχεθεῖσα παρεγένετο ἐπὶ τινα πηγὴν. Πίνουσα δὲ ὡς ἐθεάσατο τὴν ἑαυτῆς σκιὰν κατὰ τοῦ ὕδατος, ἐπὶ μὲν τοῖς κέρασιν ἠγάλλετο, ὀρῶσα τὸ μέγεθος καὶ τὴν ποικιλίαν, ἐπὶ δὲ τοῖς ποσὶ σφόδρα ἤχθητο ὡς λεπτοῖς οὖσι καὶ ἀσθενέσιν. Ἐτι δ' αὐτῆς διανοουμένης, λέων ἐπιφανεὶς ἐδίωκεν αὐτήν, κάκεινήν εἰς φυγὴν τραπέισα κατὰ πολὺ αὐτοῦ προεῖχε. Μέχρι μὲν οὖν ψιλὸν ἦν τὸ πεδίον, ἡ μὲν προθέουσα ἐσώζετο· ἐπεὶ δὲ ἐγένετο κατὰ τινα ὑλώδη τόπον, τηνικαῦτα συνέβη, τῶν κεράτων αὐτῆς ἐμπλακέντων τοῖς κλάδοις, μὴ δυναμένην τρέχειν συλληφθῆναι τῷ λέοντι. Μέλλουσα δὲ ἀναιρεῖσθαι ἔφη πρὸς ἑαυτήν· „δειλαία ἐγὼ, ἦτις, ὑφ' ὧν μὲν ῥόμην προδοθήσεσθαι, ἐσωζόμην ὑπὸ τούτων, οἷς δὲ καὶ σφόδρα ἐπεποίθειν, ὑπὸ τούτων ἀπόλλυμαι.“

Οὕτω πολλάκις ἐν κινδύνοις οἱ μὲν ὑποπτοὶ τῶν φίλων σωτήρες ἐγένοντο, οἱ δὲ σφόδρα ἐμπιστευθέντες προδύται.

129. Ἐλαφος καὶ Λέων. (S. 77. C. 64 et p. 314. F. 64.)

Ἐλαφος κυνηγοὺς φεύγουσα ἐγένετο κατὰ τι σπηλαιον, ἐν ᾧ λέων ἦν, καὶ ἐνταῦθα εἰσῆει κρυβησομένη· συλληφθεῖσα δὲ ὑπὸ τοῦ λέοντος καὶ ἀναιρουμένη εἶπε

„δυσδαίμων ἐγὼ, ἥτις ἀνθρώπους φεύγουσα ἐμαυτὴν
θηρίῳ ἐνεχείρισα.“

Οὕτως ἔνιοι τῶν ἀνθρώπων διὰ φόβον ἐλαττόνων
κινδύνων ἑαυτοὺς εἰς μείζονα κακὰ εἰσιᾶσιν.

130. Ἐλαφος καὶ Μήτηρ. (C. 297. F. 208.)

Ἐλαφον ἢ μήτηρ ἐνουθέτει, ταῦτα λέγουσα· „κέ-
ρας, ὦ παῖ, παρὰ τῆς φύσεως ἐλλήφας, μεγέθει δὲ διε-
νήνοχας σώματος, καὶ οὐκ οἶδ' ὅ,τι παθῶν ἀποδιδρά-
σκεις ἐπιόντας τοὺς κύνες.“ Ταῦτα ἦν, καὶ κυνῶν
δρόμος ἠκούετο πόρρωθεν. Ἡ δὲ μένειν τῷ παιδί πα-
ραινέσασα αὐτὴ τῆς φυγῆς προκατήρξατο.

Παραινεῖν ἔτοιμον, ἃ ποιεῖν ἀπορώτερον.

131. Ἐλαφος νοσοῦσα. (C. 377. F. 337. B. 46.)

Ἐλαφος νόσῳ περιπεσοῦσα, ἐπὶ τινος τόπου πεδι-
νοῦ κατεκέκλιτο. Τινὰ δὲ τῶν θηρίων εἰς θεῖαν αὐτῆς
ἐλθόντα, τὴν παρακειμένην τῇ ἐλάφῳ νομῆν κατεβο-
σκήθησαν· εἶτα ἐκεῖνη τῆς νόσου ἀπαλλαγείσα, τῇ ἐν-
δείᾳ δεινῶς κατετρύχετο, καὶ τῇ νομῇ τὸ ζῆν προσα-
πάλεσεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς οἱ περιττοὺς καὶ ἀνονήτους
κτώμενοι φίλους ἀντὶ κέρδους ὑπ' αὐτῶν ζημίαν μᾶλ-
λον ὑφίστανται.

132. Ἐλπίς ἐν ἀνθρώποις. (C. 360. B. 58.)

Ζεὺς ἐν πίθῳ τὰ χρηστὰ πάντα συλλέξας
ἔθηκεν αὐτὸν πωμάσας παρ' ἀνθρώπων.
ὁ δ' ἀκρατῆς ἄνθρωπος εἰδέναι σπεύδων,
τί ποτ' ἦν ἐν αὐτῷ, καὶ τὸ πῶμα κινήσας,
διῆκ' ἀπελθεῖν αὐτὰ πρὸς θεῶν οἴκους,
κάκει πέτεσθαι τῆς τε γῆς ἄνω φεύγειν.
μόνη δ' ἔμεινεν Ἐλπίς, ἣν κατειλήφει
τεθὲν τὸ πῶμα. τοιγὰρ Ἐλπίς ἀνθρώποις

μόνη σύνεστι, τῶν πεφευγότων ἡμᾶς
ἀγαθῶν ἕκαστον ἐγγυωμένη δώσειν.

133. Ἑορτὴ καὶ Ὑστεραία.

(Ex Plut. v. Themist. c. 18. C. 322. F. 394.)

Τῇ ἑορτῇ φασὶ τὴν ὑστεραίαν ἐρίσαι λέγουσαν, ὡς
ἐκείνη μὲν ἀσχολιῶν τε μεστὴ καὶ κοπώδης ἐστίν, ἐν
αὐτῇ δὲ πάντες ἀπολαύουσι τῶν παρεσκευασμένων σχο-
λάζοντες· τὴν δ' ἑορτὴν πρὸς ταῦτ' εἰπεῖν· „ἀληθῆ
λέγεις· ἀλλ' ἐμοῦ μὴ γενομένης, σὺ οὐκ ἂν ἤσθαι.“

134. Ἐριφος καὶ Λύκος. (S. 98. C. 94 et p. 318. F. 74.)

Ἐριφος ὑστερήσας ἀπὸ ποιμνης ὑπὸ λύκου κατε-
διώκετο· ἐπιστραφεὶς δὲ ὁ ἔριφος λέγει τῷ λύκῳ· „πέ-
πεισμαι, λύκε, ὅτι σὸν βρωμὰ εἰμι· ἀλλ' ἵνα μὴ ἀδόξως
ἀποθάνω, αὐλήσον, ὅπως ὀρχήσωμαι.“ Ἀυλοῦντος δὲ
τοῦ λύκου καὶ τοῦ ἐρίφου ὀρχουμένου, οἱ κύνες ἀκού-
σαντες καὶ ἐξελθόντες τὸν λύκον ἐδίωκον· ὁ δὲ ἐπι-
στραφεὶς λέγει τῷ ἐρίφῳ· „ταῦτα ἐμοὶ καλῶς γίνεται·
ἔδει γάρ με, μακελλάριον ὄντα, αὐλητὴν μὴ μιμεῖσθαι.“

Οὕτως οἱ παρὰ γνώμην τοῦ καιροῦ τι πράττοντες
καὶ ὧν ἐν χερσὶν ἔχουσιν ὑστεροῦνται.

135. Ἐριφος καὶ Λύκος. (C. 139. F. 75. B. 96.)

Ἐριφος ἐπὶ τινος δώματος ἐστῶς, ἐπειδὴ λύκον
παριόντα εἶδεν, ἐλοιδόρει καὶ ἔσκωπτεν αὐτόν· ὁ δὲ
λύκος ἔφη· „ὦ οὔτος, οὐ σύ με λοιδορεῖς, ἀλλ' ὁ
τόπος.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις καὶ ὁ τόπος καὶ ὁ
καιρὸς δίδωσι τὸ θράσος κατὰ τῶν ἀμεινόνων.

136. Ἐρμῆς. (C. 103. F. 255.)

Ζεὺς Ἐρμῆν προσέταξε πᾶσι τοῖς τεχνίταις ψεύ-
δους φάρμακον ἐγγεῖν. Ὁ δὲ, τοῦτο τρίψας καὶ μέ-
τρον ποιήσας ἴσον, ἐκάστῳ ἐνέχεεν. Ἐπεὶ δὲ, μόνου

τοῦ σκυτέως ὑπολειφθέντος, πολὺ κατελέλειπτο φάρμακον, ὅλην λαβὼν τὴν θυεὶαν ἐνέχεεν αὐτῷ. Κακτοῦτου συνέβη, τοὺς τεχνίτας ἅπαντας ψεύδεσθαι, μάλιστα δὲ πάντων τοὺς σκυτέας.

Ὁ μῦθος πρὸς ψευδολόγους τεχνίτας.

137. Ἐρμῆς καὶ Ἀγαματοποιοῖς. (S. 89. C. 90. F. 243.)

Ἐρμῆς γυνῶναι βουλόμενος, ἐν τίνι τιμῇ παρ' ἀνθρώποις ἐστίν, ἦκεν ἀφομοιωθεὶς ἀνθρώπῳ εἰς ἀγαματοποιοῦ ἔργαστήριον· καὶ θεασάμενος Διὸς ἄγαλμα ἐπύθητο, πόσου· τοῦ δὲ εἰπόντος „δραχμῆς,“ γελάσας ἠρώτα τῆς Ἥρας πόσου ἐστίν· εἰπόντος δὲ ἔτι μείζονος, θεασάμενος καὶ ἑαυτοῦ ἄγαλμα ὑπέλαβεν, ὅτι αὐτὸν, ἐπειδὴ καὶ ἄγγελός ἐστι καὶ ἐπικερδῆς, περὶ πολλοῦ οἱ ἄνθρωποι ποιοῦνται. Διὸ προσεπυθάνετο ὁ Ἐρμῆς, καὶ ὁ ἀγαματογλύφος ἔφη· „ἀλλ' ἐὰν τούτους ἀγοράσῃς, τοῦτόν σοι προσθήκην δώσω.“

Πρὸς ἄνδρα κενόδοξον, ἐν οὐδεμιᾷ μοίρᾳ παρὰ τοῖς ἄλλοις ὄντα, ὁ λόγος ἀρμόζει.

138. Ἐρμῆς καὶ Γῆ. (S. 102. C. 182. F. 269.)

Ζεὺς πλάσας ἄνδρα καὶ γυναῖκα ἐκέλευσεν Ἐρμῆ ἀγαγεῖν αὐτούς ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ δεῖξαι ὅθεν ὀρύξαντες πλεῖον ποιήσουσι. Τοῦ δὲ τὸ προσταχθὲν ποιήσαντος, ἡ γῆ τὸ μὲν πρῶτον ἐκώλυεν· ὡς δὲ ὁ Ἐρμῆς ἠνάγκαζε λέγων, τὸν Δία προστεταχέναι· „ἀλλ' ὀρυσσέτωσαν,“ ἔφη, „ὄσπην βούλονται· στένουτες γὰρ αὐτὴν καὶ κλαίοντες ἀποδώσουσιν.“

Πρὸς τοὺς φραδίως δανειζομένους καὶ μετὰ λύπης ἀποδιδόντας ὁ λόγος εὐκαιρος.

139. Ἐρμῆς καὶ Κύων. (B. 48.)

Ἐν ὁδῷ τις Ἐρμῆς τετράγωνος εἰστήκει,
λίθων δ' ὑπ' αὐτῷ σωρὸς ἦν. κύων τούτῳ

5*

εἶπε προσελθών· „χαῖρε πρῶτον, Ἑρμεία·
ἐπειτ' ἀλεῖψαι βούλομαι σε, μηδ' οὕτω
θεὸν παρελθεῖν, καὶ θεὸν παλαιστρίτην.“
ὁ δ' εἶπεν· „ἂν μὴ τοῦτό μου πικρῆς
τοῦλαιον ἐλθῶν, μηδέ μοι προσουρήσης,
χάριν εἶσομαι σοι· καὶ πλέον με μὴ τίμα.“

ἽΟτι τοῖς κακοῖς ἀρκεῖ τέως, οὐκ ἄλλως πως δυνα-
μένους δρᾶσαι τὰ βελτίω, καὶ τῶν συνήθων αὐτῶν αἰ-
τιῶν ἀργῆσαι.

140. Ἑρμῆς καὶ Τειρεσίας. (S. 90. C. 91. F. 244.)

Ἑρμῆς βουλόμενος τὴν Τειρεσίου μαντικὴν πει-
ραῶσαι, εἰ ἀληθῆς ἐστὶ, κλέψας αὐτοῦ τοὺς βόας ἐξ
ἀγροῦ, ἦκε πρὸς αὐτὸν εἰς ἄστν, ὁμοιωθεὶς ἀνθρώπῳ,
καὶ ἐπεξενώθη παρ' αὐτῷ. Παραγγελθείσης δὲ τῷ Τει-
ρεσίᾳ τῆς τοῦ ξεύγου ἀπωλείας, παραλαβὼν τὸν Ἑρ-
μῆν ἦκεν εἰς τὸ προάστειον, οἰωνόν τινα περὶ τῆς κλο-
πῆς σκεψόμενος, καὶ τούτῳ παρήνει λέγειν ὅ τι ἂν
θεάσῃται ὄρνεον. Καὶ ὁ Ἑρμῆς τὸ μὲν πρῶτον θεασά-
μενος ἀετὸν, ἐξ ἀριστερῶν ἐπὶ δεξιὰ παριπτάμενον,
ἀπήγγειλε αὐτῷ. Τοῦ δὲ εἰπόντος, μὴ πρὸς αὐτοὺς
τοῦτον εἶναι, ἐκ δευτέρου ἰδὼν κορώνην, ἐπὶ τινος
δένδρου καθημένην, καὶ ποτὲ μὲν ἄνω βλέπουσαν, ποτὲ
δὲ εἰς γῆν κύπτουσαν, ἐδήλωσεν αὐτῷ. Ὁ δὲ ὑποτυ-
χῶν ἔφη· „ἀλλ' αὕτη ἡ κορώνη διόμνυται τὸν τε οὐ-
ρανὸν καὶ τὴν γῆν, ὅτι, ἐὰν σὺ θέλῃς, τοὺς ἔμαντοῦ
βόας ἀπολήψομαι.“

Τούτῳ τῷ λόγῳ χρήσαιτο ἂν τις πρὸς ἄνδρα κλέ-
πτην.

141. Ἑρμοῦ ἄμαξα καὶ Ἄραβες. (F. 349. C. 403. ex B. 57.)

Ἑρμῆς ποτε ψεύσματα καὶ πανουργίας θεῖς εἰς
ἄμαξαν, εἰς πᾶσαν γῆν ἀπήει. Ὡς δὲ Ἀράβων κατήν-

τησε τὴν χώραν, συντρίβει (συντριβῆναι λέγουσι;) τὴν ἄμαξαν κενὴν φορτίων· οἱ δὲ εἰς ἄλλους τόπους οὐκ εἴλασαν ὁδεῦσαι. [οὐδὲ τὰ κοινὰ τοῖς ἀνθρώποις ἐπιτελεῖν δυνάμενοι.]

142. Ἔρως ἐν ἀνθρώποις.

(C. 396. F. 406. ex Himerii Soph. X, c. 6.)

Ὅτε τοὺς ἀνθρώπους ὁ Ζεὺς ἐγέννησεν, τὰ μὲν ἄλλα πάντα εἶχον, ὡς νῦν κεκόσμηται, Ἔρως δὲ οὐπω ταῖς ψυχαῖς τῶν ἀνθρώπων ἐγκαταφκίζετο, ἀλλ' ἔχων ἔτι τὸ πτερόν ὁ θεὸς οὗτος μετάρσιον, οὐρανῷ τε ἐνωμίλει καὶ εἰς θεοὺς μόνους ἐτόξευεν. Δείσας δὲ μὴ αὐτῷ ἀφανισθῆ τῶν ποιημάτων τὸ κάλλιστον, Ἔρωτα πέμπει τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους ἐσόμενον φύλακα. Ὁ δὲ ταύτην ἐκ Διὸς τὴν ἐπιτροπὴν λαβὼν, τὸ μὲν ἀπάσαις ψυχαῖς ἐγκατοικίξασθαι, ἢ πᾶν ἐπίσης ἡθὸς νεοτελές τε καὶ βέβηλον ἔχειν τέμενος, οὐκ ἔδοκίμαζεν· ἀλλὰ τὰς μὲν πολλὰς καὶ ἀγελαίους ψυχὰς ταῖς πανδήμοις Ἔρωσι, τοῖς τῶν νυμφῶν παισὶ, ποιμαίνειν ἀπένεμεν, αὐτὸς δὲ ταῖς θείαις καὶ οὐρανίαις ψυχαῖς ἐνωκίσατο, καὶ ταύτας ἀναβακχεύων ἐπὶ μαυίαν ἐρωτικὴν, μυρία ἀγαθὰ τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος εἰργάσατο. Ὅταν μὲν οὖν ἴδῃς τινὰ βραδύν τε τὴν φύσιν καὶ πρὸς φιλίαν δυσκίνητον, νόησον, ὅτι τῶν Ἐρωτος ἐκείνου ξενίων οὐδαμῶς οὗτος ἡξίωται· ὅταν δὲ ὀξύν καὶ θερμόν τὴν γνώμην, καὶ φλογὸς δίκην ἐπ' ἐρωτικὴν φιλίαν ἄττοντα, νόησον τοῦτο εἶναι ἐκείνου ξένιον τοῦ Ἐρωτος.

143. Εὐνοῦχος καὶ Θύτης. (B. 54.)

Εὐνοῦχος ἦλθε πρὸς θύτην ὑπὲρ παίδων σκεψόμενος. ὁ θύτης δ' ἄγρον ἤπαρ ἀπλώσας
 „ὅταν μὲν“ εἶπε „τοῦτ' ἴδω, πατὴρ γίγνη·
 ὅταν δὲ τὴν σὴν ὄψιν, οὐδ' ἀνὴρ φαίνη.“

Πρὸς τοὺς τὰς εὐχὰς ὑπὲρ τῶν οὐ δεόντων ποιου-
μένους ἢ καὶ ἄλλως μὴ δυναμένων γενέσθαι.

144. Ἐχθροί. (S. 68. F. 58. C. p. 294.)

Δύο ἐχθροὶ ἐν μιᾷ νηϊ ἐπλεον· βουλόμενοι δ' ἄλ-
λήλων πολὺ διεξεῦχθαι, ὠρμησαν ὁ μὲν ἐπὶ τὴν πρῶραν,
ὁ δὲ ἐπὶ τὴν πρύμναν, καὶ ἐνταῦθα ἕμενον. Χειμῶνος
δὲ σφοδροῦ καταλαβόντος, καὶ τῆς νεῶς περιτρεπομέ-
νης, ὁ ἐν τῇ πρύμνῃ ἐπνυθάνετό τις, περὶ ποῖον μέ-
ρος καταδύεται τὸ σκάφος πρῶτον κινδυνεύον· τοῦ δὲ
εἰπόντος „κατὰ τὴν πρῶραν,“ ἔφη· „ἀλλ' ἔμοιγε οὐκέτι
λυπηρὸς ὁ θάνατός ἐστιν, εἴγε ὄραῖν μέλλω τὸν ἐχθρόν
μου προαποπνιγόμενον.“

Οὕτως ἐνιοὶ τῶν ἀνθρώπων διὰ τὴν πρὸς ἐχθροὺς
δυσμένειαν αἰροῦνται καὶ αὐτοὶ τὸ δεινὸν πάσχειν, χά-
ριν τοῦ ἀκείλους ὄραῖν δυστυχήσαντας.

144^b. Ἄλλως. (C. 27.)

Δύο τινὲς, ἀλλήλοις ἐχθραίνοντες, ἐπὶ τῆς αὐτῆς
νεῶς ἐπλεον, ὃν ἄτερος μὲν ἐπὶ τῆς πρύμνης, ἄτερος
δὲ ἐπὶ τῆς πρῶρας ἐκάθητο. Χειμῶνος δὲ ἐπιγενομέ-
νου, καὶ τῆς νεῶς μελλούσης ἤδη καταποντίζεσθαι, ὁ
ἐπὶ τῆς πρύμνης τὸν κυβερνήτην ἤρετο, πότερον τῶν
μερῶν τοῦ πλοίου πρότερον μέλλει καταβαπτίζεσθαι.
Τοῦ δὲ „τὴν πρῶραν“ εἰπόντος, „ἀλλ' ἔμοιγε οὐκ ἔστι
λυπηρὸν“ εἶπεν „ὁ θάνατος, εἴγε ὄραῖν μέλλω πρὸ ἐμοῦ
τὸν ἐχθρὸν ἀποθνήσκοντα.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων οὐδὲν
τῆς ἑαυτῶν βλάβης φροντίζουσιν, ἂν τοὺς ἐχθροὺς
μόνον ἴδωσι πρὸ αὐτῶν κακουμένους.

145. Ἐγὼ καὶ Ἀλώπηξ. (S. 97. C. 183. F. 270.)

Ἐγὼ ἐπὶ δέσμῃ ἀκανθῶν εἰς τινα ποταμὸν ἐφέ

ρετο· ἀλώπηξ δὲ παριούσα ὡς ἐθεάσατο αὐτὸν, εἶπεν·
„ἄξιός τῆς νεῶς ὁ ναύκληρος.“

Πρὸς ἄνδρα πονηρὸν μοχθηροῖς πράγμασιν ἐπιχειρήσαντα ὁ λόγος ἀρμόσειεν ἄν.

146. Ἐχίς καὶ Πίνη. (S. 94. C. 184. F. 271.)

Ἐχίς εἰσελθὼν εἰς χαλκουργοῦ ἐργαστήριον παρὰ τῶν σκευῶν ἔρανον ἦται· λαβὼν δὲ παρ' αὐτῶν ἦκε πρὸς τὴν ῥίνην, καὶ ταύτην παρεκάλει δοῦναί τι αὐτῷ. Ἡ δὲ ὑποτυχοῦσα εἶπεν· „ἀλλ' ἐνῆθης εἰ παρ' ἐμοῦ ἀποίσεσθαί τι οἰόμενος, ἦτις οὐ διδόναι ἀλλὰ λαμβάνειν παρὰ πάντων εἴωθα.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι μάταιοί εἰσιν οἱ παρὰ φιλαργύρων τι κερδαίνειν προσδοκῶντες.

147. Ἐχίς καὶ Ὑδρα. (S. 91. C. 185. F. 272.)

Ἐχίς φοιτῶν ἐπὶ τινα κρήνην, ἐπινεν· ἡ δὲ ἐνταῦθα οἰκοῦσα ὕδρα ἐκώλυεν αὐτὸν, ἀγανακτοῦσα εἶγε μὴ ἀρκεῖται τῇ ἰδίᾳ νομῇ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τὴν ἑαυτῆς διαίταν ἀφικνεῖται. Ἄει δὲ τῆς φιλονεικίας ἀύξανομένης, συνέθεντο ὅπως εἰς μάχην ἀλλήλοις καταστῶσι, καὶ τοῦ νικῶντος ἢ τε τῆς γῆς καὶ τοῦ ὕδατος νομὴ γένηται. Ταξαμένων δ' αὐτῶν τὴν προθεσμίαν, οἱ βάτραχοι διὰ μῖσος τῆς ὕδρας παραγενόμενοι πρὸς τὸν ἔχιν παραθαφρύνουσιν αὐτὸν, ἐπαγγελλόμενοι καὶ αὐτοὶ συμμαχήσειν αὐτῷ. Ἐνσταθεΐσης δὲ τῆς μάχης ὁ μὲν ἔχίς πρὸς τὴν ὕδραν ἐπολέμει, οἱ δὲ βάτραχοι, μηδὲν περαιτέρω δυνάμενοι δρᾶν, μεγάλα ἐκεκράγειςαν. Καὶ ὁ ἔχίς νικήσας ἠτιάσατο αὐτούς, ὅτι συμμαχήσειν αὐτῷ ὑποσχόμενοι παρὰ τὴν μάχην οὐ μόνον οὐκ ἐβοήθουν, ἀλλὰ καὶ ἦδον. Οἱ δὲ ἔφασαν πρὸς αὐτόν· „ἀλλ' εὐῖσθι, ᾧ οὗτος, ὅτι ἡ ἡμετέρα συμμαχία οὐ διὰ χειρῶν, ἀλλὰ διὰ μόνης φωνῆς καθέστηκεν.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι, ἔνθα χειρῶν χρεία ἐστίν, ἢ δια λόγων βοήθεια οὐδὲν λυσιτελεῖ.

148. Ζεὺς καὶ Αἰσχύνη. (S. 108. C. 104. F. 256.)

Ζεὺς πλάσας ἀνθρώπους τὰς μὲν ἄλλας διαθέσεις εὐθύς αὐτοῖς ἐνέθηκε, μόνης δὲ αἰσχύνης ἐπελάθετο. Διόπερ ἀμηχανῶν, πόθεν αὐτὴν εἰσαγάγη, ἐκέλευσεν αὐτὴν διὰ τοῦ ἀρχοῦ εἰσελθεῖν. Ἡ δὲ τὸ μὲν πρῶτον ἀντέλεγε καὶ ἠναξιοπάθει· ἐπεὶ δὲ σφόδρα αὐτῇ ἐνέκειτο, ἔφη· „ἀλλ’ ἔγωγε ἐπὶ τοιαύταις ὁμολογίαις εἰσείμι, ὡς, ἂν ἕτερόν μοι ἐπείσέλθῃ, εὐθέως ἐξελεύσομαι.“ Ἀπὸ τούτου συνέβη πάντας τοὺς πόρνοους ἀναισχύντους εἶναι.

Τούτῳ τῷ λόγῳ χρῆσαιτο ἄν τις πρὸς ἄνδρα πόρνον.

149. Ζεὺς καὶ Ἀλώπηξ. (S. 106. C. 186. F. 273.)

Ζεὺς ἀγασάμενος ἀλώπεκος τὸ συνετὸν τῶν φρενῶν καὶ τὸ ποικίλον, τὸ βασιλῆιον αὐτῇ τῶν ἀλόγων ζώων ἐνεχείρισε. Βουλόμενος δὲ γυνῶναι, εἰ τὴν τύχην μεταλλάξασα μετεβάλετο καὶ τὴν ἔξιν, φερομένης ἐν φορείῳ, κἀνθαρον παρὰ τὴν ὄψιν ἀφήκεν. Ἡ δὲ ἀντισχεῖν μὴ δυναμένη, ἐπειδὴ περιπίτατο, τοῦ φορείου ἀναπηδήσασα ἀκόσμως συλλαβεῖν αὐτὸν ἐπειράτο. Καὶ ὁ Ζεὺς ἀγανακτήσας κατ’ αὐτῆς πάλιν αὐτὴν εἰς τὴν ἀρχαίαν τάξιν ἀποκατέστησεν.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οἱ φαῦλοι τῶν ἀνθρώπων, κὰν τὰ προσήματα λαμπρότερα ἀναλάβωσι, τὴν γοῦν φύσιν οὐ μετατίθενται.

150. Ζεὺς καὶ Ἀνθρωποι. (S. 107.)

Ζεὺς πλάσας ἀνθρώπους ἐκέλευσεν Ἐρμῆ νοῦν αὐτοῖς ἐγγέαι· κἀκεῖνος μέτρον ἴσον ποιήσας ἐκάστῳ ἐνέχεε. Συνέβη οὖν τοὺς μὲν μικροφυεῖς πληρωθέντας

τοῦ μέτρου φρονίμους γενέσθαι, τοὺς δὲ μακροὺς, ἅτε μὴ ἐφικομένου τοῦ ποτοῦ μηδὲ εἰς πᾶν τὸ σῶμα, ἀλλὰ μέχρι γονάτων, ἀφρονεστέρους γενέσθαι.

Πρὸς ἄνδρα εὐμεγέθη τῷ σώματι, κατὰ ψυχὴν δὲ ἀλόγιστον ὁ λόγος εὐκαιρος.

151. Ζεὺς καὶ Ἀπόλλων.

(S. 103. C. 187 et p. 366. F. 274 et 351. B. 68.)

Ζεὺς καὶ Ἀπόλλων περὶ τοξικῆς ἤριζον· τοῦ δὲ Ἀπόλλωνος ἐκτείναντος τὸ τόξον καὶ τὸ βέλος ἀφέντος, Ζεὺς τοσοῦτον διέβη, ὅσον Ἀπόλλων ἐτόξευσεν.

Οὕτως οἱ τοῖσι κρείττοσιν ἀνθαμιλλώμενοι γέλωτος ἄξιοί εἰσιν.

152. Ζεὺς κριτής. (C. 366 et p. 412. F. 365. B. 129.)

Ὁ Ζεὺς τὰς τῶν ἀνθρώπων ἀμαρτίας ἐν ὀστράκοις τὸν Ἑρμῆν ᾤρισε γράφειν, καὶ εἰς κιβωτὸν ἀποτιθέσθαι πλησίον αὐτοῦ, ὅπως ἐκάστου τὰς δίκας ἀναπράσῃ. Συγκεχυμένων δὲ τῶν ὀστράκων ἐπ' ἀλλήλοις, τὸ μὲν βράδιον, τὸ δὲ τάχιον ἐμπίπτει εἰς τὰς τοῦ Διὸς χειράς, εἶποτε καλῶς κρίνοι.

Τῶν οὖν πονηρῶν οὐ προσῆκε θαναμάζειν, ἀν θᾶσον ἀδικῶν τις, ὅψε κακῶς πράσῃ.

153. Ζεὺς καὶ Ὅφρις. (F. 184. C. 189 et p. 368.)

Τοῦ Διὸς γάμους ποιοῦντος, πάντα τὰ ζῶα ἀνήνεγκαν δῶρα, ἕκαστον κατὰ τὴν οἰκείαν δύναμιν· Ὅφρις δὲ ἔρπων, ῥόδον λαβὼν ἐν τῷ στόματι, ἀνέβη. Ἴδὼν δὲ αὐτὸν ὁ Ζεὺς ἔφη· „τῶν ἄλλων πάντων τὰ δῶρα λαμβάνω, ἀπὸ δὲ τοῦ σοῦ στόματος λαμβάνω οὐδ' ὄλως.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν πονηρῶν αἱ χάριτες φοβεραὶ εἰσιν.

153^b. "Αλλως. (S. 218.)

Τοῦ Διὸς γαμοῦντος πάντα τὰ ζῶα ἀνήνεγκαν δῶρα· ὄφρις δὲ ἔρπων ρόθον ἀναλαβὼν τῷ στόματι ἀνέβη. Ἰδὼν δὲ αὐτὸν ὁ Ζεὺς ἔφη· „τῶν ἄλλων ἀπάντων καὶ ἐκ ποδῶν δῶρα δέχομαι, ἀπὸ δὲ τοῦ σοῦ στόματος οὐ λαμβάνω.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι πάντων τῶν πονηρῶν αἱ χάριτες φοβεραί.

154. Ζεὺς καὶ Χελώνη. (S. 105. C. 105 et p. 318. F. 79.)

Ζεὺς, γάμους τελεῶν, συγκαλεσάμενος τὰ ζῶα πάντα εἰστία. Μόνης δὲ χελώνης ὑστερησάσης, διαπορῶν τὴν αἰτίαν τῇ ὑστεραία ἐπυνθάνετο αὐτῆς· „διὰ τί μόνη ἐπὶ τὸ δεῖπνον οὐκ ἦλθες;“ Τῆς δὲ εἰπούσης „φίλος οἶκος ἄριστος οἶκος,“ ἀγανακτήσας κατ' αὐτῆς παρεσκεύασεν αὐτὴν τὸν οἶκον αὐτὸν βαστάζουσαν περιφέρειν.

Οὕτω πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων αἰροῦνται λιτῶς οἰκεῖν ἢ παρ' ἄλλοις πολυτελῶς διαιτᾶσθαι.

155. Ζεὺς, Προμηθεὺς, Ἀθηνᾶ, Μῶμος.
(S. 100. C. 190. F. 275. B. 59.)

Ζεὺς καὶ Προμηθεὺς καὶ Ἀθηνᾶ κατασκευάσαντες, ὁ μὲν ταῦρον, ὁ Προμηθεὺς ἄνθρωπον, ἡ δὲ οἶκον, Μῶμον κριτὴν εἴλοντο. Ὁ δὲ, φθονήσας τοῖς δημιουργήμασιν, ἀχθόμενος ἔλεγε· τὸν μὲν Δία ἡμαρτηκέμαι, τοῦ ταύρου τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῖς κέρασι μὴ θέντα, ἵνα βλέπη ποῦ τύπτει· τὸν δὲ Προμηθεῖα, διότι ἄνθρωπον τὰς φρένας οὐκ ἔξωθεν ἀπεκρέμασεν, ἵνα μὴ λανθάνωσιν οἱ πονηροὶ, φανεροῦντες, εἴ τι ἕκαστος κατὰ νοῦν ἔχει. Τρίτον δὲ ἔλεγεν, ὡς ἔδει τὴν Ἀθηνᾶν τῷ οἴκῳ τροχοῦς ὑποθεῖναι, ἵνα, ἐὰν πονηρῶ τις παροι-

κιοσθῆ γείτονη, δαδίως μεταβαίνη. Καὶ ὁ Ζεὺς, ἀγανακτήσας κατ' αὐτοῦ ἐπὶ τῇ βασκανίᾳ, τοῦ Ὀλύμπου αὐτὸν ἐξέβαλεν.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οὐδὲν οὕτως ἐστὶν ἐνάρετος, ὃ μὴ πάντως περὶ τι ψόγον ἐπιδέχεται.

155^b. Ἄλλως. Ζεὺς καὶ Ποσειδῶν καὶ Ἀθηναῖ.
(C. 190. p. 120.)

Ζεὺς καὶ Ποσειδῶν καὶ Ἀθηναῖ ἔριν ἐποιήσαντο, τίς κάλλιόν τι ποιήσει. Καὶ ὁ μὲν Ζεὺς ἄνθρωπον εὐπρεπέστατον ἐποίησεν, ὁ δὲ Ποσειδῶν ταῦρον, ἡ δὲ Ἀθηναῖ οἶκον ἀνθρώποις· κριτῆς δ' ἦν ἐπὶ τούτοις Μῶμος. Καὶ πρῶτον μὲν ἔψεγε τὴν θέσιν τῶν κεράτων τοῦ ταύρου, κάτωθεν τῶν ὀμμάτων λέγων ὀφείλειν κεῖσθαι, ὡς ἂν βλέπη, ποῦ τύπτει· τοῦ δὲ γε τὰς φρένας [ἀνθρώπου] καὶ τὰς βουλάς φανεράς εἶναι, ὡς ἂν διαγινώσκηται, τί βουλευέται ἕκαστος· τῆς δὲ οἰκίας, ὅτι μὴ τροχοῦς σιδηροῦς αὐτῇ ἐποίησεν, ἵνα καὶ τοῖς δεσπόταις συνεξεδήμει καὶ γείτονα πονηρὸν ἐξέφευγεν.

156. Ἡδονὴ καὶ Λύπη. (C. 392. ex Plat. Phaed. p. 60, B.)

Ὡς ἄτοπον, ἔφη Σωκράτης, ὧ ἄνδρες, εἰσὶν ἅπαντες εἶναι τοῦτο, ὃ καλοῦσιν οἱ ἄνθρωποι ἡδύ· ὡς θαυμάσιως πέφυκε πρὸς τὸ δοκοῦν ἐναντίον εἶναι, τὸ λυπηρὸν, τῷ ἅμα μὲν αὐτῷ μὴ ἐθέλειν παραγίγνεσθαι τῷ ἀνθρώπῳ, εἰ δὲ τις διώκῃ τὸ ἕτερον καὶ λαμβάνῃ, σχεδόν τι ἀναγκάζεσθαι αἰεὶ λαμβάνειν καὶ τὸ ἕτερον, ὥσπερ ἐκ μιᾶς κορυφῆς συνημμένῳ δὴ ὄντε. Καὶ μοι δοκεῖ, ἔφη, εἰ ἐνενόησεν αὐτὰ Αἴσωπος, μῦθον ἂν συνθεῖναι, ὡς ὁ θεὸς βουλόμενος αὐτὰ διαλλάξαι πολεμοῦντα, ἐπειδὴ οὐκ ἐδύνατο, ξυνηψεν εἰς ταῦτον αὐτοῖς τὰς κορυφάς, καὶ διὰ ταῦτα, ὧ ἂν τὸ ἕτερον παραγένηται, ἐπακολουθεῖ ὕστερον καὶ τὸ ἕτερον.

157. Ἡμίονος. (F. 83. C. 140 et p. 338. B. 62.)

Ἡμίονός τις ἐκ κριθῆς παχυνθεῖσα, ἀνεσκίρτησε, καθ' ἑαυτὴν βοῶσα· πατήρ μου ἔστιν ἵππος ὁ ταχυδρόμος, κἀγὼ δὲ αὐτῷ ὄλη ἀφωμοιώθην. Καὶ δὴ ἐν μιᾷ ἀνάγκῃς ἐπελθούσης, ἠναγκάζετο ἢ ἡμίονος τρέχειν· ὡς δὲ τοῦ δρόμου ἐπέπαυτο, σκυθροπάξουσα πατρὸς τοῦ ὄνου εὐθὺς ἀνεμνήσθη.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ, κἂν ὁ χρόνος ἐνέγκῃ τινα εἰς δόξαν, τῆς ἑαυτοῦ ἀρχῆς μὴ ἐπιλαθέσθαι· ἀβέβαιος γάρ ἐστιν ὁ βίος οὗτος.

158. Ἡρακλῆς, Ἀρετὴ καὶ Κακία.

(C. 393. ex Xenoph. Comment. II, 1, §. 21 sqq.)

Πρόδικος ὁ σοφὸς ἐν τῷ συγγράμματι τῷ περὶ Ἡρακλέους ὧδε περὶ Ἀρετῆς ἀπεφαίνετο· φησὶ γὰρ Ἡρακλέα, ἐπεὶ ἐκ παιδῶν εἰς ἥβην ὠρμάτο, ἐν ἧ' οἰνέοι ἤδη αὐτοκράτορες γιγνόμενοι δηλοῦσιν εἴτε τὴν δι' ἀρετῆς ὁδὸν τρέφονται ἐπὶ τὸν βίον εἴτε τὴν διὰ κακίας, ἐξελθόντα εἰς ἡσυχίαν καθῆσθαι ἀποροῦντα ὀπότεραν τῶν ὁδῶν τράπηται· καὶ φανῆναι αὐτῷ δύο γυναῖκας προσιέναι μεγάλας, τὴν μὲν ἐτέραν εὐπρεπῆ τε ἰδεῖν καὶ ἐλευθέριον φύσει, κεκοσμημένην τὸ μὲν σῶμα καθαριότητι, τὰ δὲ ὄμματα αἰδοῖ, τὸ δὲ σχῆμα σωφροσύνη, ἐσθῆτι δὲ λευκῇ, τὴν δ' ἐτέραν τεθραμμένην μὲν εἰς πολυσαρκίαν τε καὶ ἀπαλότητα, κεκαλλωπισμένην δὲ τὸ μὲν χρῶμα ὥστε λευκοτέραν τε καὶ ἐρυθροτέραν τοῦ ὄντος δοκεῖν φαίνεσθαι, τὸ δὲ σχῆμα ὥστε δοκεῖν ὀρθοτέραν τῆς φύσεως εἶναι, τὰ δὲ ὄμματα ἔχειν ἀναπεπταμένα, ἐσθῆτα δὲ ἐξ ἧς ἂν μάλιστα ἢ ὄρα διαλάμπει· κατασκοπεῖσθαι δὲ θαμὰ ἑαυτὴν, ἐπισκοπεῖν δὲ καὶ εἴ τις ἄλλος αὐτὴν θεᾶται, πολλάκις δὲ καὶ εἰς τὴν ἑαυτῆς σκιὰν ἀποβλέπειν. Ὡς δ' ἐγένοντο πλησιαίτε-

ρον τοῦ Ἡρακλέους, τὴν μὲν πρόσθεν ῥηθεῖσαν λέναι τὸν αὐτὸν τρόπον, τὴν δ' ἑτέραν φθάσαι βουλομένην προσδραμεῖν τῷ Ἡρακλεῖ καὶ εἰπεῖν· „Ὅρῳ σε, ὦ Ἡράκλεις, ἀποροῦντα ποῖαν ὁδὸν ἐπὶ τὸν βλον τράπη. Ἐὰν οὖν ἐμὲ φίλην ποιήσῃ, ἐπὶ τὴν ἡδίστην τε καὶ ῥάστην ὁδὸν ἄξω σε, καὶ τῶν μὲν τερπνῶν οὐδενὸς ἄγευστος ἔσει, τῶν δὲ χαλεπῶν ἄπειρος διαβιώσει. Πρῶτον μὲν γὰρ οὐ πολέμων οὐδὲ πραγμάτων φροντιεῖς, ἀλλὰ σκοπούμενος διοίσει, τί ἂν κεχαρισμένον ἢ σιτῖον ἢ ποτὸν εὖροις, ἢ τί ἂν ἰδῶν ἢ τί ἀκούσας τερφθείης, ἢ τίνων ὀσφραϊνόμενος ἢ ἀπτόμενος ἤσθειης, τίσι δὲ παιδικοῖς ὀμιλῶν μάλιστ' ἂν εὐφρανθείης, καὶ πῶς ἂν μαλακώτατα καθεύδοις, καὶ πῶς ἂν ἀπονώτατα τούτων πάντων τυγχάνοις. Ἐὰν δέ ποτε γένηται τις ὑποψία σπάνεως ἀφ' ᾧν ἔσται ταῦτα, οὐ φόβος μὴ σε ἀγάγω ἐπὶ τὸ πονοῦντα καὶ ταλαιπωροῦντα τῷ σώματι καὶ τῇ ψυχῇ ταῦτα πορίζεσθαι, ἀλλ' οἷς ἂν οἱ ἄλλοι ἐργάζωνται, τούτοις σὺ χρήσει, οὐδενὸς ἀπεχόμενος ὅθεν ἂν δυνατὸν ἦ τι κερδᾶναι· πανταχόθεν γὰρ ὠφελεῖσθαι τοῖς ἐμοὶ ξυνοῦσιν ἐξουσίαν ἐγὼ παρέχω.“ Καὶ ὁ Ἡρακλῆς ἀκούσας ταῦτα „ὦ γύναι,“ ἔφη „ὄνομα δέ σοι τί ἐστίν;“ Ἡ δὲ „οἱ μὲν ἐμοὶ φίλοι“ ἔφη „καλοῦσί με Εὐδαιμονίαν, οἱ δὲ μισοῦντές με ὑποκοριζόμενοι ὀνομάζουσι Κακίαν.“ Καὶ ἐν τούτῳ ἡ ἑτέρα γυνὴ προσελθοῦσα εἶπε· „Καὶ ἐγὼ ἦκω πρὸς σέ, ὦ Ἡράκλεις, εἰδυῖα τοὺς γεννήσαντάς σε καὶ τὴν φύσιν τὴν σὴν ἐν τῇ παιδείᾳ καταμαθοῦσα, ἐξ ᾧν ἐλπίζω, εἰ τὴν πρὸς ἐμὲ ὁδὸν τράποιο, σφόδρ' ἂν σε τῶν καλῶν καὶ σεμνῶν ἐργάτην ἀγαθὸν γενέσθαι, καὶ ἐμὲ ἔτι πολὺ ἐντιμότεραν καὶ ἐπ' ἀγαθοῖς διαπρεπεστέραν φανῆναι. Οὐκ ἐξαπατήσω δέ σε προοιμίῳς ἡδονῆς, ἀλλ' ἤπερ οἱ θεοὶ διέθεσαν τὰ ὄντα διηγῆσομαι μετ' ἀληθείας. Τῶν γὰρ

ὄντων ἀγαθῶν καὶ καλῶν οὐδὲν ἄνευ πόνου καὶ ἐπιμε-
 λείας θεοὶ διδύασιν ἀνθρώποις, ἀλλ' εἴτε τοὺς θεοὺς
 ἴλεως εἶναι σοὶ βούλει, θεραπευτέον τοὺς θεοὺς, εἴτε
 ὑπὸ φίλων ἐθέλεις ἀγαπᾶσθαι, τοὺς φίλους εὐεργετη-
 τέον, εἴτε ὑπὸ τινος πόλεως ἐπιθνυμῆς τιμᾶσθαι, τὴν
 πόλιν ὠφελιτέον, εἴτε ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος πάσης ἀξίους
 ἐπ' ἀρετῇ θαυμάζεσθαι, τὴν Ἑλλάδα πειρατέον εὐ-
 ποιεῖν, εἴτε γῆν βούλει σοὶ καρποὺς ἀφθόνοους φέρειν,
 τὴν γῆν θεραπευτέον, εἴτε ἀπὸ βοσκημάτων οἶει δεῖν
 πλουτίζεσθαι, τῶν βοσκημάτων ἐπιμελητέον, εἴτε διὰ
 πολέμου ὁρμᾶς αὔξεσθαι καὶ βούλει δύνασθαι τοὺς τε
 φίλους ἐλευθεροῦν καὶ τοὺς ἐχθροὺς χειροῦσθαι, τὰς
 πολεμικὰς τέχνας αὐτάς τε παρὰ τῶν ἐπισταμένων μα-
 θητέον καὶ ὅπως αὐταῖς δεῖ χρῆσθαι ἀσκητέον· εἰ δὲ
 καὶ τῷ σώματι βούλει δυνατὸς εἶναι, τῇ γνῶμῃ ὑπηρε-
 τεῖν ἐδιστέον τὸ σῶμα καὶ γυμναστέον σὺν πόνοις καὶ
 ἰδρωτί.“ Καὶ ἡ Κακία ὑπολαβοῦσα εἶπεν· „ἐννοεῖς,
 ὦ Ἡράκλεις, ὡς χαλεπὴν καὶ μακρὰν ὁδὸν ἐπὶ τὰς εὐ-
 φροσύνας ἡ γυνή σοι αὕτη διηγεῖται; ἐγὼ δὲ φραδίαν
 καὶ βραχεῖαν ὁδὸν ἐπὶ τὴν εὐδαιμονίαν ἄξω σε.“ Καὶ
 ἡ Ἀρετὴ εἶπεν· „ὦ τλήμων, τί δὲ σὺ ἀγαθὸν ἔχεις; ἢ
 τί ἦδ' οἶσθα μηδὲν τούτων ἕνεκα πράττειν ἐθέλουσα;
 ἦτις οὐδὲ τὴν τῶν ἡδέων ἐπιθνυμίαν ἀναμένεις, ἀλλὰ
 πρὶν ἐπιθνυμῆσαι πάντων ἐμπίπλασαι, πρὶν μὲν πεινῆν
 ἐσθίουσα, πρὶν δὲ διψῆν πίνουσα, (καὶ) ἵνα μὲν ἡδέως
 φάγης, ὄψοποιοὺς μηχανωμένη, ἵνα δὲ ἡδέως πίνῃς,
 οἴνους τε πολυτελεῖς παρασκευάζει καὶ τοῦ θέρους
 χιόνα περιθέουσα ζητεῖς, ἵνα δὲ καθυπνώσῃς ἡδέως,
 οὐ μόνον τὰς στρωμνὰς μαλακὰς, ἀλλὰ καὶ τὰς κλῖνας
 καὶ τὰ ὑπόβαθρα ταῖς κλῖναις παρασκευάζει· οὐ γὰρ
 διὰ τὸ πονεῖν, ἀλλὰ διὰ τὸ μηδὲν ἔχειν ὅ,τι ποιῆς ὕπνου
 ἐπιθνυμῆς. Τὰ δ' ἀφροδίσια πρὸ τοῦ δεῖσθαι ἀναγ-

κάζεις, πάντα μηχανωμένη, καὶ γυναιξὶ τοῖς ἀνδράσι
 χρωμένη· οὕτω γὰρ παιδεύεις τοὺς σεαυτῆς φίλους,
 τῆς μὲν νυκτὸς ὑβρίζουσα, τῆς δ' ἡμέρας τὸ χρησιμώ-
 τατον κατακοιμίζουσα. Ἀθάνατος δὲ οὐσα ἐκ θεῶν μὲν
 ἀπέξῳψαι, ὑπὸ δὲ ἀνθρώπων ἀγαθῶν ἀτιμάζει· τοῦ
 δὲ πάντων ἡδίστου ἀκούσματος, ἐπαίνου σεαυτῆς, ἀνή-
 κους εἶ, καὶ τοῦ πάντων ἡδίστου θεάματος ἀθέατος·
 οὐδὲν γὰρ πώποτε σεαυτῆς ἔργον καλὸν τεθέασαι. Τίς
 δ' ἂν σοὶ λεγούσῃ τι πιστεύσεις; τίς δ' ἂν δεομένη τι-
 νὸς ἐπαρκέσειεν; ἢ τίς ἂν εὖ φρονῶν τοῦ σοῦ διάσοι
 τολμήσειεν εἶναι; οἱ νέοι μὲν ὄντες τοῖς σώμασιν ἀδύ-
 νατοὶ εἰσι, πρεσβύτεροι δὲ γενόμενοι ταῖς ψυχαῖς ἀνό-
 ητοι, ἀπόνως μὲν λιπαροὶ διὰ νεότητος φερόμενοι,
 ἐπιπόνως δὲ ἀύχηροὶ διὰ γήρας περῶντες, τοῖς μὲν
 πεπραγμένοις αἰσχυνόμενοι, τοῖς δὲ πραττομένοις βα-
 ρυνόμενοι, τὰ μὲν ἡδέα ἐν τῇ νεότητι διαδραμόντες,
 τὰ δὲ χαλεπὰ εἰς τὸ γῆρας ἀποθέμενοι. Ἐγὼ δὲ σύν-
 ειμι μὲν θεοῖς, σύνειμι δὲ ἀνθρώποις τοῖς ἀγαθοῖς·
 ἔργον δὲ καλὸν οὔτε θεῶν οὔτ' ἀνθρώπινον χωρὶς
 ἐμοῦ γίγνεται· τιμᾶμαι δὲ μάλιστα πάντων καὶ παρὰ
 θεοῖς καὶ παρ' ἀνθρώποις οἷς προσήκει, ἀγαπητὴ μὲν
 συνεργὸς τεχνίταις, πιστὴ δὲ φύλαξ οἴκων δεσπόταις,
 εὐμενὴς δὲ παραστάτις οἰκέταις, ἀγαθὴ δὲ συλλήπτρια
 τῶν ἐν εἰρήνῃ πόνων, βεβαία δὲ τῶν ἐν πολέμῳ σύμ-
 μαχος ἔργων, ἀρίστη δὲ φιλίας κοινωνός. Ἔστι δὲ τοῖς
 μὲν ἐμοῖς φίλοις ἡδέα μὲν καὶ ἀπράγμων σίτων καὶ
 ποτῶν ἀπόλαυσις· ἀνέχονται γὰρ, ἕως ἂν ἐπιθυμήσω-
 σιν αὐτῶν· ὕπνος δ' αὐτοῖς πάρεστιν ἡδίων ἢ τοῖς
 ἀμόχθοις, καὶ οὔτε ἀπολείποντες αὐτὸν ἄχθονται οὔτε
 διὰ τοῦτον μεθιάσι τὰ δέοντα πράττειν. Καὶ οἱ μὲν
 νέοι τοῖς τῶν πρεσβυτέρων ἐπαίνοις χαίρουσιν, οἱ δὲ
 γεραίτεροι ταῖς τῶν νέων τιμαῖς ἀγάλλονται, καὶ ἡδέως

μὲν τῶν παλαιῶν πράξεων μέμνηνται, εὖ δὲ τὰς παροῦσας ἤδονται πράττοντες, δι' ἐμὲ φίλοι μὲν θεοῖς ὄντες, ἀγαπητοὶ δὲ φίλοις, τίμιοι δὲ πατρίσιν. Ὅταν δ' ἔλθῃ τὸ πεπρωμένον τέλος, οὐ μετὰ λήθης ἄτιμοι κεύνται, ἀλλὰ μετὰ μνήμης τὸν αἰεὶ χρόνον ὑμνούμενοι θάλλουσι. Τοιαῦτά σοι, ὦ παῖ τοκέων ἀγαθῶν Ἡράκλεις, ἔξεστι διαπονησαμένῳ τὴν μακαριστοτάτην εὐδαιμονίαν κεκτῆσθαι.“

Οὕτω πως διώκει Πρόδικος τὴν ὑπ' Ἀρετῆς Ἡρακλέους παιδευσιν· ἐκόσμησε μέντοι τὰς γνώμας ἔτι μεγαλειότεροις ρήμασιν ἢ ἐγὼ νῦν. Ἵμῖν δ' οὖν ἄξιον, ὦ νέοι, τούτων ἐνθυμουμένοις πειραῶσθαι τι καὶ τῶν εἰς τὸν μέλλοντα χρόνον τοῦ βίου φροντίζειν.

159. Ἡρακλῆς καὶ Ἀθηνᾶ. (C. 308. F. 419.)

Διὰ στενῆς ὁδοῦ ὤδευεν Ἡρακλῆς. Ἰδὼν δ' ἐπὶ γῆς μῆλω ὅμοιόν τι, ἐπειρᾶτο συντρῖψαι. Ὡς δὲ εἶδε διπλοῦν γενόμενον, ἔτι μᾶλλον ἐπέθετο, καὶ τῷ ῥοπάλῳ ἔπαιεν. Τὸ δὲ φυσηθὲν εἰς μέγεθος τὴν ὁδὸν ἐπέφραξεν. Ὁ δὲ ῥίψας τὸ ῥόπαλον ἵστατο θαυμάζων. Ἀθηνᾶ δὲ, αὐτῷ ἐπιφανείσα, εἶπε· „πέπαυσο, ἀδελφέ· τοῦτ' ἔστι φιλονεικία καὶ ἔρις· ἂν τις αὐτὸ καταλείπη ἀμάχητον, μένει οἶον ἦν πρῶτον, ἐν δὲ ταῖς μάχαις οὕτως οἰδεῖται.“

Ὅτι αἱ μάχαι καὶ ἔριδες αἰτίαι μεγάλης βλάβης ὑπάρχουσιν.

160. Ἡρακλῆς καὶ Πλούτος. (S. 110. C. 191. F. 276.)

Ἡρακλῆς ἰσοθεωθεὶς καὶ παρὰ Διὸς ἐστιώμενος ἕνα ἕκαστον τῶν θεῶν μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης ἠσπάζετο. Καὶ δὴ τελευταίου εἰσιόντος τοῦ Πλούτου, κατὰ τοῦ ἐδάφους κύψας ἀπεστρέψατο αὐτόν. Ὁ δὲ Ζεὺς θαυμάσας τὸ γεγονός, ἐπυυθάνετο αὐτοῦ τὴν αἰτίαν,

δι' ἣν πάντας ἀσμένως προσαγορεύσας μόνον τὸν Πλουῦτον ὑποβλέπεται. Ὁ δὲ εἶπεν· „ἀλλ' ἔγωγε διὰ τοῦτο αὐτὸν ὑποβλέπομαι, ὅτι παρ' ὃν καιρὸν ἐν ἀνθρώποις ἦμην, ἐώρων αὐτὸν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τοῖς πονηροῖς συνόντα.“

Ὁ λόγος λεχθεὶς ἂν ἐπ' ἀνδρὸς πλουσίου μὲν τὴν τύχην, πονηροῦ δὲ τὸν τρόπον.

161. Ἡρώς. (S. 109. F. 80. C. 399. B. 63.)

Ἡρώα τις ἐπὶ τῆς οἰκίας ἔχων τούτῳ πολυτελεῶς ἔθυσεν· αἰεὶ δ' αὐτοῦ ἐξανασκομένον καὶ πολλὰ εἰς θυσίας δαπανῶντος ὁ ἦρώς ἐπιστάς αὐτῷ νύκτωρ ἔφη· „ἀλλ' ὦ οὔτος, πέπαυσο διατρίβων τὴν οὐσίαν· ἐὰν γὰρ πάντα ἀναλώσης καὶ πένης γένη, ἐμὲ αἰτιάσῃ.“

Οὕτως πολλοὶ διὰ τὴν ἑαυτῶν ἀβουλίαν δυστυχοῦντες τὴν αἰτίαν ἐπὶ τοὺς θεοὺς ἀναφέρουσιν.

162. Θεῶν γάμοι. (C. 361. B. 70.)

Θεοὶ πάντες ἔγημαν ἦν ἕκαστος εἰλήχει κλήρω. Πόλεμος παρῆν ἐσχάτῳ κλήρω· Ἔβριον δὲ μόνην κατέλαβε, καὶ ταύτης περισσῶς ἐρασθεῖς ἔγημεν. Ἐπακολουθεῖ δὲ αὐτῇ πανταχοῦ βαδιζούσῃ.

163. Θηρευτῆς καὶ Ἴππεύς. (C. 352. F. 345.)

Ἀνὴρ τις θηρευτῆς, λαγῶν κατασχῶν καὶ τοῦτον ἐπιφερόμενος, τῆς ὀδοιπορίας εἶχετο, καὶ τινι προσυπαντηθεὶς ἐφίππῳ ἀνδρὶ, ἐξητεῖτο παρ' αὐτοῦ τὸν λαγῶν, προσχῆματι ἀπεμπολήσεως. Λαβὼν τοίνυν ὁ Ἴππεύς τὸν λαγῶν ἀπὸ τοῦ θηρευτοῦ, εὐθύς δρομαῖος ᾤχετο· ὁ δὲ θηρευτῆς κατόπιν αὐτοῦ τρέχων, φθάσαι αὐτὸν δῆθεν ἐδόκει. Τοῦ δὲ Ἰππέως ἐκ πολλοῦ του διαστήματος μακρὰν ἐκείνου ἀπέχοντος, ὁ θηρευτῆς καὶ

ἄκων φωνεῖ πρὸς αὐτὸν καὶ φησιν· „ἅπιθι λοιπόν· ἐγὼ γὰρ ἤδη τὸν λαγῶν ἐδωρησάμην σοι.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς πολλοὶ ἀκουσίως τὰ ἴδια ἀφαιρούμενοι, προσποιοῦνται δῆθεν ἐκοντὶ ταῦτα δεδωκέναι.

164. Θηρευτῆς καὶ Κύων. (C. 378. F. 338.)

Ἄνθρωπος θηρευτῆς παρερχόμενος κύνα ἰδὼν, διηνεκῶς αὐτῷ ψωμοὺς προσεπέριπτε. Λέγει οὖν πρὸς τὸν ἄνδρα ὁ κύων· „ἄνθρωπε, ἅπιθι ἐξ ἐμοῦ· ἡ γὰρ πολλή σου εὐνοια μᾶλλον με τὰ μέγιστα θροεῖ.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς οἱ πολλὰ δῶρά τισι παρερχόμενοι δῆλοι εἰσι τὴν ἀλήθειαν ἀνατρέποντες.

165. Θηρευτῆς καὶ Λύκος. (C. 372. F. 331.)

Ἄνθρωπος τις θηρευτῆς, λύκον θεασάμενος προσβάλλοντα τῇ ποιμνῇ, καὶ πλείστα τῶν προβάτων, ὡς δυνατὸν, διασπαράττοντα, τοῦτον εὐμηχάνως θηρεύει, καὶ τοὺς κύνας αὐτῷ ἐπαφίησι, φθιγενξάμενος πρὸς αὐτόν· „ὦ δειλότατον θηρίον, ποῦ σου ἡ προσβαλοῦσα ἰσχὺς, ὅτι τοῖς κυσίν ὅλως ἀντιστῆναι οὐκ ἠδυνήθης;

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς τῶν ἀνθρώπων ἕκαστος ἐν τῇ ἰδίᾳ τέχνῃ καθέστηκε δόκιμος.

166. Πατήρ καὶ Θυγατέρες. (S. 95. C. 265 et p. 394. F. 77.)

Ἐχὼν τις δύο θυγατέρας τὴν μὲν κηπωρῶ ἐξέδωκε πρὸς γάμον, τὴν δὲ ἐτέραν κεραμεῖ. Χρόνου δὲ προελθόντος ἤκε πρὸς τὴν τοῦ κηπωροῦ, καὶ ταύτην ἠρώτα, πῶς ἔχοι καὶ ἐν τίνι αὐτοῖς εἴη τὰ πράγματα. Τῆς δὲ εἰπούσης, πάντα μὲν αὐτοῖς παρεῖναι, ἐν δὲ τοῦτο εὐχεσθαι τοῖς θεοῖς, ὅπως χειμῶν γένηται καὶ ὄμβρος, ἵνα τὰ λάχανα ἀρδευθῇ· μετ' οὐ πολὺ παρεγένετο καὶ πρὸς τὴν τοῦ κεραμέως, καὶ ὠσαύτως ἐπνυθάνετο, πῶς

ἔχοι. Τῆς δὲ τὰ μὲν ἄλλα μὴ ἐνδείσθαι εἰπούσης, τοῦτο δὲ μόνον εὔχεσθαι, ὅπως αἰθρία τε λαμπρὰ ἐπιμείνη καὶ λαμπρὸς ἥλιος, ἵνα ξηρανθῇ ὁ κέραμος, εἶπε πρὸς αὐτήν· „ἐὰν σὺ μὲν εὐδλίαν ἐπιζητῆς, ἡ δὲ ἀδελφή σου χειμῶνα, ποτέρα ὑμῶν συννεύξωμαι;“

Οὕτως οἱ ἐν ταύτῳ τοῖς ἀνομοίοις πράγμασιν ἐπιχειροῦντες εἰκότως περὶ τὰ ἐκότερα πταίουσιν.

166^b. Ἄλλως. Μήτηρ καὶ Θυγατέρες. (C. 265. p. 176.)

Γυνή τις, θυγατέρων οὖσα δυοῖν μήτηρ, ἀνδράσι συνῆψε ταύτας, τὴν μὲν κηπωρῶ, θιατέραν δὲ κεραμεῖ. Ἐλθοῦσα τοίνυν ποτὲ πρὸς τὴν τῶ κηπωρῶ γεγαμημένην, τὰ τε ἄλλα ὠμίλει, καὶ πῶς ἔχοι διηρώτα. Ἡ δὲ „τὰ μὲν ἄλλα, μήτερ,“ ἔφη „καλῶς· εὔχου δὲ ὄμβρων φορὰν, ὡς τοῖς λαχάνοις αὔξεις ἢ κατὰ νόμους προσγένοιτο.“ Ἐκεῖθεν δ’ ἐξελθοῦσα, καὶ πρὸς τὴν συνοικοῦσαν τῶ κεραμεῖ ἀφικνεῖται. Τοῖς δ’ αὐτοῖς χρησαμένη καὶ πρὸς ἐκείνην, ἤκουσεν ὡς „τὰ μὲν ἄλλα καλῶς ἤμην, ὦ μήτερ, ἔχει· εὔχου δ’ αἰθρία ἡμῖν καὶ ἡλίους γίνεσθαι θερμοτέρους τε καὶ καθαρωτέρους, ὡς ἂν θᾶττον οἱ κέραμοι ψύχοντο.“ Καὶ ἡ μήτηρ πρὸς ταῦτα ἔφη· „σοὶ μὲν αἰθρία, τῇ δὲ τῶ κηπωρῶ συνοικουσίῃ παμπόλλους ὑέτους δοῖεν οἱ θεοί.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ μηδὲν ἐκ τῶν ἰδίων ἔχουσι χαρῖζεσθαι, ῥαδίως τοῖς αἰτοῦσι τὰ τῶν ἄλλων ἐπαγγέλλονται.

167. Θύννος καὶ Δελφίν. (S. 112. C. 30. F. 85.)

Θύννος, διωκόμενος ὑπὸ δελφίνος καὶ πολλῶ τῶ ῥοῖζῳ φερόμενος, ἐπειδὴ καταλαμβάνεσθαι ἔμελλεν, ἔλαθεν ὑπὸ τῆς σφοδρᾶς ὀρμῆς ἐκκρουσθεὶς εἰς τινα ἥονα· ὑπὸ τῆς αὐτῆς δὲ φορᾶς ἐλαννόμενος καὶ ὁ δελφίν αὐτῶ συνεξώσθη. Καὶ ὁ θύννος, ὡς ἐθεάσατο ἐπι-

στραφείς αὐτὸν λειποψυχοῦντα, ἔφη· „ἀλλ’ ἐμοιγε οὐκέτι λυπηρὸς ὁ θάνατος· ὁρῶ γὰρ καὶ τὸν αἰτιὸν μου τοῦ θανάτου γενόμενον συναποθνήσκοντα.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ῥᾶον φέρουσι τὰς συμφορὰς οἱ ἄνθρωποι, ὅταν ἴδωσι καὶ τοὺς αἰτίους τούτων συναποθνήσκοντας.

168. Ἰατρὸς ἄτεχνος. (C. 192. F. 277. B. 75.)

Ἰατρὸς ἦν ἄτεχνος. Οὗτος ἀρρώστῳ παρακολουθῶν, πάντων ἱατρῶν λεγόντων αὐτῷ μὴ κινδυνεύειν, ἀλλὰ χρονίσειν ἐν τῇ νόσῳ, οὗτος μόνος ἔφη αὐτῷ, πάντα τὰ αὐτοῦ ἐτοιμάσαι· „τὴν αὔριον γὰρ οὐχ ὑπερβήση.“ Ταῦτα εἰπὼν ὑπεχώρησε. Μετὰ χρόνον δέ τινα ἀναστὰς ὁ νοσῶν προῆλθεν, ὠχρὸς καὶ μόλις βαδίζων. Ὁ δὲ ἱατρὸς ἐκεῖνος συναντήσας αὐτῷ „χαῖρε,“ ἔφη· „πῶς ἔχουσιν οἱ κάτω;“ Κακείνος εἶπεν· „ἤρεμοῦσι, πιόντες τὸ τῆς λήθης ὕδωρ. Πρὸ ὀλίγου δὲ ὁ θάνατος καὶ ὁ Ἄιδης δεινὸν ἠπείλουν τοὺς ἱατροὺς πάντας, ὅτι τοὺς νοσοῦντας οὐκ ἔῶσιν ἀποθνήσκειν, καὶ κατεγράφοντο πάντας.“ Ἐμελλόν δὲ καὶ σὲ γράφαι, ἀλλ’ ἐγὼ προσπεσὼν αὐτοῖς καὶ δυσωπήσας, ἐξωμοσάμην αὐτοῖς μὴ ἀληθῆ ἱατρὸν εἶναί σε, ἀλλὰ μάτην διαβληθῆναι.“

Ὅτι τοὺς ἀπαιδεύτους καὶ ἀμαθεῖς καὶ κομφολόγους ἱατροὺς ὁ παρῶν μῦθος ἐλέγχει καὶ στηλιτεύει.

169. Ἰατρὸς καὶ Νοσῶν. (S. 113. C. 31. F. 224.)

Ἰατρὸς ἐκκομιζομένου τινὸς τῶν οἰκείων ἔλεγε πρὸς τοὺς συμπροπέμποντας, ὡς οὗτος ὁ ἄνθρωπος, εἰ οὐνοῦ ἀπέχετο καὶ κλυστῆρσιν ἐχρήσατο, οὐκ ἂν ἀπέθανε. Τούτῳ δὲ τις ὑποτυχῶν ἔφη· „ὦ οὗτος, ἀλλ’ οὐ σε ἔδει ταῦτα νῦν λέγειν, ὅτε νῦδὲν ὄφελός ἐστι, τότε δὲ παραινεῖν, ὅτε καὶ χρῆσθαι ἠδύνατο.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι χρὴ τοῖς φίλοις παρὰ τὰς χρείας τὰς βοηθείας παρέχεσθαι, ἀλλὰ μὴ μετὰ τὴν τῶν πραγμάτων ἀπόγνωσιν κατειρωνεύεσθαι.

170. Ἰκτῖνοι. (C. 293. F. 201. B. 73.)

Ὅσῃν τοῖς κύκνοις ἡ φύσις ῥῶδῃν, τοσαύτην ἰκτινοῖς παρέσχε τὸ πρότερον. Ἴππων δὲ χρεμετιζόντων ἀκούσαντες, εἰς ἔρωτα ἤκον τῆς ἐκείνων φωνῆς· καὶ μιμεισθαι πειρώμενοι συναποβάλλουσιν ἃ εἶχον, οἷς μαθεῖν ἐπετήδευον· χρεμετίζειν μὲν γὰρ οὐκ ἔμαθον, ἄδειν δὲ ἐπελάθοντο.

Φέρει τῶν προσόντων τὴν στέρησιν ἢ τοῦ μὴ προσήκουτος μίμησις.

170^b. Ἄλλως. (C. 293.)

Λέγεται τὸν ἰκτινί, φωνὴν ἔχοντα παραπλησίαν τοῖς ἄλλοις ὄρνιθιν, ἐπιθέσθαι τῷ χρεμετίζειν, ὥσπερ οἱ γενναῖοι τῶν ἵππων. Εἶτα τῆς μὲν ἐπιλαθόμενον, τὸ δὲ μὴ δυνηθέντα ἐλεῖν ἱκανῶς, ἀμφοῖν στέρεσθαι, καὶ φαυλότερον τῶν ἄλλων ὀρνίθων εἶναι τὴν φωνήν.

171. Ἰξευτῆς καὶ Ἀσπίς. (S. 114. C. 32. F. 225.)

Ἰξευτῆς ἀναλαβὼν ἴξον καὶ τοὺς καλάμους ἐξῆλθεν ἐπ' ἄγρην· θεασάμενος δὲ κίχλαν ἐπὶ τινος ὑψηλοῦ δένδρου καθημένην, ταύτην συλλαβεῖν ἠβουλήθη. Καὶ δὴ ἀνάψας εἰς μῆκος τοὺς καλάμους, ἀτενὲς ἔβλεπεν, ὅλος ὢν πρὸς τῷ ἄερι τὸν νοῦν. Τοῦτον δὲ τὸν τρόπον ἄνω νεύων ἔλαθεν ἀσπίδα πρὸ τῶν ἑαυτοῦ ποδῶν κοιμωμένην πατήσας, ἣτις ἐπιστραφεῖσα ἐπληξεν αὐτόν· ὃ δὲ λειποψυχῶν ἔφη πρὸς ἑαυτόν· „ἄθλιος ἔγωγε, ὃς ἕτερον θηρεῦσαι βουλόμενος, ἔλαθον αὐτὸς ἀγρευθεὶς εἰς θάνατον.“

Οὕτως οἱ τοῖς πέλας ἐπιβουλάς ῥάπτοντες φθάνου-
σιν αὐτοὶ συμφοραῖς περιπίπτοντες.

172. Ἴξευτῆς καὶ Τέττιξ. (C. 294. F. 202.)

Ἴξευτῆς τέττιγος ἀκούσας μέγα τι θηράσειν ἐδόκει·
μετρεῖ τὴν θήραν ἐκ τῆς ῥῥῆς παρερχόμενος. Ὡς δὲ
τὴν τέχνην κινήσας εἶλε τὸ θήραμα, ῥῥῆς μὲν πλέον
οὐδὲν ἐκομίσατο· κατηγιᾶτο δὲ τὴν δόξαν, ὡς ψευδῆ
τοῖς πολλοῖς κρίσιν ἐπάγουσαν.

Οὕτως οἱ φαῦλοι δοκοῦσι μᾶλλον ἢπερ γεγόνασιν.

173. Ἴππος, Βοῦς, Κύων καὶ Ἄνθρωπος.

(C. 194. F. 278. B. 74.)

Ἴππος καὶ βοῦς καὶ κύων, ὑπὸ ψύχους στενούμε-
νοι, ἤλθον εἰς ἀνθρώπου τινὸς οἰκίαν. Ὁ δὲ δεξιόμε-
νος αὐτοὺς καὶ πῦρ ἀνάψας ἐθαλψε. Καὶ τῷ μὲν ἵππῳ
κριθὰς παρετίθει, τῷ δὲ ταύρῳ ἄχυρα, τῷ δὲ κύνι τὰ
ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐδίδου. Διὰ δὲ τὴν τοιαύτην φιλοξε-
νίαν ἀντημείψαντο αὐτῷ χάριτας, μερίσαντες καὶ χαρι-
σάμενοι αὐτῷ τῶν ἐτῶν ἀφ' ὧν ἔξω. Καὶ ὁ μὲν ἵππος
εὐθύς τοὺς πρώτους χρόνους· διὰ τοῦτο ἕκαστος θερ-
μὸς καὶ γαῦρός ἐστι τῇ γνώμῃ. Ὁ δὲ βοῦς μετ' αὐτὸν
τοὺς μέσους χρόνους· διὰ τοῦτο μοχθηρὸς καὶ φιλεργὸς
ἐστι πλοῦτον ἀθροίξων. Τρίτον δὲ ὁ κύων τοὺς τελευ-
ταίους χρόνους· διὰ τοῦτο πᾶς γηράσκων δύσκολός ἐστι
τῇ γνώμῃ, καὶ τὸν διδόντα μόνον τροφήν ἀγαπᾷ καὶ
σαίνει καὶ ἐπιχαίρει, τοῖς δὲ μὴ διδοῦσι καθυλακτεῖ καὶ
καθάπτεται.

Ὅτι τινὲς τῶν ἀνθρώπων, φαῦλοι ὄντες καὶ κακοί,
μόνους εἰώθασι φιλεῖν τοὺς διατρέφοντας αὐτούς.

173^b. Ἄλλως. (S. 104)

Ζεὺς ἄνθρωπον ποιήσας ὀλιγοχρόνιον αὐτὸν ἐποίη-
σεν· ὁ δὲ τῇ ἑαυτοῦ συνέσει χρώμενος, ὅτε ἐνίστατο

ὁ χειμῶν, οἶκον ἑαυτῷ κατεσκεύαξε, καὶ ἐνταῦθα διέτριβε. Καὶ δὴ ποτε σφοδροῦ κρούους γενομένου, καὶ τοῦ Διὸς ὕνους, ἵππος ἀντέχειν μὴ δυνάμενος ἦκε δροματος πρὸς τὸν ἄνθρωπον, καὶ τούτου ἐδεήθη, ὅπως σκέπη αὐτόν. Ὁ δ' οὐκ ἄλλως ἔφη τοῦτο ποιήσειν, εἰ μὴ τῶν οἰκείων ἐτῶν μέρος αὐτῷ δῶ. Τοῦ δὲ ἀσμένως παραχωρήσαντος, παρεγένετο μετ' οὐ πολὺ καὶ βοῦς, οὐδ' αὐτὸς δυνάμενος ὑπομένειν τὸν χειμῶνα. Ὁμοίως δὲ τοῦ ἀνθρώπου μὴ πρότερον ὑποδέξασθαι φάσκοντος, εἰ μὴ τῶν ἰδίων ἐτῶν ἀριθμὸν τινα παράσχη, καὶ αὐτὸς μέρος δούς ὑπεδέχθη. Τὸ δὲ τελευταῖον κύων ψυχεὶ διαφθειρόμενος ἦκε, καὶ τοῦ ἰδίου χρόνου μέρος ἀπονείμας σκέπης ἔτυχε. Οὕτω τε συνέβη τοὺς ἀνθρώπους, ὅταν μὲν ἐν τῷ τοῦ Διὸς χρόνῳ γένωνται, ἀκεραλοὺς τε καὶ ἀγαθοὺς εἶναι· ὅταν δὲ εἰς τὰ τοῦ ἵππου ἔτη γένωνται, ἀλαξόνας τε καὶ ὑψαύχενας εἶναι· ἀφικνουμένους δὲ εἰς τὰ τοῦ βοῦς ἔτη ἀρχικοὺς ὑπάρχειν· τοὺς δὲ τὸν τοῦ κυνὸς χρόνον ἀνύοντας ὀργίλους καὶ ὑλακτικοὺς γίνεσθαι.

Τούτω τῷ λόγῳ χρῆσαιτο ἂν τις πρὸς πρεσβύτην θυμῶδη καὶ δύστροπον.

174. Ἴππος γέρον. (C. 193. B. 29.)

Γέρον ἵππος ἐπράθη πρὸς τὸ ἀλήθειν. Ζευχθεὶς δὲ ἐν τῷ μυλῶνι, στενάζων εἶπεν· „ἐξ οἶων δρόμων εἰς οἴους καμπτήρας ἦλθον.“

Ὅτι μὴ λίαν ἐπαιρέσθω τις πρὸς τὸ τῆς ἀκμῆς ἢ τῆς δόξης δυνατὸν· πολλοὺς γὰρ τὸ γῆρας ἐν κόποις ἀνηλώθη.

174^b. Ἄλλως. Ἴππος καὶ Μυλωρός. (C. 193. F. 206.)

Ἴππον ἐλύπει τὸ γῆρας, καὶ μυλῶνα ἀντὶ μάχης ἐλάμβανεν. Ὡς δὲ ἀλήθειν ἀντὶ τοῦ πολεμεῖν ἠναγκά-

ζετο, τὴν παροῦσαν ἐδάκρυε τύχην, τῆς δὲ πρώτης ἐμέμνητο „ἐμοί“ λέγων, „ὦ μυλωρὲ, στρατεύεσθαι μὲν ὑπῆρχε πρότερον, κόσμος δὲ παντὶ περιέκειτο τῷ σώματι, καὶ θεραπεύων παρηλοκούθει τις ἄνθρωπος· νῦν δὲ οὐκ οἶδ' ὅτι παθὼν ἀντιλαμβάνω τὸν μυλῶνα τῆς μάχης. Καὶ ὁ μυλωρὸς πρὸς αὐτὸν „ἐπίσχες“ ἔφη „τὰ παλαιὰ θρυλλῶν· ἡ τύχη γὰρ θνητοῖς τὴν ἐφ' ἐκάτερα φέρειν οἶδε μεταβολήν.“

175. Ἴππος καὶ Ἐλαφος.

(C. 313. F. 383. ex Aristot. Rhet. II, c. 20.)

Στησίχορος, ἐλομένων στρατηγὸν αὐτοκράτορα τῶν Ἱμεραίων Φάλαριν, καὶ μελλόντων φυλακὴν διδόναι τοῦ σώματος, τᾶλλα διαλεχθεῖς εἶπεν αὐτοῖς λόγον· ὡς Ἴππος κατεῖχε λειμῶνα μόνος· ἐλθόντος δ' ἐλάφου καὶ διαφθείροντος τὴν νομὴν, βουλόμενος τιμωρήσασθαι τὸν ἔλαφον, ἠρώτα ἄνθρωπον, εἰ δύναται ἄν μετ' αὐτοῦ κολάσαι τὸν ἔλαφον. Ὁ δ' ἔφησεν· „ἐὰν λάβῃ χαλινὸν, καὶ αὐτὸς ἀναβῆ ἔπ' αὐτὸν ἔχων ἀκόντια.“ Συνομολογήσαντος δὲ καὶ ἀναβάντος, ἀντὶ τοῦ τιμωρήσασθαι αὐτὸς ἐδούλευσεν τῷ ἀνθρώπῳ. „Οὕτω δὲ καὶ ὑμεῖς“ ἔφη „ὁρᾶτε, μὴ βουλόμενοι τοὺς πολεμίους τιμωρήσασθαι, ταῦτ' ἀπάθητε τῷ Ἴππῳ· τὸν μὲν γὰρ χαλινὸν ἔχετε ἤδη, ἐλόμενοι στρατηγὸν αὐτοκράτορα· ἐὰν δὲ φυλακὴν δῶτε, καὶ ἀναβῆναι ἐάσητε, δουλεύσετε [ἤδη] Φαλάριδι.“

175^b. Ἄλλως. (C. 313. ex Cononis Narrat. 42.)

Γέλων ὁ Σικελιώτης τυραννίδι ἐπιθέσθαι διανοούμενος Ἱμεραίων ἐθεράπευε τὸν δῆμον, καὶ κατὰ τῶν δυνατῶν ὑπερεμάχει· καὶ αὐτὸν ἠγάπα τὸ πλῆθος, καὶ φυλακὴν τοῦ σώματος αἰτοῦντι ὠρμάτο διδόναι. Στησίχορος δ' ὁ Ἱμεραῖος ποιητῆς ὑποτοπήσας ἐπιχειρεῖν

αυτον τυραννίδι, στὰς αἶνον ἔλεξεν εἰς τὸ πλήθος, εἰκόνα τοῦ μέλλοντος πάθους. „Ἴππος“ φησὶ „νεμόμενος ἐφοίτα πιούμενος ἐπὶ κρήνην, ἔλαφος δὲ τὸ πεδίον διαθέουσα τήν τε πόαν κατέστειβε καὶ τὸ νᾶμα ἐτάραττε. Καὶ ὁ ἵππος ποδῶν τήν ἀδικοῦσαν τιμωρῆσαι, τάχει δὲ ποδῶν λειπόμενος, ἄνδρα κνηηγέτην βοηθὸν ἐκάλει· ὁ δὲ, εἰ χαλινὸν δέξοιτο καὶ ἀναβάτην, ῥᾶστα ἀμύνειν αὐτῷ ὑπισχνεῖτο. Καὶ ἐγίνετο οὕτως. Καὶ ἡ μὲν ἔλαφος ἀκοντίοις ἐκεῖτο βληθεῖσα, ὁ δ' ἵππος ἤσθητο δεδουλωμένος τῷ κνηηγέτῃ.“ „Τοῦτ'“ ἔφη „δέδοικα καὶ αὐτὸς, ὧ Ἱμεραῖοι, μὴ νῦν δῆμος ὄντες τῶν ἐχθρῶν μὲν διὰ Γέλωνος περιγένησθε, αὐτοὶ δ' ὕστερον Γέλωνι δουλεύσητε· φιλεῖν γὰρ ἅπασαν δύναμιν τῷ λαβόντι ἐπὶ τὸν δόντα εἶναι, ὅταν, ὥσπερ δοῦναι αὐτήν, μηκέτι ἐκ τοῦ ὁμοίου κομίσασθαι ἔχη.“

176. Ἴππος καὶ Ἱπποκόμος. (C. 195. F. 279. B. 83.)

Κριθὴν τήν τοῦ ἵππου Ἱπποκόμος κλέπτων καὶ πωλῶν, τὸν ἵππον ἔτριβε καὶ ἐκτένιξε πάσας ἡμέρας. Ἐφη δὲ ὁ ἵππος· „εἰ θέλεις ἀληθῶς καλὸν εἶναι με, τήν κριθὴν τήν τρέφουσιν μὴ πῶλει.“

Ὅτι οἱ πλεονέκται τοῖς πιθανοῖς λόγοις καὶ ταῖς κολακείαις τοὺς πένητας δελεάζονται, καὶ ἀποστεροῦσιν αὐτοὺς καὶ τῆς ἀναγκαίας χρείας.

177. Ἴππος καὶ ὄνος. (C. 125. F. 24. B. 7.)

Ἀνθρωπὸς τις εἶχεν ἵππον καὶ ὄνον. Ὁδευόντων δὲ, ἐν τῇ ὁδῷ εἶπεν ὁ ὄνος τῷ ἵππῳ· „ἄρον ἐκ τοῦ ἐμοῦ βάρους, εἰ θέλεις εἶναι με σῶν.“ Ὁ δὲ οὐκ ἐπέισθη· ὁ δὲ ὄνος, πεσὼν ἐκ τοῦ κόπου, ἐτελεύτησε. Τοῦ δὲ δεσπότου πάντα ἐπιθέντος αὐτῷ, καὶ αὐτήν τήν τοῦ ὄνου δορὰν, θρηνηῶν ὁ ἵππος ἐβόα· „οἴμοι τῷ παναθλίῳ, τί μοι συνέβη τῷ ταλαιπῶρῳ; μὴ θελήσας γὰρ

μικρὸν βάρος λαβεῖν, ἰδοὺ ἅπαντα βαστάξω, καὶ τὸ δέγμα.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῖς μικροῖς οἱ μεγάλοι συγκοινωνοῦντες ἀμφοτέροι σωθήσονται ἐν βίῳ.

177^b. "Ἄλλως. Ὀνος καὶ Ἡμίονος. (S. 177. F. 133. C. p. 328.)

Ὀνηλάτης, ἐπιθεις ὄνῳ καὶ ἡμίονῳ γόμους, ἤλαυνεν. Ὁ δὲ ὄνος, μέχρι μὲν λειὸς τόπος ἦν, ἀντειχε πρὸς τῷ βάρῳ· ὡς δὲ ἐγένοντο κατὰ τινα κρημνὸν, μὴ δυνάμενος ὑποφέρειν, παρεκάλει τὴν ἡμίονον, μέρος τι τοῦ γόμου αὐτοῦ προσδέξασθαι, ἵνα τὸ λοιπὸν αὐτὸς διακομίσηται. Τῆς δὲ παρ' οὐδὲν θεμένης αὐτοῦ τοὺς λόγους, ὁ μὲν κατακρημνισθεὶς διεφθάρη· ὁ δὲ ὄνηλάτης, ἀπορῶν ὅτι ποιήσει, οὐ μόνον τὸν γόμον τοῦ ὄνου τῇ ἡμίονῳ προσέθηκεν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν ὄνον ἐκδείρας ἐπέθηκεν αὐτῇ. Ἡ δὲ οὐ μετρίως καταπονηθεῖσα ἔφη πρὸς ἑαυτήν· „δίκαια πέπονθα· εἰ γὰρ παρακαλοῦντι τῷ ὄνῳ μικρὰ κουφίσαι ἐπέισθην, οὐκ ἂν νῦν μετὰ τῶν αὐτοῦ φορτίων καὶ αὐτὸν ἔφερον.“

Οὕτω καὶ τῶν δανειστῶν ἐνιοὶ διὰ φιλαργυρίαν, ἵνα μικρὰ τοῖς χρεώστασι μὴ παράσχωσι, πολλάκις καὶ αὐτὸ τὸ κεφάλαιον ἀπολλύουσι.

178. Ἴππος καὶ Στρατιώτης. (C. 362. B. 76.)

Ἴππον τὸν ἑαυτοῦ στρατιώτης, ἕως μὲν καιρὸς τοῦ πολέμου ἦν, ἐκρίθιζεν, ἔχων συνεργὸν ἐν ταῖς ἀνάγκαις· ὅτε δὲ ὁ πόλεμος κατεπαύσατο, εἰς δουλείας τινὰς καὶ φόρτους βαρεῖς ὁ Ἴππος ὑπόσχετο, ἀχρῶν μόνῳ τρεφόμενος. Ὡς δὲ πάλιν πόλεμος ἠκούσθη καὶ ἡ σάλπιγξ ἐφώνει, τὸν Ἴππον χαλινώσας ὁ δεσπότης, καὶ αὐτὸς καθοπλισθεὶς, ἐπέβη. Ὁ δὲ συνεχῶς κατέπιπτε μηδὲν ἰσχύων· ἔφη δὲ τῷ δεσπότη· „ἄπελθε μετὰ τῶν

πεζῶν ὀπλιτῶν ἄρτι· σὺ γὰρ ἀφ' ἵππου εἰς ὄνον με με-
τεποίησας· καὶ πῶς πάλιν ἐξ ὄνου ἵππου θέλεις ἔχειν;“

179. Κάλαμοι καὶ Δρυς. (C. p. 85. B. 36.)

Δρυῖν ἄνεμος ἐκριζώσας ἐν ποταμῷ ἐρῥίψεν. Ἡ δὲ
φερομένη τοὺς καλάμους ἐρωτᾷ· „πῶς ὑμεῖς, ἀσθε-
νεῖς ὄντες καὶ λεπτοὶ, ὑπὸ τῶν βιαίων ἀνέμων οὐκ
ἐκριζοῦσθε;“ Οἱ δὲ εἶπον· „ὑμεῖς τοῖς ἀνέμοις μά-
χεσθε καὶ ἀνθίστασθε, καὶ διὰ τοῦτο ἐκριζοῦσθε· ἡμεῖς
δὲ, παντὶ ἀνέμῳ ὑποπίπτοντες, ἀβλαβεῖς διαμένομεν.“

Ἵτι οὐ δεῖ ἀνθίστασθαι τοῖς κρατοῦσιν, ἀλλ' ὑπο-
τάττεσθαι καὶ ὑπακούειν.

179^b. Ἄλλως. Κάλαμος καὶ Ἐλαία. (F. 59. C. 143 et p. 340.)

Διὰ καρτερίαν καὶ ἡσυχίαν καὶ ἰσχύον καλάμος καὶ
ἐλαία ἤριζον. Τοῦ δὲ καλάμου ὄνειδιζομένου ὑπὸ τῆς
ἐλαίας, ὡς ἀδύνατός ἐστι καὶ φαιδίως ὑποκλίνεται πᾶσι
τοῖς ἀνέμοις, ὁ καλάμος οὐδὲν ἐφθέρξατο. Καὶ μικρὸν
ὑπομείνας, ἐπειδὴ ἀνέμον ἰσχυροῦ γενομένου ὁ μὲν
κάλαμος σεισθεὶς καὶ ὑποκλιθεὶς τοῖς ἀνέμοις, φαιδίως
διεσώθη, ἡ δὲ ἐλαία ριζωθεῖσα, ἐπειδὴ ἀντέτεινε τοῖς
ἀνέμοις, τῇ βίᾳ κατεκλάσθη, ἠλεγξεν αὐτήν, ὅτι μα-
ταίως [καὶ μάτην] ἐπαίρεται ἐπὶ τῇ οἰκείᾳ δυνάμει.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ οἱ πρὸς τὸν καιρὸν
καὶ τοὺς κρείττονας αὐτῶν μὴ ἀνθιστάμενοι κρείττονές
εἰσι τῶν πρὸς μείζονας φιλονεικούντων. [Ἡ, ὅτι οὐ
δεῖ τοῖς κρείττοσιν ἀντιπύπτειν.]

179^c. Ἄλλως. Δένδρα καὶ Κάλαμοι.

(S. 213. F. 180. C. p. 341.)

Τὰ δένδρα ποτὲ κατεασσόμενα ὑπὸ τῶν ἀνέμων,
ὡς ἐώρων τοὺς καλάμους ἀσινεῖς διαμένοντας, ἐπυ-
θάνοντο αὐτῶν, πῶς καὶ τῖνι τρόπῳ αὐτὰ μὲν, ἰσχυρὰ

καὶ ἐμβριθῆ ὄντα, οὕτως κατακλᾶται, οἱ δὲ, λεπτοὶ καὶ ἄσθενεῖς ὄντες, οὐδὲν πάσχουσι. Κάκεινοι ἔφασαν· „ὅτι ἡμεῖς συνειδότες ἑαυτοῖς ἀσθένειαν εἶκομεν τῆ τῶν ἀνέμων προσβολῇ, καὶ οὕτως τὰς ὁρμὰς ἐκκλίνομεν· ὑμεῖς δὲ, πεποιδότες τῇ ἰδίᾳ δυνάμει, ἀντιστῆναι πειραῖσθε, καὶ διὰ τοῦτο κατεᾶσσεσθε.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι πρὸς τὰ χαλεπὰ τῶν πραγμάτων τὸ εἶκιν τοῦ ἀντιτάσσεσθαι ἀσφαλέστερόν ἐστι.

180. Κάμηλος. (S. 191. C. 118 et p. 324. F. 148.)

Ὅτε πρῶτον κάμηλος ᾤφθη, οἱ ἄνθρωποι φοβηθέντες καὶ τὸ μέγεθος καταπλαγέντες ἔφευγον. Ὡς δὲ χρόνου προϊόντος συνεῖδον αὐτῆς τὸ πρᾶον, ἐθάμβησαν μέχρι τοῦ προσελθεῖν. Αἰσθόμενοι δὲ κατὰ μικρὸν τὸ ζῶον ὡς χολῆν οὐκ ἔχει, εἰς τοσοῦτον καταφρονήσεως ἤλθον, ὥστε καὶ χαλινοὺς αὐτῇ περιθέντες παισὶν ἐλαύνειν δεδώκασιν.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τὰ φοβερὰ τῶν πραγμάτων ἢ συνήθεια μεγάλως καταπραῦνει.

181. Κάμηλος. (F. 353. C. 342 et p. 406. B. 40.)

Κάμηλος ποταμὸν διέβαινεν ὄξυ ῥέοντα. Ἀφοδεύσασα δὲ, καὶ τὴν κόπρον εὐθύς ἔμπροσθεν αὐτῆς ἰδοῦσα διὰ τὸ ὄξυ τοῦ ρεύματος, εἶπε· „τί τοῦτο; τὰ ἐξόπισθέν μου ἔμπροσθέν μου ὄρω διερχόμενα.“

Τῇ πόλει, ἧς ἔσχατοι καὶ ἄφρονες κρατοῦσιν ἀντι τῶν πρώτων καὶ φρονίμων, ἀρμόζει ὁ μῦθος.

182. Κάμηλος. (F. 354. C. 405. B. 80.)

Κάμηλος ἀναγκαζομένη ὑπὸ τοῦ ἰδίου δεσπότου ὀρχεῖσθαι, εἶπεν· „ἀλλ' οὐ μόνον ὀρχουμένη εἰμι ἄσχημος, ἀλλὰ καὶ περιπατοῦσα.“

Ὁ λόγος ἀρμόδιος πρὸς ἄνδρα, ἐν παντὶ ἔργῳ ἀπρέ-
πειαν ἔχοντα.

183. Κάμηλος, Ἐλέφας καὶ Πίθηκος. (S. 217. C. 196. F. 280.)

Τῶν ἀλόγων ζῶων βουλευομένων βασιλέα ἐλέσθαι, κάμηλος καὶ ἐλέφας καταστάντες ἐφιλονείκουν, καὶ διὰ τὸ μέγεθος τοῦ σώματος καὶ διὰ τὴν ἰσχὺν ἐλπίζοντες πάντων προκρίνεσθαι. Πίθηκος δὲ ἀμφοτέρους ἀνεπιτηδεύους εἶναι ἔφη, τὴν μὲν κάμηλον, διότι χολὴν οὐκ ἔχει κατὰ τῶν ἀδικούντων, τὸν δὲ ἐλέφαντα, ὅτι δέος ἐστὶ, μὴ χοιρίδιον, ὃ δέδοικεν, ἡμῖν ἐπιτιθῆται.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ καὶ τῶν μεγίστων πραγμάτων διὰ μικρὰν αἰτίαν κωλύονται.

184. Κάμηλος καὶ Ζεὺς. (S. 116. C. 197. F. 152. 281.)

Κάμηλος, θεασαμένη ταῦρον ἐπὶ τοῖς κέρασιν ἀγαλλόμενον, φθονήσασα αὐτῷ ἠβουλήθη καὶ αὐτῇ τῶν ἰσῶν ἐφικέσθαι. Διὸ καὶ παραγενομένη πρὸς τὸν Δία τούτου ἐδέετο, ὅπως αὐτῇ κέρατα προσνείμῃ· καὶ ὁ Ζεὺς ἰγνακτῆσας κατ' αὐτῆς, εἶπε μὴ ἀρκοῖτο τῷ μεγέθει τοῦ σώματος καὶ τῇ ἰσχύϊ, ἀλλὰ καὶ περισσοτέρων ἐπιθυμοί, οὐ μόνον αὐτῇ κέρατα οὐ προσέδθηκεν, ἀλλὰ καὶ μέρος τι τῶν ὠτων ἀφείλετο.

Οὕτω πολλοὶ διὰ πλεονεξίαν τοῖς ἄλλοις ἐποφθαλμίζοντες λαυθάνουσι καὶ τῶν ἰδίων στεροῦμενοι.

185. Κάνθαροι δύο. (S. 85. C. 198. F. 282.)

Ἐν τινι νησιδίῳ ταῦρος ἐνέμετο· τῇ δὲ τούτου κόπρω κάνθαροι ἐτρέφοντο δύο. Καὶ δὴ τοῦ χειμῶνος ἐνισταμένου ὁ εἷς ἔλεγε πρὸς τὸν ἕτερον, ὡς ἄρα βούλοιο δὴ εἰς τὴν ἡπειρον διαπτάσθαι, ἵνα ἐκεῖνῳ μόνῳ ἢ τροφή ἱκανὴ ὑπάρχη, καὶ ὡς ἂν ἐκεῖσε ἐλθὼν τὸν χειμῶνα διαγένηται. Ἐλεγε δὲ ὅτι, ἐὰν πολλὴν εὖρη

τὴν νομὴν, καὶ αὐτῷ οἴσει. Παραγενόμενος δὲ εἰς τὴν χέρσον, καὶ καταλαβὼν πολλὴν μὲν κόπρον, ὑγρὰν δὲ, μένων ἐνταῦθα ἐτρέφετο. Τοῦ δὲ χιμῶνος διελθόντος πάλιν εἰς τὴν νῆσον διέπτη· ὁ δὲ ἕτερος θεασάμενος αὐτὸν λιπαρὸν καὶ εὐεκτοῦντα, ἠτιάσατο αὐτὸν, διότι προὔποσχόμενος οὐδὲν ἐκόμισεν. Ὁ δὲ εἶπε· „μὴ ἐμὲ μέμφου, τὴν δὲ φύσιν τοῦ τόπου· ἐκεῖθεν γὰρ τρέφεσθαι μὲν οἶόν τε, φέρεσθαι δὲ οὐδέν.“

Ὁ λόγος ἀρμόσειεν ἂν πρὸς ἐκείνους, οἱ τὰς φιλίας μέχρις ἐστιάσεως μόνον παρέχονται, περαιτέρω δὲ οὐδὲν τοὺς φίλους ὠφελοῦσιν.

186. Καρκίνος καὶ Ἀλώπηξ. (C. 95. F. 247. S. 115.)

Καρκίνος, ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἀναβάς, ἐπὶ τινος ἐνέμετο τόπου. Ἀλώπηξ δὲ λιμώττουσα, ὡς ἐθεάσατο, προσελθοῦσα ἀνέλαβεν αὐτόν. Ὁ δὲ μέλλον καταβιβρώσκεισθαι, ἔφη· „ἀλλ’ ἐγωγε δίκαια πέπονθα, ὅς, θαλάττιος ὢν, χερσαῖος ἠβουλήθην γενέσθαι.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τὰ οἰκεία καταλείποντες ἐπιτηδεύματα, καὶ τοῖς μηδὲν προσήκουσιν ἐπιχειροῦντες, εἰκότως δυστυχοῦσιν.

187. Καρκίνος καὶ Μήτηρ. (C. 295. F. 205. B. 109.)

Ἡ μήτηρ πρὸς τὸν καρκίνον· „τί δὴ λοξὴν, ὦ παῖ, βαδίξεις ὁδὸν, ὀρθὴν ἰέναι προσήκον;“ Ὁ δὲ πρὸς αὐτὴν· „ἤγοῦ τῆς ὁδοῦ, ὦ μῆτερ, καὶ πρὸς αὐτὴν βαδίξω πειράσομαι.“ Τῆς δὲ βαδίξω ἀπορούσης ὀρθῶς, κατήγορος ὁ παῖς τῆς παρανομίας ἐγένετο.

Ῥᾶον παραινεῖν ἂ πονεῖν ὑπῆρξεν ἀδύνατον.

188. Καρύα. (C. 199. F. 283.)

Καρύα τις ἐν ὁδῷ ἰσταμένη καρπὸν ἔφερε πολύν. Οἱ δὲ παροδῖται λίθοις καὶ βάλκλοις κατέκλων διὰ τὰ

κάρνα. Ἡ δὲ οἰκτρὸν ἔφη· „ὦ ἄθλια ἐγὼ, ὅτι, οὓς τῷ καρπῷ μου εὐφραίνω, ὑπὸ τούτων δεινὰς ἀντιλαμβάνω χάριτας.“

Τοὺς ἀχαρίστους καὶ κακούργους, τοὺς ἀντὶ ἀγαθῶν κακὰ ἀντιδιδόντας, ὁ μῦθος ἐλέγχει.

189. Κάστωρ. (C. 33. F. 226. S. 117.)

Ὁ κάστωρ ζῶν ἐστι τετράπουν, ἐν λίμναις τὰ πολλὰ διαιτῶμενον, οὗ τὰ αἰδοῖά φασιν ἰατροῖς χρήσιμα εἶναι. Οὗτος οὖν, ἐπειδὴν ὑπ' ἀνθρώπων διωκόμενος καταλαμβάνηται, γινώσκων, οὗ χάριν διώκεται, ἀποτεμὼν τὰ ἑαυτοῦ αἰδοῖα ῥίπτει πρὸς τοὺς διώκοντας, καὶ οὕτω σωτηρίας τυγχάνει.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ φρόνιμοι ὑπὲρ τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας οὐδένα λόγον τῶν χρημάτων ποιοῦνται.

190. Κεραμεύς, Ὀνος καὶ Ὀνηλάτης. (C. 338. F. 409.)

Κεραμεύς τις ἐπλαττε πολλὰς ὄρνεις ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ. Ὀνος δὲ παριῶν, ἀκολουθοῦντος ἀμελῶς τοῦ ὀνηλάτου, παρακύψας διὰ τῆς θυρίδος ἀνέτρεψε τὰς ὄρνιδας, καὶ τὰ ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ συνέτριψε σκευή. Ὁ τοίνυν κύριος τοῦ ἐργαστηρίου ἐπὶ κρίσιν ἤγαγε τὸν ὀνηλάτην. Ἐρωτώμενος δὲ ἐκεῖνος παρὰ τῶν ἀπαντῶντων, τίνος κρίνοιτο, ἔλεγεν „ὄνου παρακύψεως.“

191. Κηπωρός. (S. 118.)

Κηπωρῷ τις ἐπιστὰς ἀρδεύοντι λάχανα ἐπυνοθάνετο αὐτοῦ, δι' ἣν αἰτίαν τὰ μὲν ἄγρια τῶν λαχάνων εὐδαλῆ τέ ἐστι καὶ στερεὰ, τὰ δὲ ἡμερα λεπτὰ καὶ μεμαρασμένα· κάκεινος ἔφη· „ἡ γῆ τῶν μὲν μήτηρ, τῶν δὲ μητρικία ἐστι.“

Οὕτω καὶ τῶν παιδῶν οὐχ ὁμοίως τρέφονται οἱ ὑπὸ μητριᾶς τρεφόμενοι τοῖς μητέρας ἔχουσι.

191^b. Ἄλλως. Ἀνὴρ καὶ Κηπουρός. (C. 380. F. 341.)

Ἀνὴρ τις κηπουρόν τινα θεασάμενος τῶν λαχάνων ἀρδεῖαν ποιούμενον, ἔφη πρὸς αὐτόν· „πῶς τὰ μὲν ἄγρια φυτὰ, μήτε φυτευόμενα μήτε ἐργαζόμενα, ὠραῖα πεφύκασι, τὰ δὲ τῆς ὑμῶν φυτηκομίας πολλάκις ξηραίνεται;“ Ὁ δὲ κηπουρὸς ἀντέφησεν, „ὡς τὰ ἄγρια τῶν φυτῶν μόνη τῇ θείᾳ προνοίᾳ ἐφοροῦται, τὰ δὲ ἡμερὰ ὑπὸ χειρὸς ἀνθρωπίνης ἐπιμελεῖται.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὡς κρείττων ἢ τῶν μητέρων ἀνατροφή πέφυκε τῆς τῶν μητριῶν ἐπιμελείας.

192. Κηπωρὸς καὶ Κύνων. (C. 67. F. 229. S. 119.)

Κηπωροῦ κύνων εἰς φρέαρ κατέπεσεν. Ὁ δὲ κηπωρὸς βουλόμενος αὐτὸν ἐκείθεν ἀναγαγεῖν, κατῆλθε καὶ αὐτὸς εἰς τὸ φρέαρ. Οἰηθεὶς δ' ὁ κύνων, ὡς κατωτέρω μᾶλλον αὐτὸν παραγέγυε καταδύσαι, τὸν κηπωρὸν στραφείς ἔδακεν. Ὁ δὲ μετ' ὀδύνης ἐπανιών „δίκαια“ φησὶ „πέπονθα· τί δὴ ποτε γὰρ τὸν αὐτόχειρα σῶσαι ἐσπούδασα;“

Ὁ μῦθος πρὸς ἀδίκους καὶ ἀχαρίστους.

193. Κιθαροφθός. (S. 120. C. 96. F. 248.)

Κιθαροφθὸς ἄμουσος ἐν κεκονιαμένῳ οἴκῳ συνεχῶς ἄδων, ἀντηχούσης [δὲ] αὐτῷ τῆς φωνῆς, ὥστε αὐτὸν νομίσαι εὐφωνον εἶναι σφόδρα, καὶ δὴ ἐπαρθεὶς ἐπὶ τούτῳ ἔγνω δεῖν καὶ εἰς θέατρον εἰσελθεῖν· ἀφικόμενος δὲ ἐπὶ σκηνῆν, καὶ πάννυ κακῶς ἄδων λίθοις βαλλόμενος ἐξηλάθη.

Οὕτω καὶ τῶν ῥητόρων ἐνιοὶ ἐν σχολαῖς εἶναι τινες

δοκοῦντες, ὅταν ἐπὶ τὰς πολιτείας ἀφίκωνται, οὐδενὸς ἄξιοι εὐρίσκονται.

194. Κίχλα. (S. 87. C. 200 et p. 369. F. 73.)

Ἐν τινι μυρσινῶνι κίχλα ἐνέμετο· διὰ δὲ τὴν γλυκύτητα τοῦ καρποῦ οὐκ ἀφίστατο. Ἴξευτῆς δὲ παρατηρησάμενος ἐμφιλοχωροῦσαν ἰξεύσας συνέλαβε· καὶ δὴ μέλλουσα ἀναιρεῖσθαι ἔφη· „δειλαία εἰμι, ἧτις διὰ τροφῆς γλυκύτητα ζωῆς στερίσκομαι.“

Ὁ λόγος εὐκαιρος πρὸς ἄνδρα ἄσικτον, δι' ἠδυνάθειαν ἀπολωλεκότα ἑαυτόν.

195. Κλέπται καὶ Ἀλεκτροῦν. (C. 97. F. 249. S. 121.)

Κλέπται εἰς τινα εἰσελθόντες οἰκίαν, οὐδὲν εὔρον, ὅτι μὴ ἀλεκτροῦνα, καὶ τοῦτον λαβόντες ἀπήεσαν. Ὁ δὲ μέλλων ὑπ' αὐτῶν θύεσθαι, ἐδεῖτο, ὡς ἂν αὐτὸν ἀπολύσῃσι, λέγων, χρήσιμος εἶναι τοῖς ἀνθρώποις, νυκτὸς αὐτοῦς ἐπὶ τὰ ἔργα ἐγείρων. Οἱ δὲ ἔφασαν· „ἀλλὰ διὰ τοῦτό σε μᾶλλον θύομεν· ἐκείνους γὰρ ἐγείρων, κλέπτειν ἡμᾶς οὐκ ἔῃς.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ταῦτα μάλιστα τοῖς πονηροῖς ἐναντιοῦται, ἃ τοῖς χρηστοῖς ἐστὶν εὐεργετήματα.

196. Κλέπτης καὶ Πανδοχεύς. (F. 423. C. 425.)

Κλέπτης κατέλυσεν ἐν τινι πανδοχείῳ· διέμενευ δὲ ἐκεῖ ἡμέρας τινὰς προσδοκῶν κλέψαι τι. Ὡς δὲ οὐκ ἐδύνατο τοῦτο ποιῆσαι, μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἰδὼν τὸν πανδοχέα ἐνδυθέντα χιτῶνα ὠραῖον καὶ καινὸν (ἦν γὰρ ἑορτῆ), καὶ καθεξόμενον πρὸ τῆς πύλης τοῦ πανδοχείου, καὶ οὐδένα ἄλλον τυχόντα ἐκεῖ, ἐπελθὼν καὶ ὁ κλέπτης ἐκάθισεν πλησίον τοῦ πανδοχέως, καὶ ἤρξατο διηγέσθαι μετ' αὐτοῦ. Καὶ διηγούμενοι ὥρα ἱκανῆ, ἐχασμήσατο ὁ κλέπτης, καὶ ὁμοῦ μετὰ τοῦ χασμᾶσθαι ἀρωατο

ὥσπερ λύκος. Ὁ δὲ πανδοχεὺς φησι πρὸς αὐτόν· „τί οὕτως ποιεῖς;“ Καὶ ὁ κλέπτης ἀπεκρίθη· „νῦν ἀναγελῶ σοι· ἀλλὰ δέομαί σου, ἵνα φυλάξης τὰ ἱμάτιά μου· ἐνταῦθα γὰρ καταλείψω. Ἐγὼ, κύριέ μου, οὐκ οἶδα, πόθεν μοι ἐπέρχεται τὸ χασμαῖσθαι οὕτως, ἢ διὰ τὰς ἁμαρτίας μου, ἢ διὰ ποίαν αἰτίαν, οὐ γινώσκω· ὅταν οὖν χασμηθῶ τρεῖς βολὰς, γίνομαι λύκος ἐσθίων ἀνθρώπους.“ Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐχασμήσατο ἐκ δευτέρου, καὶ πάλιν ὠρυᾶτο, καθάπερ καὶ τὸ πρῶτον. Ἀκούσας οὖν ταῦτα ὁ πανδοχεὺς καὶ πιστεύσας τῷ κλέπτῃ ἐφοβήθη, καὶ ἀναστὰς ἠβούλετο φυγεῖν· ὁ δὲ κλέπτης δραξάμενος αὐτὸν τοῦ χιτῶνος, παρεκάλει αὐτὸν λέγων· „ἀνάμεινον, κύριέ μου, καὶ λαβὲ τὰ ἱμάτιά μου, ἵνα μὴ ἀπολέσω αὐτά.“ καὶ παρακαλῶν αὐτὸν, ἀνοιξας τὸ στόμα αὐτοῦ ἤρξατο χασμαῖσθαι ἐκ τρίτου. Ὁ δὲ πανδοχεὺς φοβηθεὶς, μήπως φάγη αὐτὸν, κατέλιπε τὸν ἑαυτοῦ χιτῶνα, καὶ εἰσελθὼν δρομαῖος εἰς τὸ πανδοχεῖον, κατησφαλίσατο εἰς τὸ ἐνδότερον. Καὶ ὁ κλέπτης λαβὼν τὸν χιτῶνα ἀπῆλθεν.

Οὕτω πανθάνουσιν οἱ τὰ μὴ ἀληθῆ πιστεύοντες.

197. Κοιλία καὶ Πόδες. (S. 129. C. 202. F. 286.)

Κοιλία καὶ πόδες περὶ δυνάμεως ἤριζον. Παρ' ἕκαστα δὲ τῶν ποδῶν λεγόντων, ὅτι προέχουσι τῇ ἰσχυρί τοσοῦτον, ὥστε καὶ αὐτὴν τὴν γαστέρα βαστάζειν, ἐκείνη ἀπεκρίνατο· „ὦ οὔτοι, ἐὰν μὴ ἐγὼ τροφὴν προσλάβωμαι, οὐδ' ὑμεῖς βαστάζειν δυνήσεσθε.“

Οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν στρατευμάτων ἀδύνατοι εἰσιν οἱ στρατιῶται, ἂν μὴ οἱ στρατηγὸι ἄριστα φρονῶσι.

198. Κόκκυξ καὶ Ὅρνιθες.

(C. 316. F. 387. ex Plut. v. Arati c. 30.)

Τῷ κόκκυγι φησιν Αἴσωπος ἐρωτῶντι τοὺς λεπτοὺς

ὄρνιθας, ὅτι φεύγοιεν αὐτὸν, εἰπεῖν ἐκείνους, ὡς ἔσται ποτὲ ἰέραξ.

199. Κολοῖος καὶ Ἀλώπηξ. (S. 125. C. 201. F. 284.)

Κολοῖος λιμώττων ἐπὶ τινος συκῆς ἐκάθισεν· εὐρών δὲ τοὺς ὀλύνθους μηδέπω πεπειρους, προσέμενεν ἕως σῦκα γένωνται. Ἀλώπηξ δὲ θεασαμένη αὐτὸν ἐγχερούζοντα καὶ τὴν αἰτίαν παρ' αὐτοῦ μαθοῦσα, ἔφη· „ἀλλὰ πεπλάνησαι, ᾧ οὗτος, ἐλπίδι προσέχων, ἦτις βουκολεῖν μὲν οἶδε, τρέφειν δὲ οὐδαμῶς.“

[Πρὸς ἄνδρα φιλόνεικον ὁ λόγος εὐκαιρος.]

200. Κολοῖος καὶ Γλαύξ. (C. p. 117. F. 217. B. 72.)

Κάλλους ἦν ἀγῶν, καὶ παρὰ τῷ Διὶ κριθησόμενοι πάντες οἱ ὄρνεις ἐφοίτων, Ἐρμοῦ τὴν κυρίαν ὀρίζοντος. Ποταμούς τε καὶ λίμνας ἅπαντες κατελάμβανον, τὰ μὲν φαῦλα τῶν πτερωῶν ἀποβάλλοντες, τὰ δὲ κρείττω φαιδρύνοντες. Κολοῖος δὲ, οὐδὲν εὐπρεπὲς ἔχων ἀπὸ τῆς φύσεως, ἃ τῶν ἄλλων ἐξέπιπτε, ταῦτα οἰκτερον συνέθηκε κόσμον. Γλαύξ δὲ μόνη ἐπιγνοῦσα, τὸ ἑαυτῆς ἀφηρεῖτο τὸν κολοῖον, καὶ τὰ ἄλλα πράττει ἀνέπειθεν. Ἀφαιρεθεῖς δὲ τὰ παρὰ πάντων ὁ κολοῖος γυμνὸς εἰς τὴν Διὸς ἀφίκετο κρίσιν.

Κόσμος ἐπέισακτος αἰσχύνη τοῖς ἔχουσι.

200^b. Ἄλλως. Κολοῖος καὶ Ὅρνεις.
(C. 188 et p. 367. F. 78. S. 101.)

Ζεὺς, βουλόμενος βασιλέα καταστῆσαι ὀρνέων, προθεσμίαν αὐτοῖς ἔταξεν, ἐν ἧ παραγενήσονται πάντες πρὸς αὐτὸν, ὅπως τὸν ὠραιότερον πάντων καταστήσῃ ἐπ' αὐτούς βασιλέα. Τὰ δὲ παραγενόμενα ἐπὶ τινα ποταμὸν ἀπενίζοντο. Κολοῖος δὲ, συνιῶν ἑαυτῷ περικειμένην δυσμορφίαν, ἀπελθὼν καὶ τὰ ἀποπίπτοντα

τῶν ὀρνέων πτερὰ συλλεξάμενος, ἑαυτῷ περιέθηκε τε καὶ προσεκόλλησε. Συνέβη οὖν ἐκ τούτου εὐειδέστερον πάντων γενέσθαι. Ἐπέστη οὖν ἡ ἡμέρα τῆς προθεσμίας, καὶ ἦλθον πάντα τὰ ὄρνεα πρὸς τὸν Δία. Τοῦ δὲ Διὸς μέλλοντος χειροτονῆσαι αὐτοῖς τὸν κολοιοὺν βασιλέα διὰ τὴν εὐπρέπειαν, ἀγανακτήσαντα τὰ ὄρνεα ἕκαστον τὸ οἰκτεῖον πτερόν ἀφείλετο ἐξ αὐτοῦ· καὶ ὁ κολοιοὺς ἦν πάλιν κολοιοῦς.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ οἱ χρεωφειλέται καὶ ἐπικτήτους προσκτώμενοι πλοῦτους, μέχρις ἂν κατέχωσι τὰ ἀλλότρια, δοκοῦσιν εἶναι τινες· ἐπειδὰν δὲ αὐτὰ ἀπαιτηθῶσιν, ὅποιοι ἦσαν πρότερον γινώσκονται.

201. Κολοιοὺς καὶ Κόρακες. (S. 122. C. 101. F. 285.)

Κολοιοῦς, τῷ μεγέθει τῶν ἄλλων κολοιωῶν διαφέρων, ὑπερφρονήσας τοὺς ὁμοφύλους παρεγένετο πρὸς τοὺς κόρακας, καὶ τούτοις ἡξίον συνδιαιτᾶσθαι. Οἱ δὲ ἀγνοοῦντες αὐτοῦ τό τε εἶδος καὶ τὴν φωνὴν παίοντες αὐτὸν ἐξέβαλον. Καὶ ὃς ἀπελαθεῖς ὑπ' αὐτῶν ἦκε πάλιν εἰς τοὺς κολοιοῦς· οἱ δὲ ἀγανακτοῦντες ἐπὶ τῇ ὕβρει οὐ προσεδέξαντο αὐτόν· οὕτω τε συνέβη αὐτῷ τῆς μετ' ἀμφοτέρων διαίτης στερηθῆναι.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τὰς πατρίδας ἀπολιμπάνοντες καὶ τὴν ἀλλοδαπὴν προκρίνοντες οὕτε ἐν ἐκείνοις εὐδοκιμοῦσι, καὶ ὑπὸ τῶν ἰδίων πολιτῶν ἀποστρέφονται.

201^b. Ἄλλως. Κολοιοῦς καὶ Περιστεραί.
(C. 101. F. 253. S. 128.)

Κολοιοῦς ἐν τινι περιστερεῶνι περιστερᾶς ἰδῶν καλῶς τρεφομένης, λευκάνας ἑαυτὸν ἦλθεν, ὡς καὶ αὐτὸς τῆς αὐτῆς διαίτης μεταληφόμενος. Αἱ δὲ, μέχρι μὲν ἡσύχαζεν, οἴομαι περιστερᾶν αὐτὸν εἶναι, προσίεντο·

ἐπεὶ δὲ ποτε ἐκλαθόμενος ἐφθέγγατο, τηνικαῦτα τὴν αὐτοῦ γνουῖσαι φύσιν, ἐξήλασαν παίλουςαι. Καὶ ὅς ἀποτυχῶν τῆς ἐνταῦθα τροφῆς, ἐπανῆκε πρὸς τοὺς κολιοὺς πάλιν. Κάκεινοι διὰ τὸ χρωῶμα αὐτὸν οὐκ ἐπιγνόντες, τῆς μεθ' αὐτῶν διαίτης ἀπειρῶξαν, ὥστε δυοῖν ἐπιθυμήσαντα μηδετέρας τυχεῖν.

Ὁ μῦθος δηλοῦ, ὅτι δεῖ καὶ ἡμᾶς τοῖς ἑαυτῶν ἀρκεῖσθαι, λογιζομένους, ὅτι ἡ πλεονεξία πρὸς τῷ μηδὲν ὠφελεῖν ἀφαιρεῖται καὶ τὰ προσόντα πολλάκις.

202. Κολιοὺς φηγάς. (S. 130. C. 102. F. 254.)

Κολιοὺν τις συλλαβῶν καὶ δῆσας τὸν αὐτοῦ πόδα λίνῳ, τοῖς αὐτοῦ παισὶν ἔδωκεν. Ὁ δὲ οὐχ ὑπομείνας τὴν μετ' ἀνθρώπων δίαίταν, ὡς πρὸς ὀλίγον ἀδείας ἔτυχε, φηγῶν ἤκεν εἰς τὴν ἑαυτοῦ καλιάν. Περιειληθέντος δὲ τοῦ δεσμοῦ τοῖς κλάδοις, ἀναπτῆναι μὴ δυνάμενος, ἐπειδὴ ἀποθνήσκειν ἐμελλεν, ἔφη πρὸς ἑαυτόν· „ἀλλ' ἔγωγε δελταίος, ὅστις τὴν μετὰ τῶν ἀνθρώπων δουλείαν μὴ ὑπομείνας ἔλαθον ἑμαυτὸν καὶ σωτηρίας στερήσας.“

Οὗτος ὁ λόγος ἀρμόσειεν ἂν ἐπ' ἐκείνους τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες μετρίων ἑαυτοὺς κινδύνων ἑύσασθαι βουλόμενοι ἔλαθον εἰς μελζονα δεινὰ πεσόντες.

203. Κομπαστής. (C. 14 et p. 287. F. 30.)

Ἀνὴρ τις ἀποδημήσας, εἶτα δὲ πάλιν πρὸς τὴν ἑαυτοῦ γῆν ἐπανελθὼν, ἄλλα τε πολλὰ ἐν διαφόροις ἠνδραγαθηκέμαι χώραις ἐκόμπαξε, καὶ δὴ καὶ τῇ Ῥόδῳ πεπηδηκέμαι πήδημα, οἷον οὐδεὶς τῶν ἐπ' αὐτοῦ δυνατὸς ἂν εἴη πηδῆσαι. Πρὸς ταῦτα δὲ καὶ μάρτυρας τοὺς ἐκεῖ παρόντας ἔλεγεν ἔχειν. Τῶν δὲ παρόντων τις ὑπολαβὼν ἔφη· „ὦ οὗτος, εἰ ἀληθὲς τοῦτ' ἔστιν, οὐ-

δὲν δεῖ σοι μαρτύρων· ἰδοὺ ἡ Ῥόδος, ἰδοὺ καὶ τὸ πῆ-
δημα.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι, ἐὰν μὴ πρόχειρος ἦ τοῦ πράγ-
ματος ἀποδείξεις ἢ, πᾶς λόγος περιττός ἐστίν.

203^b. Ἄλλως. Πένταθλος κομπαστής. (S. 33.)

Ἄνῆρ πένταθλος ἐπ' ἀναυδρία ἐκάστοτε ὑπὸ τῶν
πολιτῶν ὀνειδιζόμενος, ἀποδημήσας ποτὲ καὶ μετὰ χρό-
νον ἐπανελθὼν, ἀλαξουεύμενος ἔλεγεν, ὡς πολλὰ
[μὲν] καὶ ἐν ἄλλαις πόλεσιν ἀνδραγαθήσας ἐν τῇ Ῥόδῳ
τοιούτου ἦλατο πῆδημα, ὡς μηδένα τῶν Ὀλυμπιονικῶν
ἐφικέσθαι· καὶ τούτου μάρτυρας ἔφη παρεξέσθαι τοὺς
παρατετυχηκότας ἄνδρας, ἂν ἄρα ποτὲ ἐπιδημήσωσι.
Τῶν δὲ παρόντων τις ὑποτυχὼν ἔφη πρὸς αὐτόν· „ἀλλ'
ὦ φίλε, εἰ τοῦτο ἀληθές ἐστίν, οὐδὲν δεῖ σοι μαρτύ-
ρων· αὕτη γὰρ Ῥόδος καὶ πῆδημα.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι, ὢν πρόχειρος ἢ δι' ἔργων
πεῖρα, περὶ τούτων πᾶς λόγος περιττός ἐστίν.

204. Κόραξ καὶ Ἀλώπηξ. (S. 123. C. 204. B. 77.)

Κόραξ κρέας ἀρπάσας ἐπὶ τινος δένδρου ἐκάθισεν·
ἀλώπηξ δὲ θεασαμένη αὐτόν καὶ βουλομένη τοῦ κρέως
περιγενέσθαι, στᾶσα ἐπήνει αὐτόν ὡς εὐμεγέθη τε καὶ
καλόν, λέγουσα καὶ, ὡς πρέπει αὐτῇ μάλιστα τῶν ὀρ-
νέων βασιλεύειν, καὶ τοῦτο πάντως ἂν γένοιτο, εἰ φω-
νὴν εἶχεν. Ὁ δὲ παραστῆσαι αὐτῇ βουλόμενος, ὅτι καὶ
φωνὴν ἔχει, βαλὼν τὸ κρέας μεγάλως ἐκεκράγει· ἐκείνη
δὲ προσδραμοῦσα καὶ τὸ κρέας ἀρπάσασα ἔφη· „ὦ κό-
ραξ, ἔχεις τὰ πάντα· νοῦν μόνου κτῆσαι.“

Πρὸς ἄνδρα ἀνόητον ὁ λόγος εὐκαιρος.

204^b. Ἄλλως. (C. 204. F. 216.)

Τῷ κόρακι τὸ θήραμα τυρὸς ἦν, καὶ ἐν μετεώρῳ

φέρων ἐκάθητο. Ἴδουσα δὲ ἀλώπηξ ἀπάτη περιενόστει τὸν κόρακα· „τί ταῦτα;“ λέγουσα· „μετριότητι μὲν, ᾧ κόραξ, διενήνοχας σώματος, χροιάν δὲ φέρεις τῇ τῶν ὀρνίθων ἡγεμονίᾳ προσήκουσαν· εἰ δὲ καὶ φωνὴ παρῆν, ἅπασαν ἂν εἶχες τὴν τῶν ὀρνίθων ἀρχήν.“ Ταῦτα δὲ εἶπε πρὸς ἀπάτην. Ὁ δὲ ὑπαχθεις, τὸν τυρὸν ἐκβαλὼν, ἀνέκραγε μέγιστον, φωνῆς ἐπίδειξιν τὴν ἀφαίρεσιν ποιῶν τοῦ θηράματος. Ἡ δὲ λαβοῦσα „φωνὴ μὲν, ᾧ κόραξ,“ εἶπεν „προσῆν, ὃ δὲ νοῦς ἐπιλέλοιπεν.“

Ἐχθροῖς πειθαρχῶν ὑποστήσῃ τὴν βλάβην.

205. Κόραξ καὶ Ἑρμῆς. (C. 205. F. 287.)

Κόραξ ὑπὸ παγίδος κρατηθεὶς, ἠΰξατο τῷ Ἀπόλλωνι, λιβανωτὸν ἐπιθύσειν ὑπισχνῶν. Σωθεὶς δ' ἐκ τοῦ κινδύνου, τῆς ὑποσχέσεως ἐπελάθετο. Πάλιν δὲ ὑφ' ἐτέρας κρατηθεὶς παγίδος, ἀφεις τὸν Ἀπόλλωνα, τῷ Ἑρμῇ ὑπέσχετο θῦσαι. Ὁ δὲ πρὸς αὐτὸν ἔφη· „ᾧ κάκιστε, πῶς σοι πιστεύσω, ὅς τὸν πρότερον δεσπότην ἤρνησας καὶ ἠδίκησας;“

Ὅτι οἱ πρὸς τοὺς εὐεργετοῦντας ἀγνώμονες γενόμενοι, ἐν περιστάσει ἐμπεσόντες, οὐχ ἔξουσι βοήθειαν.

206. Κόραξ καὶ Κύνος. (C. 305. F. 222.)

Ἐωρακῶς τὸν κύκνον ὁ κόραξ ἐξήλου τοῦ χρώματος. Οἴηθεις δὲ εἶναι τοιοῦτον οἷς ἀπελούετο, τοὺς βωμοὺς ἐκλιπὼν, ὅθεν ἐτρέφετο, λίμναις καὶ ποταμοῖς ἐνδιέτριβε. Καὶ τὸ μὲν σῶμα φαιδρύνων οὐκ ἤμειβε, τροφῆς δὲ ἀπορῶν διεφθείρετο.

Φύσιν οὐκ οἶδε μεταβάλλειν ἢ δίαιτα.

207. Κόραξ καὶ Ὄφις. (S. 127. C. 100. F. 252.)

Κόραξ τροφῆς ἀπορῶν ὡς ἐθεάσατο ὄφιν ἐν τινι εὐηλίῳ τόπῳ κοιμώμενον, τοῦτον καταπτὰς ἤρπασε.

Τοῦ δὲ ἐπιστραφέντος καὶ δακόντος αὐτὸν, ἀποθνή-
σκειν μέλλων ἔφη· „ἀλλ' ἐγώ γε δειλαίος, ὅτι τοιοῦτον
ἔρμαιον εὗρον, ἐξ οὗ καὶ ἀπόλλυμαι.“

Οὗτος ὁ λόγος λεχθεὶς ἂν πρὸς ἄνδρα, ὃς διὰ θη-
σαυροῦ εὗρεσιν καὶ περὶ σωτηρίας ἐκινδύνευσε.

207^b. Ἄλλως. Ἰκτίνος καὶ Ὀφιοῦ. (F. 352. C. 404.)

Ἰκτίνος ὄφιν ἄνω πετάσας φέρει. Ὁ δὲ ἐπιστρα-
φείς, καὶ δακὼν τοῦτον [αὐθις] εὐθύς ἐκτεινεν. Ὁ δ'
ὄφιοις ἀνεβόα· „ἵνα τί ἄρα οὕτως αὐτὸς ἐμάνης, ὥστε
τοὺς μηδὲν ὄλως ἡδίκηκότας βλάπτειν ἐβούλου καὶ
θάνατον προσάγειν; ὅμως πέπονθας ὃ ἐβούλου μοι
πρᾶξαι.“

Ὅτι πλεονεξία τις προσέχων καὶ τοὺς ἀσθενεῖς ἀδι-
κῶν, ἰσχυροτέροις ἐμπροσθέν ποτε, καὶ μὴ ἐλπίζων, ἐκ-
τίσει ἢ πρότερον πεποίηκε κακά.

208. Κόραξ νοσῶν. (C. 132 et p. 334. F. 87. B. 78.)

Κόραξ νοσῶν ἔφη τῇ μητρί· „εὗχου τοῖς θεοῖς καὶ
μὴ θρῆναι.“ Ἡ δ' ὑπολαβοῦσα ἔφη· „τίς σε, τέκνον,
τῶν θεῶν ἐλεήσει; τίνοιο γὰρ κρέας ὑπὸ σοῦ γε οὐκ
ἐκλάπη;“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πολλοὺς ἐχθροὺς ἐν βίῳ
ἔχοντες οὐδένα φίλον ἐν ἀνάγκῃ εὐρήσουσιν.

209. Κορυδαλλός. (C. 55. F. 228.)

Κορυδαλλός, εἰς πάγην ἀλοῦς, θρηνηῶν ἔλεγεν·
„οἴμοι τῶν ταλαιπώρων καὶ δυστήνων πτηνῶν· οὐ χρυσὸν
ἐνοσφισάμην τινός, οὐκ ἄργυρον, οὐκ ἄλλο τι τῶν τι-
μίων· κόκκος δὲ σίτου μικρὸς τὸν θάνατόν μοι προὔξε-
νησεν.“

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς διὰ κέρδος εὐτελεῖς μέγαν ὑφί-
σταμένους κίνδυνον.

210. Κορυδαλλὸς καὶ Γεωργός. (F. 379. C. 421. B. 88.)

Κορυδαλλὸς ἦν τις ἐν χλόῃ νεοσσεύων,
ὁ τῷ χαραδριῷ πρὸς τὸν ὄρθρον ἀντάδων,
ὃς παῖδας εἶχε ληίου κόμῃ θρέψας
λοφῶντας ἤδη καὶ πτεροῖσιν ἀκμαίους.
ὁ δὲ τῆς ἀρούρης δεσπότης ἐποπτεύων,
ὡς ξηρὸν εἶδε τὸ θέρος, εἶπε· „νῦν ὦρῃ
πάντας λαβεῖν μοι τοὺς φίλους, ἴν' ἀμήσω.“
καὶ τις κορυδαλοῦ τῶν λοφηφόρων παίδων
ἤκουσεν αὐτοῦ τῷ τε πατρὶ μνηύει,
σκοπεῖν κελεύων ποῦ σφέας μεταστήσει.
ὁ δ' εἶπεν· „οὔπω καιρός ἐστι νῦν φεύγειν·
ὃς γὰρ φίλοις πέποιθεν οὐκ ἄγαν σπεύδει.“
ὡς δ' αὐτίς ἐλθὼν ἡλίου δ' ὑπ' ἀκτίνων
ἤδη ῥέοντα τὸν στάχυν θεωρήσας,
μισθὸν μὲν ἀμητῆρσιν αὔριον πέμψειν,
μισθὸν δὲ πᾶσι δραγματηφόροις δώσειν
εἶπεν, κορυδαλὸς παισὶ νηπίοις οὕτως·
„νῦν ἔστιν ὦρῃ, παῖδες, ἀλλαχοῦ φεύγειν,
ὅτ' αὐτὸς αὐτῷ κοῦ φίλοισι πιστεύει.“

Ὁ μῦθος διδάσκει ἡμᾶς ἐμπιμελεῖσθαι τῶν οἰκειῶν,
ὄση δύναμις, καὶ μὴ καταφρονεῖν, θαρρόντας ταῖς
τῶν φίλων συνδρομαῖς.

211. Κορυδὸς θάπτων τὸν πατέρα.
(C. 388. ex Aristoph. Avibus v. 471 sqq.)

Ἄμαθῆς γὰρ ἔφυς κοῦ πολυπράγμων, οὐδ' Αἰσωποι
πεπάτηκας,
ὃς ἐφασκε λέγων κορυδὸν πάντων πρώτην ὄρνιθα γε-
νέσθαι,
προτέραν τῆς γῆς, κἄπειτα νόσω τὸν πατέρ' αὐτῆς ἀπο-
θνήσκειν·

γῆν δ' οὐκ εἶναι, τὸν δὲ προκειῖσθαι πεμπταῖον· τὴν
 δ' ἀποροῦσαν
 ὑπ' ἀμηχανίας τὸν πατέρ' αὐτῆς ἐν τῇ κεφαλῇ κατο-
 ρύξαι.

212. Κορώνη καὶ Κόραξ. (S. 124. C. 98. F. 250.)

Κορώνη, φθονήσασα κόρακι ἐπὶ τῷ διὰ οἰωνῶν
 μαντεύεσθαι ἀνθρώποις καὶ τὸ μέλλον προφαίνειν καὶ
 διὰ τοῦτο ὑπ' αὐτῶν μαρτυρεῖσθαι, ἠβουλήθη τῶν
 αὐτῶν ἐφικέσθαι. Καὶ δὴ θεασαμένη τινὰς ὁδοιπόρους
 παριόντας, ἦκεν ἐπὶ τι δένδρον καὶ στᾶσα μέγας
 ἐκεκράγει· τῶν δὲ πρὸς τὴν φωνὴν ἐπιστραφέντων καὶ
 καταπλαγέντων, εἰς τις ὑποτυχὼν ἔφη· „ἀλλ' ἀπίω-
 μεν, ὦ φίλοι· κορώνη γάρ ἐστιν, ἣτις κεκραγυῖα οἰω-
 νὸν οὐκ ἔχει.“

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τοῖς κρείττοσιν ἀνθα-
 μιλλώμενοι πρὸς τῷ τῶν ἴσων μὴ ἐφικέσθαι καὶ γέλωτα
 ὀφλισκάνουσι.

213. Κορώνη καὶ Κύων. (C. 99. F. 251. S. 126.)

Κορώνη, Ἀθηνᾶ θύουσα, κύνα ἐπὶ ἐστίασιν ἐκά-
 λει. Ὁ δὲ πρὸς αὐτὴν ἔφη· „τί μάτην τὰς θυσίας ἀνα-
 λίσκεις; ἢ γὰρ θεὸς οὕτω σε μισεῖ, ὡς κακὰ τῶν συν-
 τρόφων σοι οἰωνῶν τὴν πίστιν περιελεῖν.“ Καὶ ἡ
 κορώνη πρὸς αὐτόν· „διὰ τοῦτο μᾶλλον αὐτῇ θύω, ἵνα
 διαλλαγῇ μοι.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ διὰ κέρδος τοὺς ἐχθροὺς
 εὐεργετεῖν οὐκ ὀκνοῦσιν.

214. Κοχλίαι. (C. 78. F. 236. S. 54.)

Γεωργοῦ παῖς ὄπτα κοχλίας. Ἀκούσας δὲ αὐταῖν
 τρυξόντων, ἔφη· „ὦ κάκιστα ζῶα, τῶν οἰκιῶν ὑμῶν
 ἐμπιπραμένων, αὐτοὶ ἄδετε;“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ παρὰ καιρὸν δρώμενον ἐπουείδιστον.

215. Κύνος. (C. 74. F. 200.)

Ἄνηρ εὐπορῶν χῆνά τε ἅμα καὶ κύκνον ἔτρεφεν, οὐκ ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς μέντοι· τὸν μὲν γὰρ ῥόδῃς, τὸν δὲ τραπέζης ἔνεκεν. Ἐπεὶ δὲ ἔδει τὸν χῆνα παθεῖν ἐφ' οἷς ἐτρέφετο, νύξ μὲν ἦν, καὶ διαγινώσκειν ὁ καιρὸς οὐκ ἀφῆκεν ἐκάτερον. Ὁ δὲ κύκνος, ἀντὶ τοῦ χηνὸς ἀπαχθεὶς, ἄδει τι μέλος θανάτου προοίμιον· καὶ τῆ μὲν ῥόδῃ μηνύει τὴν φύσιν, τὴν δὲ τελευτὴν διαφεύγει τῷ μέλει.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις ἡ μουσικὴ τελευτῆς ἀναβολὴν ἀπεργάζεται.

216. Κύνος. (C. 206. F. 288.)

Τοὺς κύκνους φασὶ παρὰ τὸν θάνατον ἄδειν. Καὶ δὴ τις περιτυχὼν κύκνῳ πωλουμένῳ, καὶ ἀκούσας, ὅτι εὐμελέστατον ζῶον, ἠγόρασε. Καὶ ἔχων ποτὲ σύνδειπνον, προσελθὼν παρεκάλει αὐτὸν ἄσαι παρὰ τὸν πότον. Τοῦ δὲ τότε μὲν ἡσυχάσαντος, ὕστερον δὲ ποτε, ὡς ἐνόησεν, ὅτι ἀποθνήσκειν ἔμελλε, θρηνοῦντος αὐτὸν, ὁ δεσπότης ἀκούσας ἔφη· „ἀλλ' εἰ σὺ οὐκ ἄλλως ἄδεις, ἐὰν μὴ ἀποθνήσκῃς, ἐγὼ μάταιος ἦμην τότε, ὅτε σε παρεκάλουν, ἀλλ' οὐκ ἔθνον.“

Οὕτω τινὲς τῶν ἀνθρώπων, ἃ μὴ βούλονται ἐκουσίως ποιεῖν, ἄκουτες ταῦτα ἐπιτελοῦσιν.

217. Κύνες δύο. (S. 93. C. 92.)

Ἐχων τις δύο κύνας, τὸν μὲν θηρεύειν ἐδίδαξε, τὸν δὲ οἰκουρὸν ἐποίησε. Καὶ δὴ, εἴ ποτε ὁ θηρευτικὸς ἐξιὼν πρὸς ἄγραν συνελάμβανε τι, ἐκ τούτου μέρος καὶ τῷ ἐτέρῳ παρέβαλλεν. Ἀγανακτοῦντος δὲ τοῦ θηρευτικοῦ, καὶ τὸν ἕτερον ὀνειδίζοντος, εἶγε αὐτὸς μὲν

ἐξιὼν διόλου μοχθεῖ, ὁ δὲ οὐδὲν ποιῶν τοῖς ἑαυτοῦ πόνοις ἐντρυφᾶ, ἐκεῖνος ἔφη πρὸς αὐτόν· „ἀλλὰ μὴ ἐμὲ μέμφου, τὸν δεσπότην δὲ, ὃς οὐ πονεῖν με ἐδίδαξεν, ἀλλ' ἄλλοτριούς πόνους ἐσθίειν.“

Οὕτω καὶ τῶν παλῶν οἱ ῥάθυμοι οὐ μεμπτέοι εἰσιν, ὅταν αὐτοὺς οἱ γονεῖς οὕτως ἀγάγωσιν.

218. Κύνες λιμώττουσαι. (S. 134. C. 207. F. 289.)

Κύνες λιμώττουσαι, ὡς ἐθεάσαντο ἐν τινι ποταμῷ βύρσας βρεχομένας, μὴ δυνάμεναι αὐτῶν ἐφικέσθαι, συνέθεντο ἀλλήλαις, ὅπως τὸ ὕδωρ ἐκπλώσιν, εἴθ' οὕτως ἐπὶ τὰς βύρσας παραγένωνται. Συνέβη δ' αὐτὰς πινούσας διαβόραγῆναι πρὶν ἢ τῶν βυρσῶν ἐφικέσθαι.

Οὕτως ἐνιοὶ τῶν ἀνθρώπων δι' ἐλπίδα κέρδους ἐπισφαλεῖς μόχθους ὑφιστάμενοι φθάνουσι πρότερον καταναλισκόμενοι ἢ ἂν βούλονται περιγενόμενοι.

219. Κύνες καὶ Ἀλώπηξ. (C. 376. F. 336.)

Λέοντος δορὰν κύνες εὐρόντες, διεσπάρατον ταύτην. Τούτοις δὲ ἀλώπηξ ἰδοῦσα ἔφη· „εἰ οὗτος ὁ λέων τοῖς ζῶσι συνῆν, εἶδετε ἂν τοὺς αὐτοῦ ὄνυχας ἰσχυροτέρους τῶν ὑμετέρων ὀδόντων.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ τοὺς τῶν ἐνδόξων καταφρονοῦντας, ὅταν τῆς δόξης ἐκπλιτῶσιν.

220. Κυνηγὸς καὶ Ἀλιεύς. (B. 61.)

Ἦει κυνηγὸς ἐξ ὄρους κυνηγήσας,
ἦει δὲ γριπεὺς κύρτον ἰχθύων πλήσας.
καὶ πῶς συνηβόλησαν οἱ δὴ ἀλλήλοισ·
χῶ μὲν κυνηγὸς ἰχθύων ἀλιπλώων,
θήραν δ' ὁ γριπεὺς ἠρέτιζεν ἀγρεῖην,
ἃ τ' εἶχον ἀντέδωκαν· εἶτα τὴν θήρην
ἡμειβον αἰεὶ, δεῖπνα δ' εἶχον ἠδίω,

ἕως τις αὐτοῖς εἶπεν· „ἀλλὰ καὶ τούτων
τὸ χρηστὸν ἐξολεῖτε τῇ συνηθείᾳ,
πάλιν δ' ἕκαστος ἅ πρὶν εἶχε ζητήσῃ.“

Ἔστι πᾶς δυσάρεστος, τοῦ παρόντος ἡδέος μικρὸν τι
ἀπολαύσας, εὐθύς τὴν ἐπιθυμίαν ἐφ' ἕτερον τρέπει.

221. Κυνόδηκος. (C. 25 et p. 293. F. 55. S. 64.)

Δηχθεὶς τις ὑπὸ κυνὸς τὸν ἰασόμενον περιήει ζη-
τῶν. Ἐντυχὼν δέ τις αὐτῷ καὶ γνοὺς ὃ ζητεῖ, „ᾧ οὐ-
τος“ εἶπεν, „εἰ σώζεσθαι βούλει, λαβὼν ἄρτον, καὶ
τούτῳ τὸ αἷμα τῆς πληγῆς ἐκμάξας, τῷ δακόντι κυνὶ
φαγεῖν ἐπίδος.“ Κἀκείνος γελάσας ἔφη· „ἀλλ' εἰ τοῦτο
ποιήσω, δεήσει με ὑπὸ πάντων τῶν ἐν τῇ πόλει κυνῶν
δηχθῆναι.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ πονηροὶ
εὐεργετούμενοι μᾶλλον ἀδικεῖν παροξύνονται.

222. Κυνὸς οἰκία.

(C. 317. F. 388. ex Plut. VII Sap. Conv. c. 14.)

Κύων, ἐν τῷ χειμῶνι συστρεφόμενος καὶ συσπει-
ρόμενος διὰ τὸ ψιγοῦν, οἰκίαν ποιεῖν διανοεῖτο. Θέ-
ρους δ' αὖ πάλιν ἐκτεταμένος καθεύδων, ἐφαίνετο μέ-
γας ἑαυτῷ, καὶ οὔτε ἀναγκαῖον ἠγείτο οὔτε μικρὸν
ἔργον, οἰκίαν περιβάλλεσθαι τοιαύτην.

223. Κύων. (C. 208. F. 290.)

Ὡς τις κύων καταπίνειν εἰθισμένος, ἰδὼν τινα
κόχλον, χάνας τὸ στόμα αὐτοῦ, μεγίστην συνολκῆ κατα-
πέπωκε τοῦτον, οἰηθεὶς ὦν εἶναι. Βαρούμενος δὲ τὰ
σπλάγχνα καὶ ὀδυνόμενος, ἔλεγε· „δίκαια ἔγωγε πέ-
πονθα, εἶγε πάντα τὰ περιφερῆ ὡς πεπίστευκα.“

Διδάσκει ἡμᾶς ὁ λόγος, ὅτι οἱ ἀδικάστως προῦγμα

προσιόντες λανθάνουσιν ἑαυτοὺς περιπείροντες ἀτόποις.

224. Κύων. (C. 210. F. 291. B. 104.)

Λάθρα κύων ἔδακνε. Τούτῳ δὲ ὁ δεσπότης κώδωνα ἐκρέμασεν, ὥστε πρόδηλον εἶναι τοῖς πᾶσιν. Οὗτος δὲ, τὸν κώδωνα σείων, ἐν τῇ ἀγορᾷ ἤλαξονεύετο. Γραῦς δὲ εἶπεν αὐτῷ κύων· „τί φαντάξῃ; οὐ δι' ἀρετὴν τοῦτον φορεῖς, ἀλλὰ δι' ἔλεγχον τῆς κεκρυμμένης σου κακίας.“

ἽΟτι οἱ τῶν ἀλαξονευομένων κενόδοξοι τρόποι πρόδηλοί εἰσι δηλοῦντες τὴν ἀφανῆ κακίαν.

225. Κύων καὶ Ἀλεκτρυών. (C. 36 et p. 297. F. 88.)

Κυὼν καὶ ἀλεκτρυὼν, ἔταιρειαν ποιησάμενοι, ᾤδευον. Ἐσπέρας δὲ καταλαβούσης, ὁ μὲν ἀλεκτρυὼν ἐπὶ δένδρου ἐκάθειυθεν ἀναβάς, ὁ δὲ κυὼν πρὸς τῇ ρίζῃ τοῦ δένδρου, κολῶμα ἔχοντος. Τοῦ δὲ ἀλεκτρυόνος κατὰ τὸ εἰωθὸς νύκτωρ φωνήσαντος, ἀλώπηξ ἀκούσασα πρὸς αὐτὸν ἔδραμε, καὶ στᾶσα κάτωθεν πρὸς ἑαυτὴν κατελθεῖν ἠξίου· ἐπιθυμεῖν γὰρ ἀγαθὴν οὕτω φωνὴν ζῶον ἔχον ἀσπάσασθαι. Τοῦ δὲ εἰπόντος, τὸν θυρωρὸν πρότερον διυπνίσει, ὑπὸ τὴν ρίζαν καθέδοντα, ὡς ἐκείνου ἀνοίξαντος κατελθεῖν, κἀκείνης ζητούσης αὐτὸν φωνῆσαι, ὁ κύων αἴφνης πηδήσας αὐτὴν διεσπάραξεν.

ἽΟ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων τοὺς ἐχθροὺς ἐπελθόντας πρὸς ἰσχυροτέρους πέμπουσι παραλογιζόμενοι.

226. Κύων καὶ Ἀλώπηξ. (S. 131. C. 211. F. 292.)

Κύων θηρευτικὸς, λέοντα ἰδὼν, τοῦτον ἐδίωκεν· ὡς δὲ ἐπιστραφεὶς ἐκεῖνος ἐβρουχήσατο, φοβηθεὶς εἰς

τοῦπίσω ἐφυγεν. Ἀλώπηξ δὲ θεασαμένη αὐτὸν ἔφη·
 „ὦ κακὴ κεφαλὴ, σὺ λέοντα ἐδίωκες, οὐ οὐδὲ τὸν βρο-
 χηθμὸν ὑπέμεινας;“

Ὁ λόγος λεχθεὶς ἂν ἐπ’ ἀνδρῶν ἀνθαδεία συνόν-
 των, οἳ κατὰ πολὺ δυνατωτέρων συκοφαντεῖν ἐπιχει-
 ροῦντες, ὅταν ἐκεῖνοι ἀντιστῶσιν, εὐθὺς ἀναχαιτί-
 ζονται.

227. Κύων καὶ Δεσπότης. (B. 110.)

Μέλλων ὀδεύειν τῆς κυνός τις ἐστῶσης
 εἶπεν· „τί χάσκεις; πάνθ’ ἔτοιμά σοι ποίει·
 μετ’ ἐμοῦ γὰρ ἦξεις.“ ἡ δὲ κέρκον οὐραίης
 ἄρσά φησι· „πάντ’ ἔχω· σὺ δὲ βραδύνεις.“

Πρὸς ἄνδρα ἀπαρασκευάστον, τὸν ἐν ἐτοιμασίᾳ
 ὄντα περὶ συνοδοιπορίας κατεπείγοντα, ὁ λόγος εὐ-
 καιρος.

228. Κύων καὶ Ἴππος [ἢ Κύων ἐν φάτνῃ].

(C. 334. F. 404. ex Luc. adv. Indoctum c. 30.)

Κύων τις, ἐν φάτνῃ κατακειμένη, οὔτε αὐτῇ τῶν
 κριθῶν ἦσθιεν, οὔτε τῷ ἵππῳ δυναμένῳ φαγεῖν ἐπ-
 ἔτρεπεν.

229. Κύων καὶ Λαγῶς. (C. 354. p. 229. B. 87.)

Κύων λαγῶν διώξας ἐκράτησε· καὶ ποτὲ μὲν
 ἔδακνε, ποτὲ δὲ σαίνων προσέχαιρε καὶ ἐφίλει. Καὶ ὁ
 λαγῶς εἶπεν· „εἰ μὲν φίλος εἶ, τί δάκνεις; εἰ δὲ
 ἐχθρὸς, τί σαίνεις οὐραν;“

229^b. Ἄλλως. (S. 135. C. 354. F. 346.)

Κύων θηρευτικὸς λαβῶν ποτε λαγῶν, τοῦτον πῆ
 μὲν ἔδακνε, πῆ δ’ αὐτοῦ τὰ χεῖλη περιέλειχεν· ὁ δ’
 ἀπαυδήσας ἔφη πρὸς αὐτόν· „ἀλλ’, ὦ οὔτος, παῦσαι

με δάκνων ἢ καταφιλαῖν, ἵνα γινῶ, πότερον ἐχθρὸς ἢ φίλος μου καθέστηκας.“

Πρὸς ἄνδρα ἀμφίβολον ὁ λόγος εὐκαιρος.

230. Κύων καὶ Λύκαινα. (C. 381. F. 342.)

Κύων, καταδιώκων λύκαιναν, ἐφρονάττετο τῇ τε τῶν ποδῶν ταχυτῆτι καὶ τῇ ἰδίᾳ ἰσχύϊ, καὶ ἐδόκει φεύγειν τὸν λύκον δι' οἰκείαν δῆθεν ἀσθένειαν. Στραφείς οὖν ὁ λύκος ἔφησε πρὸς τὸν κύνα· „οὐ σέ δέδοικα, ἀλλὰ τὴν τοῦ σοῦ δεσπότη καταδρομῆν.“

Ὁ μῦθος οὗτος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ τινα ἐγκαυχᾶσθαι τῇ τῶν ἐτέρων γενναιότητι.

231. Κύων καὶ Λύκος. (C. 35 et p. 296. F. 86. S. 133.)

Κύων πρὸ ἐπαύλεως τινος ἐκάθευδε. Λύκου δ' ἐπιδραμόντος καὶ βρωῶμα μέλλοντος θύσειν αὐτὸν, ἐδεῖτο μὴ νῦν αὐτὸν καταθῦσαι. „Νῦν μὲν γὰρ“ φησὶ „λεπτός εἰμι καὶ ἰσχνός· ἂν δὲ μικρὸν ἀναμείνης, μέλλουσιν οἱ ἔμοι δεσπότη ποιήσειν γάμους, κἀγὼ τηρικαῦτα πολλὰ φαγὼν πιμελέστερος ἔσομαι, καὶ σοὶ ἡδύτερον βρωῶμα γενήσομαι.“ Ὁ μὲν οὖν λύκος πεισθεὶς ἀπῆλθε· μεθ' ἡμέρας δ' ἐπανελθὼν εὗρεν ἄνω ἐπὶ τοῦ δώματος τὸν κύνα καθεύδοντα, καὶ στὰς κάτωθεν πρὸς ἑαυτὸν ἐκάλει, ὑπομιμνήσκων αὐτὸν τῶν συνθηκῶν. Καὶ ὁ κύων· „ἀλλ', ὦ λύκε, εἰ τὸ ἀπὸ τοῦδε πρὸ τῆς ἐπαύλεως με ἴδοις καθεύδοντα, μηκέτι γάμους ἀναμείνης.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων, ὅταν περὶ τι κινδυνεύσαντες σωθῶσι, διὰ βίου τοῦτο φυλάττονται.

232. Κύων καὶ Μάγειρος. (C. 34. F. 227.)

Κύων εἰσπηδήσας εἰς μαγειρεῖον καὶ τοῦ μαγείρου ἀσχολουμένου καρδίαν ἀρπάσας, ἔφυγεν. Ὁ δὲ μάγει-

ρος ἐπιστραφείς, ὡς εἶδεν αὐτὸν φεύγοντα, εἶπεν· „ὦ οὗτος, ἴσθι ὡς, ὅπουπερ ἂν ἦς, φυλάξομαι σε· οὐ γὰρ ἀπ' ἐμοῦ καρδίαν εἴληφας, ἀλλ' ἐμοὶ καρδίαν δέδωκας.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις τὰ παθήματα τοῖς ἀνθρώποις μαθήματα γίνονται.

233. Κύων κρέας φέρουσα.

(S. 132. C. 209. F. 219 et 339. B. 79.)

Κύων κρέας ἔχουσα ποταμὸν διέβαινε· θεασαμένη δὲ τὴν ἑαυτῆς σκιὰν κατὰ τοῦ ὕδατος, ὑπέλαβεν ἑτέραν κύνα εἶναι, μείζον κρέας ἔχουσαν· διόπερ ἀφείσα τὸ ἴδιον ᾤρησεν ὡς τὸ ἐκεῖνης ἀφαιρησομένη. Συνέβη δ' αὐτῇ ἀμφοτέρων στέρηθῆναι, τοῦ μὲν μὴ ἐφικομένη, διότι μηδὲ ἦν, τοῦ δ', ὅτι ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ παρεσύρη.

Πρὸς ἄνδρα πλεονέκτην ὁ λόγος εὐκαιρος.

234. Κώνωψ καὶ Λέων. (C. 146. F. 259.)

Κώνωψ πρὸς λέοντα ἐλθὼν εἶπεν· „οὔτε φοβοῦμαι σε, οὔτε δυνατώτερός μου εἶ· εἰ δὲ μὴ, τίς σοι ἐστίν ἡ δύναμις; ὅτι ξύεις τοῖς ὄνουξι, καὶ δάκνεις τοῖς ὀδοῦσι; τοῦτο καὶ γυνὴ τῷ ἀνδρὶ μαχομένη ποιεῖ. Ἐγὼ δὲ λίαν ὑπάρχω σου ἰσχυρότερος· εἰ δὲ θέλεις, ἔλθωμεν καὶ εἰς πόλεμον.“ Καὶ σαλπίσας ὁ κώνωψ ἐνεπήγετο, δάκνων τὰ περὶ τὰς ῥίνας αὐτοῦ ἄτριχα πρόσωπα. Ὁ δὲ λέων τοῖς ἰδίοις ὄνουξι κατέλυεν ἑαυτὸν, ἕως οὗ ἠγανάκτησεν. Ὁ κώνωψ δὲ, νικήσας τὸν λέοντα καὶ σαλπίσας καὶ ἐπινίκιον ἄσας, ἀπέπτατο. Ἀράχνης δὲ δεσμῶ ἐμπλακεῖς, ἐσθιόμενος ἀπωδύρετο, ὅτι μεγίστοις πολεμῶν ὑπὸ εὐτελοῦς ζώου, τῆς ἀράχνης, ἀπώλετο.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς καταβάλλοντας μεγάλους καὶ ὑπὸ μικρῶν καταβαλλομένους.

235. Κώνωψ και Ταῦρος. (S. 136. C. 213. F. 294. B. 84.)

Κώνωψ ἐπιστὰς κέρατι ταύρου, και πολὺν χρόνον ἐπικαθίσας, ἐπειδὴ ἀπαλλάττεσθαι ἐμελλεν, ἐπνυθάνετο τοῦ ταύρου, εἰ ἤδη βούλεται αὐτὸν ἀπελθεῖν. Ὁ δὲ ὑποτυχὼν ἔφη· „ἀλλ’ οὔτε ὅτε ἤλθες, ἔγνων, οὔτε ἐὰν ἀπέλθης, γνώσομαι.“

Τούτῳ τῷ λόγῳ χρήσαιτο ἂν τις πρὸς ἄνδρα ἀδύνατον, ὃς οὔτε παρὼν οὔτε ἀπὼν ἐπιβλαβῆς ἢ ὠφέλιμος ἐστι.

236. Λαγωοὶ και Ἀλώπεκες. (S. 160. C. 107 et p. 319. F. 108.)

Λαγωοὶ ποτε πολεμοῦντες ἀετοῖς παρεκάλουν εἰς συμμαχίαν ἀλώπεκας· αἱ δ’ ἔφασαν· „ἐβοηθήσαμεν ἂν ὑμῖν, εἰ μὴ ἤδειμεν, τίνες ἐστὲ, και τίσι πολεμεῖτε.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οἱ φιλονεικοῦντες τοῖς κρείττοσι σὺν τῷ διαμαρτεῖν και καταπαίξονται.

237. Λαγωοὶ και Βάτραχοι.

(S. 137. F. 89. C. 57 et p. 310. B. 25.)

Λαγωοὶ καταγνόντες ἑαυτῶν δειλίαν ἐγνώσαν δεῖν ἑαυτοὺς κατακρημνίσαι. Παραγενομένων δὲ αὐτῶν ἐπὶ τινα κρημνὸν, ᾧ λίμνη ἐπέκειτο, ἐνταῦθα βάτραχοι ἀκούσαντες τῆς ποδοσοφίας ἑαυτοὺς εἰς τὰ βάθη τῆς λίμνης ἐδίδοσαν. Εἷς δὲ τις τῶν λαγωῶν θεασάμενος αὐτοὺς ἔφη πρὸς τοὺς ἐτέρους· „ἀλλὰ μηκέτι ἑαυτοὺς κατακρημνίσωμεν· ἰδού γὰρ εὗρηται και ἡμῶν δειλότερα ζῶα.“

Οὕτω και τοῖς ἀνθρώποις αἱ τῶν ἄλλων δυστυχίαι τῶν ἰδίων δυστυχημάτων παραμύθιον γίνονται.

237^b. Ἄλλως. (C. 57 et p. 310. F. 150.)

Οἱ λαγωοὶ ποτε συνελθόντες τὸν ἑαυτῶν πρὸς ἀλλήλους ἀπεκκάλοντο βίον, ὡς ἐπισφαλῆς εἶη και δειλίας

πλέως· καὶ γὰρ [καὶ] ὑπ' ἀνθρώπων καὶ κυνῶν καὶ ἀε-
τῶν καὶ ἄλλων πολλῶν ἀναλίσκονται· βέλτιον οὖν εἶ-
ναι θανεῖν ἅπαξ, ἢ διὰ βίου τρέμειν. Τοῦτο τοίνυν
κυρώσαντες, ὤρμησαν κατὰ ταύτῃ εἰς τινα λίμνην,
ὡς εἰς αὐτὴν ἐμπεσούμενοι καὶ ἀποπνιγησόμενοι. Τῶν
δὲ καθημένων κύκλω τῆς λίμνης βατράχων, ὡς τὸν τοῦ
δρόμου κτύπον ἤσθοντο, εὐθύς εἰς ταύτην εἰσπηδη-
σάντων, τῶν λαγωῶν τις, ἀγγινοῦστερος εἶναι δοκῶν
τῶν ἄλλων, ἔφη· „στῆτε, ἑταῖροι, μηδὲν δεινὸν ὑμᾶς
αὐτοὺς διαπράξῃσθε· ἦδη, ὡς ὁράτε, καὶ ἡμῶν ἕτερ'
ἔστι ζῶα δειλότερα.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ δυστυχοῦντες ἐξ ἐτέρων,
χείρονα πασχόντων, παραμυθοῦνται.

238. Λαγὼς καὶ Κύων. (B. 69.)

Θάμνου λαγῶν λασιόπουν ἀναστήσας
κύων ἐδίωκεν οὐκ ἄπειρος ἀγρεύειν,
δρόμῳ δ' ἐλείφθη. καὶ τις αἰπόλος σκώπτων
„ὁ πηλίκος σου“ φησὶν „εὐρέθη θάσσων.“
ὁ δ' εἶπεν· „ἄλλως ἄλλον ἀρπάσαι σπεύδων
τρέχει τις, ἄλλως δ' αὐτὸν ἐκ κακοῦ σώζων.“

239. Λάρος καὶ Ἰκτῖνος. (C. 214 et p. 371. F. 112.)

Λάρος ἰχθὺν καταπιῶν, καὶ τοῦ φάρυγγος αὐτοῦ
διαρραγέντος, ἐπὶ τῆς ἡϊόνος ἔκειτο νεκρός. Ἰκτῖνος δὲ
αὐτὸν θεασάμενος ἔφη· „ἄξια σὺ πέπονθας, ὅτι πτη-
νὸς γεννηθεὶς ἐπὶ θαλάσσης τὴν δίκαιαν ἐποιοῦ.“

Οὕτως οἱ τὰ οἰκτεῖα ἐπιτηδεύματα λείποντες καὶ τοῖς
μὴ προσήκουσιν ἐπιβάλλοντες εἰκότως δυστυχοῦσι.

240. Λάινα καὶ Ἀλώπηξ. (C. 215. F. 106. S. 158.)

Λάινα, ὄνειδιζομένη ὑπὸ ἀλώπεκος ἐπὶ τῷ διὰ

παντὸς τοῦ χρόνου ἓνα τίκτειν, „ἓνα,“ ἔφη „ἀλλὰ λέοντα.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὸ καλὸν οὐκ ἐν πλήθει, ἀλλ' ἐν ἀρετῇ.

240^b. Ἄλλως. Λέαινα. (F. 189. C. p. 372.)

Στάσις ἦλθε πᾶσι τοῖς τετραπόδοις, καύχημα κατέχουσα εἰς παίδων πλήθη. Καὶ δὴ ἔφασκον τῇ λεαίνῃ βοῶντες· „εἶπέ καὶ σὺ τὸ, πόσους παῖδας τίκτεις;“ Ἡ δὲ γελῶσα πρὸς αὐτοὺς ταῦτα λέγει· „σκύμνον μὲν ἓνα, ἀλλὰ γενναῖον πάνν.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι κρείσσων εἰς ῥώμῃ σώματος καὶ ἀνδρεία καὶ φρονήσει, ἢ πολλοὶ δειλοὶ καὶ ἄφρονες.

241. Λέοντες καὶ Λαγωφοί.

(C. 347. ex Aristot. Polit. III, c. 13.)

Δημηγορούντων τῶν δασυπόδων καὶ τὸ ἴσον ἀξιούντων πάντας ἔχειν, οἱ λέοντες ἔφασαν· „οἱ λόγοι ὑμῶν, ὡ δασύποδες, οὐνύχων τε καὶ ὀδόντων, οἴων ἡμεῖς ἔχομεν, δέονται.“

242. Λέοντος βασιλεία. (C. 363. B. 102.)

Λέωντις ἐβασίλευεν οὐχὶ θυμῶδης οὐδὲ ὠμὸς οὐδὲ βίαιος, ἀλλὰ πρᾶος καὶ δίκαιος, ὥσπερ ἄνθρωπος. Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας συναθροισμὸς ἐγένετο πάντων τῶν ζώων, δοῦναι δίκας καὶ λαβεῖν πρὸς ἄλληλα, λύκος μὲν προβάτῳ, πάρδαλις δὲ αἰγάρῳ, ἐλάφῳ δὲ τίγρις, κύων δὲ λαγωῷ. Ὁ πτωξὶς δὲ ἔφη· „ἠυχόμεν ἰδεῖν τὴν ἡμέραν ταύτην, ἵνα τοῖς βιαίοις φοβερὰ τὰ εὐτελεῖ φανῶσιν.“

243. Λέων, Ἀλώπηξ καὶ Ἐλαφος.

(C. 358 et p. 408. F. 356. ex B. 95.)

Λέων νοσήσας ἔκειτο ἐν φάραγγι· τῇ προσφιλεῖ δὲ

ἀλώπειν, ἣ προσωμίλει, εἶπεν· „εἰ θέλεις ὑγιᾶναί με καὶ ζῆν, τὴν ἔλαφον τὴν μεγίστην, τὴν εἰς τὸν δρυμὸν οἰκοῦσαν, τοῖς γλυκέσι σου λόγοις ἔξαπατήσασα, ἄγε εἰς (τὰς) ἐμὰς χεῖρας· ἐπιθυμῶ γὰρ αὐτῆς ἐγκάτων καὶ καρδίας.“ Ἡ δὲ ἀλώπηξ ἀπελθοῦσα εὗρε τὴν ἔλαφον σκιρτῶσαν ἐν ταῖς ὕλαις· προσπαίσασα δὲ αὐτῇ καὶ χαίρειν εἰποῦσα ἔφη· „Ἀγαθὰ σοι ἦλθον μηνῦσαι· οἶδας, ὡς ὁ βασιλεὺς ἡμῶν λέων γείτων μοί ἐστι· νοσεὶ δὲ καὶ ἐγγύς ἐστι τοῦ θνήσκειν. Ἐβουλεύετο οὖν, ποιοῦ τῶν θηρίων μετ’ αὐτὸν βασιλεύσει. Ἐφη δὲ, ὅτι σὺς μὲν ἐστὶν ἀγνώμων, ἄρκτος δὲ νοσθρὰ, πάρδαλις δὲ θυμώδης, τίγρις ἀλαζών· ἡ ἔλαφος ἀξιωτάτη ἐστὶν εἰς βασιλείαν, ὅτι ὑψηλὴ ἐστὶ τὸ εἶδος, πολλὰ δὲ ἔτη ζῆ, καὶ τὸ κέρασ αὐτῆς ὄφεισι φοβερόν. Καὶ τί σοι τὰ πολλὰ λέγω; ἐκυρώθησ βασιλεύειν. Τί μοι ἔσται, πρώτη σοι εἰπούση; Ἄλλ’ εὐξαί μοι σπευδοῦση, μὴ πάλαι με ζητήση· χρῆζει γὰρ με σύμβουλον ἐν πᾶσιν. Εἰ δὲ ἐμοῦ τῆς γραδὸς ἀκούση, συμβουλεύω καὶ σὲ ἐλθεῖν καὶ προσμένειν τελευτῶντι αὐτῷ.“ Οὕτως εἶπεν ἡ ἀλώπηξ· τῆς δὲ ὁ νοῦς ἐτυφώθη τοῖς λόγοις, καὶ ἦλθεν εἰς τὸ σπήλαιον μὴ γιγνώσκουσα τὸ μέλλον. Ὁ λέων δ’ ἐφορμήσας αὐτῇ ἐν σπουδῇ, τὰ ὅσα μόνον τοῖς ὄνουξιν ἐσπάραξεν. Ἡ δὲ ταχέως ἔσπευθεν ἐν ταῖς ὕλαις. Καὶ ἡ μὲν ἀλώπηξ τὰς χεῖρας ἐκρότησεν, ὅτι εἰς μάτην ἐκοπίασεν· ὁ δὲ λέων μέγα βρυχώμενος ἐστέναξε· λιμὸς γὰρ αὐτὸν εἶχε καὶ λύπη· καὶ ἰκέτευε τὴν ἀλώπεκα ἐκ δευτέρου τι ποιῆσαι, καὶ δόλω πάλιν ταύτην ἀγαγεῖν. Ἡ δὲ εἶπε· „χαλεπὸν καὶ δύσκολον ἐπιτάττεις ἐμοὶ πρᾶγμα, ἀλλ’ ὅμως ὑπουργήσω σοι.“ Καὶ δὴ ὡς ἰχθυεὺς κύων ἐπηκολούθει, πλέκουσα πανουργίας· ποιμένας δ’ ἐπηρώτα, εἰ εἶδεν ἔλαφον ἡμαγμένην. Οἱ δ’ ἐδειξαν ἐν τῇ ὕλῃ. Εὗρε δὲ αὐτὴν ἀναψυχομένην, καὶ ἔστη ἀναιδῶς.

Ἡ δ' ἔλαφος χολωθεῖσα καὶ φρίξασα τὴν χαίτην εἶπεν·
 „ὦ κάθαρμα, ἀλλὰ οὐκέτι χειρώσῃ με· εἰ δὲ καὶ πλη-
 σιάσεις μοι, οὐ ζήσεις ἔτι. Ἄλλους ἀλωπέκιζε τοὺς
 ἀπείρους, ἄλλους ποιεὶ βασιλεῖς καὶ ἐρέθιζε.“ Ἡ δὲ εἶ-
 πεν· „οὕτως ἄνανδρος εἶ καὶ δειλή; οὕτως ἡμᾶς τοὺς
 φίλους ὑποπτεύεις; ὁ μὲν λέων, τοῦ ὠτὸς κρατήσας,
 ἤμελλε συμβουλεύειν καὶ ἐντολὰς σοὶ δοῦναι περὶ τῆς
 τηλικαύτης βασιλείας, ὡς ἀποθνήσκων· σὺ δὲ οὐδὲ
 κνίσμα χειρὸς ἄρρώστον ὑπέστῃς. Καὶ νῦν ὑπὲρ σέ
 πλεῖον ἐκείνος θυμοῦται, καὶ βασιλέα τὸν λύκον θέλει
 ποιῆσαι· οἴμοι πονηρὸν δεσπότην! Ἄλλ' ἐλθὲ καὶ μη-
 δὲν ποτηθῆς, καὶ γενοῦ ὡς πρόβατον. Ὁμνυμι γάρ σοι
 εἰς τὰ φύλλα πάντα καὶ πηγὰς, μηδὲν κακὸν παθεῖν
 παρὰ τοῦ λέοντος· ἐγὼ δὲ μόνῃ σοὶ δουλεύσω.“ Οὕτως
 ἀπατήσασα τὴν δειλαιάν ἐπεισε δεῦτερον ἐλθεῖν. Ἐπεὶ
 δὲ εἰς τὸ σπήλαιον εἰσῆλθεν, ὁ μὲν λέων δεῖπνον εἶχε,
 πάντα τὰ ὀσᾶ καὶ μυελοὺς καὶ ἔγκατα καταπίνων· ἡ
 δὲ ἀλώπηξ εἰστήκει ὀρῶσα· καρδίαν δὲ ἐκπεσοῦσαν ἀρ-
 πάζει λαθραίως, τοῦ κόπου κέρδος ταύτην φαγοῦσα.
 Ὁ δὲ λέων, ἅπαντα ἐρευνήσας, μόνῃν καρδίαν ἐπεξήτει·
 ἀλώπηξ δὲ μηκόθεν σταῖσα ἔφη· „αὕτη ἀληθῶς καρδίαν
 οὐκ εἶχε· μὴ ἔτι ζῆται· ποίαν γὰρ καρδίαν αὕτη εἶχεν,
 ἦτις δις εἰς οἶκον καὶ χεῖρας λέοντος εἰσῆλθεν;“

Ἵτι ὁ τῆς φιλοδοξίας ἔρωσ τὸν ἀνθρώπων νοῦν
 ἐπιθολοῖ, καὶ τὰς τῶν κινδύνων συμφορὰς οὐ κατανοεῖ.

244. Λέων, Ἀλώπηξ καὶ Πίθηκος. (B. 106.)

Λέων ποτ' ἀνδρῶν βίον ἄριστον ἐξήλου,
 καὶ δὴ κατ' εὐρὺν φωλεὸν διατρίβων,
 ὄσων ἀρίστην ὀριτρόφων φνὴν ἔγνω,
 φιλοφρονεῖσθαι γνησίως ἐπειράτο.
 πολὺς δ' ὑπὸ σπήλυγγι θαμινὰ παντοίων

θηρῶν ὄμιλος ἡμέρως συνηυλίσθη·
 ὁ δ' εἰστία τε κἀφίλει νόμῳ ξείνων,
 λίην τιθεῖς ἅπασι δαῖτα θυμῆρη.
 φίλην δὲ κερδῶ καὶ σύνοικον εἰλήφει,
 μεθ' ἧς τὰ πολλὰ μειλίχως συνεξήτει.
 γέρων δὲ τις πίθηκος ἦν ὁ δαιτρεύων
 κρεῶν τε συσσίτοισι διανέμων μοίρας·
 ὅς, εἰ τις ἦλθεν οὐχὶ τῆς συνηθείης,
 ταύτῳ παρετίθει δεσπότη τε κἀκείνῳ,
 ὅπερ εἶλεν ὁ λέων νεοδρόμῳ λαβὼν θήρη·
 κερδῶ δ' ἐώλων ἔφερεν οὐκ ἔσσην μοῖραν.
 καὶ δὴ ποτ' αὐτὴν προσποιητὰ σιγῶσαν
 δειπνου τε χεῖρα καὶ βορῆς ἀποσχοῦσαν,
 λέων τίν' εἶχεν αἰτίην διηρώτα·
 „κερδοῖ σοφῆ, λάλησον ὥσπερ εἰώθεις·
 παιδρῶ πρόσωπῳ δαιτός, ὦ φίλη, ψαῦσον.“
 ἡ δ' εἶπεν· „ὦ φέριστε θηρίων γέννης,
 πολλῇ μερίμνῃ καρδίην διαξάινω·
 οὐ γὰρ τὰ νῦν παρόντα μούνον ἀλγύνει,
 τὰ δ' ἔπειτα“ φησὶ „προσκοπουμένη κλαίω·
 καθ' ἡμέραν γὰρ εἰ τις ἄλλος, εἴτ' ἄλλος
 ξένος πελάξοι, τοῦτο δ' εἰς ἔθος βαίνοι,
 τάχ' οὐδ' ἐώλων γεύσομαι κρεῶν μούνη.“
 Ὁ λέων δὲ τερφθεὶς ἰλέως τε μειδῆσας
 εἶπεν· „πιθήκῳ ταῦτα μηδ' ἐμοὶ μέμφου.“

Ἵτι μᾶλλον ἀλγύνειν καὶ λυπεῖν οἶδεν ἀνθρώπους
 οὐ τὰ παρόντα μόνον, καθ' ὅσον ἤδη ἡ τῶν μελλόντων
 προσδοκία.

245. Λέων καὶ Ἀετός. (F. 358. C. 408. B. 100.)

Λέοντι προσπτὰς αἰετῶν τις ἐξήτει
 κοινωνὸς εἶναι· χῶ λέων „τί κωλύει;“

πρὸς αὐτὸν εἶπεν· „ἀλλ' ἐνέχυρον ἢ δώσεις
τῷ κύπτερόν σου μὴ μεθεῖναι τὴν πίστιν;
πῶς γὰρ φίλω σοι μὴ μένοντι πιστεύσω;“

Ὁ μῦθος ἐκδιδάσκει, μὴ τάχιστα πᾶσι πιστεύειν,
καὶ μάλιστα τοῖς μήπω φίλοις.

246. Λέων καὶ Ἀλώπηξ.

(S. 140. C. 137 et p. 336. F. 91. B. 103.)

Λέων γηράσας καὶ μὴ δυνάμενος δι' ἀλκῆς ἑαυτῷ
τροφὴν πορίζειν, ἔγνω δεῖν δι' ἐπινοίας τοῦτο πράξει.
Καὶ δὴ παραγενόμενος εἰς τι σπήλαιον, καὶ ἐνταῦθα
κατακλιθεὶς προσεποιεῖτο τὸν νοσοῦντα· καὶ οὕτω τὰ
παραγενόμενα πρὸς αὐτὸν εἰς ἐπίσκεψιν ζῶα συλλαμ-
βάνων κατήσθιε. Πολλῶν δὲ θηρίων καταναλωθέν-
των, ἀλώπηξ τὸ τέχνασμα αὐτοῦ συνείσα παρῆγενετο,
καὶ σταῖσα ἄπωθεν τοῦ σπηλαίου ἐπυνθάνετο αὐτοῦ,
πῶς ἔχοι· τοῦ δὲ εἰπόντος „κακῶς“ καὶ τὴν αἰτίαν ἐρο-
μένου, δι' ἣν οὐκ εἰσεῖσιν, ἔφη· „ἀλλ' ἔγωγε εἰσῆλ-
θον ἄν, εἰ μὴ ἐώρων πολλῶν εἰσιόντων ἔχνη, ἐξιόντος
δὲ οὐδενός.“

Οὕτως οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων ἐκ τεκμηρίων
προορώμενοι τοὺς κινδύνους ἐκφεύγουσι.

247. Λέων καὶ Ἄρκτος. (C. 39 et p. 299. F. 96.)

Λέων καὶ ἄρκτος, ὁμοῦ νεβρῶ περιτυχόντες, περὶ
τούτου ἐμάχοντο. Δεινῶς οὖν ὑπ' ἀλλήλων διατεθέν-
τες, ὡς ἐκ τῆς πολλῆς μάχης καὶ σκοτοδιναῖσαι, ἀπαυ-
δήσαντες ἔκειντο. Ἀλώπηξ δὲ κύκλω περιούσα, πε-
πτωκότας αὐτοὺς ἰδοῦσα καὶ τὸν νεβρὸν ἐν τῷ μέσῳ
κείμενον, τοῦτον, διὰ μέσου ἄμφοῖν διαδραμοῦσα [καὶ]
ἀρπάσασα, φεύγουσα ᾤχετο. Οἱ δὲ βλέποντες μὲν αὐ-
τὴν, μὴ δυνάμενοι δὲ ἀναστῆναι, „δείλαιοι ἡμεῖς,“ εἶ-
πον „ὅτι δι' ἀλώπεκα ἐμοχθοῦμεν.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἄλλων κοπιῶντων ἄλλοι κερ-
δαίνουσιν.

247^b. Ἄλλως. (C. 39.)

Λέων καὶ ἄρκτος βρωμά τι εὐρόντες ἐν ἔλει, περὶ
τούτου ἐμάχοντο. Δεινῶς οὖν ὑπ' ἀλλήλων κατακο-
πέντες ἐσκοτίσθησαν ἐκ τῆς πολλῆς μάχης, καὶ ἔκειντο
ἡμιθανεῖς. Ἀλώπηξ δὲ περιουῖσα καὶ θεασαμένη πε-
πτωκότας, ἰδοῦσα καὶ τὸ βρωῖμα κείμενον ἐν μέσῳ,
ἄρασα τοῦτο δρομαῖος ᾤχετο. Οἱ δὲ ἰδόντες αὐτήν καὶ
μὴ δυνάμενοι ἀναστῆναι, εἶπον· „ἄθλιοι ὄντως ἡμεῖς,
ὅτι δι' ἀλώπεκα ἐμαχόμεθα.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ κοπιῶντες καὶ μοχθοῦν-
τες ἐτέροις κέρδος προσκτῶνται.

248. Λέων καὶ Βάτραχος. (C. 37.)

Λέων, ἀκούσας ποτὲ βατράχου μέγα βοῶντος, ἐπε-
στράφη πρὸς τὴν φωνήν, οἰόμενος μέγα τι ζῶον εἶναι.
Προσμείνας δὲ μικρὸν, ὡς εἶδεν αὐτὸν προελθόντα τῆς
λίμνης, προσελθὼν αὐτὸν κατεπάτησεν.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ πρὸ τῆς ὄψεως δι' ἀκοῆς
μόνης ταράττεσθαι.

248^b. Ἄλλως. (S. 139. F. 90. C. p. 298.)

Λέων ἀκούσας βατράχου κεκραγός, ἐπεστράφη
πρὸς τὴν φωνήν, οἰόμενος μέγα τι ζῶον εἶναι· προσ-
μείνας δὲ μικρὸν χρόνον, ὡς ἐθέασατο αὐτὸν ἀπὸ τῆς
λίμνης ἐξελθόντα, προσελθὼν κατεπάτησεν, εἰπών·
„μηδένα ἀκοῇ ταραττέτω πρὸ τῆς θέας.“

Ὁ λόγος εὐκαιρὸς πρὸς ἄνδρα γλωσσώδη, οὐδὲν
πλέον τοῦ λαλεῖν δυνάμενον.

249. Λέων καὶ Γεωργός. (S. 138. C. 221 et p. 375. F. 110. B. 98.)

Λέων ἐρασθεὶς θυγατρὸς τινος γεωργοῦ ταύτην

ἐμνηστεύσατο· ὁ δὲ μὴ ἐκδοῦναι θηρίῳ τὴν θυγατέρα ὑπομένων, μηδὲ ἀρνεῖσθαι διὰ τὸν φόβον δυνάμενος, τοιοῦτόν τι ἐπενόησεν. Ἐπειδὴ συνεχῶς ὁ λέων αὐτῷ ἐπέκειτο, ἔλεγεν, ὡς νυμφίον αὐτὸν τῆς θυγατρὸς δοκιμάζει· μὴ ἄλλως δὲ αὐτῷ δύνασθαι ἐκδοῦναι, ἐὰν μὴ τοὺς ὀδόντας ἐξέλῃται καὶ τοὺς ὄνυχας ἐκτέμῃ· τοὺς γὰρ δεδοικέναι τὴν κόρην ἔφη. Τοῦ δὲ ῥαδίως διὰ τὸν ἔρωτα ἐκάτερον ὑπομείναντος, ὁ γεωργὸς καταφρονήσας αὐτοῦ, ὡς παρεγένετο πρὸς αὐτὸν, ῥοπάλοις παίων αὐτὸν ἐξήλασεν.

Οὕτως οἱ ῥαδίως τοῖς ἐχθροῖς πιστεύοντες, ὅταν τῶν ἰδίων πλεονεκτημάτων ἑαυτοὺς ἀπογυμνώσωσιν, εὐάλωτοι τούτοις γίνονται, πρότερον φοβεροὶ καθεστηκότες.

249^b. Ἄλλως. (C. p. 145. ex Diod. XVIII, c. 25.)

Ἐρασθέντα φασὶ λέοντα παρθένου διαλεχθῆναι τῷ πατρὶ τῆς κόρης ὑπὲρ τοῦ γάμου· τὸν δὲ πατέρα λέγειν, ὡς ἔτοιμος μὲν ἐστὶν αὐτῷ δοῦναι, δεδοικέναι δὲ τοὺς ὄνυχας καὶ τοὺς ὀδόντας, μὴ ποτε γήμας καὶ παροξυνθεῖς διὰ τινὰ αἰτίαν προσενέγκηται τῇ παρθένῳ θηριωδῶς. Τοῦ δὲ λέοντος ἐξελόντος τοὺς τε ὄνυχας καὶ τοὺς ὀδόντας, τὸν πατέρα θεωρήσαντα πάντα δι' ὧν ἦν φοβερὸς ἀποβεβληκότα, τύπτοντα τῷ ξύλῳ ῥαδίως ἀποκτείνει.

250. Λέων καὶ Γεωργός. (S. 142. F. 93. C. 220 et p. 375.)

Λέων εἰς ἔπαυλιν γεωργοῦ εἰσῆλθεν· ὁ δὲ συλλαβεῖν βουλόμενος τὴν αὐλείαν θύραν ἐκλεισε. Καὶ ὅς ἐξελθεῖν μὴ δυνάμενος πρῶτον μὲν τὰ ποιμίγια διέφθειρεν, ἔπειτα δὲ καὶ ἐπὶ τοὺς βόας ἐτράπη. Καὶ ὁ γεωργὸς φοβηθεὶς περὶ αὐτοῦ τὴν θύραν ἤνοιξεν. Ἀπαλλαγέντος δὲ τοῦ λέοντος, ἡ γυνὴ θεασαμένη αὐτὸν στέ-

νοντα εἶπεν· „ἀλλά γε σὺ δίκαια πέπονθας· τί γὰρ τοῦτον συγκλείσαι ἠβούλου, ὃν καὶ ἀπὸ μακρόθεν σε ἔδει τρέμειν;“

Οὕτως οἱ πονηροὶ τοὺς ἰσχυροτέρους διερεθίζοντες εἰκότως τὰς ἐξ αὐτῶν πλημμελείας ὑπομένουσι.

251. Λέων καὶ Δελφίς. (S. 143. C. 222. F. 297.)

Λέων ἔν τινι αἰγιαλῷ πλαζόμενος, ὡς ἐθεάσατο δελφίνα παρακύψαντα, ἐπὶ συμμαχίαν παρεκάλεσε, λέγων, ὅτι ἀρμόξει μάλιστα φίλους ἑαυτοῦς καὶ βοηθοὺς γενέσθαι· „σὺ μὲν γὰρ τῶν θαλαττίων ζώων, αὐτὸς δὲ τῶν χερσαίων εἰμι βασιλεύς.“ Τοῦ δὲ ἀσμένως ἐπινεύσαντος, ὁ λέων μετ’ οὐ πολὺν χρόνον τινὰ μάχην ἔχων πρὸς ταῦρον ἄγριον προσεκάλει τὸν δελφίνα εἰς βοήθειαν· ὡς δὲ ἐκεῖνος βουλόμενος ἐκβῆναι τῆς θαλάσσης οὐκ ἠδύνατο, ἠτιᾶτο αὐτὸν ὁ λέων ὡς προδότην. Ὁ δὲ ὑποτυχὼν εἶπεν· „ἀλλὰ μὴ ἐμὲ μέμφου, τὴν φύσιν δὲ, ἣτις με θαλάσσιον ποιήσασα γῆς οὐκ ἔῃ ἐπιβῆναι.“

Ἄτὰρ οὖν καὶ ἡμᾶς δεῖ φιλίαν σπενδομένους τοιούτους ἐπιλέγεσθαι συμμαχούς, οἳ ἐν τοῖς κινδύνοις πανταχοῦ παρεῖναι δύνανται.

252. Λέων θυμωθεὶς καὶ Δορκᾶς. (C. 348. B. 90.)

Λέοντα δορκὰς ὡς ἶδεν μεμνηνότα,
 „ὦ μοῖρα θηρῶν“ εἶπεν „ἀθλιωτάτη·
 εἰ σωφρονεῖν γὰρ δυσκάθεκτος εἶ λέων,
 πῶς νῦν μανεῖς οὐ μεστὰ δράσεις δακρύων;“
 Ὅτι ἐξουσίαν ἔχοντα οὐ δεῖ θυμοῦσθαι.

253. Λέων καὶ Κάπρος. (C. 223. F. 298.)

Θέρους ἐν ὄρῳ, ὅτε τὸ καῦμα δίψει λυπεῖ, εἰς μικρὰν πηγὴν λέων καὶ κάπρος ἦλθον πιεῖν. Ἦριζον δὲ,

τίς πρώτος αὐτῶν πῆ· ἐκ τούτου δὲ πρὸς φόνον ἀλλήλων διηγέθησαν. Ἄφνω δὲ ἐπιστραφέντες πρὸς τὸ ἀναπνεῦσαι, εἶδον γῦπας ἐκδεχομένους, ὃς αὐτῶν πέση, τοῦτον καταφαγεῖν. Διὰ τοῦτο λύσαντες τὴν ἐχθραν εἶπον· „κρεῖσσόν ἐστι ἡμᾶς φίλους γενέσθαι, ἢ βρωμα γυψὶ καὶ κόραξιν.“

Ἵτι τὰς πονηρὰς ἐριδας καὶ τὰς φιλονεικίας καλόν ἐστι διαλύειν, ἐπειδὴ πᾶσιν ἐπικίνδυνον τέλος ἄγουσιν.

254. Λέων καὶ Λαγῶς. (S. 146. C. 224. F. 97.)

Λέων ἐπιτυχὸν λαγῶν κοιμωμένῳ τοῦτον ἔμελλε καταφαγεῖν· μεταξὺ δὲ θεασάμενος ἔλαφον παριούσαν, ἀφελὺς τὸν λαγῶν ἐκείνην ἐδίωκεν. Ὁ μὲν οὖν ἀπὸ τῶν ψόφων ἐξαναστάς ἔφυγεν· ὁ δὲ λέων, ἐπὶ πολὺ διώξας τὴν ἔλαφον, ἐπειδὴ καταλαβεῖν οὐκ ἠδυνήθη, ἐπανήλθεν ἐπὶ τὸν λαγῶν· εὐρῶν δὲ καὶ αὐτὸν πεφευγότα ἔφη· „ἀλλ' ἔγωγε δίκαια πέπονθα, ὅτι ἀφελὺς τὴν ἐν χερσὶ βορὰν, ἐλπίδα μείζονα προὔκρινα.“

Οὕτως ἐνιοὶ τῶν ἀνθρώπων μὴ μετρίοις κέρδεσιν ἐπαρκοῦμενοι λανθάνουσι καὶ τὰ ἐν χερσὶ προῖέμενοι.

255. Λέων, Λύκος καὶ Ἀλώπηξ. (C. 72. F. 233.)

Λέων γηράσας ἐνόσει κατακεκλιμένος ἐν ἄντρῳ· παρῆσαν δ' ἐπισκεψόμενα τὸν βασιλέα πλὴν ἀλώπεκος τᾶλλα τῶν ζώων. Ὁ τοίνυν λύκος λαβόμενος εὐκαιρίας, κατηγορεῖ παρὰ τῷ λέοντι τῆς ἀλώπεκος, ἅτε δὴ παρ' οὐδὲν τιθεμένης τὸν πάντων αὐτῶν κρατοῦντα, καὶ διὰ ταῦτα μὴδ' εἰς ἐπίσκεψιν ἀφιγμένης. Ἐν τοσοῦτῳ δὲ παρῆν καὶ ἡ ἀλώπηξ, καὶ τῶν τελευταίων ἠκροάσατο τοῦ λύκου δημάτων. Ὁ μὲν οὖν λέων κατ' αὐτῆς ἔβρουχᾶτο· ἡ δ' ἀπολογίας καιρὸν αἰτήσασα „καὶ τίς σε“ ἔφη „τῶν συνελθόντων τοσοῦτον ὠφέλησεν, ὅσον ἐγὼ, πανταχόσε περινοστήσασα καὶ θεραπεῖαν ὑπὲρ σοῦ παρ'

ιατροῦ ζητήσασα καὶ μαθοῦσα; “ Τοῦ δὲ λέοντος εὐθύς τὴν θεραπείαν εἶπειν κελεύσαντος, ἐκείνη φησίν· „εἰ λύκον ζῶντα ἐκδείρας τὴν αὐτοῦ δορὰν θερμὴν ἀμφιέση.“ Καὶ τοῦ λύκου ἀντίκα νεκροῦ κειμένου, ἡ ἀλώπηξ γελῶσα εἶπεν οὕτως· „οὐ χρὴ τὸν δεσπότην πρὸς δυσμένειαν παρακινεῖν, ἀλλὰ πρὸς εὐμένειαν.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ καθ’ ἑτέρου μηχανώμενος καθ’ ἑαυτοῦ τὴν πάγην περιτρέπει.

256. Λέων καὶ Μῦς. (S. 148. C. 217 et p. 373. F. 98. B. 107.)

Λέοντος κοιμωμένου μῦς τῷ στόματι ἐπέδραμεν· ὁ δὲ ἔξαναστὰς καὶ συλλαβὼν αὐτὸν ἔμελλε καταθινησασθαι. Ὁ δ’ ἐδεήθη αὐτοῦ μὴ φαγεῖν αὐτὸν, λέγων, ὅτι σωθεὶς πολλὰς χάριτας αὐτῷ ἀποδώσει· γελῶσα δὲ αὐτὸν ἀπέλυσε. Συνέβη οὖν αὐτὸν μετ’ οὐ πολὺ τῆ τοῦ μυδὸς χάριτι περισωθῆναι. Ἐπειδὴ γὰρ συλληφθεὶς ὑπὸ τινων κυνηγῶν κάλῳ ἐδέθη ἐπὶ τινι δένδρῳ, τηνικαῦτα ὁ μῦς ἀκούσας αὐτοῦ στένοντος ἔλθων τὸν κάλων περιέτρωγε, καὶ λύσας ἔφη· „σὺ μὲν οὖν τότε μου κατεγέλασας, ὡς μὴ προσδοκῶν παρ’ ἐμοῦ ἀμοιβὴν κομίσασθαι· νῦν δ’ ἴσθι, ὅτι ἐστὶ καὶ παρὰ μου χάρις.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐν καιρῷ μεταβολῆς καὶ οἱ σφόδρα δυνατοὶ τῶν ἀσθενεστέρων ἐνδεεῖς γίνονται.

257. Λέων, Μῦς καὶ Ἀλώπηξ [ἢ Λέων μῦν φοβηθεὶς].
(F. 95. C. p. 374. S. 144. B. 82.)

Λέοντος κοιμωμένου, μῦς τῷ στόματι περιέδραμεν. Ὁ δὲ ἔξαναστὰς πανταχοῦ † περιειλίττετο, ζητῶν τὸν προσεληλυθότα. Ἀλώπηξ δὲ αὐτὸν θεασαμένη ὠνείδιξεν, εἰ λέων ὢν ἐφοβήθη μῦν. Ὁ δὲ φησιν· „ἀλλὰ κατὰ τῆς γνώμης αὐτοῦ τὴν ὀργὴν ἔχω.“

Ὁ λόγος διδάσκει, τοὺς φρονίμους τῶν ἀνθρώπων μηδὲ τῶν μετρίων πραγμάτων καταφρονεῖν.

257^b. "Αλλως. (C. 218.)

Λέων ποτὲ καύματος ὥρα ἐν τινι σπηλαίῳ ἀνεπαύετο. Μυὸς δὲ διὰ τῆς χαίτης αὐτοῦ διαδραμόντος, ταραχθεὶς καὶ ἔξαναστάς φοβερόν ἀπέβλεπεν. Ἀλώπεκος δὲ καταγελώσης εἶπεν· „οὐ τὸν μῦν ἐφοβήθην, ἀλλὰ τὴν κακὴν ὁδὸν καὶ συνήθειαν ἀνατρέπω.“

“Οτι τῇ κακῇ συνηθείᾳ οὐ δεῖ παρέχειν ἄδειαν· νομῆν γὰρ λαβοῦσα λύπην ἐσχάτην ποιεῖ.

258. Λέων καὶ ὄναγρος. (C. 225. F. 299. B. 67.)

Θῆρας ἐθήρευον λέων καὶ ὄναγρος, ὁ μὲν λέων διὰ τῆς δυνάμεως, ὁ δὲ ὄναγρος διὰ τῆς ἐν ποσὶ ταχύτητος. Ἐπεὶ δὲ ζῶά τινα ἐθήρευσαν, ὁ λέων μερίζει καὶ τίθησι τὰς μοῖρας. „Τὴν μὲν μίαν“ εἶπεν „λήψομαι ὡς πρῶτος, βασιλεὺς γάρ εἰμι· τὴν δὲ δευτέραν, ὡς ἐξ ἴσου κοινωνῶν· ἡ δὲ τρίτη μοῖρα, αὕτη κακὸν μέγα σοι ποιήσει, ἢν μὴ ἐθέλης φυγεῖν.

“Οτι καλὸν ἑαυτὸν μετρεῖν ἐν πᾶσι κατὰ τὴν ἑαυτοῦ ἰσχὺν, καὶ δυνατωτέροις ἑαυτὸν μὴ συνάπτειν μηδὲ κοινωνεῖν.

259. Λέων καὶ ὄνος. (S. 149. C. 226 et p. 376. F. 99.)

Λέων καὶ ὄνος κοινωνίαν πρὸς ἀλλήλους σπεισάμενοι ἐξῆλθον ἐπὶ θήραν. Γενομένων δὲ αὐτῶν κατὰ τι σπήλαιον, ἐν ᾧ ἦσαν ἄγριαι αἴγες, ὁ μὲν λέων πρὸ τοῦ στομίου στὰς ἐξιούσας παρετηρεῖτο, ὁ δὲ εἰσελθὼν ἤλαυνεν αὐτάς, καὶ ὠγκᾶτο ἐκφοβεῖν βουλόμενος. Τοῦ δὲ λέοντος τὰς πλείστας συλλαβόντος, ἐξελθὼν ἐκεῖνος ἐπυνθάνετο αὐτοῦ, εἰ γενναίως ἠγωνίσαστο καὶ τὰς αἰγὰς ἐδίωξεν; Ὁ δὲ εἶπεν· „ἀλλ’ εὐ ἴσθι, ὅτι κἀγὼ ἄν σε ἐφοβήθην, εἰ μὴ ἤδειν ὄνον ὄντα σε.“

Οὕτως οἱ παρὰ τοῖς εἰδόσιν ἀλαζονεύομενοι εἰκότως γέλωτα ὀφλισκάνουσι.

260. Λέων, ὄνος καὶ Ἀλώπηξ.
(C. 38 et p. 298. S. 147. F. 109.)

Λέων καὶ ὄνος καὶ ἀλώπηξ κοινωνίαν ποιησάμενοι ἐξῆλθον πρὸς ἄγραν. Πολλῆς οὖν θήρας συλληφθεΐσης, προσέταξεν ὁ λέων τῷ ὄνῳ διελεῖν αὐτοῖς. Ὁ δὲ τρεῖς μερίδας ποιησάμενος ἐκ τῶν ἰσῶν, ἐκλέξασθαι τούτους προὔτρέπετο. Καὶ ὁ λέων θυμωθεὶς τὸν ὄνον κατέφαγεν. Ἔπειτα τῇ ἀλώπεκι μερίζειν ἐκέλευσεν. Ἡ δ' εἰς μίαν μερίδα πάντα σωρεύσασα, ἑαυτῇ βραχύ τι κατέλιπε. Καὶ ὁ λέων πρὸς αὐτήν· „τίς σε, ὦ βελτίστη, διαιρεῖν οὕτως ἐδίδαξεν;“ Ἡ δ' εἶπεν· „ἡ τοῦ ὄνου συμφορά.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι σωφρονισμοὶ γίνονται τοῖς ἀνθρώποις τὰ τῶν πέλας δυστυχήματα.

261. Λέων, Προμηθεὺς καὶ Ἐλέφας. (F. 357. C. 407.)

Λέων κατεμέμφετο Προμηθεῖα πολλάκις, ὅτι μέγαν αὐτὸν ἐπλάσε καὶ καλὸν, καὶ τὴν μὲν γένυν ὥπλισε τοῖς ὁδοῦσι, τοὺς δὲ πόδας ἐκράτνυε τοῖς ὄνουξιν, ἐποίησέ τε τῶν ἄλλων θηρίων δυνατώτερον· „ὁ δὲ τοιοῦτος“ ἔφασκε „τὸν ἀλεκτρούνα φοβοῦμαι.“ Καὶ ὁ Προμηθεὺς ἔφη· „τί με μάτην αἰτιά; τὰ γὰρ ἐμὰ πάντα ἔχεις, ὅσα πλάττειν ἐδυνάμην· ἡ δὲ σου ψυχὴ πρὸς τοῦτο μόνον μαλακίζεται.“ Ἐκλαιεν οὖν ἑαυτὸν ὁ λέων, καὶ τῆς δειλίας κατεμέμφετο, καὶ τέλος ἀποθανεῖν ἤθελεν. Οὕτω δὲ γνώμης ἔχων ἐλέφαντι περιτυγχάνει, καὶ προσ-αγορεύσας εἰστήκει διαλεγόμενος. Καὶ ὄρων διαπαντὸς τὰ ὦτα κινουῦντα, „τί πάσχεις“ ἔφη „καὶ τί δήποτε οὐδὲ μικρὸν ἀτρεμεῖ σου τὸ οὖς;“ Καὶ ὁ ἐλέφας, κατὰ τύχην περιπτάντος αὐτῷ κώνωπος, „ὄραῶς“ ἔφη „τοῦτο τὸ βραχύ, τὸ βομβοῦν; ἦν εἰσδύνη μου τῇ τῆς ἀκοῆς ὁδῷ, τέθνηκα.“ Καὶ ὁ λέων· „τί οὖν ἔτι ἀποθνήσκεις“

ἔφη „με δεῖ, τοσοῦτον ὄντα καὶ ἐλέφαντος εὐτυχέστερον, ὅσον κρείττων κώνωπος ὁ ἀλεκτροῦν;“

Ὁρᾶς, ὅσον ἰσχύος ὁ κώνωψ ἔχει, ὡς καὶ ἐλέφанта φοβεῖν.

262. Λέων καὶ Ταῦρος.

(S. 141. C. 227 et p. 377. F. 92. B. 97.)

Λέων ταύρω παμμεγέθει ἐπιβουλεύων ἠβουλήθη αὐτοῦ περιγενέσθαι· διόπερ πρόβατον τεθυκέναι φήσας πρὸς ἐστίασιν αὐτὸν ἐκάλεσε, βουλόμενος κατακλιθέντα αὐτὸν καταγωνίσασθαι. Ὁ δὲ ἐλθὼν καὶ θεασάμενος λέβητας πολλοὺς καὶ ὀβελίσκους μεγάλους, τὸ δὲ πρόβατον οὐδαμοῦ, μηδὲν εἰπὼν ἀπηλλάττετο. Τοῦ δὲ λέοντος αἰτιωμένου αὐτὸν καὶ τὴν αἰτίαν πυνθανομένου, δι' ἣν οὐδὲν δεινὸν παθὼν ἀλόγως ἄπεισιν, ἔφη· „ἀλλ' ἔγωγε οὐ μάτην ποιῶ· ὀρῶ γὰρ κατασκευηὴν οὐχ ὡς εἰς πρόβατον, ἀλλ' εἰς ταῦρον ἠτοιμασμένην.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τοὺς φρονίμους τῶν ἀνθρώπων αἱ τῶν πονηρῶν τέχναι οὐ λανθάνουσι.

263. Λέων καὶ Ταῦρος. (C. 339. F. 410.)

Λέων ποτὲ ταῦρον ὀρᾶ, καὶ τροφῆς μὲν ἐρᾶ, τὰς δὲ τῶν κεράτων δειδύττεται προσβολὰς, καὶ τὸ φάρμακον εὐρῶν οὐ θεραπεύει τὸ πάθος· νικᾷ μὲν αὐτὸν ὁ λιμὸς, καὶ τῷ ταύρω κελεύει συμπλέκεσθαι, ἀλλ' ἐκφοβεῖ τῶν κεράτων τὸ μέγεθος. Τέλος πείθεται τῷ λιμῷ, καὶ φιλίαν πλασάμενος εἰς ἀπάτην τὸν ταῦρον ὑπέρχεται· ὅπου γὰρ τὸ κακὸν πρόχειρον, καὶ τὸ ἀνδρεῖον πεφόβηται· κἂν ἴδῃ τὸ βίᾳ κρατεῖν οὐκ ἀκίνδυνον, τὸ λάθρα σοφίζεται. „Ἐγὼ γοῦν“ φησὶν „ἐπαινω σοὺ τὸ καρτερόν, ὑπεράγαμαι τὸ κάλλος, ὁποῖος μὲν εἶ τὴν κεφαλὴν, ὁποῖος δὲ τὴν μορφὴν, ὅσος δὲ τοὺς πόδας, ὅσος δὲ τὰς ὀπλάς· ἀλλ' ὅσον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς

φέρεις τὸ ἄχθος! Περίελε γοῦν οὕτω ματαίαν ἐπιπλοκὴν, καὶ σοὶ καὶ κόσμος ἔσται τῆς κεφαλῆς, καὶ βάρους ἀπαλλαγὴ, καὶ πρὸς τὸ κρεῖττον μεταβολή. Τί δὲ καὶ δεῖ σοὶ κεράτων, εἰρήνης οὔσης πρὸς λέοντας; “ Πείθεται τούτοις ὁ ταῦρος, καὶ τὴν ἐκ τῶν ὄπλων ἰσχὺν ἀποβαλὼν, τῷ λέοντι λοιπὸν εὐχείρωτος ἦν καὶ δεῖπνον ἀκίνδυνον.

Οὕτω τὸ πείθεσθαι τοῖς ἐχθροῖς μετὰ τῆς ἀπάτης φέρει καὶ κίνδυνον.

264. *Ληστῆς καὶ Συκάμινος.* (S. 150. F. 100. C. 400.)

Ληστῆς ἐν ὁδῷ τινα ἀποκτείνας, ἐπειδὴ παρὰ τῶν ἐπιτυχόντων ἐδιώκετο, καταλιπὼν αὐτὸν ἔφυγε. Τῶν δὲ ἄντικρυς ὁδευόντων πυνθανομένων αὐτοῦ, τίμινι μεμολυσμένης ἔχοι τὰς χεῖρας, ἔλεγεν ἀπὸ συκαμίνου καταβεβηκέναι· καὶ ὡς ταῦτα ἔλεγεν, οἱ διώκοντες αὐτὸν ἐπελθόντες καὶ συλλαβόμενοι εἰς τινα συκάμινον αὐτὸν ἐσταύρωσαν. Ἡ δὲ συκάμινος ἔφη· „ἀλλ’ ἔγωγε οὐκ ἄχθομαι πρὸς τὸν σὸν θάνατον ὑπηρετοῦσα· καὶ γὰρ ὄν αὐτὸς φόνον κατειργάσω, τοῦτον εἰς ἐμέ + ἔξαιμάτῳσας.“

Οὕτως πολλάκις καὶ οἱ φύσει χρηστοὶ, ὅταν ὑπὸ τινῶν ὡς φαῦλοι διαβάλλωνται, κατ’ αὐτῶν πονηρεύεσθαι οὐκ ὀκνοῦσι.

265. *Λιθουργὸς καὶ Ἐρμῆς.* (B. 30.)

*Γλύψας ἐπώλει λύγδινόν τις Ἐρμεῖν·
τὸν δ’ ἠγόραζον ἄνδρες, ὃς μὲν εἰς στήλην
(υἱὸς γὰρ αὐτῷ προσφάτως ἐτεθνήκει),
ὁ δὲ χειροτέχνημ’ ὡς θεὸν καθιδρύσων.
ἦν δ’ ὀψέ, χά λιθουργὸς οὐκ ἐπεπράκει,
συνθήμενος αὐτοῖς εἰς τὸν ὄρθρον αὖ δεῖξαι*

ἔλθοῦσιν. ὁ δὲ λιθουργὸς εἶπεν ὑπνώσας
αὐτὸν τὸν Ἑρμῆν ἐν πύλαις ὄνειρείαις
εἶδεν λέγοντα· „τάμὰ νῦν ταλαντεύη·
ἢ γὰρ με νεκρὸν ἢ θεὸν σὺ ποιήσεις.“

266. Λύκοι καὶ Κύνες. (C. 233. F. 302.)

Οἱ λύκοι τοῖς κυσὶν εἶπον· „Διὰ τί ὅμοιοι ὄντες
ἡμῖν ἐν πᾶσιν, οὐχ ὁμοφρονεῖτε ἡμῖν ὡς ἀδελφοί; οὐ-
δὲν γὰρ ὑμῶν διαλλάττομεν, πλην τῆ γνώμη. Καὶ
ἡμεῖς μὲν ἐλευθερίᾳ συζῶμεν· ὑμεῖς δὲ τοῖς ἀνθρώποις
ὑποκύπτουτες καὶ δουλεύοντες, πληγὰς παρ' αὐτῶν
ὑπομένετε, καὶ κλοιά περιτίθεσθε, καὶ φυλάττετε καὶ
τὰ πρόβατα· ὅτε δὲ ἐσθίουσι, μόνα τὰ ὀσῆα ὑμῖν ἐπιρρί-
πτουσι. Ἄλλ' ἐὰν πείσησθε, πάντα τὰ ποιμνία ἐκδοτε
ἡμῖν, πάντα κοινὰ εἰς κόρον ἐσθίουτες.“ Ἐπήκουσαν
οὖν πρὸς ταῦτα οἱ κύνες· οἱ δὲ ἔνδον τοῦ σπηλαίου εἰσ-
ελθόντες, πρότερον τοὺς κύνας διέφθειραν.

Ἵτι οἱ τὰς ἑαυτῶν πατρίδας προδιδόντες τοιούτους
μισθοὺς λαμβάνουσι.

267. Λύκοι καὶ Κύνες. (C. 359. B. 85.)

Λύκοις καὶ κυσὶν ἦν ποτε ἔχθρα· κύων δὲ Ἑλλήν
ἠρέθη στρατηγὸς κυσίν. Οὗτος πρὸς τὴν μάχην ἐβρά-
δυνεν· οἱ δὲ λύκοι ἠπέλουν σφοδρῶς. Ὁ δὲ εἶπεν·
„Οἴδατε, τίνος χάριν βραδύνω; πρέπον ἐστὶν αἰεὶ προ-
βουλεύεσθαι. Ἐμῶν γὰρ τὸ γένος καὶ ἡ χροιά πάντων
ἔν ἐστιν· οἱ ἡμέτεροι δ' ἐκ πολλῶν τρόπων εἰσὶ καὶ τοῖς
τόποις καυχῶνται. Ἄλλὰ καὶ ἡ χροιά ἀπάντων οὐκ
ἔστι μία καὶ ἴση· ἀλλ' οἱ μὲν μέλανες, οἱ δὲ πυρρόι, οἱ
δὲ λευκοί, οἱ δὲ τεφρώδεις. Καὶ πῶς ἂν δυνηθεῖν εἰς
πόλεμον ἄρχειν τῶν ἀσυμφώνων καὶ μὴ ὅμοια πάντα
ἐχόντων;“

268. *Λύκοι καὶ Πρόβατα.* (S. 151. C. 237. F. 211.)

Λύκοι ἐπιβουλεύοντες ποίμνη προβάτων, ἐπειδὴ οὐκ ἠδύναντο αὐτῶν περιγενέσθαι διὰ τοὺς φυλάσσοντας αὐτὰ κύνας, ἔγνωσαν δεῖν διὰ δόλου τοῦτο πράξει. Καὶ πέμψαντες πρέσβεις ἐξήτουν παρ' αὐτῶν τοὺς κύνας, λέγοντες, ἐκείνους τῆς ἐχθρας ὄντας αἰτίους ἐγγερίσσειν δεῖν αὐτοῖς, καὶ εἰρήνην μεταξὺ αὐτῶν γενήσεσθαι. Τὰ δὲ πρόβατα μὴ προβλέποντα τὸ μέλλον ἐξέδωκαν τοὺς κύνας· καὶ οἱ λύκοι περιγενόμενοι ἐκείνων ῥαδίως τὴν ποίμνην ἀφύλακτον οὖσαν διέφθειραν.

Οὕτω καὶ τῶν πόλεων αἱ τοὺς δημηγόρους ῥαδίως προδιδοῦσαι λανθάνουσι καὶ αὐταὶ ταχέως πολεμίοις χειρουργεῖται.

268^b. "Ἄλλως. (C. p. 156.)

Καθ' ὃν χρόνον ὁμόφωνα ἦν τὰ ζῶα, πόλεμον οἱ λύκοι τοῖς προβάτοις συνῆψαν. Τῶν δὲ κυνῶν συμμαχούντων τοῖς θρέμμασι καὶ τοὺς λύκους ἀποσοβούντων, οἱ λύκοι πρεσβευτὴν ἀποστείλαντες ἔφασαν τοῖς πρόβασι, εἰ βούλοιντο βιοῦν ἐν εἰρήνῃ καὶ μηδένα πόλεμον ὑποπτεύειν, τοὺς κύνας αὐτοῖς ἐκδοῦναι. Τῶν δὲ προβάτων ὑπ' ἀνοίας πεισθέντων καὶ τοὺς κύνας ἐκδεδωκότων, οἱ λύκοι τοὺς τε κύνας διεσπάραξαν καὶ τὰ πρόβατα ῥᾶστα διέφθειραν.

269. *Λύκοι, Πρόβατα καὶ Κριός.* (C. 238. F. 304. B. 93.)

Λύκοι πρέσβεις ἔστειλαν τοῖς προβάτοις, εἰρήνην ποιῆσαι μετ' αὐτῶν διηνεκῆ, εἰ τοὺς κύνας λάβωσι καὶ διαφθείρωσι. Τὰ μωρὰ δὲ πρόβατα συνέθεντο τοῦτο ποιῆσαι· ἀλλὰ τις γέρων κριὸς εἶπεν· „πῶς ὑμῖν πιστεύσω καὶ συνοικήσω, ὅπου, καὶ τῶν κυνῶν φυλακτόντων με, ἀκινδύνως νέμεσθαι οὐ δυνατόν ἐστι;“

Ἵτι οὐ δεῖ τινα ἀσφαλείας τῆς ἑαυτοῦ γυμνωθῆναι, τοῖς ἀκαταλλάκτοις ἐχθροῖς δι' ὄρκων πεισθέντα.

270. Λύκος καὶ Αἴξ. (S. 154. C. 230 et p. 379. F. 103.)

Λύκος θεασάμενος αἴγα ἐπὶ τινος κρημνοῦ νεμομένην, ἐπειδὴ οὐκ ἠδύνατο αὐτῆς ἐφικέσθαι, παρήνει αὐτῇ κατωτέρω καταβῆναι, μὴ καὶ πῆσῃ λαθοῦσα, λέγων, ὡς καὶ λειμῶνές (εἰσι) παρ' αὐτῶ, καὶ ἡ πόα φαιδροτέρα. Ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν ἔφη· „ἀλλ' οὐκ ἐμὲ ἐπινομὴν καλεῖς, αὐτὸς δὲ τροφῆς ἀπορεῖς.“

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ πονηροὶ, ὅταν παρὰ τοῖς εἰδόσι πονηρεύονται, ἀνόνητοι τῶν τεχνασμάτων γίνονται.

271. Λύκος καὶ Ἀλώπηξ. (C. 232. F. 301. B. 53.)

Εἰς λύκον ἀλώπηξ ἐνέπεσεν· ἐδυσώπει δὲ ὡς γραῦν αὐτὴν οὖσαν μὴ ἀποκτεῖναι. Ὁ δὲ λύκος ἔφη· „ἐὰν τρεῖς λόγους ἀληθεῖς εἴπῃς μοι, ἀπολυθήσῃ.“ Ἡ δὲ εἶπεν· „εἶθε μὴ σοι συνήντησα,“ καὶ „μηδαμῶς τῇ ὄρα ταύτη ξήσῃς,“ καὶ „μήπως πάλιν συναντήσῃς μοι.“

Ἵτι ἐν περιστάσει τις ἐμπροσθὼν, καὶ τὰς κεκορυμμένες τῆς ψυχῆς βουλὰς ἐξάγει.

271^b. Ἄλλως. Λύκος καὶ Παιδίον. (S. 156.)

Λύκος τροφῆς κεκοροεσμένος, ἐπειδὴ ἐθεάσατο παιδίον ἐπὶ γῆς βεβλημένον, αἰσθόμενος ὅτι διὰ τὸν ἑαυτοῦ φόβον ἐπεπτώκει, προσελθὼν παρεθάρρυνεν αὐτὸ, λέγων ὡς, ἂν τρεῖς λόγους ἀληθεῖς αὐτῶ εἴπῃ, ἀπολύει αὐτό. Καὶ ἀρξάμενος ἔλεγε πρῶτον, μὴ βούλεσθαι αὐτῶ περιτυχεῖν, δεύτερον, παραπλησίως ἡμαρτηκέναι τυφλῶ· τρίτον, „κακοὶ κακῶς ἀπόλονται πάντες οἱ λύκοι, ὅτι μηδὲν παθόντες ὑφ' ἡμῶν κακῶς πολεμεῖτε

ἡμᾶς.“ Καὶ ὁ λύκος ἀποδεξάμενος τὸ ἄψευδές αὐτοῦ ἀπέλυσεν αὐτό.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις ἡ ἀλήθεια καὶ παρὰ πολεμίοις ἰσχύει.

272. Λύκος καὶ Ἀλώπηξ. (F. 360. C. 410. B. 101.)

Λύκος τις ἄδρὸς ἐν λύκοις ἐγεννήθη,
λέοντα δ' αὐτὸν ἐπεκάλουν· ὁ δ' ἀγνώμων
τὴν δόξαν οὐκ ἤνεγκε, τῶν δὲ συμφύλων
ἀποστατήσας τοῖς λέουσιν ὠμίλει.

κερδῶ δ' ἐπισκώπτουσα „μὴ φρονηθεῖν“
ἔφη „τοσοῦτον, ὥς σὺ νῦν ἐτυφώθης·
σὺ γὰρ ὥς ἀληθῶς ἐν λύκοις λέων φαίνῃ,
ἐν δ' αὖ λέόντων συγκρίσει λύκος γίγνη.“

Πρὸς τοὺς ὑπὸ τῶν κολάκων οὐκ ὀρθῆ κρίσει ἐπαι-
νουμένους καὶ μέγα φρονοῦντας, ἐλεγχομένους δὲ ἑαυ-
τοὺς ἐπιγινώσκοντας.

273. Λύκος καὶ Ἀρνίον. (F. 107. C. 228 et p. 378.)

Λύκος ἀρνίον ἐδίωκε· τὸ δὲ εἰς τι ἱερὸν κατέφυγε.
Προσκαλουμένου δὲ αὐτὸ τοῦ λύκου, καὶ λέγοντος, ὅτι
θυσιάσει αὐτὸ ὁ ἱερεὺς, εἰ καταλάβῃ, τῷ θεῷ, ἐκεῖνο
ἔφη· „ἀλλ' αἰρετώτερόν μοι ἔστι θεοῦ θυσία γενέσθαι,
ἢ ὑπὸ σοῦ διαφθαρεῖναι.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οἷς ἐπίκειται τὸ ἀποθανεῖν,
κρείττων ἔστιν ὁ μετὰ δόξης θάνατος.

274. Λύκος καὶ Ἀρνός. (F. 101. C. 229 et p. 378. B. 89.)

Λύκος ἄρνα εὐρῶν πεπλανημένον, οὐκ ἀφήρπασε
χειρὶ δυνατωτάτη, ἀλλ' ἠθέλησε μετ' εὐλόγου αἰτίας
τοῦτον φαγεῖν. Εἶπε δὲ πρὸς αὐτὸν τοιαῦτα· „πέρυσι
σὺ πολλὰ καθύβρισάς με.“ Ὁ δὲ πρὸς αὐτὸν θρηνη-
δῶν ἀνεβόα· „ἔγωγ' οὐκ ἐν τούτῳ γεγένημαι τῷ

χρόνω.“ Καὶ ὁ λύκος εἶπε πρὸς αὐτόν· „τὴν ἄρουράν μου νέμῃ.“ Ὁ δ' ἄρνος ἔφη· „ἀκμὴν τροφήν οὐκ εἶδου.“ Πάλιν ὁ λύκος· „ἐκ τῆς πηγῆς μου πίνεις.“ Ὁ δὲ „οὐπω πέπωκα ὕδωρ“ προσεῖπεν αὐτῷ· „τῆς γὰρ μητρός μου τὸ γάλα ἢ τροφή μου καὶ τὸ πόμα μου.“ Ὁ δὲ συλλαβὼν καὶ φαγὼν τοῦτον, εἶπεν· „ἀλλ' ἐγὼ τέως ἄδειπνος οὐ μενῶ, εἰ καὶ σὺ ἀφορμὴν ἐμὴν πᾶσαν λύεις.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι γνώμην κακούργου καὶ πλεονέκτου λόγος οὐ πείθει, καὶ ἀληθῆς τυγχάνη.

274^b. Ἄλλως. Λύκος καὶ Ἀρῆν. (S. 152. C. 229.)

Λύκος θεασάμενος ἄρνα ἀπὸ τινος ποταμοῦ πίνοντα, τοῦτον ἠβουλήθη μετὰ τινος εὐλόγου αἰτίας καταθοινήσασθαι. Διόπερ στὰς ἀνωτέρω ἡτιᾶτο αὐτὸν ὡς θολοῦντα τὸ ὕδωρ, καὶ πίνειν αὐτὸν οὐκ ἔδωτα. Τοῦ δὲ λέγοντος, ὡς ἄκροις τοῖς χεῖλεσι πίνει, καὶ ἄλλως οὐ δυνατὸν, αὐτοῦ ἐστῶτος κάτω, ἐπάνω ταράσσειν τὸ ὕδωρ, ὁ λύκος ἀποτυχῶν ταύτης τῆς αἰτίας ἔφη· „ἀλλὰ πέρυσι τὸν πατέρα μου ἐλοιδόρησας.“ Εἰπόντος δὲ ἐκείνου, μηδέπω τότε γεννηθῆναι, ὁ λύκος ἔφη πρὸς αὐτόν· „καὶ σὺ ἀπολογιῶν εὐποροῆς, ἐγὼ σε οὐχ ἤττον κατέδομαι.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οἷς πρόθεσις ἐστὶν ἀδικεῖν, παρ' αὐτοῖς οὐδὲ δικαία ἀπολογία ἰσχύει.

275. Λύκος καὶ Γραῦς. (C. 138 et p. 337. F. 104.)

Λύκος λιμώττων περιῆει ζητῶν τροφήν. Γενόμενος δὲ κατὰ τινα τόπον, ἤκουσε παιδίου κλαίουτος, καὶ γραὸς λεγούσης αὐτῷ· „παῦσαι τοῦ κλαίειν· εἰ δὲ μὴ, τῇ ὥρᾳ ταύτῃ ἐπιδώσω σε τῷ λύκῳ.“ Οἰόμενος δὴ ὁ λύκος, ὅτι ἀληθεύει ἡ γραῦς, ἵστατο πολλὴν ἐκδεχόμενος ὥραν. Ὡς δ' ἐσπέρα κατέλαβεν, ἀκούει πάλιν

τῆς γραῶς κολακευούσης τὸ παιδίον, καὶ λεγούσης αὐτῷ· „ἐὰν ἔλθῃ ὁ λύκος δεῦρο, φονεύσομεν, ὧ τέκνον, αὐτόν.“ Ταῦτα ἀκούσας ὁ λύκος, ἐπορευέτο λέγων· „ἐν ταύτῃ τῇ ἐπαύλει ἄλλα μὲν λέγουσιν, ἄλλα δὲ πράττουσιν.“

Ὁ μῦθος πρὸς ἀνθρώπους, οὔτινες τὰ ἔργα τοῖς λόγοις οὐκ ἔχουσιν ὅμοια.

275^b. Ἄλλως. (S. 155.)

Λύκος λιμώττων περιῆει ζητῶν ἑαυτῷ τροφήν. Ὡς δὲ ἐγένετο κατὰ τινα τόπον, ἀκούσας γραῶς παιδί κλαίουτι ἀπειλουμένης, ὡς, ἂν μὴ παύσῃται, βαλεῖ λύκῳ, οἰόμενος ἀληθεύειν προσέμενεν. Ἐσπέρας δὲ γενομένης, ὡς οὐδὲν τοῖς λόγοις ἀκόλουθον ἐγένετο, ἀπαλλαττόμενος ἔφη· „ἐν ταύτῃ τῇ ἐπαύλει οἱ ἄνθρωποι ἄλλα μὲν λέγουσιν, ἄλλα δὲ ποιοῦσιν.“

Ὁ λόγος ἀρμόσει τοῖς μὴ τοῖς λόγοις τὰ ἔργα ἔχουσιν ἐπόμενα.

275^c. Ἄλλως. (C. 138, c. B. 16.)

Αἰτοῦντι τροφήν νηπίῳ καὶ κλαίουτι ἠπειίλησε γραῦς, εἰ μὴ ἡσυχάσαι, τῷ λύκῳ φῖψαι. Ὁ δὲ λύκος, τὴν γραῦν ἀληθεύειν νομίσας, ἐκαρτέρησε μέχρις ἐσπέρας πεινῶν, μηδὲν λαβῶν. Εἰς δὲ τὴν σύνοικον ἐλθὼν ἠρωτᾶτο, πῶς οὐδὲν ἄρας ἦλθεν, ὡς ἀεὶ. Ὁ δ' εἶπε· „πῶς γάρ τις πιστεύσας γυναικί;“

276. Λύκος καὶ Ἐρωδιός. (S. 153. B. 94.)

Λύκος καταπιῶν ὄστοῦν περιῆει ζητῶν τὸν ἰασόμενον. Περιτυχῶν δὲ ἐρωδιῷ, τοῦτον παρεκάλει ἐπὶ μισθῷ τὸ ὄστοῦν ἐξελεῖν· κἀκεῖνος καθείς τὴν ἑαυτοῦ κεφαλὴν εἰς τὸν φάρυγγα αὐτοῦ τὸ ὄστοῦν ἐξέσπασε, καὶ τὸν ὁμολογηθέντα μισθὸν ἐξήτει Ὁ δὲ λύκος γε-

λάσας καὶ τοὺς ὀδόντας θήξας φησίν· „ἀρκεῖ σοι καὶ τὸ μόνον σῶαν ἐξελεῖν τὴν κεφαλὴν.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι μεγίστη παρὰ τοῖς πονηροῖς εὐεργεσία τὸ μὴ προσαδικεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν.

276^b. Ἄλλως. Λύκος καὶ Γέρανος
(F. 94. 102. C. 144 et p. 342.)

Λύκου ποτὲ λαιμῷ ὀστέον ἐπάγη· τῇ δὲ γεράνω μισθὸν παρέξειν εἶπεν, εἰ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς προσεπιβαλοῦσα, ἐξανασπάσαι ἐκ τοῦ λαιμοῦ αὐτοῦ τὸ ὄστον. Ἡ δὲ ἐκβαλοῦσα τὸν μισθὸν ἐπέζητει. Γελάσας οὖν ὁ λύκος καὶ τοὺς ὀδόντας θήξας, „ἀρκεῖ σοι“ εἶπεν „ἀντὶ μισθοῦ τοῦτο καὶ μόνον, ὅτι ἐκ λύκου στόματος καὶ ὀδόντων ἐξέιλες κάραν σῶαν μηδὲν παθοῦσαν.“

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας δολίους, οἵτινες ἐκ κινδύων διασωθέντες, τοῦτο παρέχουσι τοῖς εὐεργέταις ἀντὶ χάριτος, τὸ μὴ βλάψαι αὐτούς.

277. Λύκος καὶ Ἴππος. (C. 231. F. 300.)

Λύκος, κατὰ τινα ἄρουραν ὀδεύων, εὗρε κριθὰς. Μὴ δυνάμενος δὲ αὐταῖς τροφῇ χρῆσασθαι, καταλιπὼν ἀπήει. Ἴππῳ δὲ συντυχῶν, [τοῦτον ἐπὶ τὴν ἄρουραν] ἐκεῖ αὐτὸν ἐκάλει, λέγων, ὡς εὐρῶν κριθὰς αὐτὸς μὲν οὐκ ἔφαγεν, αὐτῷ δὲ ἐφύλαξεν, ἐπειδὴ καὶ ἡδέως αὐτοῦ τὸν ψόφον τῶν ὀδόντων ἀκούει. Καὶ Ἴππος ὑποτυχῶν ἔφη· „ἀλλ' ὦ οὔτος, εἰ λύκοι κριθῶν τροφῇ χρῆσθαι ἠδύναντο, οὐκ ἂν ποτε τὰ ὄντα τῆς γαστροῦ προέκρινας.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οἱ φύσει πονηροὶ, κἂν χρηστότητα ἐπαγγέλλωνται, οὐ πιστεύονται.

278. Λύκος καὶ Κύων. (F. 361. C. 411. B. 99.)

Λύκος ἐν κλοιῷ δεδεμένον ὀρῶν μέγιστον κύνα

ἦρετο· „δήσας τίς σ' ἐξέθρεψε τοῦτον;“ Ὁ δὲ ἔφη·
 „κυνηγός.“ „Ἀλλὰ τοῦτο μὴ πάθοι“ λύκος (ἔφη) „ἔμοι
 φίλος· λιμὸς γὰρ ἢ κλοιοῦ βαρύτης.“

Ὁ λόγος δηλοῖ τὸ ἐν ταῖς συμφοραῖς οὐδὲ γαστρί-
 ζεσθαι.

279. *Λύκος καὶ Λέων.* (C. 234. F. 303 et 416. B. 105.)

Λύκος ποτὲ ἄρας πρόβατον ἐκ ποιμνίου, ἐκόμιζεν
 αὐτὸ εἰς κοίτην· λέων δὲ αὐτῷ συναντήσας, ἀφείλετο
 τὸ πρόβατον. Ὁ δὲ πόρρωθεν σταθεὶς εἶπεν· „ἀδίκως
 ἀφείλου τὸ ἐμόν.“ Ὁ δὲ λέων γελάσας ἔφη· „σοὶ γὰρ
 δικαίως ὑπὸ φίλου ἐδόθη;“

Τοὺς ἄρπαγας καὶ πλεονέκτας ληστήας, ἐν ἐνὶ παι-
 σματι κειμένους καὶ ἀλλήλους μεμφομένους, ὁ λόγος
 ἐλέγχει.

279^b. *Ἄλλως. Λύκος, Ἄρνιον καὶ Λέων.* (F. 362. C. p. 379.)

Λύκος δήποτε ἄρας ἄρνιον ἐκ ποιμνίου ἀπεκόμιζεν
 εἰς τὴν ἰδίαν κοίτην· λέων δὲ τούτῳ ἐξαίφνης συναν-
 τήσας, ἦρεν ἐξ αὐτοῦ τὸ ἄρνιον. Στάς δὲ πόρρωθεν
 πρὸς αὐτὸν ταῦτα λέγει· „ἵνα τί, ἄναξ, ἐξ ἐμοῦ τοῦτο
 ἦρας; πῶς δὲ οὐ τηρεῖς τοὺς θεσμούς τοὺς ἀρχαίους,
 τοῦ μὴ τυραννεῖν χειρὶ δυνατωτάτῃ, ἀλλὰ πάντοτε ἐκ-
 δικεῖν τοῖς ἀπόροις;“ Ὁ δὲ γελάσας πρὸς αὐτὸν ταῦτα
 λέγει· „σὺ δὲ, ὦ λύκε, δικαίως τοῦτ' ἂν ἔσχες, εἴ τις
 τῶν φίλων αὐτὸ κεχάρικέ σοι.“

Πρὸς πλεονέκτας καὶ ἄρπαγας τοὺς μεμφομένους
 ἀλλήλοις ὁ μῦθος.

280. *Λύκος καὶ Λέων.* (F. 359. C. 409.)

Λύκος πλανώμενός ποτ' ἐν ἐρήμοις τόποις,
 κλίνοντος ἤδη πρὸς δύσιν Ἰπερίονος,
 δολιχὴν ἑαυτοῦ τὴν σκιὰν ἰδὼν ἔφη·

„λέοντ' ἐγὼ δέδοικα, τηλικούτος ὢν,
πλέθρου τ' ἔχων τὸ μῆκος; οὐ θηρῶν ἀπλῶς
πάντων δυνάστης ἀθρόων γενήσομαι;“
λύκον δὲ γαυρωθέντα καρτερός λέων
ἐλὼν κατήσθι· ὁ δ' ἐβόησε μετανοῶν·
„οἴησις ἡμῖν πημάτων παραιτία.“

281. Λύκος καὶ Ὄνος. (F. 111. C. 235 et p. 380.)

Λύκος, τῶν λοιπῶν λύκων στρατηγῆσας, πᾶσιν
ἔταξε νόμον αὐτοῖς προτείνας, ἵν', ὅ,τι τις αὐτῶν δη-
ποτοῦν κυνηγήσῃ, εἰς μέσον ἀγάγῃ, καὶ μοιράσῃ τοῖς
πᾶσι. Ταῦτ' οὖν ὄνος ἀκηκῶς, τὴν χαίτην ἔσεισε καὶ
γελῶν ἔφη τάδε· „καλῶς εἴρηκας, ὦ πρῶταρχε τῶν
λύκων· ἀλλὰ πῶς σὺ χθὲς ἦν ἐκράτησας ἄγραν, κοίτη
παρέθου τῇ ἰδίᾳ λαθραίως εἰς τροφήν σοι; κόμισον
ταύτην μερισθῆναι τοῖς πᾶσιν.“ Ὁ δὲ θαμβηθεὶς κα-
τέλυσε τοὺς νόμους.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοὺς νόμους ὀρίζειν δοκοῦν-
τες, ἐν οἷς ἂν ὀρίζωσι καὶ δικάζωσιν, οὐκ ἐμμένουσιν.

282. Λύκος καὶ Ποιμένες.

(C. 318. F. 389. ex Plut. VII Sap. conv. c. 13.)

Λύκος ἰδὼν ποιμένας ἐσθίουσας ἐν σκηνῇ πρόβα-
τον, ἐγγὺς προσελθὼν „ἡλίκος“ ἔφη „ἂν ἦν ὑμῖν θό-
ρυβος, εἰ ἐγὼ τοῦτο ἐποίουν;“

283. Λύκος καὶ Ποιμὴν. (F. 105. C. 236 et p. 381.)

Λύκος, ἀκολουθῶν ποιμνῇ προβάτων, οὐδὲν ἠδί-
κει. Ὁ δὲ ποιμὴν κατ' ἀρχὰς μὲν ἐφυλάττετο αὐτὸν ὡς
πολέμιον, καὶ δεδοικῶς παρετηρεῖτο. Ἐπεὶ δὲ συνεχῶς
ἐκεῖνος παρεπόμενος οὐδ' ἀρχὴν ἀρπάζειν ἐπεχειρεῖ,
τὸ τηρικαῦτα ἐννοήσας φύλακα μᾶλλον αὐτὸν εἶναι ἢ
ἐπίβουλον, ἐπειδὴ χρεῖα τις αὐτὸν κατέλαβεν εἰς ἄστν

παραγενέσθαι, καταλιπὼν παρ' αὐτῶ τὰ πρόβατα ἀπηλλάγη. Καὶ ὃς καιρὸν ἔχειν ὑπολαβὼν τὰ πλείω διεφθέρει. Ὁ δὲ ποιμὴν ἐπανελθὼν καὶ θεασάμενος τὴν ποίμνην διεφθαρμένην, ἔφη· „ἀλλ' ἐγὼ δίκαια πέπονθα· τί γὰρ λύκῳ πρόβατα ἐπίστευον;“

Οὕτως καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τοῖς φιλαργύροις καὶ πλεονέκταις τὰς παρακαταθήκας ἐγχειρίζοντες εἰκότως ἀποστεροῦνται.

284. Λύκος καὶ Πρόβατον. (C. 106. F. 257. S. 157.)

Λύκος, ὑπὸ κυνῶν δηχθεὶς καὶ κακῶς πάσχων, ἐβέβλητο. Τροφῆς δὲ ἀπορῶν, θεασάμενος πρόβατον, ἐδεῖτο ποτὸν ἐκ τοῦ παραρρέοντος αὐτῶ ποταμοῦ κομίσει. „Εἰ γὰρ σὺ μοι“ φησὶ „δώσεις ποτὸν, ἐγὼ τροφήν ἐμαυτῶ εὐρήσω.“ Τὸ δὲ ὑποτυχὸν ἔφη· „ἀλλ' ἐὰν ἐγὼ ποτὸν ἐπιδῶ σοι, σὺ καὶ τροφή μοι χρήση.“

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρα κακοῦργον, δι' ὑποκρίσεως ἐνεδρεῦνται.

285. Λύχνος. (C. 239. F. 305. B. 114.)

Μεθύων λύχνος [ἐν] ἐλαίῳ καὶ φέγγων, ἐκαυχᾶτο, ὡς ὑπὲρ ἥλιον πλέον λάμπει. Ἀνέμου δὲ πνοῆς συρισάσης, εὐθύς ἐσβέσθη. Ἐκ δευτέρου δὲ ἄπτων τις εἶπεν αὐτῶ· „φαῖνε λύχνε καὶ σίγα· τῶν ἀστέρων τὸ φέγγος οὐποτε ἐκλείπει.“

Ὅτι οὐ δεῖ τινα ἐν τοῖς λαμπροῖς καὶ τῇ δόξῃ τοῦ βίου τυφοῦσθαι· ὅσα γὰρ ἂν κτήσῃται, ξένα τυγχάνει.

286. Μάντις. (C. 40. F. 113.)

Μάντις, ἐπ' ἀγορᾶς καθήμενος, διελέγετο. Ἐπιστάντος δὲ τινος αἴφνης καὶ ἀπαγγείλαντος, ὡς αἱ τῆς οἰκίας αὐτοῦ θυρίδες ἀναπεπταμέναι τε πᾶσαι εἶεν καὶ πάντα τὰ ἔνδον ἀφηρημένα, ἀνεπήδησέ τε στενάζας καὶ

δρομαῖος ἦει. Τρέχοντα δέ τις αὐτὸν θεασάμενος „ὦ οὗτος,“ εἶπεν „ὁ τάλλοτρία πράγματα προειδέναι ἐπαγγελλόμενος, τὰ σαυτοῦ οὐ προεμαντεύου;“

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς τὸν μὲν ἑαυτῶν βίον φαύλως διοικούντας, τῶν δὲ μηδὲν αὐτοῖς προσηκόντων προνοεῖσθαι πειρωμένους.

287. Μέλισσαι καὶ Ζεὺς. (S. 161. C. 240.)

Μέλισσαι φθονήσασαι ἀνθρώποις τοῦ ἰδίου μέλιτος ἦκον πρὸς τὸν Δία, καὶ ἐδέοντο, ὅπως ἰσχὺν παράσχηται αὐταῖς, τοῖς κέντροις τοὺς προσιόντας τοῖς κηρίοις ἀναιρεῖν. Καὶ ὁ Ζεὺς ἀγανακτήσας κατ' αὐτῶν διὰ τὴν βασκανίαν παρεσκεύασεν αὐτάς, ἥνλικα ἂν τινα τύπτωσι, τὸ κέντρον ἀποβάλλειν, μετὰ δὲ τοῦτο καὶ σωτηρίας στερίσκεσθαι.

Ὁ λόγος ἂν ἀρμόσειε πρὸς ἄνδρας βασκάνους, οἳ καὶ αὐτοὶ βλάπτεσθαι ὑπομένουσι.

287^b. Ἄλλως. Μέλισσα καὶ Ζεὺς. (F. 114. C. p. 381.)

Μέλισσα, πάλαι μήτηρ κηρίων οὔσα, ἀνελήλυθεν εἰς θεοὺς θυμιαῖσαι, προσαγαγοῦσα ἐκ μέλιτος τὸ δῶρον. Τερφθεὶς δὲ ὁ Ζεὺς τῇ προσφορᾷ τῆς μελίσεως, συνετάξατο αὐτῇ δοῦναι, ὃ ἂν αἰτήσῃ. Ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν ἐδέετο βοῶσα· „ὦ θεὲ λαμπρὸ καὶ κτιστὰ ἐμοῦ τῆς μελίσεως, ἐπίδος κέντρον τῇ σῆ ἑραπαινίδι, ἴνα, ἐάν τις τῷ οἴκῳ μου πλησιάσῃ τοῦ ἄραι μέλι, αὐτὸν ἐγὼ φονεύω.“ Ἀπειρηκῶς δὲ ὁ Ζεὺς πρὸς τὰς αἰτήσεις, ἐπεὶ ἐφίλει τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος πάνυ, ἔφησε τῇ μελίσει τοιαύδε· „οὐχ ὡς ἦτησας, οὕτως γενήσεται σοι, ἀλλ' ἐάν τις ἦκη λαβεῖν ἀπὸ σοῦ μέλι, σὺ δὲ προσκρούσης αὐτῷ καὶ πληξῆς, αὐτῇ μᾶλλον τεθνήξῃ, ἐκβληθέντος σου τοῦ κέντρον· ζωὴ γὰρ ἐν σοὶ ὑπάρχει τὸ κέντρον.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐν ταῖς εὐχαῖς καὶ ταῖς δεήσεσιν οὐ δεῖ κατὰ τῶν ἐχθρῶν τι ἐξαιτεῖσθαι κακόν· ὁ γὰρ ἂν κακὸν κατ' αὐτῶν ἐξαιτήσῃς, ἀνθυποστρέψει ἐπὶ σὲ παραντίκα.

287^c. "Ἄλλως. (C. 240. B. 136. ed. L.)

Τμηττία μέλισσα, κηρίων μήτηρ, ἀνῆλθεν εἰς θεῶν οἴκους, φέρουσα τῷ Διὶ μέλι μῆπω καπνισθέν. Ὁ Ζεὺς δὲ τῷ δώρῳ ἐτέρωφθη, καὶ ὑπέσχετο δοῦναι γέρας ὃ ἂν αἰτήσῃται. Ἡ δ' εἶπε· „δός μοι κέντρον, ἵνα, εἴ τις ἀνθρώπων τὸ ἐμὸν ἔργον πλησιάσοι ἄραι, ἀναιρῶ τοῦτον.“ Ἀπερῆσθη δὲ ὁ Ζεὺς τῇ αἰτήσει· ἡγάπα γὰρ τοὺς ἀνθρώπους· ὅμως καὶ μὴ θέλων ἔδωκεν· εἶπε γὰρ δώσειν. Τοιοῦτον δ' ἔδωκεν, ὡς αὐτὴν ἀποθνήσκειν ἅμα τῷ πληξαι· ζωὴ γὰρ αὐτῆς ἐστὶ πετομένης τὸ κέντρον.

288. Μέλισσαι καὶ Ποιμὴν. (C. 302. F. 214.)

Ἐν κοίλῃ δρυὶ μέλι κατειργάζοντο μέλισσαι. Ποιμὴν δὲ τις αὐταῖς ἐργαζομέναις περιτυχῶν, ἀφελέσθαι προηρεῖτο τοῦ μέλιτος· αἱ δὲ ἄλλοθεν ἄλλαι περιπτάμεναι αὐτὸν ᾤθουν τοῖς κέντροις. Καὶ τελευταῖον ὁ ποιμὴν „ἄπειμι“ ἔφη „μηδὲν δεόμενος μέλιτος, εἰ δεῖ μέλισσαις περιτυχεῖν.“

Τὰ κακὰ κέρδη τοῖς διώκουσι κίνδυνος.

289. Μελιττουργός. (C. 85. F. 239. S. 73.)

Εἰς μελιττουργεῖόν τις εἰσελθὼν τοῦ κεκτημένου ἀποντος, το κηρίον ἀφείλετο. Ὁ δὲ ἐπανελθὼν, ἐπειδὴ τὰς κυψέλας εἶδεν ἐρήμους, εἰστήκει τὸ κατ' αὐτὰς διερευνώμενος. Αἱ δὲ μέλισσαι ἀπὸ τῆς νομῆς ἐπανήκουσαι, ὡς κατέλαβον αὐτὸν, τοῖς κέντροις ἔπαιον, καὶ τὰ χειρίστα διετίθουν. Ὁ δὲ πρὸς αὐτάς· „κάκιστα ζῶα,

τὸν μὲν κλέψαντα ὑμῶν τὰ κηρία ἀθῶον ἀφήκατε, ἐμὲ δὲ τὸν ἐπιμελούμενον ὑμῶν πλήττετε;“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω τῶν ἀνθρώπων τινὲς, δι’ ἄγνοιαν τοὺς ἐχθροὺς μὴ φυλαττόμενοι, τοὺς φίλους ὡς ἐπιβούλους ἀπωθοῦνται.

290. Μηναγύρται. (C. 241. F. 306. S. 162. B. 126.)

Μηναγύρται, ὄνον ἔχοντες, τούτῳ εἰώθεσαν τὰ σκευή ἐπιτιθέντες ὁδοιπορεῖν. Καὶ δὴ ποτε ἀποθανόντος αὐτοῦ ἀπὸ κόπου, ἐκδείραντες αὐτὸν, ἐκ τοῦ δέρματος τύμπανα κατεσκεύασαν, καὶ τούτοις ἐχρῶντο. Ἐτέρων δὲ αὐτοῖς μηναγυρτῶν ἀπαντησάντων καὶ πυνθανομένων αὐτῶν, ποῦ ἂν εἴη ὁ ὄνος, ἔφασαν, τεθνηκέναι μὲν αὐτὸν, πληγὰς δὲ τοσαύτας λαμβάνειν, ὅσας οὐδὲ ζῶν ὑπέμεινεν.

Οὕτω καὶ τῶν οἰκετῶν ἔνιοι, εἰ καὶ τῆς δουλείας ἀφεθῶσιν, τῶν δουλικῶν οὐκ ἀπαλλάττονται.

291. Μῦες καὶ Γαλαῖ. (S. 163. F. 115. C. 242 et p. 382.)

Μυσι καὶ γαλαῖς πόλεμος ἦν. Ἄει δὲ οἱ μῦες ἠττώμενοι, ἐπειδὴ συνῆλθον εἰς ταῦτόν, ὑπέλαβον, ὅτι δι’ ἀναρχίαν τοῦτο πάσχουσιν· ὅθεν ἐπιλεξάμενοί τινας ἑαυτῶν στρατηγούς ἐχειροτόνησαν· οἱ δὲ βουλόμενοι ἐπισημότεροι τῶν ἄλλων εἶναι, κέρατα κατασκευάσαντες ἑαυτοῖς συνῆψαν. Ἐυστάσης δὲ τῆς μάχης, συνέβη πάντας τοὺς μῦας ἠττηθῆναι. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι πάντες ῥαδίως εἰσέδυνον· οἱ δὲ στρατηγοί, μὴ δυνάμενοι εἰσελθεῖν διὰ τὰ κέρατα αὐτῶν, συλλαμβανόμενοι κατησθίοντο.

Οὕτω πολλοῖς ἡ κενοδοξία κακῶν αἰτία [διὰ φιληδονίαν] γίνεται.

291^b. Ἄλλως. (F. 175. C. p. 383. B. 31.)

Ποτὲ γαλέαι ἐμάχοντο τοῖς μυσίν, αὐτοὺς κατατροποῦσαι καὶ ἀναιροῦσαι. Εἶπον δὲ οἱ μύες καθ' ἑαυτοὺς τοιαῦτα· „οὐ παραλόγως γαλέαι ἡμᾶς ἠττώσιν· οὐ γὰρ κτώμεθα ἄνακτα, ὥσπερ αὐταί, οὐδὲ στρατηγούς ἐπὶ τῇ παρατάξει, καὶ διὰ τοῦτο ταλαιπωροῦμεν πάντες, καὶ φυγάδες γινόμεθα τοῦ πολέμου.“ Καὶ παρατυτικά συμβούλιον λαβόντες, κατεστήσαντο τοὺς παμμεγέθεις μύας ἀρχηγέτας τε καὶ στρατηγοὺς τῶν ἄλλων. Καὶ δὴ ἔνοπλοι ἅπαντες γεγονότες, καὶ παρατάξεις ἀντιθις πεποιηκότες, ἤρξαντο κρότων τῶν τοῦ πολέμου. Τῶν γὰρ αὐτῶν σαλπύγγων σαλπισασῶν ἐναπήρξαντο πολεμεῖν πρὸς τὰς γαλέας· αἱ κατὰ κράτος τοὺς μύας ἠττήσασαι, ἔτρεψαν τοὺς δυστήνους εἰς φυγὴν. Οἱ μὲν οὖν ἄοπλοι πεφευγότες ἐν τοῖς τοίχοις εἰσεληλύθεσαν εἰς φραγάδας ἀντίκα· οἱ δ' ἔνοπλοι καὶ ἀρχηγέται τούτων, οἳ τε ἄρχοντες καὶ στρατηγοὶ τῶν ἄλλων, μὴ δυνάμενοι ἐν ταῖς ὀπαῖς ἐμβῆναι, διεφθάρησαν ἅπαντες ὑπὸ τῶν γαλεῶν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πρὸς τὸ ζῆν ἀκινδύνως κρείττων ἐστὶν ἡ εὐτέλεια, ἢ ἡ λαμπρότης καὶ δόξα τοῦ βίου.

292. Μυῖα. (F. 117. C. 243. B. 60.)

Μυῖα ἐμπεσοῦσα εἰς χύτραν κρέατος, ἐπειδὴ ὑπὸ τοῦ ζωμοῦ ἀποπνίγεσθαι ἠμελλεν, ἔφη πρὸς ἑαυτήν· „ἀλλ' ἔγωγε καὶ βέβρωκα καὶ πέπωκα καὶ λέλουμαι, καὶ θνησκούσῃ οὐ μέλει μοι.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι φράδῖως φέρουσι τὸν θάνατον οἱ ἄνθρωποι, ὅταν ἀβασανίστως παρακολουθῶσι.

293. Μυῖαι. (S. 81. F. 68. C. 89 et p. 318.)

Ἐν τινι ταμιεῖῳ μέλιτος ἐκχυθέντος μυῖαι προσ-

πτάσαι κατήσθιον· διὰ δὲ τὴν γλυκύτητα τοῦ καρποῦ οὐκ ἀφίσταντο. Ἐμπαγέντων δ' αὐτῶν τῶν ποδῶν, ὡς οὐκ ἠδύναντο ἀναπτηῆναι, ἀποπνιγόμεναι ἔφασαν· „ἄθλιαί ἡμεῖς, αἱ διὰ βραχεῖαν ἠδονὴν ἀπολλύμεθα.“

Οὕτω πολλάκις ἡ λιχνεῖα πολλῶν κακῶν αἰτία γίνεσθαι.

294. Μύρμηξ. (S. 164. C. 108 et p. 319. F. 116.)

Μύρμηξ ὁ νῦν τὸ παλαιὸν ἄνθρωπος ἦν· καὶ τῇ γεωργίᾳ προσέχων τοῖς ἰδίῳις πόνοις οὐκ ἠροκεῖτο, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἀλλοτρίοις ἐποφθαλμιῶν διετέλει, τοὺς τῶν γειτόνων καρποὺς ὑφαίρνούμενος. Ὁ δὲ Ζεὺς ἀγανακτήσας κατὰ τῆς πλεονεξίας αὐτοῦ μετεμόρφωσεν αὐτὸν εἰς τοῦτο τὸ ζῷον, ὃ καλεῖται μύρμηξ. Ὁ δὲ καὶ τὴν μορφήν ἀλλάξας τὴν διάθεσιν οὐ μετέβαλε· μέχρι γὰρ νῦν κατὰ τὰς ἀρούρας περιῶν τοὺς πόνους τῶν ἄλλων συλλέγει καὶ ἐαυτῷ ἀποθησαυρίζει.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οἱ φύσει πονηροὶ, κἂν τὰ μάλιστα κολάζωνται, τὸν τρόπον οὐκ ἀποτίθενται.

295. Μύρμηξ καὶ Κάνθαρος.

(S. 111. F. 84. C. 244 et p. 384.)

Θέρους ὄρι μύρμηξ περιπατῶν κατὰ τὴν ἀρουραν πυροῦς καὶ κριθῶν συνέλεγεν, ἀποθησαυριζόμενος ἐαυτῷ τροφήν εἰς τὴν χειμῶνα. Κάνθαρος δὲ τοῦτον θεασάμενος ἐθιάμυσεν ὡς ἐπιπονώτατον, εἶπε παρ' αὐτὸν τὸν καιρὸν μαχθεῖ, παρ' ὃν τὰ ἄλλα ζῶα πόνων ἀφειμένα ῥαστεῖν ἄγει. Ὁ δὲ τότε μὲν ἠσύχαζεν· ὕστερον δὲ, ὅτε χειμῶν ἐνέστη, τῆς κόπρου ὑπὸ τοῦ ὄμβρου κλυσιδέσσης, ὁ κάνθαρος ἤκε πρὸς αὐτὸν λιμῶντων καὶ τροφῆς μεταλαβεῖν δεόμενος. Ὁ δὲ ἔφη πρὸς αὐτόν· „ὦ κάνθαρε, ἀλλ' εἰ τότε ἐπόνεις, ὅτε ἐμόχθουν καὶ με ὠνείδιζες, οὐκ ἂν νῦν τροφῆς ἐπεδέου.“

Οὕτως οἱ παρὰ τὰς εὐθηνίας τοῦ μέλλοντος μὴ προνοούμενοι παρὰ τὰς τῶν καιρῶν μεταβολὰς τὰ μέγιστα δυστυχοῦσι.

296. Μύρμηξ καὶ Περιστερὰ. (C. 41. S. 165.)

Μύρμηξ διψήσας, κατελθὼν εἰς πηγὴν, παρασு-
ρεις ὑπὸ τοῦ ρεύματος, ἀπεπνίγετο. Περιστερὰ δὲ
τοῦτο θεασαμένη, κλῶνα δένδρου περιελούσα, εἰς τὴν
πηγὴν ἐξόριψεν, ἐφ' οὗ καὶ καθίσας ὁ μύρμηξ διεσώθη.
Ἴξευτῆς δέ τις μετὰ τοῦτο τοὺς καλάμους συνθεῖς, ἐπὶ
τὸ τὴν περιστερὰν συλλαβεῖν ἦει. Τοῦτο δ' ὁ μύρμηξ
ἑωρακώς, τὸν τοῦ ἴξευτοῦ πόδα ἔδακεν. Ὁ δὲ ἀλγήσας
τούς τε καλάμους ἐξόριψε, καὶ τὴν περιστερὰν αὐτίκα
φυγεῖν ἐποίησεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τοῖς εὐεργέταις χάριν ἀπο-
διδόναι.

296^b. Ἄλλως. (F. 118. C. p. 300.)

Μύρμηξ διψήσας, κατελθὼν εἰς πηγὴν καὶ βουλό-
μενος πιεῖν, ἀπεπνίγετο· περιστερὰ δὲ καθεξομένη ἐν
τῷ παρεστηκότι δένδρῳ, ἐθεάσατο αὐτὸν, καὶ κόψασα
φύλλον ἀπὸ τοῦ δένδρου ἐξόριψεν εἰς τὴν πηγὴν, δι'
οὗ ἐπιβὰς ὁ μύρμηξ ἐσώθη. Ἴξευτῆς δέ τις παραστα-
θεῖς καὶ συνθεῖς τοὺς καλάμους, τὴν περιστερὰν συλ-
λαβεῖν ἐβουλήθη. Ὁ δὲ μύρμηξ θεασάμενος, ἔδακε τὸν
πόδα τοῦ ἴξευτοῦ. Ὁ δὲ ἀλγήσας, ῥίψας τοὺς καλά-
μους, ἐποίησε φυγεῖν τὴν περιστερὰν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι, εἰ καὶ τὰ ἄλογα ζῶα αἰσθησιν
ἔχουσι τοῦ καλοῦ, πῶς οὐ δεῖ ἡμᾶς τοὺς εὐεργέτας
ἀμείβεσθαι; [ἢ· Δύνανται καὶ τὰ μικρὰ τοῖς εὐεργέ-
ταις μεγάλας ἀμοιβὰς παρέχειν.]

297. Μῦς ἀρουραῖος καὶ Μῦς ἀστικός. (C. 301. F. 121.)

Μῦς ἀρουραῖος ἀστικῷ γίνεται φίλος μῦτ, καὶ τὴν

φιλλίαν πιστούμενος πρῶτος εἰς ἀγρὸν τὸν ἀστικὸν παρελάμβανε, καὶ ξενίαν αὐτῷ παρετίθει καὶ τράπεξαν, ἃ φέρειν οἶδε τοῖς ἐνοικοῦσιν ἀγρός. Ἀμειβόμενος δὲ τὴν ξενίαν ὁ ἀστικὸς εἰς ἄστν τὸν ἀρουραῖον ἐκόμιζε, καὶ εἰς ἀνδρὸς εὐπόρου παρελάμβανεν οἶκον. Ὡς δὲ τῶν ὄντων ἤδη προσάπτεσθαι ἤθελον, προσιών τις ἀνεκοπτε· καὶ τοσαυτάκισ τῆς ἐν τοῖς ὄψοις ἀπηλαύνοντο πείρας, ὡσάκισ ἐπειρῶντο μεταλαμβάνειν. Καὶ τελευταῖον ὁ ἀρουραῖος „ἄπειμι“ ἔφη, „τὴν ἐν ἀγροῖς προτιμῶν μετριότητα τῆς ἐν ἄστει τρυφῆς.“

Οὕτως οἱ μέτρια κτώμενοι τῶν πλουτούντων εἰσὶν αἰρετώτεροι.

297^b. Ἄλλως. (C. p. 197. B. 108.)

Μύες δύο, ὁ μὲν ἀρουραῖος, ὁ δὲ οἰκόσιτος, κοινὸν εἶχον τὸν βίον. Ὁ δὲ οἰκόσιτος ἦλθε πρῶτος δειπνήσων ἐπὶ τῆς ἀρούρας ἔτι ἀνθούσης. Τρώγων δὲ σίτον καὶ ῥίζας σὺν ταῖς βάλωις εἶπε· „Μύρμηκος ζῆς βίον, ταλαίπωρε. Ἐμοὶ δὲ πολλὰ ἔνεστιν ἀγαθὰ· τὸ κέρας οἰκῶ τῆς Ἀμαλθείας ὡς πρὸς σέ. Ἐὰν ἔλθῃς μετ' ἐμοῦ, ὡς θέλεις, ἀσωτεύση.“ Ἀπῆγε πείσας τὸν μῦν ἐν τῷ οἴκῳ. Ἔδειξε δὲ αὐτῷ σίτον καὶ ἄλευρα καὶ ὄσπρια καὶ σῦκα καὶ μέλι καὶ φοίνικας· οὗτος δὲ ἐτέρφθη καὶ διεχύθη· ὁ δὲ ἤγαγε καὶ τυρὸν ἐκ κανισκίου σύρων. Ἦνοιξέ τις τὴν θύραν· οἱ δ' ἔφυγον εἰς στενὴν τρώγλην, ἔτριζον δὲ ὑπ' ἀλλήλων στενούμενοι. Ὡς δὲ πάλιν ἤμελλεν ἐκκύψαι καὶ μικρὰν ἰσχάδα σῦραι, ἕτερος ἦλθεν ἄλλο τι ἄραι· οἱ δ' ἔνδον ἐκρύπτοντο. Ὁ δὲ ἀρουραῖος μῦς „καίπερ τοσαῦτα δειπνῶν,“ εἶπε „χαίρε καὶ πλούτει καὶ τρύφα, ἔχων τὰ πάντα μετὰ κινδύνων· ἐγὼ δὲ βοτάνας καὶ ῥίζας τρώγων ἀφόβως καὶ λιτῶς ζήσω.“

298. Μῦς καὶ Βάτραχος. (C. 245. F. 307.)

Χερσατος μῦς κακῆ μοίρα βατράχῳ ἐφιλιώθη. Ὁ δὲ βάτραχος, κακῶς βουλευσάμενος, τὸν πόδα τοῦ μῦος τῷ ἑαυτοῦ ποδὶ συνέδησε. Καὶ πρῶτον μὲν ἐπὶ τῆς χάρας ἦλθον σίτον δειπνήσοντας· ἔπειτα τὸ χεῖλος τῆς λίμνης πλησιάσαντες, ὁ μὲν βάτραχος τὸν μῦν εἰς τὸν βυθὸν κατήνεγκεν, αὐτὸς βρούζων τῷ ὕδατι, καὶ τὸ βρεκεκεκὲξ, κοὰξ, κοὰξ ἀνακράζων. Ὁ δὲ ἄθλιος μῦς τῷ ὕδατι φυσηθεὶς ἐτεθνήκει· ἐπέπλει δὲ τῷ ποδὶ τοῦ βατράχου συνδεδεμένος. Ἰκτίνος δὲ τοῦτον ἰδὼν τοῖς ὄνυξιν ἤρπασε· βάτραχος δὲ δεσμώτης ἐπηκολούθει, δειπνον καὶ αὐτὸς ἰκτίνῳ γεννησόμενος.

Ὅτι, κἂν νεκρὸς ἦ τις, ἰσχύει πρὸς ἄμυναν· ἡ γὰρ θεία δίκη ἐφορᾷ πάντα, καὶ τὸ ἴσον ἀποδιδούσα ζυγοστατεῖ.

299. Μῦς καὶ Ταῦρος. (B. 112.)

Μῦς ταῦρον ἔδακεν. ὁ δ' ἐδίωκεν ἀλγῆσας τὸν μῦν· φθάσαντος δ' εἰς μυχὸν φυγεῖν τρώγλης, ᾧρουσεν ἐστῶς τοῖς κέρασι τοὺς τοίχους, ἕως κοπωθεὶς ὀκλάσας ἐκοιμήθη παρὰ τὴν ὀπὴν ὁ ταῦρος. ἔνθεν ἐκκύψας ὁ μῦς ἐφέρει, καὶ πάλιν δακῶν φεύγει. ὁ δ' ἐξαναστὰς οὐκ ἔχων ὃ ποιήσει διηπορεῖτο· τῷ δ' ὁ μῦς ἐπιτρούξας·
 „οὐχ ὁ μέγας αἰεὶ δυνατός· ἔσθ' ὅπου μᾶλλον τὸ μικρὸν εἶναι καὶ ταπεινὸν ἰσχύει.“

300. Ναυαγός. (C. 246. F. 308. S. 30.)

Ἀνὴρ πλούσιος Ἀθηναῖος μεθ' ἐτέρων τινῶν ἐπλει. Καὶ δὴ χειμῶνος σφοδροῦ γενομένου, καὶ τῆς νεῶς περιτραπέισης, οἱ μὲν λοιποὶ πάντες διενήχοντο, ὁ δὲ Ἀθηναῖος παρ' ἕκαστα τὴν Ἀθηναῖαν ἐπικαλούμενος μυ-

ρία ἐπηγγέλλετο, ἐὰν περισωθῆ. Εἰς δὲ τις τῶν συν-
νεναυαγηκότων παρανηχόμενος ἔφη πρὸς αὐτόν· „σὺν
Ἀθηνᾶ καὶ χεῖρα κίνει.“

Τοὺς εἰς συμφορὰς ἐμπίπτοντας χρῆ καὶ αὐτοὺς
ὑπὲρ ἑαυτῶν κοπιᾶν, καὶ εἶθ' οὕτως τοῦ θεοῦ περὶ
βοηθείας δέεσθαι.

301. Νεανίσκοι καὶ Μάγειρος. (S. 66. F. 60. C. p. 293.)

Δύο νεανίσκοι ἐν ταύτῳ κρέας ἠνοῦντο. Καὶ δὴ
τοῦ μαγείρου περισπασθέντος, ὁ ἕτερος ὑφελόμενος τὸ
κρέας εἰς τοῦ ἐτέρου τὸν κόλπον καθῆκεν αὐτό. Ἐπι-
στραφέντος δὲ τοῦ μαγείρου καὶ ἐπιζητοῦντος ἐκεῖνόν
τε αἰτιωμένον, ὁ μὲν εἰληφῶς ᾤμνυε μὴ ἔχειν, ὁ δὲ
ἔχων μὴ εἰληφέναι· καὶ ὁ μάγειρος αἰσθόμενος αὐτῶν
τὴν κακοτεχνίαν, ἔφη· „ἀλλὰ κἂν ἐμὲ λάθῃτε ἐπιου-
κοῦντες, θεοὺς μέντοι οὐ λήσετε.“

Ὁ λόγος δηλοῦ, ὅτι ἡ αὐτὴ ἐστὶν ἡ ἀσέβεια τῆς
ἐπιουρκίας, κἂν αὐτὴν τις κατασκευάζῃται.

301^b. Ἄλλως. (C. 26.)

Δύο νεανίσκοι μαγείρῳ παρεκάθηντο. Καὶ δὴ τοῦ
μαγείρου περὶ τι τῶν οἰκείων ἔργων ἀσχολουμένου,
ἄτερος τούτων, μέρος τι τῶν κρεῶν ὑφελόμενος, εἰς
τὸν θατέρου καθῆκε κόλπον. Ἐπιστραφέντος δὲ τοῦ
μαγείρου καὶ τὸ κρέας ἐπιζητοῦντος, ὁ μὲν εἰληφῶς
ᾤμνυε μὴ ἔχειν, ὁ δ' ἔχων μὴ εἰληφέναι. Ὁ δὲ μάγει-
ρος, αἰσθόμενος τὴν κακουργίαν αὐτῶν, εἶπεν· „ἀλλὰ
κἂν ἐμὲ λάθῃτε, τὸν γ' ἐπιουρκούμενον θεὸν οὐκ οὐ
λήσετε.“

302. Νεανίσκος καὶ Ἴππος.

(C. 332. F. 402. ex Luciani Cynico c. 18.)

Νεανίσκος τις ἐφ' ἵππου ἀνέβη μαινόμενον. Ἄρ-
πάσας δὲ αὐτὸν ἔφερον ὁ ἵππος· ὃ δ' οὐκ ἔτι καταβῆναι

τοῦ ἵππου θεόντος ἐδύνατο. Καί τις ἀπαντήσας ἠρώ-
τησεν αὐτὸν „ποίαν ἄπεισιν;“ Ὁ δ' εἶπεν „ὅποι ἂν
τούτῳ δοκῇ,“ δεικνὺς τὸν ἵππον.

Οὕτω πολλοὶ, ἂν τις ἐρωτᾷ „ποῖ φέρεσθε;“ τάληθῆ
ἐθέλοντες λέγειν, ἐροῦσιν, ἀπλῶς μὲν „ὅποιπερ ἂν
ταῖς ἐπιθυμίαις δοκῇ,“ κατὰ μέρος δὲ ὅποιπερ ἂν τῇ
ἡδονῇ δοκῇ, ποτὲ δὲ ὅποι τῇ δόξῃ, ποτὲ δὲ αὐτῇ τῇ φι-
λοκερδείᾳ· ποτὲ δὲ ὁ θυμὸς, ποτὲ δὲ ὁ φόβος, ποτὲ δὲ
ἄλλο τι τοιοῦτον αὐτοὺς ἐκφέρει.

303. Νεβρὸς καὶ Ἐλαφος. (F. 120. C. 56 et p. 309.)

Νεβρὸς δῆποτε πρὸς τὴν ἔλαφον εἶπε· „σὺ τῷ με-
γέθει μείζων κυνὸς τυγχάνεις καὶ ταχυτάτη καὶ ὄξεια
πρὸς δρόμον, κέρατα δὲ πρὸς ἄμυναν κατέχεις· καὶ τί,
ὦ μήτερ, οὕτω φοβῆ τούτους κύνας;“ Ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν
ἔφη γελῶσα οὕτως· „ὅτι μὲν ἐγὼ ταῦτα ἅπαντα ἔχω,
εὖ οἶδα σαφῶς καὶ γινώσκω, ὦ τέκνον· ἐπὶ δὲ κυνὸς
ύλακῆς ἀκούσω, σκοτοῦμαι καὶ πρὸς φυγὴν τρέπομαι.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοὺς ἀνθρώπους τοὺς φύσει
δειλοὺς οὐδεμία παραίνεσις ἀνθρώπου ἐπιβρῶννυσι.

304. Νέος ἄσωτος καὶ Χελιδών. (C. 248 et p. 385. F. 123.)

Νέος ἄσωτος, καταφαγὼν τὰ πατρῶα, λιματίου δὲ
μόνου αὐτῷ περιλειφθέντος, ὡς ἐθεάσατο χελιδόνα
παρὰ καιρὸν ὀφθεῖσαν, οἰόμενος ἤδη θέρους εἶναι, ὡς
μηκέτι δεόμενος λιματίου, καὶ τοῦτο ἐπώλησεν. Ὅστε-
ρον δὲ, χειμῶνος ἐπιλαβομένου καὶ σφοδροῦ γενομένου
τῷ ἀέρος, ἐπειδὴ εἶδε τὴν χελιδόνα νεκρὰν κειμένην,
ἔφη πρὸς αὐτήν· „ὦ αὐτή, σὺ κἀμὲ ἀπώλεσας.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ παρὰ καιρὸν πραττόμε-
νον ἐπικίνδυνόν ἐστιν.

305. *Νοσῶν καὶ Ἰατρός.* (C. 43 et p. 302. F. 126.)

Νοσῶν τις καὶ ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ ἐρωτώμενος, ὅπως διετέθη, πλέον εἶπε τοῦ δέοντος ἰδρωκέναι· ὁ δὲ ἀγαθὸν ἔφη τοῦτ' εἶναι. Ἐκ δευτέρου δὲ παρ' αὐτοῦ πάλιν ἐρωτηθεὶς, ὅπως ἔσχε, φρίκη συσχεθεὶς εἶπε σφοδρῶς διατετινάχθαι· ὁ δὲ καὶ τοῦτ' ἀγαθὸν ἔφησεν εἶναι. Ἐκ δὲ τρίτου αὐθις ἐρωτηθεὶς, ὅπως διεγένετο, εἶπεν ὑδέρω περιπεπτωκέναι· ὁ δὲ καὶ τοῦτο πάλιν ἀγαθὸν εἶπεν εἶναι. Εἶτα τῶν οἰκείων τινὸς αὐτὸν ἐρωτήσαντος, ὅπως ἔχει· „ἐγὼ“ εἶπεν, „ᾧ οὔτος, ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν ἀπόλλυμαι.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι μάλιστα τῶν ἀνθρώπων δυσχεραίνουμεν τοὺς πρὸς χάριν αἰεὶ βουλομένους λέγειν.

306. *Νυκτερὶς καὶ Βάτος καὶ Αἴθυια.* (S. 167.)

Νυκτερὶς καὶ βάτος καὶ αἴθυια πρὸς ἀλλήλους κοινωνίαν σπεισάμενοι ἐμπορεύσθαι διέγνωσαν. Καὶ ἡ μὲν νυκτερὶς ἀργύριον δανεισαμένη εἰς μέσον κατέθηκεν, ἡ δὲ βάτος ἐσθῆτα ἐνεβάλετο, ἡ δὲ αἴθυια τὸ πλοῖον. Χειμῶνος δὲ σφοδροῦ γενομένου καὶ τῆς νεῶς περιτραπίσης, πάντα ἀπολέσαντες αὐτοὶ ἐπὶ τὴν γῆν διεσώθησαν. Καὶ ἡ μὲν αἴθυια ἀπ' ἐκείνου τὸ πλοῖον ζητοῦσα ἐπὶ (κατὰ?) τοῦ βυθοῦ δύνει, οἰομένη ποτὲ εὐρήσειν· ἡ δὲ νυκτερὶς τοὺς δανειστὰς φοβουμένη ἡμέρας μὲν οὐ φαίνεται, νυκτὸς δὲ ἐπὶ νομῆν ἔξεισιν· ἡ δὲ βάτος τὰς ἐσθῆτας ἐπιζητοῦσα τῶν παριόντων ἐπιλαμβάνεται (τῶν) ἱματίων, προσδοκῶσα τὰ ἴδια ἐπιγνώσεσθαι.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι περὶ ταῦτα μᾶλλον σπουδάσομεν, περὶ ἃ πρότερον πταίσωμεν.

306^b. *Ἄλλως.* (C. 42 et p. 300. F. 124.)

Νυκτερὶς καὶ βάτος καὶ αἴθυια, *ἑταιρείαν ποιησά-*

μενοι, ἔμπορικὸν διέγνωσαν βίον ζῆν. Ἡ μὲν οὖν νυκτερὶς ἀργύριον δανεισαμένη καθῆκεν εἰς τὸ μέσον, ἣ δὲ βάτος ἐσθῆτα μεθ' ἑαυτῆς ἔλαβεν, ἣ δὲ αἰθρῖα τρίτη χαλκόν· καὶ ἀπέπλευσαν. Χειμῶνος δὲ σφοδροῦ γενομένου καὶ τῆς νεῶς περικραπίσεως, πάντα ἀπολέσαντες αὐτοὶ ἐπὶ τὴν γῆν διεσώθησαν. Ἐξ ἐκείνου τοίνυν ἡ μὲν αἰθρῖα τοῖς αἰγιαλοῖς ἀεὶ παρεδρεύει, μὴ που τὸν χαλκὸν ἐκβάλλει ἢ θάλαττα· ἡ δὲ νυκτερὶς, τοὺς δανειστάς φοβουμένη, τῆς μὲν ἡμέρας οὐ φαίνεται, νύκτωρ δ' ἐπὶ νομῆν ἔξεισιν· ἡ δὲ βάτος τῆς τῶν παριόντων ἐσθῆτος ἐπιλαμβάνεται, εἴ που τὴν οἰκείαν ἐπιγνοίη ζητοῦσα.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι περὶ ἃ σπουδάζομεν, τούτοις ἐς ὕστερον περιπίπτομεν.

307. Νυκτερὶς καὶ Γαλῆ. (C. 109 et p. 320. F. 125.)

Νυκτερὶς, ἐπὶ γῆς πεσοῦσα, ὑπὸ γαλῆς συνελήφθη· καὶ μέλλουσα ἀναιρεῖσθαι περὶ σωτηρίας ἐδεῖτο. Τῆς δὲ φαιμένης, μὴ δύνασθαι αὐτὴν ἀπολυῖσαι, φύσει γὰρ πᾶσι τοῖς πτηνοῖς πολεμεῖν, αὐτὴ ἔλεγεν οὐκ ὄρνις, ἀλλὰ μῦς εἶναι, καὶ οὕτως ἀφείθη. Ὑστερον δὲ πάλιν πεσοῦσα, καὶ ὑφ' ἐτέρας συλληφθεῖσα γαλῆς, μὴ βρωθῆναι ἐδεῖτο. Τῆς δὲ εἰπούσης ἅπασιν ἐχθραίνειν μυσίν, αὐτὴ μὴ μῦς, ἀλλὰ νυκτερὶς ἔλεγεν εἶναι, καὶ πάλιν ἀπελύθη. Καὶ οὕτω συνέβη, δις αὐτὴν ἀλλαξαμένην τὸ ὄνομα, σωτηρίας τυχεῖν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ καὶ ἡμᾶς μὴ τοῖς αὐτοῖς ἀεὶ ἐπιμένειν, λογιζομένους, ὡς οἱ τοῖς καιροῖς συμμασχηματιζόμενοι πολλάκις τοὺς κινδύνους ἐκφεύγουσιν.

308. Ξυλευόμενος καὶ Ἐρμῆς. (C. 44. S. 168. F. 127.)

Ξυλευόμενός τις παρὰ τινα ποταμὸν τὸν οἰκείου ἀπέβαλε πέλεκυν. Ἀμηχανῶν τοίνυν παρὰ τὴν ὄχθην

καθίσας ᾠδύρευτο. Ἐρμῆς δὲ, μαθὼν τὴν αἰτίαν καὶ οἰκτείρας τὸν ἄνθρωπον, καταδύς εἰς τὸν ποταμὸν, χρυσοῦν ἀνήνεγκε πέλεκυν, καὶ, εἰ οὗτός ἐστιν, ὃν ἀπάλεσεν, ἤρευτο. Τοῦ δὲ μὴ τοῦτον εἶναι φαρμένον, αὐτίς καταβάς, ἀργυροῦν ἀνεκόμισε. Τοῦ δὲ μηδὲ τοῦτον εἶναι τὸν οἰκτεῖον εἰπόντος, ἐκ τρίτου καταβάς, ἐκείνου τὸν οἰκτεῖον ἀνήνεγκε. Τοῦ δὲ τοῦτον ἀληθῶς εἶναι τὸν ἀπολωλότα φαρμένον, Ἐρμῆς, ἀποδεξάμενος αὐτοῦ τὴν δικαιοσύνην, ἅπαντας αὐτῷ ἔδωρήσατο. Ὁ δὲ παραγενόμενος πρὸς τοὺς ἑταίρους τὰ συμβάντα αὐτοῖς διεξελήλυθεν· ἂν εἰς τις τὰ ἴσα διαπράξασθαι ἐβουλεύσατο, καὶ παρὰ τὸν ποταμὸν ἐλθὼν, καὶ τὴν οἰκτεῖαν ἀξίνην ἐξεπίτηδες ἀφελὺς εἰς τὸ θεῦμα, κλαίων ἐκάθητο. Ἐπιφανεῖς οὖν ὁ Ἐρμῆς κἀκείνῳ καὶ τὴν αἰτίαν μαθὼν τοῦ θρήνου, καταβάς ὁμοίως χρυσῆν ἀξίνην ἐξήνεγκε, καὶ ἤρευτο, εἰ ταύτην ἀπέβαλε. Τοῦ δὲ σὺν ἠδονῇ „ναὶ ἀληθῶς ἦδ' ἐστὶ“ φήσαντος, μισήσας ὁ θεὸς τὴν τοσαύτην ἀναίδειαν, οὐ μόνον ἐκείνην κατέσχευ, ἀλλ' οὐδὲ τὴν οἰκτεῖαν ἀπέδωκεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι, ὅσον τοῖς δικαίοις τὸ θεῖον συναίρεται, τοσοῦτον τοῖς ἀδίκοις ἐναντιοῦται.

308^b. "Ἄλλως. (C. 44.)

Γεωργὸν φασι παρὰ ποταμὸν βαδίζοντα ἀποβαλεῖν ἀξίνην· κατοικτείραντα δὲ τὸν ποταμὸν ἀνεῖναι αὐτῷ ἀργυρᾶν. Τοῦ δὲ φήσαντος, οὐκ εἶναι ταύτην αὐτοῦ, ἀνεῖναι αὐτίς χρυσῆν. Ἀρνησαμένου δὲ καὶ ταύτην, τὸν ποταμὸν τὴν ἰδίαν αὐτῷ ἀναδοῦναι, καὶ τὰς ἄλλας δωρήσασθαι, ἀγασθέντα αὐτὸν τῆς δικαιοσύνης. Ἐτερον δὲ γεωργὸν, βουλόμενον τῶν αὐτῶν τυχεῖν, ἐκόντα καταβαλεῖν τὴν ἀξίνην ἐν τῷ αὐτῷ ποταμῷ. Τὸν δὲ ποταμὸν οὐδὲ τὴν ἰδίαν αὐτῷ ἀναπέμψαι. Τὸν δὲ πρό-

τερον γεωργὸν παρατυχόντα εἰπεῖν πρὸς αὐτόν· „οὐκ ἀεὶ ποταμὸς ἀξίνας φέρει.“

309. Ὀδοιπόροι. (C. 83. F. 237. S. 67.)

Δύο τινὲς κατὰ ταῦτόν ὠδοιπόρουν, καὶ θατέρου πέλεκυν εὐρόντος, ἄτερος ὁ μὴ εὐρῶν παρήγει αὐτῷ μὴ λέγειν „εὔρηκα,“ ἀλλ’ „εὐρήκαμεν.“ Μετὰ μικρὸν δὲ ἐπελθόντων αὐτοῖς τῶν τὸν πέλεκυν ἀποβεβληκότων, ὁ ἔχων αὐτόν διωκόμενος πρὸς τὸν μὴ εὐρόντα συνοδοιπόρον ἔλεγεν· „ἀπολώλαμεν.“ Ὁ δ’ εἶπεν· „ἀπόλωλα λέγε, οὐκ ἀπολώλαμεν· καὶ γὰρ καὶ ὅτε τὸν πέλεκυν εὔρες, εὔρηκα ἔλεγες, οὐχ εὐρήκαμεν.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ μὴ μεταλαμβάνοντες τῶν εὐτυχημάτων οὐδ’ ἐν ταῖς συμφοραῖς βέβαιοι εἰσι φίλοι.

310. Ὀδοιπόροι. (C. 110. F. 258. S. 172.)

Ὀδοιπόροι, κατὰ τινα αἰγιαλὸν ὀδεύοντες, ἦλθον ἐπὶ τινα σκοπιάν. Κάκειθεν θεασάμενοι φρύγανα πόρρωθεν ἐπιπλέοντα, ναῦν εἶναι μεγάλην ᾤκηθησαν· διὸ δὴ προσέμενον, ὥς μελλούσης αὐτῆς προσορμιξέσθαι. Ἐπεὶ δὲ ὑπὸ ἀνέμου φερόμενα τὰ φρύγανα ἐγγυτέρω ἐγένετο, οὐκέτι ναῦν, ἀλλὰ πλοῖον ἐδόκουν βλέπειν. Ἐξενεχθέντα δὲ αὐτὰ φρύγανα ὄντα ἰδόντες, πρὸς ἀλλήλους ἔφασαν· „ὥς ἄρα μάτην ἡμεῖς τὸ μηδὲν ὄν προσεδεχόμεθα.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν ἀνθρώπων ἔνιοι, ἐξ ἀπροόπτου δοκοῦντες φοβεροὶ εἶναι, ὅταν εἰς πείραν ἔλθωσιν, οὐδενὸς εὐρίσκονται ἄξιοι.

311. Ὀδοιπόροι καὶ Ἄρκτος. (C. 249. F. 57. S. 65.)

Δύο φίλοι τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἐβάδιζον. Ἄρκτου δὲ αὐτοῖς ἐπιφανεΐσης, ὁ μὲν εἰς φθάσας ἀνέβη ἐπὶ τι δένδρον καὶ ἐνταῦθα ἐκρύπτετο· ὁ δὲ ἔτερος, μέλλων

περικατάληπτος γίνεσθαι, πεσῶν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἑαυτὸν νεκρὸν προσεποιεῖτο. Τῆς δὲ ἄρκτου προσε-
νεγκούσης αὐτῷ τὸ ῥύγχος καὶ περιοσφραινομένης, τὰς
ἀναπνοὰς συνεῖχε· φασὶ γὰρ νεκροῦ μὴ ἄπτεσθαι τὸ
ζῶον. Ἀπαλλαγείσης δὲ, ὁ ἀπὸ τοῦ δένδρου καταβὰς
ἐπυνθάνετο τοῦ ἐτέρου, τί ἢ ἄρκτος πρὸς τὸ οὖς εἰρή-
κει. Ὁ δὲ εἶπε, τοῦ λοιποῦ τοιούτοις μὴ συνοδοιπορεῖν
φίλοις, οἳ ἐν κινδύνοις οὐ παραμένουσιν.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τοὺς γνησίους τῶν φίλων αἱ
συμφοραὶ δοκιμάζουσιν.

312. Ὀδοιπόροι καὶ Κόραξ. (C. 250. F. 310.)

Πορευομένοις τισὶν ἐπὶ πρᾶξίν τινα κόραξ ὑπὴν-
τησεν τῶν ὀφθαλμῶν τὸν ἕτερον πεπηρωμένους. Ἐπι-
στραφέντων δὲ αὐτῶν, καὶ τινος ὑποστρέψαι παραι-
νοῦντος, τοῦτο (γὰρ) σημαίνει τὸν οἰωνόν, ἕτερος
ὑποτυχῶν εἶπεν· „καὶ πῶς οὗτος ἡμῖν δύναται τὰ μέλ-
λοντα μαντεύεσθαι, ὃς οὐδὲ τὴν ἰδίαν πῆρωσιν προεί-
δετο, ἵνα φυλάξηται;“

Οὕτω καὶ οἱ ἐν τοῖς οἰκείοις πράγμασι τὸ ἄβουλον
κεκτημένοι καὶ εἰς τὰς τῶν πέλας συμβουλίας ἀδόκιμοι.

313. Ὀδοιπόροι καὶ Πλάτανος.
(S. 170. C. 251 et p. 387. F. 129.)

Ὀδοιπόροι δύο θέρους ὥρα περὶ μεσημβρίαν ὑπὸ
καύματος τρυχόμενοι, ὡς ἐθεάσαντο πλάτανον, ὑπὸ
ταύτην καταντήσαντες καὶ ἐν τῇ σκιᾷ κατακλιθέντες
ἀνεπαύοντο. Ἀναβλέψαντες δὲ εἰς τὴν πλάτανον ἔλε-
γον πρὸς ἀλλήλους, ὡς ἀνωφελες καὶ ἄκαρπον τοῦτο
ἀνθρώποις ἐστὶ τὸ δένδρον. Ἡ δὲ ὑποτυχουῖσα ἔφη·
„ὦ ἀχάριστοι, ἔτι τῆς ἐξ ἐμοῦ εὐεργεσίας ἀπολαύοντες
ἀχρεῖαν με καὶ ἄκαρπον ἀποκαλεῖτε;“

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων τινὲς οὕτω ἀτυχεῖς εἰσιν,

ὡς καὶ εὐεργετοῦντες τοὺς πέλας ἐπὶ τῇ χρηστότητι ἀπιστεῖσθαι.

314. Ὀδοιπόρος καὶ Ἀλήθεια.
(C. 365 et p. 411. F. 364. B. 127.)

Ὀδοιπορῶν τις ἐν ἐρήμῳ εὗρε γυναῖκα μόνην κατηφῆ ἐστῶσαν, καὶ φησιν αὐτῇ· „τίς εἶ;“ Ἡ δ' ἔφη „Ἀλήθεια.“ „Καὶ διὰ ποίαν αἰτίαν τὴν πόλιν ἀφείσα τὴν ἐρημίαν οἰκεῖς;“ Ἡ δ' εἶπεν· „ὅτι τοῖς πάλαι καιροῖς παρ' ὀλίγοις ἦν τὸ ψεῦδος, νῦν δὲ εἰς πάντας ἀνθρώπους ἐστίν, ἐάν τι ἀκούειν καὶ λέγειν θέλῃς.“

315. Ὀδοιπόρος καὶ Ἐρμῆς. (S. 173. C. 47 et p. 305. F. 156.)

Ὀδοιπόρος, πολλὴν ὁδὸν ἀνύων, ἠὔξατο, ὧν ἂν εὗρη, τούτου τὸ ἥμισυ τῷ Ἐρμῇ ἀναθεῖναι. Περιτυχῶν δὲ πήρα, ἐν ἧ ἀμύγδαλά τε ἦσαν καὶ φοίνικες, ταύτην ἀνείλετο, οἰόμενος ἀργύριον εἶναι. Ἐκτινάξας δὲ ὡς εὗρε τὰ ἐνόητα, καταφαγὼν ταῦτα, καὶ λαβὼν τῶν τε ἀμυγδάλων τὰ κελύφη καὶ τῶν φοινίκων τὰ ὀστᾶ, ταῦτα ἐπὶ τινος βωμοῦ ἔθηκεν, εἰπὼν· „ἀπέχεις, ὦ Ἐρμῆ, τὴν εὐχὴν· καὶ γὰρ τὰ ἐκτὸς ὧν εὔρον, καὶ τὰ ἐντὸς πρὸς σὲ διανενέμηκα.“

Πρὸς ἄνδρα φιλάργυρον, διὰ πλεονεξίαν καὶ θεοῦς κατασοφίζομενον, ὁ λόγος εὐκαιροῦς.

316. Ὀδοιπόρος καὶ Τύχη. (S. 169. C. 252. B. 49.)

Ὀδοιπόρος, πολλὴν ὁδὸν ἀνύσας, ἐπειδὴ κόπῳ συνείλετο, πεσὼν παρὰ τι φρέαρ ἐκοιμᾶτο. Μέλλοντος δὲ αὐτοῦ ὄσον οὐπω καταπίπτειν, ἡ Τύχη ἐπιστᾶσα καὶ διεγείρασα αὐτὸν εἶπεν· „ὦ οὔτος, εἶγε ἐπεπτώκεις, οὐκ ἂν τὴν σεαυτοῦ ἀβουλίαν, ἀλλ' ἐμὲ ἤτιῶ.“

316^b. Ἄλλως. Παῖς καὶ Τύχη. (F. 62. C. 388.)

Ἐγγὺς φρέατος παῖς τις ἐκοιμᾶτο. Ἐπιστᾶσα δὲ

αὐτῷ ἡ Τύχη ἐβόα· „ἀνάστα καὶ ἄπελθε ἐντεῦθεν, μὴ πῶς κάτω τοῦ φρέατος πέσης, καὶ ἐμὲ τὴν Τύχην καταμέμψονται πάντες.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις σφαλλόμενοι [πράττοντες κακῶς] περιπίπτομεν κινδύνοις καὶ μεμφόμεθα τὴν τύχην.

317. Οἷς καὶ Κύων.

(C. 315. ex Xenoph. Comment. II, 7, 13. F. 366. C. p. 405. B. 130.)

Φασίν, ὅτε φωνήεντα ἦν τὰ ζῶα, τὴν οἶν πρὸς τὸν δεσπότην εἰπεῖν· „θαυμαστὸν ποιεῖς, ὃς ἡμῖν μὲν ταῖς καὶ ξριά σοι καὶ ἄρνας καὶ τυρὸν παρεχούσαις οὐδὲν δίδως, ὅ,τι ἂν μὴ ἐκ τῆς γῆς λάβωμεν, τῷ δὲ κυνι, ὃς οὐδὲν τοιοῦτόν σοι παρέχει, μεταδίδως οὐπερ αὐτὸς ἔχεις σίτου.“ Τὸν κύνα οὖν ἀκούσαντα εἰπεῖν· „ναὶ μὰ Δί' ἐγὼ γάρ εἰμι ὁ καὶ ὑμᾶς αὐτὰς σώζων, ὥστε μήτε ὑπ' ἀνθρώπων κλέπτεσθαι μήτε ὑπὸ λύκων ἀρπάζεσθαι· ἐπεὶ ὑμεῖς γε, εἰ μὴ ἐγὼ προφυλάττοιμι ὑμᾶς, οὐδ' ἂν νέμεσθαι δύναισθε, φοβούμεναι μὴ ἀπόλησθε.“ Οὕτω δὲ λέγεται καὶ τὰ πρόβατα συγχωρῆσαι τὸν κύνα προτιμαῖσθαι.

318. Ὀναγρος καὶ Ὄνος. (C. 379. F. 340.)

Ὀναγρος ὄνον ἰδὼν βαρὺν γόμον ἐπαγόμενον, [καὶ] τὴν δουλείαν αὐτῷ ἐπονειδίξων ἔλεγεν· „εὐτυχῆς ὄντως ἐγὼ, ὅτι ζῶν ἐλευθέρως καὶ διάγων ἀκόπως, αὐτοσχέδιον καὶ τὴν νομὴν ἐν τοῖς ὄρεσι κέκτημαι· σὺ δὲ δι' ἄλλον τρέφῃ, καὶ δουλείαις καὶ πληγαῖς καθυποβάλλῃ διηνεκῶς.“ Συνέβη δ' οὖν αὐθωρὸν λέοντά τινα φανῆναι, καὶ τῷ μὲν ὄνῳ μὴ προσπελάσαι, ὡς συνόντος αὐτῷ τοῦ ὄνηλάτου, τῷ δὲ ὀνάγρῳ, μεμονωμένῳ τυγχάνοντι, σφοδρῶς ἐπελθεῖν καὶ αὐτῷ θέσθαι κατάβρωμα.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς οἱ ἀνυπότακτοι καὶ σκληροτράχηλοι, τῇ αὐτοβουλίᾳ φερόμενοι καὶ βοηθείας τινὸς μὴ δεόμενοι, ἀνθωρὸν πτώμα γίνονται.

319. Ὅνοι πρὸς τὸν Δία. (S. 181. C. 112 et p. 321. F. 138.)

Ὅνοι ποτὲ ἀχθόμενοι ἐπὶ τῷ συνεχῶς ἀχθοφορεῖν καὶ ταλαιπωρεῖν, πρέσβεις ἐπεμψαν πρὸς τὸν Δία, λύσιν τινὰ αἰτούμενοι τῶν πόνων. Ὁ δ' αὐτοῖς ἐπιδειξάι βουλόμενος, ὅτι τοῦτο ἀδύνατόν ἐστιν, ἔφη, τότε αὐτοὺς ἀπαλλαγῆσεσθαι τῆς κακοπαθείας, ὅταν οὐροῦντες ποταμὸν ποιήσωσι. Κάκεινοι αὐτὸν ἀληθεύειν ὑπολαμβάνοντες, ἀπ' ἐκείνου καὶ μέχρι νῦν, ἐνθα ἂν ἀλλήλων οὐρον ἰδῶσιν, ἐνταῦθα καὶ αὐτοὶ παριστάμενοι οὐροῦσιν.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τὸ ἐκάστῳ πεπρωμένον ἀθεράπευτόν ἐστι.

320. Ὅνον ἀγοράζων. (C. 253. F. 311.)

Ὅνον τις ἀγοράζειν μέλλων, ἐπὶ δοκιμασίᾳ καὶ πείρᾳ αὐτὸν ἔλαβεν· καὶ εἰσαγαγὼν αὐτὸν ἐπὶ τῆς φάτνης μετὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ ὄνων τοῦτον ἔστησεν. Ὁ δὲ καταλιπὼν τοὺς ἄλλους ἐπὶ τῷ ἀργοτάτῳ καὶ ἀδδηφάγῳ ἔστη. [καὶ ὃς οὐδὲν ἐποίει.] Δῆσας οὖν καὶ ἀπαγαγὼν, τῷ ἰδίῳ δεσπότη τοῦτον παρέδωκε. Τοῦ δὲ ἐρωτιῶντος, εἰ οὕτω ταχεῖαν αὐτοῦ τὴν δοκιμασίαν ἐποίησατο, ὑποτυχὼν εἶπεν· „ἀλλ' ἔγωγε οὐδὲ ἐπιδέομαι πείρας· οἶδα γὰρ ὅτι τοιοῦτος, ὅποιον ἐξ ἀπάντων τὸν συνήθη ἐπελέξατο.“

Ὅτι τοιοῦτος ἕκαστος ὑπολαμβάνεται εἶναι, ὁποῖοις ἐταίροις συναναστρέφεται.

321. Ὅνος ἄγριος. (S. 179. C. 111 et p. 320. F. 136.)

Ὅνος ἄγριος, ὄνον ἡμερον ἰδὼν ἐν τινι εὐηλίῳ

τοπω, προσελθὼν ἐμακάριζεν αὐτὸν ἐπὶ τῇ εὐεξίᾳ τοῦ σώματος καὶ τῇ τῆς τροφῆς ἀπολαύσει. Ὑστερον δὲ ἰδὼν αὐτὸν ἀχθοφοροῦντα καὶ τὸν ὀνηλάτην ὀπισθεὺν ἐπόμενον καὶ φοπάλοις αὐτὸν παίοντα, ἔφη· „ἀλλ' ἔγωγε οὐκέτι σε εὐδαιμονίζω· ὁρῶ γὰρ, ὅτι οὐκ ἄνευ κακῶν μεγάλων τὴν εὐδαιμονίαν ἔχεις.“

Οὕτω οὐκ ἔστι ζηλωτὰ τὰ μετὰ κινδύνων καὶ ταιπαιωριῶν προσγιγνώμενα κέρδη.

322. Ὅνος ἄλας βαστάζων. (S. 176. C. 254.)

Ὅνος ἄλας βαστάζων ποταμὸν διήρχετο· ὀλισθήσας δὲ ὡς κατέπεσεν εἰς τὸ ὕδωρ, ἔκτακέντος τοῦ ἀλός, κουφότερος ἐξανέστη· εὐφρανθεῖς δὲ ἐπὶ τούτῳ, ἐπειδὴ ὕστερόν ποτε σπόγγους ἐμπεφορτισμένους ποταμὸν διέβαινον, ᾤθη [δεῖν] ὅτι, ἐὰν πάλιν πέσῃ, ἐλαφρότερος διεγεροθήσεται· καὶ δὴ ἐκὼν ὀλισθήσε. Συνέβη δ' αὐτῷ, τῶν σπόγγων ἀνασπασάντων τὸ ὕδωρ, μὴ δυναμένῳ ἐξανίστασθαι, ἐνταῦθα ἀποπνιγῆναι.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων ἐνιοὶ τὰς ἰδίας ἐπινοίας λανθάνουσι συμφορῶν αἰτίας ἔχοντες.

322^b. Ἄλλως. Μικρέμπορος καὶ Ὀνάριον.
(F. 122. C. p. 388. B. 111.)

Μικρέμπορός τις Ὀνάριον κατέχων, αὐτὸς ὠνεῖτο ἀλάτιον εἰς πλήθος. Καὶ δὴ φορτώσας σφοδρῶς αὐτοῦ τὸν ὄνον, ὑποξύγιον ἤλαυνε λεωφόρῳ· ὃς ὀλισθήσας εἰς ὕδωρ ἐπεπτώκει· καὶ δὴ λυθέντων τῶν ἀλῶν παραυτίκα, εὐθύς ἠγέρθη ἀκόπως βηματίζων. Ὁ δ' ὑποστρέψας καὶ πάλιν λαβὼν ἄλας, κατεπεπτώκει εἰς ποτάμια ρεῖθρα· καὶ ἐκλυθέντων πάλιν τῶν ἀλατίων, ἐξανέστησεν ἑαυτὸν παραυτίκα. Ὁ δὲ λυπηθεὶς, ὁ κύριος τοῦ ὄνου, ἐπενόησεν αὐτοῦ τὰς ἐπινοίας. Ὅστις ἐπελθὼν [εἰς] ἓνα τῶν μυρεψούντων, ἐξωνήσατο σπόγγ-

γους πολλοὺς εἰς κόρον, οὗσπερ ἐπιθελὺς πεφόρτωκε τὸν ὄνον. Ὁ δὲ ἀπιὼν κατέπεσεν εἰς ὕδωρ, καὶ παραυτίκα κλυσθέντων τῶν σπόγγων, ἤγγετο ὁ ὄνος διπλοῦν βάρους βαστάζων.

Ὁ μῦθος δηλοῦ, ὅτι πολλάκις, ἐν ᾧ τις εὐτύχησεν, ἐν αὐτῷ καὶ πίπτει.

323. Ὅνος, Ἀλεκτροῦν καὶ Λέων.
(S. 83. C. 66 et p. 315. F. 70.)

Ἐν τινι ἐπαύλει ὄνος καὶ ἀλεκτροῦν ἦσαν· λέων δὲ λιμώττων ὡς ἐθεάσατο τὸν ὄνον, οἷός τε ἦν εἰσελθὼν τοῦτον καταθιοιήσασθαι. Περὶ δὲ τὸν ψόφον ἀλεκτροῦνος φθεγξαμένου καταπτήξας (φασὶ γὰρ, τοὺς λέοντας πτύρεσθαι πρὸς τὰς τῶν ἀλεκτροῦνων φωνὰς), εἰς φυγὴν ἐτρέπη. Καὶ ὁ ὄνος ἀναπτρωθεὶς κατ' αὐτοῦ, εἶγε ἀλεκτροῦνα ἐφοβήθη, ἐξῆλθεν ὡς ἀποδιώξων αὐτόν· ὁ δὲ, ὡς μακρὰν ἐγένετο, κατέφαγεν αὐτόν.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων ἔνιοι ταπεινουμένους τοὺς ἑαυτῶν ἐχθροὺς ὀρωῶντες, καὶ διὰ τοῦτο καταθρασυνομένοι, λανθάνουσιν ὑπ' αὐτῶν ἀναλισκόμενοι.

323^b. Ἄλλως. Ὅνος καὶ Λέων. (C. 66.)

Ὅνω ποτὲ ἀλεκτροῦν συνεβόσκειτο. Λέοντος δ' ἐπελθόντος τῷ ὄνω, ὁ ἀλεκτροῦν ἐφώνησε· καὶ ὁ μὲν λέων (φασὶ γὰρ τοῦτον τὴν τοῦ ἀλεκτροῦνος φωνὴν φοβεῖσθαι) ἔφυγεν. Ὁ δ' ὄνος, νομίσας δι' αὐτόν πεφυγέναι, ἐπέδραμεν εὐθύς τῷ λέοντι. Ὡς δὲ πόρρω τοῦτον ἐδίωξεν, ἔνθα μηκέτι ἢ τοῦ ἀλεκτροῦνος ἐφικνεῖτο φωνή, στραφεὶς ὁ λέων τοῦτον κατεθιοιήσατο. Ὁ δὲ θνησκων ἐβόα· „ἄθλιος ἐγὼ καὶ ἀνόητος· πολεμιστῶν γὰρ μὴ ὦν γονέων, τίνος χάριν εἰς πόλεμον ἐξωρομήθην;“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ταπει-
νουμένοις ἐπίτηδες τοῖς ἐχθροῖς ἐπιτίθενται, καὶ οὕ-
τως ὑπ' ἐκείνων ἀπόλλυνται.

324. Ὅνος βαστάζων ἄγαλμα. (S. 178. F. 135. C. p. 389.)

Ὅν τις ἐπιθεῖς ἄγαλμα ἤγεν εἰς ἄστν. Τῶν δὲ
συναντώντων προσκυνούντων τὸ ἄγαλμα, ὁ ὄνος ὑπο-
λαβὼν, ὅτι αὐτὸν προσκυνοῦσιν, ἀναπτρωθεὶς ὠγκᾶτό
τε καὶ οὐκέτι περαιτέρω προῖέναι ἐβούλετο. Καὶ ὁ ὄνη-
λάτης αἰσθόμενος τὸ γεγονός, τῷ ῥοπάλῳ αὐτὸν παίων
ἔφη· „ὦ κακὴ κεφαλῇ, ἔτι καὶ τοῦτο λοιπὸν ἦν, ὄνον
ὑπ' ἀνθρώπων προσκυνεῖσθαι.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς ἀλλοτροῖς ἀγαθοῖς ἐπα-
λαξουενομένοι παρὰ τοῖς εἰδόσιν αὐτοὺς γέλωτα ὀφλι-
σκάνουσι.

324^b. Ἄλλως. (C. 257.)

Ὅν τις ἐπιθεῖς ξόανον ἤγε· πολλοὶ δὲ προσεκύ-
νουν τῶν συναντώντων. Ὁ δὲ ὄνος τυφωθεὶς, νομίζων
αὐτὸν προσκυνεῖν τοὺς ἀγροίκους, σκιρτῶν ἤμελλε τὸν
θεὸν ῥῖψαι. Ἄλλὰ τοῦτον ξύλῳ παίων ὁ δεσπότης εἶ-
πεν· „ὄνος εἰ θεὸν φέρων, ἀλλ' οὐ θεοῖς ὑπάρχεις
ὁμότιμος.“

Κτηνώδεις ἄνδρας, τετυφωμένους ἐπ' ἀλλοτροῖς,
ὁ λόγος ἐλέγχει.

325. Ὅνος καὶ Ἀλώπηξ. (C. 256.)

Ὅνος ἀκανθῶδεις παλιούρους ἤσθιε. Τοῦτον ἰδοῦσα
ἡ ἀλώπηξ εἶπε· „πῶς οὕτω τῇ ἀπαλῇ γλώσση τὸ σκλη-
ρὸν καὶ ἀκανθῶδες προσφάγιον ἐσθίεις;“

Ὅτι οὐ δεῖ φλυάρων ἀνδρῶν κατηγορίας ἀκούειν·
εἰς κίνδυνον γὰρ ἄγουσι τὸν ἀκούοντα.

326. Ὄνος καὶ Ἀλώπηξ καὶ Λέων.
(S. 187. C. 116 et p. 323. F. 144.)

Ὄνος καὶ ἀλώπηξ κοινωνίαν συνθέμενοι πρὸς ἀλλήλους ἐξῆλθον εἰς ἄγρην· λέοντος δ' αὐτοῖς περιτυχόντος, ἡ ἀλώπηξ ὄρωσα τὸν ἐπηρτημένον κίνδυνον, προσελθοῦσα τῷ λέοντι ὑπέσχετο παραδώσειν αὐτῷ τὸν ὄνον, εἰὰν αὐτῇ τὸ ἀκίνδυνον ἐπαγγέλληται. Τοῦ δὲ ἀπολύσειν αὐτὴν φήσαντος, παραγαγοῦσα τὸν ὄνον εἰς τινα πάγην ἐμπεσεῖν παρεσκεύασε. Καὶ ὁ λέων ὄρων ἐκείνον φεύγειν μὴ δυνάμενον, πρῶτον τὴν ἀλώπεκα συνέσχευεν, εἶθ' οὕτως ἐπὶ τὸν ὄνον ἐτράπη.

Οὕτως οἱ τοῖς κοινωνοῖς ἐπιβουλεύοντες λανθάνουσι πολλάκις καὶ ἑαυτοὺς προσαπολλύντες.

327. Ὄνος καὶ Βάτραχοι. (S. 185. C. 114. F. 142.)

Ὄνος ξύλα βαστάζων διέβαινέ τινα λίμνην· ὀλισθήσας δὲ ὡς κατέπεσεν, ἐξαναστῆναι μὴ δυνάμενος ᾠδύρετό τε καὶ ἔστευεν. Οἱ δὲ ἐν τῇ λίμνῃ βάτραχοι, ἀκούσαντες αὐτοῦ τῶν στεναγμῶν, ἔφασαν· „ὦ οὗτος, καὶ τί ἂν ἐποίησας, εἰ τοσοῦτον ἐνταῦθα χρόνον διέτριβες, ὅσον ἡμεῖς, ὅτε πρὸς ὀλίγον πεσὼν οὕτως ᾠδύρη;“

Τούτῳ τῷ λόγῳ χρήσαιτο ἂν τις πρὸς ἄνδρα θάθυμον ἐπ' ἐλαχίστοις πόνοις δυσφοροῦντα, αὐτὸς τοὺς πλείονας θραδίως ὑφιστάμενος.

328. Ὄνος καὶ Ἴππος. (C. 58 et p. 311. F. 151.)

Ὄνος ἵππον ἐμακάριζεν, ὡς ἀφθόνως τρεφόμενον καὶ ἐπιμελῶς, αὐτὸς μὴδ' ἀγύρων ἄλις ἔχων, καὶ ταῦτα πλεῖστα ταλαιπωρῶν. Ἐπεὶ δὲ καιρὸς ἐπέστη πολέμου, καὶ ὁ στρατιώτης ἐνοπλος ἀνέβη τὸν ἵππον, πανταχόσε τοῦτον ἐλαύνων, καὶ δὴ καὶ μέσον τῶν πολεμίων εἰσή-

λασε, και ὁ ἵππος πληγείς ἔκειτο· ταῦτα πάντα ἑώρα-
κῶς ὁ ὄνος, τὸν ἵππον μεταβαλλόμενος ἐταλάνιζεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ τοὺς ἄρχοντας καὶ πλου-
σίους ζηλοῦν, ἀλλὰ τὸν κατ' ἐκείνων φθόνον καὶ τὸν
κίνδυνον ἀναλογιζομένους, τὴν πενίαν ἀγαπᾶν.

329. Ὅνος καὶ Κηπωρός. (S. 175. C. 45 et p. 304. F. 132.)

Ὅνος κηπωρῶ δουλεύων, ἐπειδὴ ὀλίγα μὲν ἦσθιε,
πολλὰ δὲ ἐκακοπάθει, ἠῤῥατο τῷ Διὶ, ὅπως τοῦ κηπω-
ροῦ αὐτὸν ἀπαλλάξας, ἐτέρῳ δεσπότῃ ἐγχειρίσῃ. Ὁ δὲ
Ἐρμῆν πέμψας ἐκέλευε κεραμεῖ αὐτὸν πωλῆσαι. Πάλιν
δὲ αὐτοῦ δυσφοροῦντος, ἐπειδὴ καὶ πολλῶ πλειον ἄχθο-
φορεῖν ἠναγκάζετο, καὶ τὸν Δία ἐπικαλουμένου, τὸ
τελευταῖον ὁ Ζεὺς παρεσκεύασεν αὐτὸν βυρσοδέψῃ πω-
ληθῆναι. Καὶ ὁ ὄνος ἰδὼν τὰ ὑπὸ τοῦ δεσπότου πρατ-
τόμενα, ἔφη· „ἀλλ' ἔμοιγε αἰρετώτερον ἦν παρὰ τοῖς
προτέροις δεσπόταις ἄχθοφοροῦντι λιμώττειν, ἢ ἐν-
ταῦθα παραγενέσθαι, ὅπου οὐδὲ, ἂν ἀποθάνω, ταφῆς
τεύξομαι.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τότε μάλιστα τοὺς πρώτους δε-
σπότας ποθοῦσιν οἱ οἰκέται, ὅταν ἐτέρων πείραν λά-
βωσι.

330. Ὅνος, Κόραξ καὶ Λύκος. (S. 186. C. 115 et p. 322. F. 143.)

Ὅνος ἠλκωμένος τὸν νῶτον ἐν τινι λειμῶνι ἐνέ-
μετο· κόρακος δὲ ἐπικαθίσαντος αὐτῷ καὶ τὸ ἔλκος
κρούοντος, ὁ ὄνος ἀλγῶν ὠγκᾶτο καὶ ἐσκίρτα. Τοῦ δὲ
ὀνηλάτου πόρρωθεν στάντος καὶ γελῶντος, λύκος παρ-
ιῶν ἐθεάσατο, καὶ πρὸς αὐτὸν ἔφη· „ἄθλιοι ἡμεῖς,
οἱ, κἂν αὐτὸ μόνον ὀφθῶμεν, διωκόμεθα· τούτῳ δὲ
καὶ προσγελῶσιν.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οἱ κακοῦργοι τῶν ἀνθρώπων
καὶ ἐξ ἀπροόπτου (ἀπόπτου?) δῆλοί εἰσιν.

331. Ὄνος καὶ Κυνίδιον.

(S. 92. C. 212 et p. 371. F. 293 et 367. B. 131.)

Ἐχων τις κύνα μελιταλον καὶ ὄνον διετέλει ἀεὶ τῷ κυνὶ προσπαίλων· καὶ δὴ, εἴ ποτε ἔξω δειπνοίη, ἐκόμιζέ τι αὐτῷ, καὶ προσιώντι καὶ σαίνοντι παρέβαλλεν. Ὁ δὲ ὄνος φθονήσας προσέδραμε (τῷ δεσπότη) καὶ σκιρτῶν ἐλάκτισεν αὐτόν· καὶ ὁ δεσπότης ἀγανακτήσας ἐκέλευσε παλοντας αὐτὸν ἀγαγεῖν καὶ τῇ φάτῃ προσδῆσαι.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οὐ πάντες πρὸς ταῦτα πεφύκασιν.

332. Ὄνος καὶ Κύων. (F. 370. C. 414.)

Ὄνος καὶ κύων ἐν ταῦτῳ ᾠδοιπόρουν. Εὐρόντες δὲ ἐπὶ γῆς ἐσφραγισμένον γραμματίον, ὁ ὄνος λαβὼν καὶ ἀναρρήξας τὴν σφραγίδα καὶ ἀναπτύξας, διεξήγει εἰς ἐπήκοον τοῦ κυνός. Περὶ βοσκημάτων δὲ ἐτύγχανε τὰ γράμματα, χόρτου τε, φημι, καὶ κριθῆς καὶ ἀχύρου. Αἰθῶς οὖν ὁ κύων, τοῦ ὄνου ταῦτα διεξιόντος, διέκειτο· ἐνθεν δὴ καὶ ἔφησε τῷ ὄνῳ· „ὑπόβαθι, φίλτατε, μικρὸν, μὴ τι καὶ περὶ κρεῶν καὶ ὀστέων εὗρης διαλαμβάνον.“ Ὁ δὲ ὄνος ἅπαν τὸ γραμματίον διεξελεθῶν, καὶ μηδὲν εὗρηκὼς ὡς ὁ κύων ἐξήτει, ἀντέφησεν αὐτῷ ὁ κύων· „βάλε κατὰ γῆς, ὡς ἀδόκιμον πάντη, φίλε, τυγχάνον.“

333. Ὄνος καὶ Λεοντῆ. (C. 258.)

Ὄνος, δορὰν λέοντος ἐπενδυθεὶς, λέων ἐνομίζετο πᾶσι· καὶ φυγὴ μὲν ἦν ἀνθρώπων, φυγὴ δὲ ποιμνίων. Ὡς δὲ ἀνέμου πνεύσαντος ἡ δορὰ περιηρέθη καὶ γυμνὸς ὁ ὄνος ἦν, τότε πάντες ἐπιδραμόντες ξύλοις καὶ ροπαλοῖς αὐτὸν ἔπαιον.

Ὅτι πένης καὶ ἰδιώτης ὢν, μὴ μιμοῦ τὰ τῶν πλου-

σίῳν, μή ποτε καταγελασθῆς καὶ κινδυνεύσης· τὸ γὰρ ξένου ἀνοίκειον.

333^b. Ἄλλως. (C. p. 170. ex Luc. Piscat. c. 32.)

Ἵνος ἐν Κύμῃ, λεοντῆν περιβαλόμενος, ἤξιου λέων· αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοοῦντας τοὺς Κυμαίους ὀγκώμενος μάλα τραχὺ καὶ καταπληκτικόν· ἄχρι δὴ τις αὐτὸν ξένος, καὶ λέοντα ἰδὼν πολλάκις καὶ ὄνου, ἤλεγξε παίων τοῖς ξύλοις.

334. Ἵνος καὶ Λύκος. (C. 259 et p. 390. F. 134. B. 122.)

Ἵνος πατήσας σκόλοπα χωλὸς εἰστήκει. Λύκον δὲ ἰδὼν ἔφη αὐτῷ· „ὦ λύκε, ἰδοὺ ἐκ τοῦ πόνου ἀποθνήσκω· καὶ δεῖ με (μᾶλλον) σοῦ γενέσθαι δεῖπνον, ἢ γυπῶν ἢ κοράκων. Χάριν δὲ μίαν αἰτῶ σε, ἐξελεῖν πρῶτον τὸν σκόλοπα ἐκ τοῦ ποδός μου, ὅπως μὴ μετὰ πόνου τεθνήξωμαι.“ Ὁ δὲ λύκος ἄκροισ ὀδοῦσι δακῶν τὸν σκόλοπα ἐξεῖλεν. Ὁ ὄνος δὲ λυθεὶς τοῦ πόνου, ἐπὶ τὸν λύκον χάσκοντα λακτίσας, φεύγει, ῥίνας καὶ μέτωπον καὶ ὀδόντας συνθλάσας. Ὁ δὲ λύκος ἔφη· „οἴμοι, δίκαια πάσχω, ὅτι μάγειρος εἶναι μαθὼν, τὸ πρῶτον νῦν ἰππίατρος ἠθέλησα γενέσθαι.“

Ἵτι τινὲς, διπλοῖς κινδύνοις περιπεσόντες, τοῖς ἐχθροῖς ὠφελεῖν πειρωμένοις δολίως ἀνταμοιβὴν κακὴν παρέσχον.

334^b. Ἄλλως. (S. 183 et 227. F. 140. C. p. 391.)

Ἵνος, ἐν τινι λειμῶνι νεμόμενος, ὡς ἐθεάσατο λύκον ἐπ' αὐτὸν ὀρμώμενον, χωλαίνειν προσεποιεῖτο. Τοῦ δὲ προσελθόντος αὐτῷ, καὶ τὴν αἰτίαν πυνθανομένου, δι' ἣν χωλαίνει, ἔλεγεν, ὡς φραγμὸν διαβαίνων σκόλοπα ἐπάτησε, καὶ παρήνει αὐτῷ πρῶτον ἐξελεῖν τὸν σκόλοπα, εἰθ' οὕτως αὐτὸν καταθοινήσασθαι, ἵνα

μὴ ἐσθίω·ν περιπαρῆ. Τοῦ δὲ πεισθέντος καὶ τὸν πόδα αὐτοῦ ἐπάραντος, ὄλον τε τὸν νοῦν πρὸς τῇ ὀπλῇ ἔχοντος, ὁ ὄνος λάξ εἰς τὸ στόμα τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ ἐξείναξε. Καὶ ὃς διατεθεὶς κακῶς ἔφη· „ἀλλ’ ἐγὼ γε δίκαια πέπονθα· τί γὰρ, τοῦ πατρός με μαγειρικὴν τέχνην διδάξαντος, αὐτὸς ἰατρικῆς ἐπελαβόμεν;“

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ μὴδὲν προσήκουσιν ἐπιχειροῦντες εἰκότως δυστυχοῦσι.

334^c. Ἄλλως. (C. p. 171.)

Ὀδοῦσιν ἦλον εἶλεν ἐξ ὄνου λύκος·
αἰτῶν δὲ μισθὸν πλήττεται λάξ τὴν γένυν.
Λύκος δὲ φησι· „πῶς μάγειρος ὢν πάλαι,
ἰατρικῆς μετῆλθον ἔργ’ ἀναξίως;“

Πρὸς τοὺς τὴν ἰδίαν τέχνην καταλιμπάνοντας καὶ ἐτέραν μετερχομένους ἐπὶ βλάβῃ.

335. Ὀνος καὶ Ὀνηλάτης. (S. 182. F. 139. C. 401.)

Ὀνος ὑπὸ ὀνηλάτου ἀγόμενος, ὡς μικρὸν τῆς ὁδοῦ προῆλθεν, ἀφείς τὴν λείαν εἰς κρημνὸν ἐφέρετο· μέλλοντος δ’ αὐτοῦ κατακρημνίζεσθαι, ὁ ὀνηλάτης ἐπιλαβόμενος τῆς οὐρᾶς ἐπειρᾶτο περιάγειν αὐτόν· τοῦ δὲ εὐτόνως ἀντιπίπτοντος, ἀφείς αὐτόν ἔφη· „νίκα· κακὴν γὰρ νίκην νικᾷς.“

Πρὸς ἄνδρα φιλόνεικον ὁ λόγος εὐκαιρος.

336. Ὀνος λεοντῆν φέρων. (S. 184. C. 113 et p. 321. F. 141.)

Ὀνδς, ἐνδυσάμενος λέοντος δέρμα, περιῆει ἐκφοβῶν τὰ ἄλογα ζῶα. Καὶ δὴ θεασάμενος ἀλώπεκα ἐπειρᾶτο καὶ ταύτην δεδίττεσθαι. Ἡ δὲ, ἐτύγχανε γὰρ αὐτοῦ φθειγξαμένου προακηκουῖα, ἔφη πρὸς αὐτόν· „ἀλλ’ εὖ ἴσθι, ὡς καὶ ἐγὼ ἄν σε ἐφοβήθην, εἰ μὴ ὀγκωμένου ἦκουσα.“

Οὕτως ἐνιοι τῶν ἀπαιδευτῶν, τοῖς ἔξωθεν τύφοις δοκοῦντές τινες εἶναι, ὑπὸ τῆς ἰδίας γλωσσαλγίας ἐλέγχονται.

337. Ὅνος καὶ Τέττιγες. (F. 137. C. 255 et p. 389.)

Ὅνος ἀκούσας τεττίγων ἀδόντων, ἦσθη ἐπὶ τῇ εὐφωνίᾳ, καὶ ζηλώσας αὐτῶν τὴν ἡδύτητα εἶπε· „τί σιτούμενοι τοιαύτην φωνὴν ἀφίετε;“ Τῶν δὲ εἰπόντων δρόσον, ὃ ὄνος προσπαραμένων τῇ δρόσῳ, λιμῶ διεφθάρη.

Οὕτως οἱ τῶν παρὰ φύσιν ἐπιθυμοῦντες, παρὰ τὸ μὴ ἐπιτυχεῖν ὧν ἐφίενται, καὶ τὰ μέγιστα δυστυχοῦσιν.

337^b. Ἄλλως. (S. 180.)

Ὅνος ἀκούσας τεττίγων ἀδόντων ἦσθη ἐπὶ τῇ εὐφωνίᾳ, καὶ ζηλώσας αὐτῶν τὴν φωνὴν ἐπελάθετο καὶ τῆς οἰκείας φωνῆς.

Οὕτως οἱ τῶν παρὰ φύσιν ἐπιθυμοῦντες καὶ ἅ ἔχουσι δυστυχοῦσι.

338. Ὅνος παίζων. (F. 368. C. 412. B. 125.)

Ὅνος τις ἀναβάς εἰς τὸ δῶμα καὶ παίζων τὸν κέραμον ἔθλα, καὶ τις αὐτὸν ἀνθρώπων ἐπιδραμῶν κατῆγε τῷ ξύλῳ παίων.

ὃ δ' ὄνος πρὸς αὐτὸν, ὃς τὸ νῶτον ἤλεγχεν, „καὶ μὴν πλήθικος ἐχθρὸς“ εἶπε „καὶ πρῶην ἔτερπεν ὑμᾶς αὐτὸ τοῦτο ποιήσας.“

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας τοὺς ἐναντίας ἔχοντας τὰς δόξας καὶ κινδύνους ἑαυτοῖς ἐπιφέροντας.

339. Ὅνου σκιά. (F. 392. C. 320. ex Plut. Vitae X Orat. p. 401.)

Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ, λέγειν ποτὲ κωλυόμενος ὑπὸ Ἀθηναίων ἐν ἐκκλησίᾳ, βραχὺ ἐφη βούλεσθαι πρὸς αὐ-

τοὺς εἶπεν. Τῶν δὲ σιωπησάντων, „Νεανίας“ εἶπε „θέρους ὄρα ἐμισθώσατο ἐξ ἄστεος ὄνον Μεγάραδε. Μεσοῦσης δὲ τῆς ἡμέρας καὶ σφοδρῶς φλέγοντος τοῦ ἡλίου, ἐκάτερος αὐτῶν ἐβούλετο ὑποδύεσθαι ὑπὸ τὴν σκιάν· εἶργον δὲ ἀλλήλους, ὁ μὲν μεμισθωκέναι τὸν ὄνον, οὐ τὴν σκιάν λέγων, ὁ δὲ μεμισθωμένος τὴν πᾶσαν ἔχειν ἐξουσίαν.“ Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἀπήει. Τῶν δὲ Ἀθηναίων ἐπισχόντων καὶ δεομένων πέρας ἐπιθεῖναι τῷ λόγῳ, „εἴθ' ὑπὲρ μὲν ὄνου σκιᾶς“ ἔφη „βούλεσθε ἀκούειν, λέγοντος δὲ ὑπὲρ σπουδαίων πραγμάτων οὐ βούλεσθε;“

339^b. Ἄλλως. (C. p. 213.)

Ἐμισθώσατό τις ὄνον ἀπιὼν εἰς Δελφούς. Καὶ ὡς καῦμα κατήπειγεν, ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ ὄνου κατέδυ ὁ μισθωσάμενος αὐτόν. Ὁ δὲ τοῦ ὄνου δεσπότης ἐμάχετο αὐτῷ, λέγων ὅτι „τὸν ὄνον σοι ἐμίσθωσα, οὐχὶ καὶ τὴν σκιάν αὐτοῦ.“

Ὁ λόγος περὶ τῶν ἐπ' εὐτελέσει φιλονεικούντων.

340. Ὀρنيθοθήρας καὶ Κόρυδος.
(S. 189. C. 46 et p. 304. F. 146.)

Ὀρنيθοθήρας πτηνοῖς παγίδας ἴστα· κόρυδος δὲ αὐτόν θεασάμενος ἠρώτα, τί ποιεῖ. Τοῦ δὲ εἰπόντος πόλιν κτίζειν, καὶ μικρὸν ὑποχωρήσαντος, πεισθεὶς τοῖς λόγοις προσῆλθεν· ἐσθίων δὲ τὸ δέλεαρ ἔλαθεν ἐμπεσὼν εἰς τοὺς βρόχους. Τοῦ δὲ ὀρنيθοθήρου προσδραμόντος καὶ συλλαβόντος αὐτόν, ὁ κόρυδος ἔφη· „ἐὰν τοιαύτας πόλεις κτίξης, οὐ πολλοὺς τοὺς ἐνοικοῦντας εὐρήσεις.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τότε μάλιστα καὶ οἰκοὶ καὶ πόλεις ἐρημοῦνται, ὅταν οἱ προεστῶτες χαλεπαίνωσι.

341. Ὀρνιθοθήρας, Πέρδιξ καὶ Ἀλεκτορίσκος
(F. 369. C. 413. B. 124.)

Ὀρνιθοθήρα φίλος ἐπῆλθεν ἐξαίφνης,
μέλλοντι θύμβραν καὶ σέλινα δειπνήσειν.
ὁ δὲ κλωβὸς εἶχεν οὐδέν· οὐ γὰρ ἤγρευκει.
ᾤρμησε δὴ πέρδικα ποικίλου θύσων,
ὃν ἡμερώσας εἶχεν εἰς τὸ θηρεύειν.
ὁ δ' αὐτὸν οὕτως ἰκέτευε μὴ κτεῖναι·
„τὸ λοιπὸν“ εἶπε „δικτύω τί ποιήσεις,
ὅταν κυνηγῆς; τίς δέ σοι συναθροίσει
εὐωπὸν ἀγέλην ὀρνέων φιλαλλήλων;
τίνος μελωδοῦ πρὸς τὸν ἦχον ὑπνώσεις;“
ἀφῆκε τὸν πέρδικα, καὶ γενειήτην
ἀλεκτορίσκον συλλαβεῖν ἠβουλήθη.
ὁ δ' ἐκ πεταύρου κλαγγὸν εἶπε φωνήσας·
„πόθεν μαθήσῃ πόσσον εἰς ἕω λείπει,
τὸν ὠρόμαντιν ἀπολέσας με; πῶς γνώσῃ
πότε ἔννουχεύει χρυσότοξος Ὠρίων;
ἔργων δὲ τίς σε πρωινῶν ἀναμνήσει,
ὅτε δροσώδης ταρσός ἐστιν ὀρνίθων;“
κάκεινος εἶπεν· „οἶδα χρησίμους ᾤρας·
ὅμως δὲ δεῖ σχεῖν τὸν φίλον τι δειπνήσαι.“

Ἵτι τῷ ἀνδρὶ δουλεύειν ἐπιθυμίαις εἰθισμένῳ οὐ-
δεὶς λόγος ἰσχυρὸς πρὸς τὸ μὴ πράττειν ἀεὶ τὰ καθ'
ἡδονήν.

342. Ὀρνις καὶ Χελιδών. (S. 188. C. 117 et p. 323. F. 145.)

Ὀρνις ὄφρα εὐροῦσα ἐπιμελῶς ἐκθερμάνασα
ἐξεκόλαπτε. Χελιδὼν δὲ θεασαμένη αὐτὴν ἔφη· „ὦ μα-
ταία, τί ταῦτα ἀνατρέφεις, ἄπερ, ἂν αὐξήθῃ, ἀπὸ σοῦ
πρώτης τοῦ ἀδικεῖν ἄρξεται;“

Οὕτως ἀτιθάσσευτός ἐστιν ἡ πονηρία, κἂν τὰ μάλιστα εὐεργετῆται.

343. Ὅρνις χρυσοτόκος. (C. 136 et p. 335. F. 153. B. 123.)

Ὅρνιθὰ τις εἶχεν ὡὰ χρυσᾶ τίκτουςαν· καὶ νομίσας ἔνδον αὐτῆς ὄγκον χρυσίου εἶναι, κτείνας εὗρηκεν ὁμοίαν τῶν λοιπῶν ὀρνίθων. Ὁ δὲ ἀθρόον πλοῦτον ἐλπίσας εὗρήσειν, καὶ τοῦ μικροῦ ἐστέρηται ἐκείνου.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τοῖς παροῦσιν ἀρκεῖσθαι καὶ τὴν ἀπληστίαν φεύγειν.

343^b. Ἄλλως. Χῆν χρυσοτόκος. (S. 88.)

Ἐρμῆς θρησκευόμενος ὑπὸ τινος περιττῶς χῆνα αὐτῷ ἐχαρίσατο ὡὰ χρύσεια τίκτουςαν· ὁ δὲ οὐκ ἀναμείνας τὴν κατὰ μικρὸν ἀφέλειαν, ὑπολαβὼν δὲ, ὅτι πάντα τὰ ἐντὸς χρύσεια ἔχει ὁ χῆν, οὐδὲν μελλήσας ἐθυσεν αὐτήν. Συνέβη δ' αὐτὸν μὴ μόνον ὁ προσεδόκησε σφαλῆναι, ἀλλὰ καὶ τὰ ὡὰ ἀποβαλεῖν· τὰ γὰρ ἐντὸς πάντα σαρκώδη εὔρεν.

Οὕτως πολλάκις οἱ πλεονέκται δι' ἐπιθυμίαν πλειόνων καὶ τὰ ἐν χερσὶν ὄντα προῖενται.

344. Οὐρά καὶ Μέλη ὄφραως. (C. 260. F. 313.)

Οὐρά ποτε ὄφραως ἠέλου πρώτη προάγειν καὶ βαδίσειν. Τὰ δὲ λοιπὰ μέλη ἔλεγον· „πῶς χωρὶς ὀμμάτων καὶ ρινὸς ἡμᾶς ἄξεις, ὡς καὶ τὰ λοιπὰ ζῶα;“ Ταύτην δὲ οὐκ ἐπειθον, ἕως τὸ φρονοῦν ἐνικήθη. Ἡ οὐρά δὲ ἤρχε καὶ ἤγε, σύρουσα τυφλὴ πᾶν τὸ σῶμα, ἕως εἰς βάραθρον πετρῶν ἐνεχθεῖσα, τὴν ῥάχιν καὶ πᾶν τὸ σῶμα ἐπληγεν. Σάλινουσα δὲ ἰκέτευε τὴν κεφαλὴν, λέγουσα· „σῶσον ἡμᾶς, εἰ θέλεις, δέσποινα· τῆς κακῆς γὰρ ἔριδος ἐπειράθη.“

Ἄνδρας δολίους καὶ κακοὺς καὶ τοῖς δεσπόταις ἐπανισταμένους ὁ λόγος ἐλέγχει.

345. Ὅφρις, Γαλῆ καὶ Μύες. (C. 261. F. 314. S. 265.)

Ὅφρις καὶ γαλῆ ἐν τινι οἰκίᾳ ἐμάχοντο· οἱ δὲ ἐνταῦθα μύες ἀεὶ καταναλισκόμενοι ὑπ' ἀμφοτέρων, ὡς ἐθεάσαντο αὐτοὺς μαχομένους, ἐξῆλθον βαδίζοντες. Ἰδόντες δὲ τοὺς μύας, τότε ἀφέντες τὴν πρὸς ἀλλήλους μάχην, ἐπ' ἐκείνους ἐτράπησαν.

Οὕτω καὶ οἱ ἐν ταῖς τῶν δημαγωγῶν στάσεσιν αὐτοὺς παρεισβάλλοντες λανθάνουσιν αὐτοὶ ἐκατέρων παρανάλωμα γινόμενοι.

346. Ὅφρις καὶ Καρκίνος. (C. 70. F. 231. S. 192.)

Ὅφρις καρκίνῳ συνδιητᾶτο, ἐταιρῆσαν πρὸς αὐτὸν ποιησάμενος. Ὁ μὲν οὖν καρκίνος ἀπλοῦς ὢν τὸν τροπὸν, μεταβαλέσθαι κἀκείνῳ παρήνει τῆς πανουργίας· ὁ δὲ οὐδοτιοῦν ἑαυτὸν παρεῖχε πειθόμενον. Ἐπιτηρήσας δ' ὁ καρκίνος αὐτὸν ὑπνοῦντα, καὶ τοῦ φάρυγγος τῇ χηλῇ λαβόμενος καὶ ὅσον οἶόν τε πιέσας, φονεύει. Τοῦ δ' ὄφρα μετὰ θάνατον ἐκταθέντος, ἐκείνος εἶπεν· „οὕτως ἔδει καὶ πρόσθεν εὐθὺν καὶ ἀπλοῦν εἶναι· οὐδὲ γὰρ ἂν ταύτην τὴν δίκην ἔτισας.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς φίλοις σὺν δόλῳ προσιόντες αὐτοὶ μᾶλλον βλάπτονται.

347. Ὅφρις πατούμενος. (C. 119 et p. 324. F. 149. S. 194.)

Ὅφρις, ὑπὸ πολλῶν ἀνθρώπων πατούμενος, τῷ Διὶ ἐνετύγχανεν. Ὁ δὲ Ζεὺς πρὸς αὐτὸν εἶπεν· „ἀλλ' εἰ τὸν πρότερον πατήσαντα ἐπληξας, οὐκ ἂν ὁ δεύτερος ἐπεχείρησε τοῦτο ποιῆσαι.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς πρότερον ἐπιβαίνουσιν ἀνδιστάμενοι τοῖς ἄλλοις φοβεροὶ γίνονται.

348. Παιδίον ἐσθλὸν σπλάγγνα.
(C. 262 et p. 391. F. 40. S. 47. B. 34.)

Βοῦν τινες ἐπ' ἀγροῶ θύσαντες, τοὺς συγγενεῖς ἐκαλεσαν· ἐν δὲ τούτοις ἦν καὶ γυνὴ πενιχρὰ, μεθ' ἧς καὶ ὁ παῖς. Τὸ δὲ παιδίον, τῶν κρεῶν πλήσας τὴν γαστέρα καὶ ὀδυνώμενος, ἔλεγεν· „ὦ μῆτερ, ἐμῶ τὰ σπλάγγνα.“ Ἡ δὲ εἶπεν· „οὐχὶ τὰ σὰ, τέκνον, ἃ δὲ κατέφαγες.“

Ὁ λόγος πρὸς ἄνδρα χρεωφειλέτην, ὅστις ἐτοίμως τὰ ἀλλότρια λαμβάνων, ὅταν ἀπαιτηθῆ, οὕτως ἄχθεται, ὡς οἴκοθεν προέμενος.

349. Παῖς καὶ Πατήρ. (C. 264.)

Τίον τις γέρων δειλὸς μονογενῆ ἔχων γενναῖον, κυνηγεῖν ἐφιέμενον, εἶδε τοῦτον καθ' ὕπνου ὑπὸ λέοντος ἀναλωθέντα. Φοβηθεὶς δὲ, μὴ πως ὁ ὄνειρος ἀληθεύσῃ, οἴκημα κάλλιστον καὶ μετέωρον κατεσκεύασε· κάκεισε τὸν υἱὸν εἰσαγαγὼν ἐφύλαττεν. Ἐξωγράφησε δὲ ἐν τῷ οἰκήματι πρὸς τέρψιν τοῦ υἱοῦ παντοῖα ζῶα, ἐν οἷς ἦν καὶ λέων. Ὁ δὲ ταῦτα ὄρων πλεονα λύπην εἶχε. Καὶ δὴ ποτε πλησίον τοῦ λέοντος στὰς εἶπεν· „ὦ κάκιστον θηρίον, διὰ σὲ καὶ τὸν ψευδῆ ὄνειρον τοῦ ἐμοῦ πατρὸς τῆδε τῆ οἰκία κατεκλείσθην, ὡς ἐν φρουρᾷ· τί σοι ποιήσω;“ Καὶ εἰπὼν ἐπέβαλε τῷ τοίχῳ τὴν χεῖρα, ἐκτυφλῶσαι τὸν λέοντα. Σκόλοψ δὲ τῷ δακτύλῳ αὐτοῦ ἐμπαρεῖς, ὄγκωμα καὶ φλεγμονὴν μέχρῃ βουβῶνος εἰργάσατο· πυρετὸς δὲ ἐπιγενόμενος αὐτῷ, θᾶτον τοῦ βίου μετέστησεν. Ὁ δὲ λέων καὶ οὕτως ἀνήρηκε τὸν παῖδα, μηδὲν τῷ τοῦ πατρὸς ὠφελήθεντα σοφίσματι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐδεὶς δύναται τὸ μέλλον ἐκφυγεῖν.

349^b. "Αλλως. Τίος καὶ Λέων γεγραμμένος.
(F. 187. C. p. 393. B. fragm. 135. ed. L.)

Τίον τις ἔχων μονογενῆ ἀνδρείον, εἶδε καθ' ὕπνον ὑπὸ λέοντος θνήσκειν. Ὁ δὲ φοβηθεὶς, μὴ πως τοῦναρ ἀληθεύσῃ, οἴκημα τερπνὸν αὐτῷ κατασκευάσας, ἐξωγράφησε τοὺς τοίχους πρὸς τὴν τέρψιν, ζωίσι παντοίοις αὐτοὺς ἐγκαλλωπίσας, ἐν οἷς καὶ λέων ἀπειμορφώθη. Ὡς οὖν ἑώρα τὸν λέοντα ὁ νέος, μᾶλλον κατειχεν αὐτὸν ἢ λύπη πλέον, ὃς ἰστάμενος τοῦ λέοντος πλησίον, τούτῳ προσεῖπεν· „ὦ κάκιστον θηρίον, διὰ τὸ ὄναρ τὸ ψευδὲς τοῦ πατρός μου, ὃ αὐτὸς ἑώρακεν ἐν ὕπνοις μάτην, προσκατεκλείσθην φρουρᾷ τῇ γυναικείᾳ· ἄ! τί δέ σοι ἐγὼ ἄρτι ποιήσω;“ Ταῦτα αὐτοῦ τῷ λέοντι εἰπόντος, ἐπεξέτεινε τὴν χεῖρα ἐπὶ βάτον, τοῦ λαβεῖν κλάδους καὶ τὸν λέοντα κροῦσαι. Εὐθύς δὲ σκόλοψ προσκρούσας τῷ δακτύλῳ, ἄλγει μεγάλῳ ἐφλέγμανε τὸν νέον, καὶ παραντίκα ἄλαλος κατεκλίθη. Ὑπανάσας δὲ πυρετὸς ἐξαπίνης, θᾶττον ὁ νέος ἐξέλιπε τὸν βίον.

Ὁ μῦθος δηλοῦ, ὅτι ἂ μέλλει συμβῆναί τι, τούτοις γενναίως ἐγκαρτερεῖτω, καὶ μὴ κατασοφισέσθω· οὐ γὰρ ἐκφεύξει.

350. Παῖς καὶ Σκορπίος. (F. 158. C. 263 et p. 392. S. 195.)

Παῖς πρὸ τοῦ τείχους ἀκρίδας ἐθήρευε. Πολλὰς δὲ συλλαβῶν, ὡς ἐθεάσατο σκορπίον, νομίσας ἀκρίδα εἶναι, κοιλάνας τὴν χεῖρα οἷός τε ἦν καταφέρειν αὐτοῦ. Καὶ ὃς τὸ κέντρον ἐπάρας ἔφη· „εἶθε γὰρ τοῦτο ποιήσας, ἵνα καὶ ἄς συνελήφας ἀκρίδας, ταύτας ἀποβάλης.“

Ὁ λόγος διδάσκει ἡμᾶς, μὴ δεῖν πᾶσι τοῖς χρηστοῖς καὶ πονηροῖς τὰ αὐτὰ προσφέρειν.

350^b. "Αλλως. Παῖς ἀκρίδας θηρεύων
(C. 263 et p. 393. F. 171.)

Παῖς τις θηρεύων ἀκρίδας περιέτυχε σκορπίῳ. Ὁ δὲ τὸ τοῦ παιδὸς ἀπλοῦν θεασάμενος, τὸ κέντρον ὄξυ νας, εἶπεν· „ἀπελθε, παῖ, μὴ κάμῃ θηρεύων πάντα, οὓς ἔχεις, ἀπολέσῃς.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καλὸν ἐστὶ τὰ ἐναντία γινώσκειν, καὶ τὸ μὲν καλὸν πράττειν, τὸ δὲ κακὸν ἐκφεύγειν.

351. Παῖς κλέπτῃς καὶ Μήτηρ.
(S. 196. C. 48 et p. 305. F. 159.)

Παῖς ἐκ διδασκαλείου τὴν τοῦ συμφοιτητοῦ δέλτον ἀνελόμενος τῇ μητρὶ ἐκόμισε· τῆς δὲ οὐ μόνον αὐτὸν οὐκ ἐπιπληξάσης, ἀλλὰ καὶ ἐπαινεσάσης αὐτὸν, ἐκ δευτέρου ἱμάτιον κλέψας ἤνεγκεν αὐτῇ, καὶ ἔτι μᾶλλον ἐκείνη ἀπεδέξατο. Προῦν δὲ τοῖς χρόνοις ὁ νεανίας ἐπὶ τὰ μείζονα ἐχώρει· ληφθεὶς δὲ ποτε καὶ περιαγκωνισθεὶς ἐπὶ τὸν δῆμιον ἀπήγετο. Τῆς δὲ μητρὸς ἐπακολουθούσης αὐτῷ καὶ στερνοκοπομένης, ὁ νεανίας εἶπεν· „θέλω τι εἰπεῖν τῇ μητρὶ μου εἰς τὸ οὖς.“ τῆς δὲ προσελθούσης, ταχέως ἐπελάβετο τοῦ ὠτίου αὐτῆς, καὶ ἀπέκοψε. Τῆς δὲ κατηγορούσης αὐτὸν ὡς δυσσεβῆ, ἐκεῖνος ἔφη· „ἀλλὰ τότε, ὅτε σοὶ πρῶτον τὴν δέλτον κλέψας ἤνεγκα, εἰ ἐπληξάς με, οὐκ ἂν μέχρι τούτου ἐχώρησα, καὶ ἐπὶ θάνατον ἠγόμην.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τὸ κατ' ἀρχὰς μὴ κωλυόμενον ἐπὶ μείζον αὕξει.

352. Παῖς λουόμενος. (F. 167. C. 310 et p. 404. S. 207.)

Παῖς ποτε λουόμενος ἔν τιμι ποταμῷ ἐκινδύνευσεν ἀποπνιγῆναι. Ἴδὼν δὲ τινὰ ὀδοιπόρον, τοῦτον ἐπὶ βοηθείᾳ ἐκάλει· ὁ δὲ ἐμέμφετο τῷ παιδί ὡς τολμηρῷ. Τὸ

δὲ μειράκιον εἶπε πρὸς αὐτόν· „ἀλλὰ νῦν μοι βοήθει, ὕστερον δὲ σωθέντι μέμψαι.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ τοῦτο· „μὴ μέμψου, πλὴν ἐλέησον.“

353. Παῖς ψεύστης. (C. 266.)

Παιδίον πρόβατα νέμον, ὡς λύκον ἐρχόμενον πρὸς διαφθοράν ὄρων, ἐπικαλούμενον τοὺς ἀγρότας ἔλεγε· „βοηθεῖτε ὧδε· ἐρχεται λύκος.“ Οἱ δὲ ἀγρόται τρέχοντες τοῦτον εὔρισκον μὴ ἀληθεύειν. Τοῦτο δὲ ποιήσαντος πολλάκις, εὔρισκον ψευδόμενον. Μετὰ δὲ ταῦτα τοῦ λύκου προσελθόντος, καὶ τοῦ παιδὸς βοῶντος „δεῦτε, λύκος,“ οὐκέτι τις ἐπίστευε προσδραμεῖν αὐτῷ καὶ βοηθῆσαι. Ὁ δὲ λύκος εὐρηκῶς ἄδειαν τὴν ποίμνην πᾶσαν διέφθειρεν εὐκόλως.

Ὅτι τοσοῦτον ὄφελος τῷ ψεύστῃ, ὅτι καὶ ἀληθῆ λέγων πολλάκις οὐ πιστεύεται.

353^b. Ἄλλως. Ποιμὴν παίζων. (F. 166. C. p. 395.)

Ποιμὴν, ἐξελαίνων αὐτοῦ τὴν ποίμνην ἀπὸ τινος κώμης πορφωτέρω, διετέλει τοιαύτη παιδιᾶ χρώμενος. Ἐπιβοῶμενος γὰρ τοὺς πολίτας ἐπὶ βοήθειαν, ἔλεγεν, ὡς λύκοι τοῖς προβάτοις ἐπήλθοσαν. Δίς καὶ τρίς τῶν ἐκ τῆς κώμης ἐκπλαγέντων καὶ ἐκπηδησάντων, εἶτα μετὰ γέλωτος ἀπαλλαγέντων, συνέβη τὸ τελευταῖον τῇ ἀληθείᾳ λύκους ἐπελθεῖν. Ἀποτεμνομένης δὲ αὐτοῦ τῆς ποίμνης, καὶ αὐτοῦ ἐπιβοῶντος ἐπὶ βοήθειᾳ, ἐκεῖνοι ὑπολαβόντες αὐτὸν παίζειν κατὰ τὸ ἔθος, ἤττον ἐφρόντιζον. Καὶ οὕτως συνέβη αὐτὸν ἀπολέσαι τὰ πρόβατα.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τοῦτο κερδαίνουσιν οἱ ψευδόμενοι, τὸ μὴδὲ ὅταν ἀληθεύωσι πιστεύεσθαι.

354. Παρακαταθήκας ελληφώς και Ὀρκος. (F. 372. C. 416.)

Παρακαταθήκας τις λαβὼν φίλου ἀποστερεῖν διενοεῖτο. Καὶ δὴ προσκαλουμένου αὐτὸν ἐκείνου ἐπὶ ὄρκου, εὐλαβούμενος εἰς ἀγρὸν ἐπορεύετο. Γενόμενος δὲ κατὰ τὰς πύλας, ὡς ἐθεάσατό τινα χωλὸν ἐξιόντα, ἐπυνθάνετο αὐτοῦ, τίς τε εἴη, καὶ ποῖ πορεύοιτο; Τοῦ δὲ εἰπόντος αὐτὸν Ὀρκον εἶναι, καὶ ἐπὶ τοὺς ἀσεβεῖς βαδίζειν, ἐκ δευτέρου ἠρώτα, διὰ πόσου χρόνου φοιτᾶν ταῖς πόλεσι εἰώθειν. Ὁ δὲ ἔφη· „διὰ τεσσαράκοντα ἐτῶν, ἐνίοτε δὲ καὶ διὰ τριάκοντα.“ Καὶ ὅς οὐδὲν μελλήσας τῇ ὑστεραῖα ὤμοσε μὴ εἰληφέναι τὴν παρακαταθήκην. Περιπεσὼν δὲ τῷ Ὀρκῳ, καὶ ἀπαγόμενος ὑπ' αὐτοῦ ἐπὶ κρημνὸν, ἤτιᾶτο αὐτὸν, ὡς, προειπὼν αὐτῷ διὰ τριάκοντα ἐτῶν ἐπιπορεύεσθαι, οὐδὲ πρὸς μίαν ἡμέραν ἄδειαν δέδωκεν. Ὁ δὲ ὑπολαβὼν ἔφη· „ἀλλ' εὖ ἴσθι, ὡς ὅταν μέλλῃ τις ἀνιᾶσαι με καὶ ἀνθημερὸν ἐπιφοιτᾶν εἰώθει.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ἀδιόριστος ἐστὶν ἡ κατὰ τῶν ἀσεβῶν ἐκ θεοῦ τιμωρία.

355. Πένθους γέρας.

(C. 321. F. 393. ex Plut. Consol. ad Apoll. c. 19.)

Φασὶ τινα τῶν ἀρχαίων φιλοσόφων εἰσιόντα πρὸς Ἀρσινόην τὴν βασιλίσσαν, πενθοῦσαν τὸν υἱὸν, τοιούτῳ χρήσασθαι λόγῳ, φάμενον ὅτι „Καθ' ὃν χρόνον ὁ Ζεὺς ἔνεμε τοῖς δαίμοσι τὰς τιμὰς, οὐκ ἔτυχε παρὸν τὸ πένθος· ἤδη δὲ νενεμημένων, ἦλθεν ὕστερον. Τὸν οὖν Δία, ὡς ἡξίου καὶ αὐτῷ τιμὴν διδόναι, ἀποροῦντα διὰ τὸ ἤδη καταναλωθῆναι πάσας τοῖς ἄλλοις, ταύτην αὐτῷ δοῦναι τὴν ἐπὶ τοῖς τελευτήσασι γιγνομένην, οἶον δάκρυα καὶ λύπας.“ Ὡσπερ οὖν τοὺς ἄλλους δαίμονας, ὑφ' ὧν τιμῶνται, τούτους ἀγαπᾶν, τὸν αὐτὸν τρόπον

καὶ τὸ πένθος. Ἐὰν μὲν αὐτὸ ἀτιμάσῃς, ὧ γύναι, οὐ προσελεύσεται σοι· ἐὰν δὲ τιμᾶται ὑπὸ σοῦ ἐπιμελῶς ταῖς δοθείσαις αὐτῷ τιμαῖς, λύπαις καὶ θρήνοις, ἀγαπήσει σε, καὶ ἀεὶ τί σοι παρέξεται τοιοῦτον· ἐφ' ᾧ τιμηθήσεται παρὰ σοῦ συνεχῶς.

356. Πέρδιξ καὶ Ἄνθρωπος. (C. 164 et p. 353. F. 172.)

Πέρδικά τις θηρεύσας ἤμελλε σφάξαι· ἡ δὲ ἰκέτευε λέγουσα· „ξασόν με ζῆν· ἀντ' ἐμοῦ πολλὰς πέρδικας ἐργάσοι κνηγήσω.“ Ὁ δὲ εἶπεν· „δι' αὐτὸ τοῖτο μᾶλλον σε θύσω, ὅτι τοὺς συνήθεις καὶ φίλους σοι ἐνεδρεῦσαι θέλεις.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ κατὰ τῶν ἑαυτοῦ φίλων δολίας μηχανὰς συντιθεὶς αὐτὸς ἐν ταῖς ἐνέδραις τῶν κινδύνων ἐμπεσεῖται.

357. Περιστερὰ διψῶσα. (S. 197. C. 120 et p. 324. F. 160.)

Περιστερὰ δίψει συνεχομένη, ὡς ἐθεάσατο ἐν τινι πίνακι κρατῆρα ὕδατος γεγραμμένον, ὑπέλαβεν ἀληθινὸν εἶναι· διόπερ πολλῷ τῷ ῥοίῳ ἐνεχθεῖσα ἔλαθεν ἑαυτήν τῷ πίνακι ἐμπεσοῦσα καὶ ἐντινάξασα. Συνέβη οὖν αὐτῇ, τῶν πτερῶν περικλασθέντων, ἐπὶ τὴν γῆν καταπεσοῦσαν ὑπὸ τινος τῶν παρατυχόντων καταληφθῆναι.

Οὕτως ἐνιοὶ τῶν ἀνθρώπων, διὰ σφοδρὰς ἐπιθυμίας ἀπερισκέπτως τοῖς πράγμασιν ἐπιχειροῦντες, ἑαυτοὺς εἰς ὄλεθρον βάλλουσι.

358. Περιστερὰ καὶ Κορώνη. (S. 198. C. 121 et p. 325. F. 161.)

Περιστερὰ ἐν τινι περιστερεῶνι τροφομένη ἐπὶ πολυτεκνία ἐφρουάττετο. Κορώνη δὲ αὐτῆς ἀκούσασα ἔφη· „ἀλλ', ὧ αὕτη, πέπαυσο ἐπὶ τούτῳ ἀλαζονευο-

μένη· ὅσον γὰρ ἂν πλείονα ποιῆς, τοσοῦτον περιττο-
τέρας λύπας συνάγεις.“

Οὕτω καὶ τῶν οἰκετῶν δυστυχέστατοί εἰσιν, ὅσοι
ἐν τῇ δουλείᾳ τέκνα ποιοῦσι πολλά.

359. Πῆραι δύο. (C. 337. F. 407. B. 66.)

Ἀνθρώπων ἕκαστος δύο πήρας φέρει, τὴν μὲν ἔμ-
προσθεν, τὴν δὲ ὀπισθεν, γέμει δὲ κακῶν ἑκατέρα·
ἀλλ' ἢ μὲν ἔμπροσθεν ἀλλοτριῶν, ἢ δὲ ὀπισθεν τῶν
αὐτοῦ τοῦ φέροντος. Καὶ διὰ τοῦτο οἱ ἄνθρωποι τὰ
μὲν ἐξ αὐτῶν κακὰ οὐχ ὀρῶσι, τὰ δὲ ἀλλότρια πάνν
ἀκριβῶς θεῶνται.

360. Πίθηκοι ὀρχησταί. (C. 355. F. 405. ex Luc. Piscat. 36.)

Λέγεται βασιλεύς τις Αἰγύπτιος πιθήκους ποτὲ
πυρφοχίζειν διδάξαι· καὶ τὰ θηρία (μιμηλότατα δὲ ἐστὶ
τῶν ἀνθρωπίνων) ἔμαθεῖν τάχιστα καὶ ὀρχεῖσθαι,
άλουργίδας ἀμπεχόμενα καὶ προσωπεῖα περικείμενα· καὶ
μέχρι γε πολλοῦ εὐδοκιμεῖν τὴν θέαν, ἄχρι δὴ τις θεατῆς
ἀστεῖος, κάρνα ὑπὸ κόλπον ἔχων, ἀφῆκεν ἐς τὸ μέσον.
Οἱ δὲ πίθηκοι ἰδόντες καὶ ἐκλαθόμενοι τῆς ὀρχήσεως,
τουθ' ὅπερ ἦσαν, πίθηκοι ἐγένοντο ἀντὶ πυρφοχιστῶν,
καὶ ξυνέτριβον τὰ προσωπεῖα, καὶ τὴν ἐσθῆτα κατερόψη-
γνον, καὶ ἐμάχοντο περὶ τῆς ὀπίρας πρὸς ἀλλήλους·
τὸ δὲ σύνταγμα τῆς πυρφοχίης διελέλυτο καὶ κατεγελάτο
ὑπὸ τοῦ θεάτρου.

361. Πίθηκοι πόλιν οἰκίζοντες.

(C. 367. ex Hermog. Progymn. Vol. I, p. 13. Walz.)

Οἱ πίθηκοι συνελθόντες ἐβουλεύοντο περὶ τοῦ
χορῆσαι πόλιν οἰκίζειν· καὶ ἐπειδὴ ἔδοξεν αὐτοῖς, ἤμελ-
λον ἄπτεσθαι τοῦ ἔργου. Γέρων οὖν τις πίθηκος ἐπέ-

σχεν αὐτοὺς εἰπών, ὅτι ῥᾶον ἀλώσονται περιβόλων ἐν-
τός ἀποληφθέντες.

362. Πίθηκος καὶ Ἀλιεῖς. (S. 199. C. 309 et p. 404. F. 162.)

Πίθηκος ἐπί τινος ὑψηλοῦ δένδρου καθήμενος, ὡς ἐθεάσατο ἀλιεῖς ἐν τινι ποταμῷ σαγήνην βάλλοντας, παρετήρει τὰ ὑπ' αὐτῶν πραττόμενα. Ὡς δὲ ἐκεῖνοι τὴν σαγήνην ἀνασπάσαντες μικρὸν ἄποθεν ἠρίστων, ὁ πίθηκος καταβὰς ἀπὸ τοῦ δένδρου ἐπειρᾶτο καὶ αὐτὸς τὰ αὐτὰ πράττειν· φασὶ γὰρ μιμητικὸν ζῶον εἶναι τοῦτο. Ἐφαψάμενος δὲ τῶν δικτύων ὡς συνελήφθη, ἔφη πρὸς ἑαυτόν· „ἀλλ' ἔργωγε δίκαια πέπονθα· τί γὰρ, ἀλιεύειν μὴ μαθῶν, τούτῳ ἐπεχειροῦν;“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ἡ τῶν μηδὲν προσηκόντων ἐπι-
χείρησις οὐ μόνον ἀσύμφορος, ἀλλὰ καὶ ἐπιβλαβὴς ἐστι.

363. Πίθηκος καὶ Δελφίς. (C. 88. F. 242. S. 74.)

Ἔθους ὄντος τοῖς πλέουσι μελιταῖα κυνίδια καὶ πι-
θήκους ἐπάγεσθαι πρὸς παραμυθίαν τοῦ πλοῦ, πλέων
τις εἶχε σὺν ἑαυτῷ καὶ πίθηκον. Γενομένων δ' αὐτῶν
κατὰ τὸ Σούνιον, τὸ τῆς Ἀττικῆς ἀκρωτήριον, χεῖμα ἄνα
σφοδρὸν συνέβη γενέσθαι. Τῆς δὲ νεῶς περιτραπίσης
καὶ πάντων διακολυμβώντων, ἐνήχето καὶ ὁ πίθηκος.
Δελφίς δὲ τις αὐτὸν θεασάμενος καὶ ἄνθρωπον εἶναι
ὑπολαβὼν, ὑπελθὼν ἀνεῖχε διακομιζῶν ἐπὶ τὴν χέρσον.
Ὡς δὲ κατὰ τὸν Πειραιᾶ ἐγένετο, τὸ τῶν Ἀθηναίων
ἐπίνειον, ἐπυνθάνετο τοῦ πιθήκου, εἰ τὸ γένος ἐστὶν
Ἀθηναῖος. Τοῦ δὲ εἰπόντος, καὶ λαμπρῶν ἐνταῦθα τε-
τυχηκέναι γουέων, ἐπανήρετο, εἰ καὶ τὸν Πειραιᾶ ἐπί-
σταται. Ὑπολαβὼν δὲ ὁ πίθηκος περὶ ἀνθρώπου αὐτὸν
λέγειν, ἔφη, καὶ μάλα φίλον εἶναι αὐτῷ καὶ συνήθη.
Καὶ ὁ δελφίς ἐπὶ τοσοῦτῳ ψεύδει ἀγανακτήσας, βαπτί-
ζων αὐτὸν ἀπέκτεινε.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας, οἱ τὴν ἀλήθειαν οὐκ εἰδότες ἀπατᾶν νομίζουσιν.

364. Πίθηκος καὶ Ζεὺς. (B. 56.)

Εὐτεκνίης ἔπαθλα πᾶσι τοῖς ζώοις
ὁ Ζεὺς ἔθηκε, πάντα δ' ἔβλεπεν κρίνων.
ἦλθεν δὲ καὶ πίθηκος, ὡς καλὴ μήτηρ
πίθωνα γυμνὸν σιμὸν ἠρομένη κόλποις.
γέλωσ δ' ἐπ' αὐτῷ τοῖς θεοῖς ἐκινήθη·
ἢ δ' εἶπεν οὕτω· „Ζεὺς μὲν οἶδε τὴν νίκην·
ἐμοὶ δὲ πάντων οὗτός ἐστι καλλίων.“

[Ὁ λόγος δοκεῖ μοι πᾶσι τοῦτο σημαίνειν·
τά γ' αὐτὸς αὐτοῦ πᾶς τις εὐπρεπῆ κρίνει.]

365. Πίθηκος καὶ Κάμηλος. (C. 387. F. 71.)

Ἐν συνόδῳ τῶν ἀλόγων ζώων πίθηκος ἀναστάς
ᾤρχετο. Σφόδρα δὲ αὐτοῦ εὐδοκιοῦντος, καὶ ὑπὸ
πάντων ἐπισημαινομένου, κάμηλος φθονήσασα ἤβου-
λήθη τῶν αὐτῶν ἐφικέσθαι. Διόπερ ἔξαναστᾶσα ἐπει-
ράτο καὶ αὐτὴ ᾤρχεῖσθαι· πολλὰ δὲ αὐτῆς ἄτοπα ποιη-
σάσης, τὰ ζῶα ἀγανακτήσαντα, ῥοπάλοις αὐτὴν παίοντα
ἐξήλασαν.

Πρὸς τοὺς διὰ φθόνον κρείττοσιν ἀμιλλωμένους
καὶ σφαλλομένους ὁ λόγος εὐκαιρος.

366. Πιθήκου παῖδες. (F. 182. C. 267 et p. 396. S. 215.)

Τοὺς πιθήκους φασὶ δύο τίκτειν, καὶ τὸ μὲν ἐν
τῶν γεννημάτων στέργειν καὶ μετ' ἐπιμελείας τρέφειν,
τὸ δὲ ἕτερον μισεῖν καὶ ἀμελεῖν. Συμβαίνει δὲ κατὰ
τινα θείαν τύχην, τὸ μὲν ἐπιμελούμενον ἠδέως καὶ
ἀγκαλιζόμενον παρὰ τῆς μητρὸς ἀποπνίγεσθαι, τὸ δὲ
ὀλιγορφούμενον ἐκτελειοῦσθαι.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι πάσης προνοίας ἡ τύχη δυνατωτέρα καθέστηκε.

366^b. Ἄλλως. (C. 267. B. 35.)

Δύο γεννᾶ τέκνα μιμῶ· καὶ τὸ μὲν ἐν ἀγαπᾶ, τὸ δὲ ἕτερον μισεῖ. Καὶ ὃ μὲν στέργει, ἀεὶ ἐν τοῖς κόλποις περιφέρουσα καὶ τιθεῖσα ἐνθεν ἀκείθεν καὶ τοῦτο καταφιλοῦσα ἀποπνίγει· ὃ δὲ μισεῖ καὶ διώκει, τοῦτο ἐν ταῖς ἐρημίαις ἀπελθὼν ζῆ καθ' αὐτό.

Ὅτι τισὶν ἐχθραίνειν μᾶλλον ἐστὶ καλὸν ἢ φιλεῖν.

367. Πλέοντες. (C. 268. F. 315.)

Ἐμβάντες τινὲς εἰς σκάφος ἐπλεον. Γενομένων δὲ αὐτῶν πελαγίων, συνέβη χειμῶνα ἐξαίσιον γενέσθαι, καὶ τὴν ναῦν μικροῦ καταδύεσθαι. Τῶν δὲ πλεόντων ἕτερος περιφόρηξάμενος τοὺς πατρώους θεοὺς ἐπεκαλεῖτο μετὰ οἰμωγῆς καὶ στεναγμῶν, χαριστήρια ἀποδώσειν ἐπαγγελλόμενος, ἐὰν περισωθῶσι. Πανυσαμένου δὲ τοῦ χειμῶνος καὶ πάλιν γαλήνης γενομένης, εἰς εὐωχίαν τραπέντες ὠρχοῦντό τε καὶ ἐσκίρτων, ἅτε δὴ ἐξ ἀπροσδοκῆτου διαπεφευγότες κινδύνου. Καὶ στερόδος ὁ κυβερνήτης ὑπάρχων ἔφη πρὸς αὐτούς· „ἀλλ' ὦ φίλοι, οὕτως ἡμᾶς γεγηθέναι δεῖ, ὡς πάλιν, ἐὰν τύχη, χειμῶνος ἐσομένου.“

Μὴ σφόδρα κατεπαίρεσθαι ταῖς εὐτυχίαις ὁ μῦθος διδάσκει, τῆς τύχης τὸ εὐμετάβλητον ἐννοουμένου.

368. Πλούσιος καὶ Βυρσοδέψης. (S. 200. C. 269. F. 316.)

Πλούσιος βυρσοδέψης παρακείμενος, μὴ δυνάμενος τὴν δυσωδίαν φέρειν, ἐπέκειτο αὐτῷ, ἵνα μεταβῆ. Ὁ δὲ ἀνεβάλλετο, λέγων μετ' ὀλίγον χρόνον μεταβήσεται. Τούτου δὲ συνεχῶς γενομένου, συνέβη τοῖ-

πλούσιον ἐν συνηθείᾳ τῆς ὁσμῆς τούτου γενόμενον, μηκέτι αὐτῷ διανοχλεῖν.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ἡ συνηθία καὶ τὰ δυσχερῆ τῶνπραγμάτων καταπραῦνει.

369. Πλούσιος καὶ Θρηνηδοί. (S. 201. C. 122 et p. 325. F. 163.)

Πλούσιος δύο θυγατέρας ἔχων, τῆς μιᾶς ἀποθανούσης, θρηνηούσας ἐμισθώσατο. Τῆς δὲ ἑτέρας παιδὸς λαλούσης· „ὡς ἄθλιαι, εἶγε αὐταί, ὧν ἔστι τὸ πάθος, θρηνεῖν οὐκ ἴσμεν, αἱ δὲ μηδὲν προσήκουσαι οὕτω σφοδρῶς κόπτονται καὶ κλαίουσιν,“ ἡ μήτηρ ἔφη· „μὴ θαύμαζε, τέκνον, εἰ αὐταί οὕτως θρηνοῦσιν· ἐπὶ γὰρ ἀργυρίῳ τοῦτο ποιοῦσιν.“

Οὕτως ἐνιοὶ τῶν ἀνθρώπων διὰ φιλαργυρίαν οὐκ ὀκνοῦσιν ἄλλοτρίας συμφορὰς ἐργολαβεῖν.

370. Ποιμὴν καὶ Θάλασσα. (C. 49.)

Ποιμὴν, ἐν παραθαλασσίῳ τόπῳ ποιμνιον νέμων, ἑωρακῶς γαληνιῶσαν τὴν θάλατταν, ἐπεθύμησε πλεῦσαι πρὸς ἐμπορίαν. Ἀπεμπολήσας οὖν τὰ πρόβατα καὶ φοινίκων βαλάνους πριάμενος, ἀνήχθη. Χειμῶνος δὲ σφοδροῦ γενομένου, καὶ τῆς νεῶς κινδυνευούσης βαπτίξεσθαι, πάντα τὸν φόρτον ἐκβαλὼν εἰς τὴν θάλατταν, μόλις κενῇ τῇ νηϊ διεσώθη. Μετὰ δ' ἡμέρας οὐκ ὀλίγας παριόντος τινὸς, καὶ τῆς θαλάττης (ἔτυχε γὰρ αὕτη γαληνιῶσα) τὴν ἡρεμίαν θαυμάζοντος, ὑπολαβὼν οὗτος εἶπε· „φοινίκων αὐθις, ὡς ἔοικεν, ἐπιθυμεῖ, καὶ διὰ τοῦτο φαίνεται ἡσυχάζουσα.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὰ παθήματα τοῖς ἀνθρώποις μαθήματα γίνεται.

370^b. Ἄλλως. (F. 164. C. p. 306. S. 203.)

Ποιμὴν ἐν τινὶ τόπῳ παραθαλασσίῳ ποιμνία νέ-

μων, ὡς ἐθεάσατο τὴν θάλασσαν γαληνὸν τε καὶ πρᾶξαν, ἐπεθύμησε πλεῦσαι· διόπερ πωλήσας αὐτοῦ τὰ πρόβατα καὶ φοίνικας ἀγοράσας, ναῦν ἐμφορτωσάμενος ἀνήχθη. Χειμῶνος δὲ σφοδροῦ γενομένου καὶ τῆς νεῶς περιτραπίσης, πάντα ἀπολέσας αὐτὸς μόλις ἐπὶ τῆς γῆς διεσώθη. Μετ' οὐ πολλὰς οὖν ἡμέρας τῆς θαλάσσης γαληνιώσης, ὡς ἐθεάσατό τινα παριόντα καὶ ἐπαινοῦντα τῆς θαλάσσης τὴν ἠρεμίαν, ἔφη· „ὦ οὔτος, αὕτη γὰρ σοι φοινίκων ἐπιθυμεῖ.“

Οὕτω πολλάκις τὰ παθήματα τοῖς φρονίμοις γίνονται μαθήματα.

371. Ποιμὴν καὶ Κύων. (C. 271. F. 317. B. 113.)

Μάνδρας εἶσω πρόβατα ποιμὴν εἰσάγων, λύκον ἤμελλε συγκλεῖσαι, εἰ μὴ κύων ἰδὼν τοῦτον εἶπε πρὸς τὸν ποιμένα· „πῶς, τὰ πρόβατα σῶσαι θέλων, τόνδε τὸν λύκον συνεισάγεις τῇ ποιμνῇ;“

“Ὅτι μεγίστην βλάβην καὶ θάνατον οἶδε προσφέρειν ἢ τῶν κακῶν συνουσία.

372. Ποιμὴν καὶ Κύων. (C. 272. F. 318. S. 202.)

Ποιμὴν, ἔχων κύνα παμμεγέθη, τούτῳ εἰώθει τὰ ἔμβρυα καὶ τὰ ἀποθνήσκοντα τῶν προβάτων παραβάλλειν. Καὶ δὴ ποτε εἰσελθούσης τῆς ποιμνης, ὁ ποιμὴν θεασάμενος τὸν κύνα προσιόντα τοῖς προβάτοις καὶ σαίνοντα αὐτὰ, εἶπεν· „ἀλλ' ὦ οὔτος, ὃ θέλεις σὺ τούτοις, ἐπὶ τῇ σῇ κεφαλῇ γένοιτο.“

Πρὸς ἄνδρα λόγοις μὲν φίλον φαινόμενον, πονηρὰ δὲ κατὰ νοῦν βουλευόμενον.

372^b. Ἄλλως. Ποιμὴν καὶ Σκύλαξ. (C. p. 179.)

Ποιμὴν σκύλακα εἰώθει τρέφειν ἐκ τῶν θνησκόντων προβάτων. Καὶ δὴ ποτε ἐγγὺς ἀμνάδος νοσούσης

ἰστάμενον εἶδε τὸν κύνα, κατηγῆ καὶ δοκοῦντα δακρύειν· καὶ ὀμαλλίζων αὐτὸν εἶπεν· „καλῶς ποιεῖς συμπαθῶν· πλὴν ἀλλὰ μὴ γένοιτο μηδὲ συμβαίῃ ὄπερ θέλεις.“

Ἔστι τοιοῦτος πᾶς ἐστίν, ὃς κληρονόμος ἐστίν.

373. Ποιμὴν καὶ Λυκιδεῖς. (C. 273. F. 319. S. 205.)

Ποιμὴν εὐρῶν λυκιδεῖς, τούτους μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας ἀνέτρεφεν, οἰόμενος, ὅτι τελειωθέντες οὐ μόνον τὰ ἑαυτοῦ πρόβατα τηρήσουσιν, ἀλλὰ καὶ ἕτερα ἀρπάξοντες αὐτῶ οἴσουσιν. Οἱ δὲ ὡς τάχιστα ἠϋξήθησαν, ἀδείας τυχόντες πρώτην αὐτοῦ τὴν ποιμνὴν διαφθείρειν ἤρξαντο. Ὁ δὲ ἀναστενάζας εἶπεν· „ἀλλ' ἔγωγε δίκαια πέπονθα· τί γὰρ τούτους νηπίους ὄντας ἔσωξον, οὓς ἔδει καὶ ἠϋξημένους ἀναιρεῖν;“

Οὕτως οἱ τοὺς πονηροὺς περισσώζοντες λανθάνουσι καθ' αὐτῶν πρῶτον αὐτοὺς ῥωννύντες.

374. Ποιμὴν καὶ Λύκος. (C. 71. F. 232. B. fragm. 134. ed. L.)

Ποιμὴν, νεογνὸν λύκου σκύμνον εὐρῶν καὶ ἀνελόμενος, σὺν τοῖς κυσὶν ἔτρεφεν. Ἐπεὶ δὲ ἠϋξήθη, εἰ ποτε λύκος πρόβατον ἤρπασε, μετὰ τῶν κυνῶν καὶ αὐτὸς ἐδίωκε. Τῶν δὲ κυνῶν ἔσθ' ὅτε μὴ δυναμένων καταλαβεῖν τὸν λύκον, καὶ διὰ ταῦτα ὑποστρεφόντων, ἐκεῖνος ἠκολούθει, μέχρις ἂν τοῦτον καταλαβῶν, οἷα δὴ λύκος, συμμετάσχη τῆς θήρας· εἶτα ὑπέστρεφεν. Εἰ δὲ μὴ λύκος ἔξωθεν ἀρπάσειε πρόβατον, αὐτὸς λάθρα θύων ἅμα τοῖς κυσὶν ἐθοινεῖτο, ἕως ὃ ποιμὴν στοχασάμενος καὶ συνεῖς τὸ δρώμενον, εἰς δένδρον αὐτὸν ἀναρτήσας ἀπέκτεινεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι φύσις πονηρὰ χρηστὸν ἦθος οὐ τρέφει.

375. Ποιμήν καὶ Λύκος. (F. 373. C. 417.)

Ποιμήν μικρὸν λύκον εὐρῶν ἐθρέψατο, εἶτα σκύμνον γενόμενον ἐδίδαξεν ἀρπάζειν ἐκ τῶν σύνεγγυς ποιμνίων. Ὁ λύκος δὲ διδαχθεὶς ἔφη· „ὄρα, μὴ πως σὺ ἐθίσας με ἀρπάζειν, πολλὰ τῶν σεαυτοῦ προβάτων ζητήσης.“

Οἱ τῇ φύσει δεινοὶ, ἀρπάζειν καὶ πλεονεκτεῖν μαθόντες, τοὺς διδάξαντας πολλάκις πλείονα ἔβλαψαν.

376. Ποιμήν καὶ Λύκος. (C. 270.)

Ἔδοξέ ποτε τῷ λύκῳ τὴν φύσιν τῷ σχήματι μεταλλάξασθαι, ὡς ἂν οὕτως ἀφθονίαν ἔξῃ τροφῆς· καὶ δορᾶν οἶδς περιβεβλημένος μετὰ τῆς ποιμνῆς ἐνέμετο, τὸν ποιμένα φενακίσας τῷ μηχανήματι. Νυκτὸς δὲ γενομένης, συναπεκλείσθη καὶ ὁ θῆρ παρὰ τοῦ ποιμένου τῇ μάνδρᾳ, καὶ φραγμὸς τῇ εἰσόδῳ περιετέθη, καὶ ἀτεχνῶς ὁ περίβολος κατησφάλιστο. Ὡς δὲ ὁ ποιμήν ἠράσθη τροφῆς, μαχαίρᾳ τὸν λύκον ἀπέκτεινεν.

Οὕτως ἄρα ὁ τὸν ἐπέισακτον κόσμον ὑποκριθεὶς τῆς ζωῆς πολλάκις ἐστέρηται, καὶ τὴν σκηνὴν εὖρε παραιτίαν μεγάλου συμπτώματος.

377. Ποιμήν καὶ Μάγειρος. (C. 329. F. 400.)

Ποιμήν ἀνὴρ καὶ μάγειρος ἐβάδιζον ἄμφω κοινὴν ὁδόν. Ἰδόντες δὲ ἐκ ποιμνῆς ἄρνα εὐτραφῆ πλανώμενον, ἀπολειφθέντα τῶν συννόμων, ὥσαντο ἐπ' αὐτὸν ἄμφω· ἦν δ' ἄρα τότε ὁμόφωνα καὶ τὰ θηρία τοῖς ἀνθρώποις. Ἐρωτᾷ ὁ ἀμνὸς, τίς ὦν ἐκάτερος ἐθέλει αὐτὸν μεταχειρίσασθαι καὶ ἄγειν. Ὡς δὲ ἐπύθετο τάληθῆ αὐτὰ καὶ ἀμφοῖν τὴν τέχνην, φέρων ἑαυτὸν ἐπιτρέπει τῷ ποιμένι, λέγων πρὸς τὸν μάγειρον· „σὺ μὲν γὰρ

δήμιός τις εἶ και μαιφόνος τῆς ἀρνῶν ποιμνης, τούτῳ δ' ἐξαρκέσειεν ἂν καλῶς τὰ ἡμέτερα ἔθῃ.“

378. Ποιμὴν και Πρόβατα. (F. 165. C. 123 et p. 326. S. 204.)

Ποιμὴν ἐλάσας τὰ πρόβατα εἰς τινα δρυμῶνα, ὡς ἐθεάσατο δρῦν παμμεγέθῃ μεστήν βαλάνων, ὑποστρώσας τὸ ἱμάτιον ἐπὶ ταύτην ἀνέβη, και τὸν καρπὸν κατέσειε. Τὰ δὲ πρόβατα ἐσθίοντα τὰς βαλάνους, ἔλαθε διαφρήξαντα και τὸ ἱμάτιον. Ὁ δὲ ποιμὴν καταβὰς, ὡς ἐθεάσατο τὸ γεγονός, εἶπεν· „ὦ κάκιστα ζῶα, ὑμεῖς τοῖς λοιποῖς ἔρια εἰς ἐσθῆτα παρέχετε, ἐμοῦ δὲ τοῦ τρέφοντος και τὸ ἱμάτιον ἀφείλεσθε.“

Οὕτως και τῶν ἀνθρώπων πολλοὶ, δι' ἄγνοίαν τοὺς μηδὲν προσήκοντας εὐεργετοῦντες, κατὰ τῶν οἰκείων φαῦλα ἐργάζονται.

379. Πολεμιστῆς και Κόρακες. (C. 319. F. 390.)

Ἀνὴρ δειλὸς ἐπὶ πόλεμον ἐξῆι. Φθεγγαμένων δὲ κοράκων, τὰ ὄπλα θείσ ἠσύχαζεν. Εἶτα ἀναλαβὼν ἀνθίς ἐξῆι, και φθεγγομένων πάλιν ὑπέστη, και τέλος εἶπεν· „ὑμεῖς κεκραξέσθε μὲν μέγιστον ὡς δυνατὸν, ἐμοῦ δὲ οὐ γεύσεσθε.“

380. Ποταμοὶ και Θάλασσα. (C. 371. F. 330.)

Ποταμοὶ συνῆλθον ἐπὶ τὸ αὐτὸ, και τὴν θάλασσαν κατηπιῶντο, λέγοντες αὐτῇ· „διὰ τί ἡμᾶς, εἰσερχομένους ἐν τοῖς σιγῖς ὕδασι, και ὑπάρχοντας ποτίμους και γλυκεῖς, ἀπεργάζῃ ἀλμυροὺς και ἀπότους;“ Ἡ δὲ θάλασσα ἰδοῦσα, ὅτι αὐτῆς καταμémφονται, λέγει πρὸς αὐτούς· „μὴ ἐρχεσθε και μὴ γίνεσθε ἀλμυροί.“

Οὕτος ὁ μῦθος παριστᾷ τοὺς ἀκαίρως αἰτιωμένους τινὰς, και παρ' αὐτῶν μᾶλλον ὠφελουμένους.

381. Ποταμὸς καὶ Βύρσα. (C. 341. F. 422.)

Ποταμὸς, δι' αὐτοῦ βύρσαν φερομένην ἰδὼν, ἠρώ-
τησε, τίς καλεῖται. Ἦ δὲ εἶπε „ξηρά.“ Ἐπικαχλάσας δὲ
τῷ ρεύματι εἶπεν· „ἄλλο τι ζήτηι καλεῖσθαι· ἀπαλήν
γὰρ ἐγὼ ἤδη ταχὺ ποιήσω σε.“

382. Πρόβατον κειρόμενον. (S. 208. F. 168. C. p. 399.)

Πρόβατον ἀφυῶς κειρόμενον πρὸς τοὺς κείροντας
ἔφη· „εἰ μὲν ἔρια ζητεῖτε, ἀνωτέρω τέμνετε· εἰ δὲ
κρέως ἐπιθυμεῖτε, ἄπαξ με καταθύσατε, τοῦ κατὰ μι-
κρὸν βασανίζειν ἀπαλλάξαντες.“

Πρὸς τοὺς ἀφυῶς ταῖς τέχναις προσφερομένους ὁ
λόγος εὐκαιρος.

382^b. Ἄλλως. Χήρα καὶ Πρόβατον. (C. 288. B. 51.)

Ἐν τόπῳ τινὶ χήρα τις εἶχε πρόβατον. Τούτου δὲ
τὸν πόκον λαβεῖν θέλουσα, ἔκειρεν ἀτέχνως, σὺν τῷ
μαλλῷ καὶ τὴν σάρκα ψαλίξουσα. Τὸ δὲ πρόβατον ἀλ-
γοῦν ἔλεγε· „τί με βλάπτεις; πόσῃν γὰρ ὀλκῆν τὸ ἐμὸν
αἷμα προσθήσει; Καὶ εἰ μὲν κρεῶν, ὧ δέσποινα, χρη-
ζεις, μάγειρος ἔστιν, ὃς μὲ συντόμως θύσει· εἰ δ' ἐρίου
καὶ πόκου, κουρεὺς ἔστι πάλιν, ὃς καὶ κερεῖ με καὶ
σώσει.“

Οἱ ἀπειρίαν πράγματός τινος ἔχοντες καὶ διὰ πλεο-
νεξίαν τοῦτο μεταχειριζόμενοι οὐ τοσοῦτον κέρδος,
ὅσῃν βλάβην καρποῦνται.

383. Προμηθεὺς καὶ Ἄνθρωποι. (C. 274. F. 320.)

Προμηθεὺς κατὰ πρόσταξιν τοῦ Διὸς ἀνθρώπους
ἐπλασε καὶ θηρία. Ὁ δὲ Ζεὺς θεασάμενος πολλῶ πλείονα
τὰ ἄλογα ζῶα, ἐκέλευσεν αὐτὸν τῶν θηρίων τινὰ
διαφθείραντα ἀνθρώπους μετατυπῶσαι. Τοῦ δὲ τὸ
προσταχθὲν ποιήσαντος, συνέβη τοὺς ἐκ τούτων πλα-

σθέντας τὴν μὲν μορφὴν ἀνθρώπων ἔχειν, τὰς δὲ ψυχὰς θηριώδεις.

Ἐλεγχον ὁ μῦθος ἔχει πρὸς ἀνδρας θηριώδεις καὶ ὄργιλους.

384. Ῥόδον καὶ Ἀμάραντον. (C. 275. F. 321.)

Ῥόδω παραφνὲν ἀμάραντον ἔφη πρὸς αὐτό· „οἶον ἄνθος εὐπρεπὲς εἶ, ποθητὸν καὶ θεοῖς καὶ ἀνθρώποις· μακαρίζω σε τοῦ κάλλους καὶ τῆς εὐωδίας.“ Τὸ δὲ εἶπεν· „ἐγὼ μὲν, ὧ ἀμάραντον, πρὸς ὀλίγον καιρὸν ζῶ, καὶ, κἂν μηδεὶς κόψη με, τήκομαι· σὺ δὲ ἀνθεὶς ἀεὶ, καὶ ζῆς οὔτω νέον.“

Ὅτι κρεῖσσον ὀλιγαρκούμενόν τινα διαμένειν, ἢ πρὸς ὀλίγον τρυφήσαντα μεταβολῆς δυστυχοῦς τυχεῖν ἢ καὶ ἀποθανεῖν.

385. Ῥοιὰ καὶ Μηλέα καὶ Βάτος.
(S. 209. C. 50 et p. 307. F. 176.)

Ῥοιὰ καὶ μηλέα περὶ εὐκαρπίας ἤριζον· πολλοῦ δὲ τοῦ νείκους ἀναφθέντος, βάτος ἐκ τοῦ πλησίον φραγμοῦ ἀκούσασα εἶπεν· „ἀλλ’, ὧ φίλαι, πανσώμεθά ποτε μαχόμεναι.“

Οὔτω παρὰ τὰς τῶν ἀμεινόνων στάσεις καὶ οἱ μηδενὸς ἄξιοι πειρωῶνται τινες εἶναι.

386. Σαλπικτῆς. (C. 142 et p. 340. F. 81.)

Σαλπικτῆς, στρατὸν ἐπισυνάγων καὶ κρατηθεὶς ὑπὸ τῶν πολεμίων, ἐβόα· „μὴ κτείνετε με, ὧ ἄνδρες, εἰκῆ καὶ μάτην· οὐδένα γὰρ ὑμῶν ἀπέκτεινα· πλήν γὰρ τοῦ χαλκοῦ τούτου οὐδὲν ἄλλο κτῶμαι.“ Οἱ δὲ πρὸς αὐτὸν ἔφασαν· „διὰ τοῦτο γὰρ μᾶλλον τεθνήξῃ, ὅτι σὺ μὴ δυνάμενος πολεμεῖν, τοὺς πάντας πρὸς μάχην ἐγείρεις.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πλέον πταίουσιν οἱ τοὺς κακούς καὶ βαρεῖς δυνάστας ἐπεγείροντες εἰς τὸ κακοποιεῖν.

387. Σάτυρος καὶ Πῦρ.

(C. 340. F. 398. ex Plut. de capienda ex inimicis utilit. c. 2.)

Τοῦ Σατύρου τὸ πῦρ, ὡς πρῶτον ᾤφθη, βουλομένου φιληῆσαι καὶ περιβαλεῖν, ὁ Προμηθεύς·

„Τράγος γένειον ἄρα πενθήσεις σύ γε·“
καίει τὸν ἀψάμενον, ἀλλὰ φῶς παρέχει καὶ θερμότητα, καὶ τέχνης ἀπάσης ὄργανόν ἐστι τοῖς χρῆσθαι μαθούσιν.

388. Σαύρα. (B. 41.)

Διαφραγῆναί φασιν ἐκ μέσου νώτου
δράκοντι μῆκος ἐξισουμένην σαύραν.

Βλάβεις σεαυτὸν κούδεν ἄλλο ποιήσεις,
ἂν τὸν σε λίαν ὑπερέχοντα μιμήσῃ.

389. Σελήνη καὶ Μήτηρ.

(C. 325. F. 396. ex Plut. VII Sap. Conv. c. 14.)

Σελήνη ποτὲ ἐδεῖτο τῆς ἑαυτῆς μητρὸς, ὅπως αὐτῇ
χιτάνιον ὑφάνῃ σύμμετρον. Ἡ δ' εἶπεν· „καὶ πῶς
σύμμετρον ὑφάνω; νῦν μὲν γὰρ ὀρῶ σε πανσέληνον,
αὐτίς δὲ μηνοειδῆ, ποτὲ δ' ἀμφίκυρτον.“

Οὕτω καὶ πρὸς ἄνθρωπον ἀνόητον καὶ φαῦλον οὐδέν ἐστι μέτρον οὐσίας· ἄλλοτε γὰρ ἄλλος ἐστὶ ταῖς
χρεῖαις διὰ τὰς ἐπιθυμίας καὶ τὰς τύχας.

390. Σκύλακες δύο.

(Plut. Apophth. Lacon. p. 225 F. Cf. Cor. 394.)

Λυκοῦργος ὁ νομοθέτης βουλόμενος ἐκ τῆς προῦπαρχούσης διαίτης τοὺς πολίτας εἰς σωφρονεστέρας

βίου τάξιν μετάρειν, καὶ καλοκαγαθικοὺς ἀπεργάζεσθαι (ἀβροδίατοι γὰρ ἦσαν), δύο σκύλακας ἀνέθρεψε τοῦ αὐτοῦ πατρὸς καὶ μητρὸς γενομένους· καὶ τὸν μὲν εἶθισε περὶ λιχνείας, οἴκοι ἐάσας· τὸν δὲ ἐπαγόμενος ἤσκησε περὶ κυνηγέσια. Ἐπειτα ἀγαγὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἔθηκε λεκάνας καὶ λιχνείας τινὰς, ἀφῆκε δὲ καὶ λαγῶν· ἐπὶ τὰ συνήθη δ' ἑκατέρου ὀρμήσαντος, καὶ θατέρου τὸν λαγῶν χειρωσαμένου, εἶπεν· „ὄρατε, ᾧ πολῖται, ὅτι ταυτοῦ γένους ὑπάρχοντες, ἐν τῇ τοῦ βίου ἀγωγῇ παρὰ πολὺ ἀλλήλων διάφοροι ἀπέβησαν, καὶ ποιητικώτερα τῆς φύσεως ἢ ἄσκησις πρὸς τὰ καλὰ τυγχάνει.“ Τινὲς δὲ φασιν, ὡς οὐ παρῆγε σκύλακας, οἱ ἐκ τῶν αὐτῶν γεγονότες ἐτύγγανον, ἀλλ' ὁ μὲν ἐξ οἴκουρῶν, ἕτερος δὲ κυνηγετῶν· κάπειτα τὸν μὲν ἐκ τοῦ χείρονος γένους πρὸς τὰ κυνηγέσια ἤσκησε, τὸν δὲ ἐκ τοῦ ἀμείνονος περὶ λιχνείας μόνον ἤσκησεν· εἶθ' ἑκατέρου ἐφ' ἃ εἰθιστο ὀρμήσαντος, φανερὸν ποιήσας, ὅσον ἢ ἀγωγή πρὸς τὰ ἀμείνω καὶ χείρω συλλαμβάνεται, εἶπεν· „οὐκοῦν καὶ ἡμᾶς, ᾧ πολῖται, οὐδὲν ἢ παρὰ τοῖς πολλοῖς θαυμαζομένη εὐγένεια καὶ τὸ ἀφ' Ἡρακλέους εἶναι ὀνίνησιν, εἰ μὴ πράττομεν, δι' ἃ ἐκεῖνος ἀπάντων ἀνθρώπων ἐπιδοξότερος καὶ εὐγενέστερος ἐφάνη, ἀσκούμενοι καὶ μανθάνοντες καλὰ δι' ὅλου τοῦ βίου.“

391. Στρουθοκάμηλος. (C. 351.)

Πᾶσιν πεφύκει θηρσὶ καὶ πτηνοῖς μάχη·
ἦλω Λίβυσσα στρουθὸς, ἢ τοῦσδ' ἐπλάνα,
εἶναι μὲν ὄρνις, ἐκ μέσου δὲ θηρίον,
πτηνοῖς κάραν δεικνῦσα, τοῖς θηρσὶν πόδας.

Πρὸς τοὺς δυσὶ κυρίοις δουλεύοντας καὶ πλαυῶν-
τας ἀμφοτέρους.

392. Σφῆκες καὶ Πέρδικες καὶ Γεωργός.

(C. 52 et p. 307. F. 178. S. 211.)

Σφῆκες καὶ πέρδικες, δίψῃ συνεχόμενοι, πρὸς γεωργὸν ἦλθον, παρ' αὐτοῦ αἰτοῦντες πιεῖν, ἐπαγγελ-
λόμενοι ἀντὶ τοῦ ὕδατος ταύτην τὴν χάριν ἀποδώσειν·
οἱ μὲν πέρδικες, σκάπτειν τὰς ἀμπέλους· οἱ δὲ σφῆκες,
κύκλω περιμόντες τοῖς κέντροις ἀποσοβεῖν τοὺς κλέπτας.
Ὁ δὲ γεωργὸς ἔφη· „ἀλλ' ἔμοιγέ εἰσι δύο βόες, οἳ μη-
δὲν ἐπαγγελλούμενοι πάντα ποιοῦσιν· ἄμεινον οὖν ἐστὶν
ἐκείνοις δοῦναι, ἢ περ ὑμῖν.“

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρα ἐξώλεις, ὠφελεῖν μὲν ἐπαγ-
γελλομένους, βλάπτοντας δὲ μεγάλα.

393. Σφήξ καὶ Ὄφις. (F. 179. C. 276 et p. 396. S. 212.)

Σφήξ ποτε ἐπὶ κεφαλὴν ὄφεως καθίσας καὶ συνε-
χῶς τοῖς κέντροις πλήσσω, ἐχείμαξεν. Ὁ δὲ περιώδυ-
νος γενόμενος καὶ τὸν ἐχθρὸν οὐκ ἔχων ἀμύνασθαι καὶ
ἀποσοβῆσαι, ὡς ἐθεάσατο ἄμαξαν μεστήν ξύλων, ἀμμη-
νῶν τὴν κεφαλὴν τῷ τροχῷ ὑπέθηκε, φάσκων· „συν-
τελευτῶ ἀγὰ τῷ ἐχθρῷ μου.“ Καὶ οὕτω τῷ σφηκί
συναπέθανεν.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τινὲς τοῖς ἐχθροῖς αἰροῦνται
συναποθνήσκειν.

394. Ταῦροι τρεῖς καὶ Λέων. (C. p. 401 et 193. F. 333. B. 44.)

Ἐνέμοντο τρεῖς μετ' ἀλλήλων βόες. Λέων δὲ τού-
τους φαγεῖν θέλων, διὰ τὴν ὁμόνοιαν ἐδειλία· αἰμύλοις
δὲ λόγοις τούτους διαχωρίσας, μεμονωμένους, τούτων
ἓνα καθ' ἓνα εὐρών, ἀδεῶς ἥσθιεν.

394^b. Ἄλλως. (C. 296. F. 207.)

Ταῦροι τρεῖς τὴν αὐτὴν διαίταν ἐπεπολήντο. Λέων
δέ τις αὐτοῖς παρηκολούθει θηρᾶσαι βουλόμενος· καὶ

συνόντας μὲν ἐλεῖν οὐκ ἐδύνατο, διαστάντας δὲ προη-
 ρεῖτο χειρώσασθαι. Καὶ συγκρούσας ἀλλήλοις, ἐν μέ-
 ρει διαστήσας ἀπέκρινε, καὶ καθ' ἕκαστον προχειρότε-
 ρον ἐφθειρεν, οὓς κοινῇ συνόντας ἠπόρει χειρώσασθαι.
 Οὕτως ὁμόνοια τοῖς χρωμένοις σωτήριον.

395. Ταῦρος, Λέαινα καὶ Σύαγρος. (C. 373. F. 332.)

Ταῦρος εὐρηκῶς κοιμώμενον λέοντα, τοῦτον κε-
 ρατίσας ἀπέκτεινεν· ἐπιστᾶσα δὲ ἡ ἐκείνου μήτηρ, πι-
 κρῶς αὐτὸν ἀπεκλαίετο. Ἰδὼν δὲ αὐτὴν σύαγρος ὀλο-
 φυρομένην, μακρόθεν ἐστὼς ἔφη πρὸς αὐτήν· „ὦ πόσοι
 ἄρα τυγχάνουσιν ἄνθρωποι θρηνοῦντες, ὧν τὰ τέκνα
 ὑμεῖς ἀπεκτείνετε.“

Ὁ λόγος δηλοῦ, ὅτι ἐν ᾧ μέτρῳ μετρεῖ τις, μετρη-
 θήσεται αὐτῷ.

396. Ταῦρος καὶ Τράγος. (C. 277. B. 91.)

Λέοντα φεύγων ταῦρος εἰσηλθεν εἰς σπήλαιον·
 τράγος δὲ τοῦτον τοῖς κέρασιν ἐξώθει. Ὁ δ' εἶπεν· „οὐ
 σὲ, ἀλλὰ τὸν λέοντα φοβοῦμαι· ἐπεὶ παρελθέτω τὸ
 θηρίον, καὶ τότε γνώσῃ, τίς ἡ δύναμις ταύρου καὶ
 τράγου.“

Ὅτι πολλάκις καὶ δυνατοὺς ἄνδρας αἱ συμφοραὶ
 ταπεινοῦσιν, ὥστε τὰς ἐξ εὐτελῶν καὶ δειλῶν ὑπομέ-
 νειν αἰκίας.

396^b. Ἄλλως. Ταῦρος καὶ Αἴγες ἄγριαι.
 (S. 214. C. 382. F. 181.)

Ταῦρος διωκόμενος ὑπὸ λέοντος κατέφυγεν εἰς
 σπήλαιον, ἐν ᾧ ἦσαν αἴγες ἄγριαι· τυπτόμενος δὲ ὑπ'
 αὐτῶν ὁ ταῦρος καὶ κερατιζόμενος ἔφη· „οὐχ ὑμᾶς
 φοβούμενος ἀνέχομαι, ἀλλὰ τὸν πρὸ τοῦ σπηλαίου
 ἐστῶτα.“

Οὕτω πολλοὶ διὰ φόβον τῶν κρειττόνων τὰς ἐκ τῶν ἡττόνων ὕβρεις ὑπομένουσιν.

397. Ταῶς καὶ γέρας. (C. 357 et p. 408. F. 376. B. 65.)

Ἦριξεν εὐφρεῖ γεράνω ταῶς χρυσόπτερος, σκώπτουσα τὴν χοιρὰν τῆς γεράνου. Ἡ δ' ἔφη· „ἀλλ' ἐγὼ ἄστρων ἐγγὺς ἵπταμαι καὶ φωνῶ· σὺ δὲ, ὡς ἀλέκτωρ, χαμαὶ περὺσση οὐδ' ἄνω φαίνῃ.“

397^b. Ἄλλως. (S. 219.)

Ταῶν γεράνου κατεγέλα, κωμωδῶν τὴν χοιρὰν αὐτοῦ καὶ λέγων ὡς „ἐγὼ μὲν χρυσὸν καὶ πορφύραν ἐνδέδνυμαι, σὺ δὲ οὐδὲν καλὸν φέρεις ἐν περοῖς.“ Ὁ δὲ „ἀλλ' ἐγὼ“ ἔφη „τῶν ἀστέρων ἔγγιστα φωνῶ, καὶ εἰς τὰ οὐράνια ὕψη ἵπταμαι· σὺ δὲ, ὡς ἀλέκτωρ, κάτω μετ' ὀρνίθων βαίνεις.“

Ὅτι κρεῖττον περιβλεπτον εἶναι τινα ἐν πενιχωῶ ἐσθῆτι ἢ ζῆν ἀδόξως ἐν πλούτῳ γαυρούμενον.

398. Ταῶς καὶ Κολοῖός. (S. 216. C. 53 et p. 308. F. 183.)

Τῶν ὀρνέων βουλευσαμένων περὶ βασιλείας, ταῶς ἡξίου ἑαυτὸν χειροτονεῖσθαι βασιλέα διὰ τὸ κάλλος· ὀρμωμένων δὲ ἐπὶ τοῦτο τῶν ὀρνέων, κολοῖός εἶπεν· „ἀλλ' ἐὰν σοῦ βασιλεύοντος ὁ ἀετὸς ἡμᾶς διώκῃ, πῶς ἡμῖν ἐπαρκέσεις;“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοὺς ἄρχοντας οὐ διὰ κάλλος μόνον, ἀλλὰ καὶ ῥώμην καὶ φρόνησιν ἐκλέγεσθαι δεῖ.

399. Τέττιγες. (C. 389. ex Plat. Phaedro p. 259.)

Λέγεται, ὡς οἱ τέττιγές ποτ' ἦσαν ἄνθρωποι τῶν πρὶν Μούσας γερονέαι. Γενομένων δὲ Μουσῶν καὶ φανείσης ᾧδῆς, οὕτως ἄρα τινὲς τῶν τότε ἐξεπλάγησαν ὑφ' ἠδονῆς, ὥστε ἄδοντες ἡμέλησαν σίτων τε καὶ

ποτῶν, καὶ ἔλαθον τελευτήσαντες αὐτούς. Ἐξ ὧν τὸ τεττίγων γένος μετ' ἐκεῖνο φύεται, γέρας τοῦτο παρὰ Μουσῶν λαβὸν, μηδὲν τροφῆς δεῖσθαι γενόμενον, ἀλλ' ἄσιτόν τε καὶ ἄποτον εὐθύς ἄδειν, ἕως ἂν τελευτήσῃ.

400. Τέττιξ καὶ Ἀλώπηξ. (C. 278. F. 322.)

Τέττιξ ἐπὶ τινος ὑψηλοῦ δένδρου ἦδεν. Ἀλώπηξ δὲ βουλομένη αὐτὸν καταφαγεῖν, τοιοῦτον ἐπενόησεν. Ἀντικρὺς σταῖσα ἐθαύμαζεν αὐτοῦ τὴν εὐφωσίαν, καὶ παρεκάλει καταβῆναι λέγουσα, ὅτι ἐπεθύμει θεάσασθαι, πηλίκον ζῶον τηλικαῦτα φθέγγεται. Κάκεινος ὑπονοήσας ἀπάτην πρὸς τὴν ἀλώπεκα ἔφη· „ἀλλὰ πεπλάνησαι, ὧ αὐτῇ, εἰ ὑπέλαβές με καταβήσεσθαι· ἐγὼ γὰρ ἀπ' ἐκείνου ἀλώπεκας φυλάττομαι, ἀφ' οὗ ἐν ἀφοδεύματι ἀλώπεκος πτερὰ τέττιγος ἐθεασάμην.“

Ἔστι τὸν φρονίμου τῶν ἀνθρώπων τῶν πέλας αἰσυφοραὶ σωφρονίζουσι.

401. Τέττιξ καὶ Μύρμηκες.

(C. 134 et p. 334 sq. F. 195. 198. B. 137.)

Χειμῶνος ὥρα, τῶν σίτων βραχέντων, οἱ μύρμηκες ἔψυχον, τέττιξ δὲ λιμώττων ἦτει αὐτούς τροφήν. Οἱ δὲ μύρμηκες εἶπον αὐτῷ· „διὰ τί τὸ θέρος οὐ συνῆγες τροφήν;“ Ὁ δὲ εἶπεν· „οὐκ ἐσχόλαζον, ἀλλ' ἦδον μουσικῶς.“ Οἱ δὲ γελάσαντες εἶπον· „ἀλλ' εἰ θέρους ὥραις ἠΰλεις, χειμῶνος ὄρχοῦ.“

Ἔστι μῦθος δηλοῦς, ὅτι οὐ δεῖ τινα ἀμελεῖν ἐν παντὶ πράγματι, ἵνα μὴ λυπηθῇ καὶ κινδυνεύσῃ.

401^b. Ἄλλως. (C. 134.)

Θέρους ἦν ἀκμή· καὶ οἱ μὲν τέττιγες μουσικὴν ἀνεβάλλοντο σύντονον, τοῖς μύρμηξι δὲ πονεῖν ἐπήει καὶ συλλέγειν καρπούς, ἐξ ὧν ἔμελλον τοῦ χειμῶνος τρα-

φήσεσθαι. Χειμῶνος δ' ἐπιγεγονότος, οἱ μύρμηκες μὲν οἷς ἐπόνουν ἐτρέφοντο, τοῖς δὲ ἡ τέρψις ἐτελεύτα πρὸς ἔνδειαν.

Οὕτω νεότης, πονεῖν οὐκ ἐθέλουσα, παρὰ τὸ γῆρας κακοπραγεῖ.

402. Τοῖχος καὶ Πάλος. (F. 377. C. 419.)

Τοῖχος σπαραττόμενος ὑπὸ πάλου βιαίως, ἐφώνει· „τί με σπαράττεις μηδὲν ἠδίκηκότα;“ Καὶ ὃς „οὐκ ἐγὼ“ φησὶν „αἷτιος τούτου, ἀλλ' ὁ ὄπισθεν σφοδρῶς με τύπτων.“

403. Τοξότης καὶ Λέων. (C. 279 et p. 397. F. 323. B. 1.)

Ἀνηλθέ τις εἰς ὄρος τοξικῆς ἔμπειρος κυνηγῆσαι· πάντα δὲ τὰ ζῶα τοῦτον θεασάμενα ἔφυγε, λέων δὲ μόνος προεκαλεῖτο αὐτὸν εἰς μάχην. Ὁ δὲ βέλος πέμψας καὶ τὸν λέοντα βαλὼν ἔφη· „δέξαι, καὶ ἴδε τὸν ἐμὸν ἄγγελον, οἷός ἐστι, καὶ τότε κἀγὼ ἐπέρχομαί σοι.“ Ὁ δὲ λέων βληθεὶς ὤρμησε φεύγειν. Ἀλώπεκος δὲ τούτῳ θαρσύνει καὶ μὴ φεύγειν λεγούσης, ὁ λέων ἔφη· „ὦ αὕτη, οὐδαμῶς με πλανήσεις· ὅπου γὰρ τοιοῦτον πικρὸν ἄγγελον ἔχει, ἐὰν αὐτὸς ἐπέλθῃ, οὐκ ἂν ὑποίσω.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, μηδαμῶς πλησιάζειν τοὺς πύρρῳθεν χαλεπὰ πράττοντας.

404. Τράγος καὶ Ἄμπελος. (C. 280.)

Τράγος ἐν τῇ ἐκβολῇ τῆς ἀμπέλου τὴν βλάστην ἔτρωγε. Τούτῳ δὲ προσεῖπεν ἡ ἄμπελος· „τί με βλάπτεις; μὴ οὐκ ἔστι χλόη; ὅμως ὅσον σοῦ θυομένου οἶνον χορήξουσιν, ἐγὼ παρέξω.“

Τοὺς ἀχαρίστους καὶ βουλομένους τοὺς φίλους πλεονεκτεῖν ἐλέγχει ὁ λόγος.

404^b. "Αλλως. (C. 280. F. 220.)

"Αμπελος ἐκόμα βότρυσι, παραπλήσιον δὲ ἦν τοῖς καρποῖς καὶ τὸ βλάστημα. Τράγος δὲ τις ὕβρει χρώμενος πλείονι, τῆς ἀμπέλου παρέτρωγε, καὶ διελυμαίνεται προσιῶν τοῖς βλαστήμασιν. Ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν ἔφη· „μένει σε τῆς ὕβρεως δίκη· σὺ μὲν γὰρ ἔση μικρὸν ὕστερον ἱερεῖον τοῖς θύμασιν, ἐγὼ δὲ παρ' ἐμαυτῆς ἐπισπείσω τὸν οἶνον.“

"Α δρᾶ τις, καὶ πείσεται.

405. "Γαινα καὶ Ἀλώπηξ. (C. 281. F. 324.)

Τὰς ὑάινας φασὶ, παρ' ἐνιαυτὸν ἀλλασσομένης αὐτῶν τῆς φύσεως, ποτὲ μὲν ἄρσενας, ποτὲ δὲ θηλείας γίνεσθαι. Καὶ δὴ ὕαινα θεασαμένη ἀλώπεκα ἐμέμφετο αὐτῆν, ὅτι φίλην θέλουσαν αὐτῇ γενέσθαι οὐ προσίεται. Κάκεινη ὑποτυχοῦσα εἶπεν· „ἀλλ' ἐμὲ μὴ μέμφου, τὴν δὲ σὴν φύσιν, δι' ἣν ἀγνοῶ, πότερον ὡς φίλη ἢ ὡς φίλῳ σοι χρήσωμαι.“

Πρὸς ἄνδρα ἀμφίβολον.

406. "Γαιναί. (C. 282. F. 325.)

Τὰς ὑάινας φασὶ παρ' ἐνιαυτὸν ἀλλάττειν τὴν φύσιν, καὶ ποτὲ μὲν ἄρσενας γίνεσθαι, ποτὲ δὲ θηλείας. Καὶ δὴ ποτε ἄρσην ὕαινα θηλεία παρὰ φύσιν διελέχθη· ἡ δὲ ὑποτυχοῦσα ἔφη· „ἀλλ', ὦ οὔτος, μὴ ταῦτα πρᾶττε, ὡς ἐγγὺς τὰ αὐτὰ πεισόμενος.“

Πρὸς ἄρχοντας λογοθετοῦντας τοὺς ὑπ' αὐτοὺς, καὶ πάλιν ἐκ τοῦ συμβεβηκότος αὐτοὺς ὑπ' ἐκείνων λογοθετουμένους.

407. Ἐς ἄγριος καὶ Ἀλώπηξ. (S. 222. C. 54 et p. 309. F. 185.)

Ἐς ἄγριος ἐστὼς παρὰ τι δένδρον τοὺς ὀδόντας ἠκόνα. Ἀλώπεκος δὲ αὐτὸν ἐρωτώσης τὴν αἰτίαν, διὰ

τί μήτε κυνηγοῦ μήτε κινδύνου ἐνεσταῶτος τοὺς ὁδόν-
τας θήγει, ἔφη· „ἀλλ' οὐ ματαίως τοῦτο ποιῶ· ἐὰν
γάρ με κίνδυνος καταλάβῃ, οὐ τότε περὶ τὸ ἀκουᾶν
ἀσχολήσομαι, ἐτοίμοις δὲ οὔσι χρήσομαι.“

Ὁ λόγος διδάσκει, ὅτι δεῖ πρὸ τῶν κινδύνων τὰς
παρασκευὰς ποιεῖσθαι.

408. Ὑς καὶ Κύων. (C. 68. F. 230. S. 220.)

Ὑς καὶ κύων ἀλλήλοις διελοιδοροῦντο. Καὶ ἡ μὲν
ὑς ᾠμυσε κατὰ τῆς Ἀφροδίτης, ἡ μὴν τοῖς ὁδοῦσιν
ἀναρρήξειεν τὴν κύνα. Ἡ δὲ κύων πρὸς ταῦτα εἰρωνι-
κῶς εἶπε· „καλῶς κατὰ τῆς Ἀφροδίτης ἡμῖν ὀμνύεις·
δηλοῖς γὰρ ὑπ' αὐτῆς ὅτι μάλιστα φιλεῖσθαι, ἢ τὸν τῶν
σῶν ἀκαθάρτων σαρκῶν γευόμενον οὐδ' ὄλως εἰς λερὸν
προσίσταται.“ Καὶ ἡ ὑς· „διὰ τοῦτο μὲν οὖν μᾶλλον
δήλη ἐστὶν ἡ θεὸς στέργουσά με· τὸν γὰρ κτείναντα ἡ
ἄλλως λυμαινόμενον παντάπασιν ἀποστρέφεται· σὺ
μέντοι κακῶς ὄξεις, καὶ ζῶσα καὶ τεθνηκυῖα.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν φητόρων τὰ
ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν ὄνειδη εὐμεθόδως εἰς ἔπαινον μετα-
σχηματίζουσιν.

408^b. Ἄλλως. (S. 220.)

Ὑς καὶ κύων πρὸς ἀλλήλους διεφέροντο. Τῆς δὲ
ὑὸς ὀμνουσῆς τὴν Ἀφροδίτην, ἐὰν μὴ παύσῃται, τοῖς
ὁδοῦσιν ἀνατεμεῖν, ἡ κύων ἔλεγε, καὶ κατ' αὐτὸ τοῦτο
ἀγνωμονεῖν, εἶπε Ἀφροδίτη μισεῖ, ὥστε ἐὰν φάγῃ τις
κρέας ὑὸς, τοῦτον οὐκ ἔαν εἰς τὸ λερὸν αὐτῆς εἰσιέναι.
Καὶ ἡ ὑς ὑποτυχοῦσα ἔφη· „ἀλλὰ τοῦτο οὐ στυγοῦσα
ποιεῖ, ἀλλὰ προνοουμένη, ἵνα μὴ τίς με θύσῃ.“

Οὕτως οἱ φρόνιμοι τῶν φητόρων πολλάκις τὰ ὑπὸ
τῶν ἐχθρῶν φερόμενα ὄνειδη εἰς ἔπαινους μετασχημα-
τίζουσιν.

409. Ἴγς καὶ Κύων. (C. 69.)

Ἴγς καὶ κύων περὶ εὐτοκίας ἤριζον· ἔφη δ' ἡ κύων, εὐτοκος εἶναι μάλιστα πάντων τῶν πεζῶν ζώων. Καὶ ἡ ὕς ὑποτυχοῦσα πρὸς ταῦτα φησὶν· „ἀλλ' ὅταν τοῦτο λέγῃς, ἴσθι, ὅτι καὶ τυφλοὺς τοὺς σανυτῆς σκύλακας τίκεις.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐκ ἐν τῷ τάχει τὰ πράγματα, ἀλλ' ἐν τῇ τελειότητι κρίνεται.

409^b. Ἄλλως. (S. 221. C. 69 et p. 315. F. 186.)

Ἴγς καὶ κύων περὶ εὐτοκίας ἤριζον. Τῆς δὲ κυνὸς εἰπούσης, ὅτι μόνη τῶν τετραπόδων ταχέως κύει, ἡ ὕς ὑποτυχοῦσα ἔφη· „ἀλλ', ὅταν τοῦτο λέγῃς, γίνωσκε, ὅτι τυφλὰ τίκεις.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οὐκ ἐν τῷ τάχει τὰ πράγματα, ἀλλ' ἐν τῇ τελειότητι κρίνονται.

410. Φαλακρὸς ἵππεύς. (C. 283. F. 326.)

Φαλακρὸς τις, ξένας τρίχας τῇ ἑαυτοῦ περιθῆεις κεφαλή, ἵππευεν. Ἄνεμος δὲ φυσήσας ἀφείλε ταύτας· γέλωσ δὲ πλατὺς τοὺς παρεστῶτας εἶχε. Κάκεινος εἶπε τοῦ δρόμου παύσας· „τάς οὐκ ἐμὰς τρίχας τί ξένον φεύγειν με, αἱ καὶ τὸν ἔχοντα ταύτας, μεθ' οὗ καὶ ἐγεννήθησαν, κατέλιπον;“

Ὅτι μηδεὶς λυπεῖσθω ἐπὶ συμφοραῖς ἐπελθούσαις αὐτῷ· ὃ γὰρ γεννηθεὶς οὐκ ἔσχεν ἐκ φύσεως, τοῦτο οὐδὲ παραμένει· γυμνοὶ γὰρ ἦλθομεν οἱ πάντες, γυμνοὶ οὖν ἀπελευσόμεθα.

411. Φθειρες καὶ Γεωργός.

(C. 327. F. 386. ex App. B. Civ. I, 101.)

Φθειρες γεωργὸν ἀροτριῶντα ὑπέδακνον· ὁ δὲ δις μὲν τὸ ἄροτρον μεθεὶς τὸν χιτωνίσκον ἐκάθηρεν. Ὡς

δ' αὐθις ἐδάκνυτο, ἵνα μὴ πολλάκις ἀργοίη, τὸν χιτωνίσκον ἔκαυσεν.

Καγὼ τοῖς δις ἠττημένοις παραινώ, τρίτου πυρὸς μὴ δεηθῆναι.

412. Φιλάργυρος. (C. 59.)

Φιλάργυρός τις, ἄπασαν αὐτοῦ τὴν οὐσίαν ἐξαργυρισάμενος καὶ χρυσοῦν βῶλον ποιήσας, ἐν τινι τόπῳ κατώρυξε, συγκατορούξας ἐκεῖ καὶ τὴν ψυχὴν ἑαυτοῦ καὶ τὸν νοῦν· καὶ καθ' ἡμέραν ἐρχόμενος αὐτὸν ἔβλεπε. Τῶν δὲ ἐργατῶν τις αὐτὸν παρατηρήσας καὶ τὸ γεγονός συννοήσας, ἀνορούξας τὸν βῶλον ἀνείλετο. Μετὰ δὲ ταῦτα κάκεινος ἐλθὼν καὶ κενὸν τὸν τόπον ἰδὼν, θρηνεῖν ἤρξατο καὶ τίλλειν τὰς τρίχας. Τοῦτον δὲ τις ὀλοφυρόμενον οὕτως ἰδὼν καὶ τὴν αἰτίαν πνυθόμενος, „μὴ οὕτως“ εἶπεν „ᾧ οὗτος, ἀθύμει· οὐδὲ γάρ, ἔχων τὸν χρυσὸν, εἶχες. Λίθον οὖν ἀντὶ χρυσοῦ λαβὼν θῆς, καὶ νόμιξέ σοι τὸν χρυσὸν εἶναι. Τὴν αὐτὴν γάρ σοι πληρώσει χρεῖαν· ὡς ὄρω γάρ, οὐδ', ὅτε ὁ χρυσὸς ἦν, ἐν χρήσει ἦσθα τοῦ κτήματος.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐδὲν ἢ κτηῆσις, ἐὰν μὴ ἢ χρησις προσῆ.

412^b. Ἄλλως. (F. 188. C. p. 311. S. 223.)

Φιλάργυρός τις τὴν οὐσίαν ἐξαργυρισάμενος, βῶλον χρυσοῦν ἀνήσατο, καὶ τοῦτον πρὸ τοῦ τέλους κατορούξας, διετέλει συνεχῶς ἐρχόμενος καὶ ἐπισκεπτόμενος. Τῶν δὲ περὶ τὸν τόπον ἐργατῶν τις παρατηρησάμενος αὐτοῦ τὰς ἀφίξεις, ὑπενόησε τὸ ἀληθές· ἀπαλλαγέντος οὖν αὐτοῦ τὸ χρυσίον ἀφείλετο. Ὁ δὲ ὡς ἐπανελθὼν εὗρε τὸν τόπον κενὸν, ἔκλαιε καὶ τὰς τρίχας ἐτίλλεν. Ἰδὼν δὲ τις αὐτὸν ὑπερπαθοῦντα καὶ τὴν αἰτίαν μαθὼν, ἔφη πρὸς αὐτόν· „μὴ λυποῦ, ἀλλὰ λαβὼν

λίθου ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ κατάθες, καὶ νόμιζε τὸ χρυσίον κείσθαι· οὐδὲ γὰρ, ὅτε ἦν, ἐχρῶ αὐτῷ.“

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐδέν ἐστιν ἢ κτησις, ἐὰν μὴ ἢ χρῆσις παρῆ.

413. Χαλκεὺς καὶ Κυνάριον. (F. 82. C. 284 et p. 397.)

Ἦν τις χαλκεὺς κυνάριον ἔχων. Τούτου χαλκεύοντος, τὸ κυνάριον ἐκοιμᾶτο· καὶ αὐτὸ πάλιν ἐσθλόντος, ἐργηγόρει. Οὗτος ἐπέρριψεν ὅστοῦν ταῦτα λαλῶν· „ὦ ταλαίπωρον κυνάριον ὑπνῶδες, τί σοι ποιήσω ὄκνον κατεχομένῳ; ὅτε μὲν γὰρ τὸ ἀκμάνιον μου προσκρούσω, ἐπανακλίνεις σεαυτὸν ἐπὶ κραββάτου· ὅτε δὲ πάλιν τοὺς ὀδόντας κινήσω, εὐθύς ἐγείρω καὶ τὴν κέρκον μοι σείεις.“

Ὁ μῦθος οὗτος τοὺς ὑπνώδεις καὶ ἀργώδεις καὶ εἰς ἄλλοτριῶν πόνους ἀποβλέποντας ἐλέγχει.

414. Χειμῶν καὶ Ἴερα. (F. 380. C. 422.)

Χειμῶν ἔσκωψε εἰς τὸ ἴερα, καὶ αὐτὸ ὠνείδισεν, ὅτι εὐθύς φανέντος ἡσυχίαν ἄγει ἔτι οὐδεὶς, ἀλλ' ὁ μὲν τις ἐπὶ λειμῶνας καὶ ἄλση γίνεται, ὅτῳ ἄρα φίλον δρέπεσθαι ἀνθέων καὶ κρίνων, ἢ καὶ ῥόδον τι, περιεργεῖν τε τοῖς ἑαυτοῦ ὄμμασιν, καὶ παραθέσθαι [ἦ] παρὰ τὴν κόμην· ὁ δὲ ἐπιβὰς νεῶς καὶ διαβαίνων πέλαγος, ἦν τύχη, παρ' ἄλλους ἤδη ἀνθρώπους ἔρχεται· καὶ ὅτι ἅπαντες ἀνέμων ἢ πολλοῦ ἐξ ὄμβρων ὕδατος ἔχουσι φροντίδα οὐκέτι. „Ἐγὼ δ'“ ἔφη „ἄρχοντι καὶ αὐτοδεσπότῃ Ἴοικα, καὶ οὐδὲ εἰς οὐρανὸν, ἀλλὰ κάτω που καὶ εἰς τὴν γῆν ἐπιτάττω βλέπειν, καὶ δεδιέναι καὶ τρέμειν, καὶ ἀγαπητῶς διημερεύειν ἔστιν ὅτε οἴκοι ἡνάγκασα.“ „Τοιγαροῦν“ ἔφη τὸ ἴερα „σοῦ μὲν καὶ ἀπαλλαγεῖν ἂν ἀνθρώποι ἀσμένως· ἐμοῦ δὲ αὐτοῖς καλὸν καὶ αὐτὸ εἶναι δοκεῖ τοῦνομα, καὶ νῆ μὰ Δία γε ὀνομά-

των κάλλιστον, ὥστε καὶ ἀπόντος μέμνηται καὶ φανεύοντος ἐπαγάλλονται.“

415. Χελιδῶν καὶ Κορώνη. (S. 228. C. 76 et p. 316. F. 192.)

Χελιδῶν καὶ κορώνη περὶ κάλλους ἐφιλονεῖκουν· ὑποτυχοῦσα δὲ ἡ κορώνη πρὸς αὐτὸν εἶπεν· „ἀλλὰ τὸ μὲν σὸν κάλλος τὴν ἑαρινὴν ὥραν ἀνθεῖ, τὸ δὲ ἐμὸν σῶμα καὶ χειμῶνι παρατείνεται.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ἡ τοῦ σώματος παράτασις εὐπρεπείας καλλίων.

416. Χελιδῶν καὶ Κορώνη. (F. 381. C. 423.)

Χελιδῶν ἔφη πρὸς τὴν κορώνην· „ἐγὼ παρθένος καὶ Ἀθηναία καὶ βασιλίσσα καὶ βασιλέως τῶν Ἀθηναίων θυγάτηρ.“ προσέθηκε δὲ καὶ τοῦ Τηρέως τὴν βίαν, καὶ τὴν ἀποκοπὴν τῆς γλώττης. Καὶ ἡ κορώνη ἔφη· „τί ἂν ἐποίησας, εἰ τὴν γλώτταν εἶχες, ὅπου τμηθείσης τοσαῦτα λαλεῖς;“

Ὅτι οἱ διὰ τοῦ λόγου ἀλαξόνες ψευδολογοῦντες ἑαυτοῖς ἔλεγχος καθίστανται.

416^b. Ἄλλως. Χελιδόνες καὶ Κύκνοι. (C. 336. F. 408.)

Ἐπέσκωπτον αἱ χελιδόνες τῶν κύκνων τὸ μὴ ἐθέλειν ὁμιλεῖν τοῖς ἀνθρώποις, μηδὲ δημοσιεύειν τὴν μουσικὴν, ἀλλ' ἀμφὶ τοὺς λειμῶνας διάγειν καὶ τοὺς ποταμούς, καὶ τὴν ἐρημίαν ἀσπάζεσθαι, καὶ βραχέα μὲν ἄδειν, ἃ δὲ καὶ ἄδοιεν, ἄδειν ἐν σφίσιν αὐτοῖς, ὥσπερ αἰσχυνομένους τὴν μουσικὴν. „Ἡμῶν δὲ“ ἔφασαν „εἰσὶν αἱ πόλεις καὶ οἱ ἄνθρωποι καὶ οἱ θάλαμοι, καὶ περιλαλοῦμεν τοῖς ἀνθρώποις, καὶ τὰ ἡμέτερα αὐτοῖς διηγοῦμεθα, ταῦτα δὲ [ταῦτα] τὰ ἀρχαῖα καὶ Ἀττικὰ, τὸν Πανδύονα, τὰς Ἀθήνας, τὸν Τηρέα, τὴν Θράκην, τὴν ἀποδημίαν, τὸ κῆδος, τὴν ὕβριν, τὴν

έκτομήν τῆς γλώττης, τὰ γράμματα, καὶ ἐπὶ πᾶσι τὸν Ἴτυν, καὶ ὡς ἐγενόμεθα ἐξ ἀνθρώπων ὄρνιθες.“ Οἱ δὲ μόλις μὲν αὐτὰς ἤξιωσαν καὶ λόγου, τῆς ἀδολεσχίας μισήσαντες· ἐπεὶ δὲ ἤξιωσαν· „ἀλλ’ ἡμῶν μὲν ἔνεκεν, ὧ αὐται, καὶ εἰς τὴν ἐρημίαν ἀφίκοιτό τις, ὥστε ἀκοῦσαι τῆς μουσικῆς, ὅταν ἀνῶμεν τῷ ξεφύρω τὰς πτέρυγας ἐμπνεῖν ἠδύ τι καὶ ἐναρμόνιον· ὥστ’ εἰ μὴ πολλὰ καὶ ἐν πολλοῖς ἄδομεν, ἀλλ’ αὐτὸ δὴ τοῦτο κάλλιστόν ἐστιν ἡμῶν, ὅτι μέτρῳ φιλοσοφοῦμεν τὸ μέλος, καὶ οὐκ ἀναμίγνυμεν θοορύβοις τὴν μουσικὴν. Ἰμαῖς δὲ καὶ εἰσοικιζομένας οἱ ἀνθρώποι δυσχεραίνουσι, καὶ ἀδούσας ἀποστρέφονται, καὶ μάλιστα ἐν δίκῃ, αἶγε οὐδὲ ἐκμηθεῖσαι τὴν γλώτταν δύνασθε σιωπᾶν, ἀλλ’ αὐταὶ τὴν ἀφωνίαν ὑμῶν ὀδυρόμεναι καὶ τὸ ἐφ’ ὑμῖν πάθος, ἔπειτ’ ἐστε καλλίστεραι τίνος οὐχὶ τῶν εὐγλώττων καὶ μουσικῶν;“

417. Χελιδῶν καὶ Ὄρνιθες. (S. 39.)

Ἄρτι τοῦ ἰξοῦ φρομένου ἢ χελιδῶν αἰσθομένη τὸν ἐνιστάμενον τοῖς πτηνοῖς κίνδυνον, συναθροίσασα πάντα τὰ ὄρνεα, συνεβούλευεν αὐτοῖς μάλιστα μὲν ταῖς ἰξοφόροις δρυσὶν (τὸν ἰξόν) ἐκκόψαι, εἰ δ’ ἄρα τοῦτο αὐτοῖς ἀδύνατον, ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους καταφυγεῖν, καὶ τούτους ἰκετεῦσαι, ὅπως μὴ χρησάμενοι τῇ τοῦ ἰξοῦ ἐνεργείᾳ συλλαμβάνωσιν αὐτά. Τῶν δὲ ἐγκαλεσάντων αὐτῇ ὡς ματαιολογούσῃ, αὕτη παραγενομένη ἰκέτις τῶν ἀνθρώπων ἐγένετο· οἱ δ’ ἀποδεξάμενοι αὐτὴν ἐπὶ τῇ συνέσει, καὶ σύννοικον αὐτοῖς προσλαβόμενοι, οὕτω συνέβη, τὰ λοιπὰ ὄρνεα ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων κατεσθίεσθαι, μόνην δὲ τὴν χελιδόνα ὡς πρόσφυγον καὶ ἐν ταῖς αὐτῶν οἰκίαις ἀδεῶς νεοττοποιεῖσθαι.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οἱ τὰ μέλλοντα προορώμενοι εἰκότως τοὺς κινδύνους διακροῦνται.

417^b. *Ἀλλως*. (C. 285. F. 327.)

Χελιδῶν, ἐκκλησίαν τῶν ὀρνέων συναθροίσασα, παρήνει φάσκουσα κράτιστον εἶναι, τὸ μὴ προσκόπτειν ἀνθρώποις, ἀλλὰ φιλλίαν συνθεμένους οἰκείως διακεῖσθαι πρὸς αὐτούς. Τῶν δὲ ὀρνέων τις τὰ ἐναντία τῇ χελιδόνι ἔλεγεν· „ἀλλὰ τὸ σπέρμα τοῦ λίνου μᾶλλον κατεσθίοντες ἀναλίσκωμεν καὶ ἀφανὲς ποιῶμεν, ἵνα μηκέτι ἔχωσι πλέκειν δίκτυα καθ' ἡμῶν.“ Ἡ μὲν οὖν χελιδῶν, ἀρίστην γνώμην ἔχουσα, ἀκίνδυνος ἐγένετο, ἐν ταῖς πόλεσι διατρίβουσα, καὶ ἐν ταῖς οἰκίαις τίκτουσα παρ' ἀνθρώποις, οὐδὲν ὑπ' αὐτῶν πάσχει κακόν. Τὰ δὲ λοιπὰ ὄρνεα, ὡς μᾶλλον ὑπομείναντα κατεσθίειν τὸ σπέρμα, ὡς πάντων ὄντος κακῶν αἰτίου, συμβαίνει λιπαρὰ γίνεσθαι, καὶ μάλα δικαίως ὑπὸ ἀνθρώπων συλλαμβανόμενα δαπανᾶσθαι· οὕτως τε ταύτην τὴν κακογνωμοσύνην ὑπομείναντα, μετενόησε μὴ μετ' ἀνθρώπων μένειν, ἀλλ' ἐν ἀέρι πέτεσθαι.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων ὅσοι ἐν τοῖς βιωτικοῖς πράγμασι τῷ τῆς ἀγχινοίας βουλευμάτι ἐχρήσαντο, ἀκίνδυνοι διεφυλάχθησαν.

418. *Χελιδῶν καὶ Ὀφίς*. (C. 286. B. 118.)

Ξένη χελιδῶν, ἣ τοῖς ἀνθρώποις συνοικοῦσα, ἐν δικαστηρίῳ τὴν ἑαυτῆς ἐπηξε καλιὰν ἐν τολχῷ, κἄκει γίνεται ἐπὶ νεοτῶν μήτηρ. Ὀφίς δὲ ἐκ τρώγλης συρεῖς τοὺς αὐτῆς κατέφαγε νεοττούς. Ἡ δὲ χελιδὼν θρηνοῦσα ἐκεκράγει· „οἴμοι τῇ ξένη, ὅτι ἐνθα πάντες δικαιοῦνται, μόνη ἔγωγε ἠδίκημαι.“

418^b. *Ἀλλως*. (S. 225. C. p. 398. F. 190.)

Χελιδῶν ἐν τινι δικαστηρίῳ νεοττοποιησαμένη ἐξέπτη· ὄφίς δὲ προσερπύσας κατέφαγεν αὐτῆς τοὺς νεοτ-

τούς. Ἡ δὲ ἐπανελθοῦσα καὶ τὴν καλιὰν κενὴν εὐ-
ρουσα, ὑπερπαθοῦσα ἔστειεν· ἐτέρας δὲ χελιδόνος πα-
ρηγορεῖν αὐτὴν βουλομένης, καὶ λεγούσης „μόνον ἄρα
σοὶ τὰ τέκνα ἀποβαλεῖν συμβέβηκεν;“ ὑποτυχοῦσα
ἔφη· „ἀλλ’ ἔγωγε οὐ τοσοῦτον ἐπὶ τοῖς τέκνοις κλαίω,
ὅσον ὅτι ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ ἠδίκημαι, ἐν ᾧ οἱ ἀδικού-
μενοι βοηθοῦνται.“

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι χαλεπότεραι γίνονται τοῖς πά-
σχουσιν αἱ συμφοραὶ, ὅταν ὑφ’ ὧν ἤκιστα προσεδόκη-
σαν πάσχωσι.

419. Χελώνη καὶ Ἄετός.

(C. 61 et p. 312. F. 193. S. 229. B. 118.)

Χελώνη ἀετοῦ ἐδεῖτο, ἵπτασθαι αὐτὴν διδάξαι.
Τοῦ δὲ παραινούντος, πόρρω τοῦτο τῆς φύσεως αὐτῆς
εἶναι, ἐκείνη μᾶλλον τῇ δεήσει προσέκειτο. Λαβὼν οὖν
αὐτὴν τοῖς ὄνυξι καὶ εἰς ὕψος ἀνενεγκὼν, εἶτ’ ἀφήκεν.
Ἡ δὲ κατὰ πετρῶν πεσοῦσα συνετριβή.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ἐν φιλονεικίαις, τῶν
φρονημωτέρων παρακούσαντες, ἑαυτοὺς ἐβλαψαν.

420. Χελώνη καὶ Λαγῶς. (S. 224. C. 287.)

Χελώνη καὶ λαγῶς περὶ ὀξύτητος ἤριζον· καὶ δὴ
προθεσμίαν στήσαντες καὶ τόπον ἀπηλλάγησαν. Ὁ μὲν
οὖν λαγῶς διὰ τὴν φυσικὴν ὠκύτητα ἀμελήσας τοῦ
δρόμου, πεσὼν παρὰ τὴν ὁδὸν ἐκοιμᾶτο, ἡ δὲ χελώνη
συνειδυῖα ἑαυτῇ τὴν βραδύτητα, οὐ διελίπε τρέχουσα,
καὶ οὕτω κοιμώμενον τὸν λαγῶν παραδραμοῦσα εἰς τὸ
βραβεῖον τῆς νίκης ἀφίκετο.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις φύσιν ἀμελοῦσαν ὁ
πόνος ἐνίκησε.

420^b. Ἄλλως. (C. p. 188 et p. 398. F. 173.)

Ποδῶν χελώνης κατεγέλα λαγῶς καὶ ἀργίας· ἡ δὲ

ἔφη· „ἐγὼ σὲ τὸν ταχὺν ἐν τοῖς ποσὶ νικήσω.“ Ὁ δὲ
 „λόγῳ μόνῳ, χελώνη, λέγεις τοῦτο· ἀλλ’ ἔριξε καὶ
 γνώσῃ. Τίς δὲ τὸν τόπον ὀριεῖ καὶ βραβεύσει τὴν νί-
 κην;“ Ἀλώπηξ δ’ ἡ δικαία καὶ σοφωτάτη ἔταξεν ὁδὸν
 τῶν δρόμων τὴν εὐθείαν. Ἡ δὲ χελώνη μὴ ῥαθυμή-
 σασα ἤρξατο τῆς ὁδοῦ, πρὸς τὸ αὐτῆς ἀφορῶσα δυσκί-
 νητον. Ὁ δὲ λαγῶς, θαρρῶν τοῖς ποσὶν, ἐκοιμήθη·
 καὶ ἐλθὼν ἐπὶ τοῦ ὀρισμένου τόπου, εὗρε νικῶσαν τὴν
 βραδείαν χελώνην.

Ὅτι πολλοὶ τῇ μὲν φύσει ἀργοὶ, τῇ δὲ συντομια
 τοὺς φύσει ταχεῖς, ῥαθύμους δὲ, νικῶσιν.

421. Χῆνες καὶ Γέρανοι.

(C. 60 et p. 312. F. 191. S. 226. B. 142.)

Χῆνες καὶ γέρανοι ἐπὶ ταύτου ἠειμῶνος ἐνέμοντο.
 Τῶν δὲ θηρευτῶν ἐπιφανέντων, οἱ μὲν γέρανοι, κοῦ-
 φοὶ ὄντες, ταχέως ἀπέπτησαν, οἱ δὲ χῆνες, διὰ τὸ βά-
 ρος τῶν σωμάτων μέλιναντες, συνελήφθησαν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ ἐν ἀλώσει πόλεως οἱ μὲν
 ἀκτῆμονες εὐχερῶς φεύγουσιν, οἱ δὲ πλούσιοι δουλεύ-
 ουσιν ἀλισκόμενοι.

422. Χύτραι. (C. 290. F. 329.)

Χύτραν ὄστρακίνην καὶ χαλκῆν ποταμὸς κατέφευεν.
 Ἡ δὲ ὄστρακίνη τῇ χαλκῇ ἔλεγεν· „μακρόθεν μου κο-
 λύμβα, καὶ μὴ πλησίον· ἐὰν γάρ μοι σὺ προσψαύσης,
 κατακλῶμαι, κἂν [τε] ἐγὼ μὴ θέλω σοὶ προσψαῦσαι.“

Ὅτι ἐπισφαλῆς ἔστι βίος πένητι, δυναστοῦ ἄρχον-
 τος πλησίον παροικοῦντος.

423. Ψιττακὸς καὶ Γαλῆ. (F. 197. C. 291 et p. 399.)

Ψιττακὸν τις ἀγοράσας, ἀφήκεν ἐπὶ τῆς οἰκίας νέ-
 μεσθαι· ὁ δὲ τῇ ἡμερότητι χρησάμενος, ἀναπηδήσας

ἐπὶ τὴν ἐστίαν ἐκάθισε, κἀκεῖθεν τερπνὸν ἐκεκράγει. Γαλῆ δὲ θεασαμένη ἐπυνθάνετο αὐτοῦ, τίς ἐστι, καὶ πόθεν ἦλθεν· ὁ δὲ εἶπεν· „ὁ δεσπότης με νεωστὶ ἐπρίατο.“ „Οὐκοῦν, ἰταμώτατε ζῶων,“ ἔφη „πρόσφατος ἂν τοσαῦτα βοᾷς, ὅτε ἔμοι τῆ οἰκογενεῖ οὐκ ἐπιτρέπουσιν οἱ δεσπότες, ἀλλ’ ἐάν ποτε τοῦτο πράξω, προσαγανακτοῦντες ἀπελαύνουσί με.“ Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο λέγων· „οἰκοδέσποινα, ἀλλὰ σύ γε βιάδιζε μακρὰν· οὐ γὰρ ὁμοίως δυσχεραίνουσιν οἱ δεσπότες ἐπὶ τῆ ἐμῆ φωνῇ καὶ ἐπὶ τῆ σῆ.“

Ὁ μῦθος οὗτος πρὸς ἄνδρα φιλόσογον, ἑτέροις αἰεὶ αἰτίας προσάπτειν ἐπιχειροῦντα.

424. Ψύλλα. (C. 62. F. 230.)

Ψύλλα ποτὲ πηδήσασα ἐπὶ πόδα ἀνδρὸς ἐκάθισεν· ὁ δὲ τὸν Ἡρακλῆν ἐπὶ συμμαχίαν ἐκάλει. Τῆς δὲ ἐκεῖθεν αὐτὴς ἀφαλομένης, στενάξας εἶπεν· „ὦ Ἡράκλεις, εἰ ἐπὶ ψύλλῃ οὐ συννεμάχηςας, πῶς ἐπὶ μελίσσοις ἀνταγωνισταῖς συνεργήσεις;“

Ὁ μῦθος δηλοῦ μὴ δεῖν ἐπὶ τῶν ἐλαχίστων τοῦ θεοῦ δεῖσθαι, ἀλλ’ ἐπὶ τῶν ἀναγκαίων.

424^b. Ἄλλως. Ψύλλα καὶ Ἀθλητής. (F. 194. C. p. 313.)

Ψύλλα ποτὲ πηδήσασα, ἐκάθισεν ἐπὶ πόδα ἀνδρὸς ἀθλητοῦ σοβοῦντος, καὶ ἄλλομένη ἐνήκε δῆγμα. Ὁ δὲ ἀκροχολήσας ἠτύρεπίσε τοὺς ὄνυχας, ὅπως συνθλάσῃ ταύτην· ἡ δὲ ἀφ’ ὀρμῆς φυσικῆς πήδημα λαβοῦσα, ἀπέδρα, τοῦ θανεῖν ἀπαλλαγεῖσα. Καὶ ὃς στενάξας εἶπεν· „ὦ Ἡράκλεις, διὰ τί ἐπὶ κακοῦς ἀνταγωνιστὰς οὐκ εἰ συνεργός;“

Ὁ λόγος δηλοῦ, ὅτι οὐ δεῖ ἐπὶ τὰ ἐλάχιστα καὶ ἀκίνδυνα πράγματα εὐθύς τοὺς θεοὺς ἐπικαλεῖσθαι, ἀλλ’ ἐπὶ ταῖς μελίσσοις ἀνάγκαις καὶ συμφοραῖς.

425. Ψύλλα καὶ Ἄνθρωπος.
(C. 292 et p. 400. F. 196. S. 231.)

Ψύλλα ποτέ τιμι πολλὰ ἠνώχλει· καὶ δὴ συλλαβῶν
„τίς εἶ σὺ“ ἀνεβόα, „ὅτι πάντα μου τὰ μέλη κατεβο-
σκήσω, εἰκῆ καὶ μάτην ἐμὲ καταναλίσκων;“ Ἡ δὲ ἐβόα·
„ὦ οὗτος, σῶξέ με, μὴ κτεῖνε· μέγα γὰρ κακὸν οὐ δύ-
ναμαι ποιεῖν.“ Ὁ δὲ γελάσας πρὸς αὐτὴν οὕτως ἔφη·
„ἄρτι τεθνήξῃ χερσὶ μου ταῖς ἰδίαις· ἅπαν γὰρ κακὸν,
εἴτε μικρὸν εἴτε μέγα, οὐδ' ὅλως πρέπει πονεῖν.“

Ὅτι κακῶ οὐ πρέπει ἐλεθῆναι, κἂν μέγας ἢ καὶ
μικρός.

426. Ψύλλα καὶ Βοῦς. (F. 382. C. 424.)

Ψύλλα δήποτε τὸν βοῦν οὕτως ἠρώτα· „τί δὴ πα-
θὼν ἀνθρώποις ὀσημέραι δουλεύεις, καὶ ταῦτα ὑπερ-
μεγέθης καὶ ἀνδρείος τυγχάνων, ἐμοῦ σάρκας αὐτῶν
οἰκτιστῶς διασπώσης, καὶ τὸ αἷμα χανδὸν πινούσης;“
Καὶ ὃς „οὐκ ἄχαρις ἔσομαι“ φησὶ „μερόπων γένει·
στέρομαι γὰρ παρ' αὐτῶν καὶ φιλοῦμαι ἐκτόπως, τρί-
βομαί τε συχνῶς μέτωπόν τε καὶ ὤμους.“ Ἡ δὲ „ἀλλ'
ἐμοὶ γοῦν τέως τῇ δειλαίᾳ ἢ σοὶ φίλη τρίψις οἰκτιστος
μόρος, ὅτε καὶ τύχη, συμβαίνει.“

Ὅτι οἱ διὰ τοῦ λόγου ἀλαζόνες καὶ ὑπὸ τοῦ εὐτε-
λοῦς ἠτιῶνται.

INDEX FABULARUM.

- Αγαθά και κακά* 1.
ἀγαματοποιός και Ἑρμῆς 137.
ἀγαματοπώλης 2.
ἀγροίκος και οὐάρια 3.
ἀετός 4.
ἀετός και ἀλέκτορες 21^ο.
ἀετός και ἀλώπηξ 5.
ἀετός και ἄνθρωπος 6.
ἀετός και γεωργός 92.
ἀετός και δράκων 120.
ἀετός και κάνθαρος 7.
ἀετός και κολοίος και ποιμήν 8.
ἀετός και λέων 245.
ἀετός και τοξότης 4^β.
ἀετός και χελώνη 419.
ἀηδῶν και ἱέραξ 9.
ἀηδῶν και χελιδῶν 10.
Ἄθηνᾶ και Ἡρακλῆς 159.
Ἄθηνᾶ, Ζεὺς, Ποσειδῶν 155^β.
*Ἄθηνᾶ, Ζεὺς, Προμηθεὺς, Μῶ-
 μος* 155.
Ἄθηναῖος χρεωφειλῆτης 11.
Ἄθηναῖος και Θηβαῖος 50.
ἀθλητῆς και ψύλλα 424^β.
αἴγες και αἰγοβοσκός 12.
αἴγες ἄγριαι και ταύρος 396^β
αἰγοβοσκός και αἴγες 12.
Αἰθίοψ 13.
αἶθνια, βᾶτος και νυκτερίς 306.
αἴλουρος και ἀλεκτροῦν 14.
αἴλουρος και μύες 15.
αἴλουρος και ὄρνιθες 16.
αἴλουρος και ὄρνις 16^β.
αἶξ και αἰπόλος 17.
αἶξ και λύκος 270.
αἶξ και ὄνος 18.
αἰπόλος και αἶξ 17.
Αἰσχύνη και Ζεὺς 148.
Αἴσωπος ἐν ναυπηγίῳ 19.
Αἴσωπος και κύων 20.
ἀλέκτορες 21.
ἀλέκτορες και ἀετός 21^ο.
*ἀλεκτρολόκος, πέρδιξ και ὄρνι-
 θοθήρας* 341.
ἀλεκτροῦνες και πέρδιξ 22.
ἀλεκτροῦν και αἴλουρος 14.
ἀλεκτροῦν και κλέπται 195.
ἀλεκτροῦν και κύων 225.
ἀλεκτροῦν, λέων και ὄνος 323.
Ἀλήθεια και ὀδοιπόρος 314.
ἀλιεῖς 23. 24.
ἀλιεῖς και πύθηκοι 362.
ἀλιεύς 25, 26.
ἀλιεὺς αὐλῶν 27.
ἀλιεὺς και κυνηγός 220.
ἀλιεὺς και μαινίς 28.
ἀλκυὼν 29.
ἀλώπεκες 30.
ἀλώπεκες και λαγῶοι 236.
*ἀλώπηξ ἐξογκωθείσα τὴν γα-
 στέρα* 31.
ἀλώπηξ κόλουρος 46.
ἀλώπηξ πρὸς μορολύκειον 47.
ἀλώπηξ και ἀετός 5.
ἀλώπηξ και ἄνθρωπος 61.
ἀλώπηξ και ἄρκτος 69.
ἀλώπηξ και βᾶτος 32.
ἀλώπηξ και βᾶτραχος 78^ο.
ἀλώπηξ και βότρως 33.
ἀλώπηξ και γέρανος 34.
ἀλώπηξ και γεωργός 61^β.
ἀλώπηξ και δέλφαξ 115^β.
ἀλώπηξ και θρονοτόμος 35.
ἀλώπηξ και ἐχῖνος 36.
ἀλώπηξ και ἐχίς 145.
ἀλώπηξ και Ζεὺς 149.

- ἀλώπηξ και καρκίνος 186.
 ἀλώπηξ και κολοιός 199.
 ἀλώπηξ και κόραξ 204.
 ἀλώπηξ και κροκόδειλος 37.
 ἀλώπηξ και κύνες 219.
 ἀλώπηξ και κύων 38. 226.
 ἀλώπηξ και λείαινα 240.
 ἀλώπηξ και λέων 39. 40. 41. 246.
 ἀλώπηξ, λέων και ἔλαφος 243.
 ἀλώπηξ, λέων και λύκος 255. 271.
 ἀλώπηξ, λέων και μῦς 257.
 ἀλώπηξ, λέων και ὄνος 260. 326.
 ἀλώπηξ, λέων και πίθηκος 244.
 ἀλώπηξ και ὄνος 325.
 ἀλώπηξ και πάραδαλις 42.
 ἀλώπηξ και πιθηκος 43. 44.
 ἀλώπηξ και ποιμήν 35^b.
 ἀλώπηξ και σκώληξ 78^b.
 ἀλώπηξ και τέτιξ 400.
 ἀλώπηξ και τράγος 45.
 ἀλώπηξ και ὕαινα 405.
 ἀλώπηξ και ὕς ἄγριος 407.
 ἄμαξα Ἐρμοῦ και Ἀραβες 141.
 ἀμύραντον και ῥόδον 384.
 ἀμπελος και ἔλαφος 127.
 ἀμπελος και τράγος 404.
 ἀνδροφόνος 48.
 ἀνὴρ ἀδύνατα ἐπαγγελλόμενος 49.
 ἀνὴρ Ἀθηναῖος και Θηβαῖος 50.
 ἀνὴρ δηχθεὶς ὑπὸ μύρμηκος 118.
 ἀνὴρ κακοπραγμῶν 55.
 ἀνὴρ κομπαστής 203.
 ἀνὴρ μάντις 286.
 ἀνὴρ μεσαιπόλιος και ἑταῖραι 56.
 ἀνὴρ ναυαγός 300.
 ἀνὴρ ὄνον ἀγοράζων 320.
 ἀνὴρ πηρός 57.
 ἀνὴρ τοξότης και λέων 403.
 ἀνὴρ φέναξ 58.
 ἀνὴρ φιλάργυρος 412.
 ἀνὴρ και γυνή 52.
 ἀνὴρ, ἔππος και πῶλος 51.
 ἀνὴρ και κηπωρός 191^b.
 ἀνὴρ και Κύκλωψ 53.
 ἀνὴρ και μοιχός 54.
 ἀνὴρ και τέτιξ 65^b.
 ἀνθρακεὺς και γναφεὺς 59.
 ἄνθρωποι πλείοντες 367.
 ἄνθρωποι και Ζεὺς 150.
 ἄνθρωποι και Προμηθεὺς 383.
 ἄνθρωπος ἀριθμῶν τὰ κύματα 60.
 ἄνθρωπος καταθραύσας ἄγαλμα 66.
 ἄνθρωπος λέοντα χρυσοῦν εὐρών 67.
 ἄνθρωπος και ἀετός 6.
 ἄνθρωπος και ἀλώπηξ 61.
 ἄνθρωπος, βούς, ἔππος και κύων 173.
 ἄνθρωπος και κύων 62.
 ἄνθρωπος και λέων συνοδεύοντες 63.
 ἄνθρωπος και πέριδιξ 356.
 ἄνθρωπος και Σάτυρος 64.
 ἄνθρωπος και τέτιξ 65.
 ἄνθρωπος και ψύλλα 425.
 ἄξονες και βόες 79.
 Ἀπόλλων και Ζεὺς 151.
 Ἀραβες και ἄμαξα Ἐρμοῦ 141.
 Ἀραψ και κάμηλος 68.
 Ἀρετὴ και Κανία και Ἡρακλῆς 158.
 ἄρκτος και ἀλώπηξ 69.
 ἄρκτος και λέων 247.
 ἄρκτος και ὀδοιπόροι 311.
 ἄρνιον, λέων και λύκος 279^b.
 ἄρνιον και λύκος 273. 274.
 ἀρότης και λύκος 70.
 ἀσπάλαξ 71.
 ἀσπίς και ἴξευτής 171.
 ἀστρολόγος 72.
 Ἀφροδίτη και γαλῆ 88.
 Ἀφροδίτη και δούλη 73.
 βάτος και ἀλώπηξ 32.
 βάτος και ἑλάτη 125.
 βάτος και αἰθρία και νυκτερίς 306.
 βάτος και μηλέα και ροιά 385.
 βάτραχος 74. 75.
 βάτραχοι αἰτοῦντες βασιλέα 76.
 βάτραχοι και Ἥλιος 77.
 βάτραχοι και λαγωοί 237.
 βάτραχοι και ὄνος 327.
 βάτραχος ἰατρός 78.

- βάτραχος και ἀλώπηξ 78^α.
 βάτραχος και λέων 248.
 βάτραχος και μύς 298.
 βόες και ἄξονες 79.
 βόες και μάγειροι 80.
 βοηλάτης και Ἡρακλῆς 81.
 Βορέας και Ἥλιος 82.
 βουκόλος 83.
 βοῦς και δάμαλις 113.
 βοῦς, ἵππος, κύων και ἄνθρωπος 173.
 βοῦς, ὄνος και γηπόνος 104.
 βοῦς και φρῦνος 84.
 βοῦς και ψύλλα 426.
 βύρσα και ποταμός 381.
 βυρσοδέψης και πλούσιος 368.
 βωταλλίς και νυκτερίς 85.
 γαλαί και μύες 291.
 γαλῆ 86.
 γαλῆ μέλαινα 87.
 γαλῆ συλληφθεῖσα 89.
 γαλῆ και Ἀφροδίτη 88.
 γαλῆ και νυκτερίς 307.
 γαλῆ και ὄφις και μύες 345.
 γαλῆ και ψιττακός 423.
 γάμοι θεῶν 162.
 γέραννοι και γεωργός 93.
 γέραννοι και χῆνες 421.
 γέραννος και ἀλώπηξ 34.
 γέραννος και λύκος 276^β.
 γέραννος και ταῦς 397.
 γέρων και Θάνατος 90.
 γεωργός δίκελλαν ἀπολέσας 91.
 γεωργός και αἰτός 92.
 γεωργός και ἀλώπηξ 61^β.
 γεωργός και γέραννοι 93.
 γεωργός και γυνή 109.
 γεωργός και θάλασσα 94.
 γεωργός και κορυθαλλός 210.
 γεωργός και κύνες 95.
 γεωργός και ὄφις 96. 97.
 γεωργός και παῖδες αὐτοῦ 98.
 γεωργός και παῖς και κολοιοί 99.
 γεωργός και πελαργός 100.
 γεωργός και σφήκες και πέρδικες 392.
 γεωργός και Τύχη 101.
 γεωργός και φθειρες 411.
 γεωργός και φυτόν 102.
 γεωργοῦ παῖδες 103.
 Γῆ και Ἐρμῆς 138.
 γηπόνος, ὄνος και βοῦς 104.
 γλαυῆ και κολοιός 200.
 γλαυῆ και ὄρνεα 105. 106.
 γναφεὺς και ἀνθρακεύς 59.
 γραῦς και ἰατρός 107.
 γραῦς και λύκος 275.
 γυνή 108.
 γυνή μάγος 112.
 γυνή και ἀνῆρ 52.
 γυνή και γεωργός 109.
 γυνή και θεράπαινοι 110.
 γυνή και ὄρις 111.
 δάμαλις και βοῦς 113.
 δειλὸς κυνηγός και δρυοτόμος 114.
 δέλφαξ και ἀλώπηξ 115^β.
 δέλφαξ και πρόβατα 115.
 δελφίνες και καρὶς 116^β.
 δελφίνες και καβιός 116.
 δελφίς και θύννος 167.
 δελφίς και λέων 251.
 δελφίς και πίθηκος 363.
 δένδρα και κάλαμοι 179^α.
 δεσπότης και κύων 227.
 Δημάδης ὁ δῆτωρ 117.
 δηχθεῖς ὑπὸ μύρμηκος και Ἐρμῆς 118.
 Διογένης ὁδοιπορῶν 119.
 δορκὰς και λέων θυμωθεῖς 252.
 δούλη και Ἀφροδίτη 73.
 δράκων και αἰτός 120.
 δραπέτης 121.
 δρῦες 122.
 δρυοτόμοι και δρῦς 123.
 δρυοτόμος και ἀλώπηξ 35.
 δρυοτόμος και δειλὸς κυνηγός 114.
 δρῦς και δρυοτόμοι 123.
 δρῦς και κάλαμοι 179.
 ἔαρ και χειμῶν 414.
 ἔλαια και κάλαμος 179^β.
 ἔλαια και σκῆπη 124.
 ἐλάτη και βάτος 125.
 ἔλαφος 126.

- ἔλαφος ἐπὶ νόματος 128.
 ἔλαφος νοσοῦσα 131.
 ἔλαφος καὶ ἄμπελος 127.
 ἔλαφος καὶ ἵππος 175.
 ἔλαφος καὶ λέων 128. 129.
 ἔλαφος, λέων καὶ ἀλώπηξ 243.
 ἔλαφος καὶ μήτηρ 130.
 ἔλαφος καὶ νεβρός 303.
 ἔλεφας, κάμηλος καὶ πίθηκος 183.
 ἔλεφας, λέων καὶ Προμηθεύς 261.
 Ἐλπὶς ἐν ἀνθρώποις 132.
 ἔσορτή καὶ ἡ ὑστεραία 133.
 ἔριφος καὶ λύκος 134. 135.
 Ἐρμῆς 136.
 Ἐρμῆς καὶ ἀγαματοποιός 137.
 Ἐρμῆς καὶ Γῆ 138.
 Ἐρμῆς καὶ δηχθεὶς ὑπὸ μύρμη-
 - κος 118.
 Ἐρμῆς καὶ κόραξ 205.
 Ἐρμῆς καὶ κύων 139.
 Ἐρμῆς καὶ λιθουργός 265.
 Ἐρμῆς καὶ ξυλευόμενος 308.
 Ἐρμῆς καὶ ὄδοιπόρος 315.
 Ἐρμῆς καὶ Τειρεσίας 140.
 Ἐρμού ἄμαξα καὶ Ἄραβες 141.
 ἔρωδιός καὶ λύκος 276.
 Ἐρως ἐν ἀνθρώποις 142.
 ἔταῖραι καὶ ἀνὴρ μεσαιπόλιος 56.
 εὐνοῦχος καὶ θύτης 143.
 ἐχθροί 144.
 ἐχίνος καὶ ἀλώπηξ 36.
 ἐχίς καὶ ἀλώπηξ 145.
 ἐχίς καὶ ὄδοιπόρος 97^b.
 ἐχίς καὶ δίνη 146.
 ἐχίς καὶ ὕδρα 147.
 Ζεὺς κριτῆς 152.
 Ζεὺς καὶ Αἰσχύνη 148.
 Ζεὺς καὶ ἀλώπηξ 149.
 Ζεὺς καὶ ἄνθρωποι 150.
 Ζεὺς καὶ Ἀπόλλων 151.
 Ζεὺς καὶ δρυές 122.
 Ζεὺς καὶ κάμηλος 184.
 Ζεὺς καὶ μέλισσα 278^b ^c. 287.
 Ζεὺς καὶ ὄφις 153.
 Ζεὺς καὶ πίθηκος 364.
 Ζεὺς καὶ Ποσειδῶν καὶ Ἀθηνᾶ
 155^b.
- Ζεὺς, Προμηθεὺς, Ἀθηνᾶ, Μαῶ-
 - μος 155.
 Ζεὺς καὶ χελώνη 154.
 ἠδονὴ καὶ λύπη 156.
 Ἥλιος καὶ βάτραχοι 77.
 Ἥλιος καὶ Βορέας 82.
 ἠμίλονος 157.
 ἠμίλονος καὶ ὄνος 177^b.
 Ἡρακλῆς καὶ Ἀθηνᾶ 159.
 Ἡρακλῆς, Ἀρετὴ καὶ Κακία 158.
 Ἡρακλῆς καὶ βοηλάτης 81.
 Ἡρακλῆς καὶ Πιλοῦτος 160.
 Ἡρως 161.
 θάλασσα καὶ γεωργός 94.
 θάλασσα καὶ ναυαγός 94^b.
 θάλασσα καὶ ποιμὴν 370.
 θάλασσα καὶ ποταμοί 380.
 θάνατος καὶ γέρων 90.
 θεράπαινα καὶ γυνή 110.
 θεῶν γάμοι 162.
 Θηβαῖος καὶ Ἀθηναῖος 50.
 θηρευτῆς καὶ ἵππεύς 163.
 θηρευτῆς καὶ κύων 164.
 θηρευτῆς καὶ λύκος 165.
 θρηναδοὶ καὶ πλούσιος 369.
 θυματέρες καὶ πατήρ 166.
 θυματέρες καὶ μήτηρ 166^b.
 θύννος καὶ δελφίν 167.
 θύτης καὶ εὐνοῦχος 143.
 ἱατρός ἄτεχνος 168.
 ἱατρὸς καὶ γραῦς 107.
 ἱατρὸς καὶ νοσῶν 169.
 ἰεραξ καὶ ἀηδῶν 9.
 ἰκτινοὶ 170.
 ἰκτινος καὶ λάρος 239.
 ἰξευτῆς καὶ ἀσπίς 171.
 ἰξευτῆς καὶ τέτιξ 172.
 ἵππεύς φαλακρός 410.
 ἵππεύς καὶ θηρευτῆς 163.
 ἵπποκόμος καὶ ἵππος 176.
 ἵππος γέρων 174.
 ἵππος, βοῦς, κύων καὶ ἄνθρω-
 - πος 173.
 ἵππος καὶ ἔλαφος 175.
 ἵππος καὶ ἵπποκόμος 176.
 ἵππος καὶ κύων 228.
 ἵππος καὶ λύκος 277.

- ἵππος καὶ μυλωνός 174^b.
 ἵππος καὶ νεανίσκος 302.
 ἵππος καὶ ὄνος 177. 328.
 ἵππος καὶ πῶλος καὶ ἀνὴρ 51.
 ἵππος καὶ στρατιώτης 178.
 κακὰ καὶ ἀγαθὰ 1.
 Κανία καὶ Ἀρετὴ καὶ Ἡρακλῆς
 158.
 κάλαμοι καὶ δένδρα 179^c.
 κάλαμοι καὶ ὄρες 179.
 κάλαμος καὶ ἐλαία 179^b.
 κάμηλος 180. 181. 182.
 κάμηλος καὶ Ἄραψ 68.
 κάμηλος, ἐλέφας καὶ πίδακος 183.
 κάμηλος καὶ Ζεὺς 184.
 κάμηλος καὶ πίδακος 365.
 κάρθαροι δύο 185.
 κάρθαρος καὶ αἰτός 7.
 κάρθαρος καὶ μύρμηξ 295.
 κάρπος καὶ λέων 258.
 καρὶς καὶ δελφῖνες 116^b.
 καρκίνος καὶ ἀλώπηξ 186.
 καρκίνος καὶ μήτηρ 187.
 καρκίνος καὶ ὄφις 346.
 καρύα 188.
 κάστωρ 189.
 κεραμεὺς, ὄνος καὶ ὀνηλάτης 190.
 κηπαρός 191.
 κηπαρός καὶ ἀνὴρ 191^b.
 κηπαρός καὶ κύων 192.
 κηπαρός καὶ ὄνος 329.
 κιθαρωδός 193.
 κίχλα 194.
 κλέπται καὶ ἀλεκτροῦν 195.
 κλέπτῃς καὶ μήτηρ 351.
 κλέπτῃς καὶ πανδοχεύς 196.
 κοιλία καὶ πόδες 197.
 κόκκυξ καὶ ὄρνιθες 198.
 κολοῖος 202.
 κολοῖος καὶ ἀλώπηξ 199.
 κολοῖος καὶ γεωργός καὶ παῖς 99.
 κολοῖος καὶ γλαυξ 200.
 κολοῖος καὶ κόρακες 201.
 κολοῖος καὶ ὄρνεις 200^b.
 κολοῖος καὶ περιστερὰί 201^b.
 κολοῖος καὶ ταῶς 398.
 κομπαστής 203.
 κόρακες καὶ κολοῖος 201.
 κόρακες καὶ πολεμιστής 379.
 κόραξ νοσῶν 208.
 κόραξ καὶ ἀλώπηξ 204.
 κόραξ καὶ Ἑρμῆς 205.
 κόραξ καὶ Ἰκτίνος καὶ ὄφις 207^b.
 κόραξ καὶ κορώνη 212.
 κόραξ καὶ κύκνος 206.
 κόραξ καὶ λύκος καὶ ὄνος 330.
 κόραξ καὶ ὀδοιπόροι 312.
 κόραξ καὶ ὄφις 207.
 κορυθαλλός 209.
 κορυθαλλός καὶ γεωργός 210.
 κορυθὸς θάπτει τὸν πατέρα 211.
 κορυθὸς καὶ ὄρνιθοθήρας 340.
 κορώνη καὶ κόραξ 212.
 κορώνη καὶ κύων 213.
 κορώνη καὶ περιστερὰ 358.
 κορώνη καὶ χελιδῶν 416.
 κοχλῖαι 214.
 κριός, πρόβατα καὶ λύκοι 269.
 κροκόδειλος καὶ ἀλώπηξ 37.
 Κύκλωψ καὶ ἀνὴρ 53.
 κύκνοι καὶ χελιδόνες 416^b.
 κύκνος 215. 216.
 κύκνος καὶ κόραξ 206.
 κυνάριον καὶ χαλκεύς 413.
 κύνες δύο 217.
 κύνες λιμαῖναι 218.
 κύνες καὶ ἀλώπηξ 219.
 κύνες καὶ γεωργός 95.
 κύνες καὶ λύκοι 266. 267.
 κυνηγός καὶ ἀλιεύς 220.
 κυνηγός δειλὸς καὶ δροσοτόμος
 114.
 κυνίδιον καὶ ὄνος 332.
 κυνόθηκτος 221.
 κυνὸς οἰκία 222.
 κύων 223. 224.
 κύων κρέας φέρουσα 233.
 κύων καὶ Αἴσωπος 20.
 κύων καὶ ἀλεκτροῦν 225.
 κύων καὶ ἀλώπηξ 38. 226.
 κύων καὶ ἄνθρωπος 62.
 κύων καὶ δεσπότης 227.
 κύων καὶ Ἑρμῆς 139.
 κύων καὶ θηρευτής 164.

κύνων και ἵππος 228.
κύνων, ἑππος, βούς και ἄνθρωπος 173.
κύνων και κηρωρός 192.
κύνων και κορώνη 213.
κύνων και λαγῶς 229. 238.
κύνων και λύκαινα 230.
κύνων και λύκος 231. 278.
κύνων και μάγειρος 232.
κύνων και οἶς 317.
κύνων και ποιμὴν 371. 372.
κύνων και ὕς 408. 409.
κύνων και χαλκεύς 413.
κωβιδός και δελφίνες 116.
κώνωψ και λέων 234.
κώνωψ και ταῦρος 235.
λαγωοὶ και ἀλώπηκες 236.
λαγωοὶ και βάτραχοι 237.
λαγωοὶ και λέοντες 241.
λαγωὸς και κύων 238.
λαγωὸς και λέων 254.
λαγωὸς και χελώνη 420.
λάρος και ἱκτίνος 239.
λέαινα 240^b.
λέαινα και ἀλώπηξ 240.
λέαινα, ταῦρος και σύαγρος 395.
λέοντες και λαγωοὶ 241.
λεοντῆ και ὄνος 333.
λέοντος βασιλεία 242.
λέων γεγραμμένος και υἱός 349^b.
λέων μῦν φοβηθεῖς 257.
λέων και ἀετός 245.
λέων και ἀλώπηξ 39—41. 246.
λέων, ἀλώπηξ και ἔλαφος 243.
λέων, ἀλώπηξ και ὄνος 260. 326.
λέων, ἀλώπηξ και πίσθηκος 244.
λέων και ἄρκτος 247.
λέων και βάτραχος 248.
λέων και γεωργός 249. 250.
λέων και δελφίς 251.
λέων θυμωθεῖς και δορκάς 252.
λέων και ἔλαφος 128. 129.
λέων και κάπρος 253.
λέων και κώνωψ 234.
λέων και λαγῶς 254.
λέων και λύκος 279. 280.
λέων, λύκος και ἀλώπηξ 255.

λέων και μῦς 256.
λέων, μῦς και ἀλώπηξ 257.
λέων και ὄναγρος 258.
λέων και ὄνος 259. 323^b.
λέων, ὄνος και ἀλεκτρονών 323.
λέων, ὄνος και ἀλώπηξ 260. 326.
λέων, Προμηθεύς και ἑλέφας 261.
λέων και ταῦρος 262. 263.
λέων και τρεῖς ταῦροι 394.
λέων και τοξότης 403.
ληστῆς και συνάμινος 264.
λιθουργός και Ἐρμῆς 265.
λύκαινα και κύων 230.
λυκιδεῖς και ποιμὴν 373.
λύκοι και κύνες 266. 267.
λύκοι και πρόβατα 268.
λύκοι, πρόβατα και κριός 269.
λύκος και αἶξ 270.
λύκος και ἀλώπηξ 272.
λύκος και ἀρήν 274^b.
λύκος και ἀρνίον 273.
λύκος, ἀρνίον και λέων 279^b.
λύκος και ἀρόνος 274.
λύκος και ἀρότης 70.
λύκος και γέρανος 276^b.
λύκος και γραῦς 275.
λύκος και ξιφῶς 134. 135.
λύκος και ἐρωδιός 276.
λύκος και θηρευτής 165.
λύκος και ἵππος 277.
λύκος και κύων 278.
λύκος και λέων 279. 280.
λύκος, λέων και ἀλώπηξ 255.
λύκος, λέων και ἀρνίον 279^b.
λύκος και ὄνος 280. 334.
λύκος, ὄνος και κόραξ 330.
λύκος και παιδίον 271^b.
λύκος και ποιμένες 282.
λύκος και ποιμὴν 283. 374—376.
λύκος και πρόβατον 284.
λύπη και ἡδονή 156.
λύχνος 285.
μάγειροι και βόες 80.
μάγειρος και κύων 231.
μάγειρος και νεανίσκοι 30.
μάγειρος και ποιμὴν 377.
μάγος γυνή 112.

μαινίς και ἀλιεύς 28.
 μάντις 286.
 μέλη και οὐρά ὄφραος 344.
 μέλισσαι και Ζεὺς 287.
 μέλισσαι και ποιμήν 288.
 μελιτουργός 289.
 μηλέα και ζοιά και βάτος 385.
 μηχανύρται 290.
 μήτηρ και θυγατέρες 166^b.
 μήτηρ και κλεπτης 351.
 μήτηρ και σπάλαξ 71^b.
 μικρέμπορος και ὀνάριον 322^b.
 μοιχός και ἀνήρ 54.
 μύες και αἴλουρος 15.
 μύες και γαλαί 291.
 μύες, γαλή και ὄφις 345.
 μυῖα 292.
 μυῖαι 293.
 μύρμηκες και τέττιξ 401.
 μύρμηξ 294.
 μύρμηξ και κἀνθάρος 295.
 μύρμηξ και περιστέρα 296.
 μῦς ἀρουραῖος και ἀστικός 297.
 μῦς και βάτραχος 298.
 μῦς και λέων 256.
 μῦς, λέων και ἀλώπηξ 257.
 μῦς και ταῦρος 299.
 Μῶμος, Ζεὺς, Ἀθηνᾶ, Προμη-
 θεὺς 155.
 ναναγός 300.
 ναναγός και θάλασσα 94^b.
 νεανίσκοι και μάγειρος 301.
 νεανίσκος και ἵππος 302.
 νεβρός και ἔλαφος 303.
 νέος ἄσματος και χελιδών 304.
 νοσῶν και ἰατρός 305.
 νυκτερίς και βάτος 306.
 νυκτερίς και βαταλῖς 85.
 νυκτερίς και γαλή 307.
 ξυλευόμενος και Ἐρμῆς 308.
 ὀδοιπόροι 309, 310.
 ὀδοιπόροι και ἄρκτος 311.
 ὀδοιπόροι και κόραξ 312.
 ὀδοιπόροι και πλάτανος 313.
 ὀδοιπόρος και Ἀλήθεια 314.
 ὀδοιπόρος και Ἐρμῆς 315.
 ὀδοιπόρος και ἔχις 97^b.

ὀδοιπόρος και Τύχη 316.
 οἷς και κύων 317.
 ὄναγρος και λέων 258.
 ὄναγρος και ὄνος 318.
 ὀνάρια και ἀγροῖκος 3.
 ὀνηλάτης και ὄνος 335.
 ὀνηλάτης, ὄνος και κεραμεύς 190.
 ὄνοι πρὸς τὸν Δία 319.
 ὄνον ἀγοράζων 320.
 ὄνος ἀγροῖκος 321.
 ὄνος βασταζών ἀγαλμα 324.
 ὄνος βασταζών ἄλας 322.
 ὄνος λεοντήν φέρων 336.
 ὄνος παίζων 338.
 ὄνος και αἶξ 18.
 ὄνος, ἀλεκτροῦν και λέων 323.
 ὄνος, ἀλώπηξ και λέων 260. 326.
 ὄνος και βάτραχοι 327.
 ὄνος, βουῦς και γηπόνος 104.
 ὄνος και ἡμίονος 177^b.
 ὄνος και ἵππος 177. 328.
 ὄνος, κεραμεύς και ὀνηλάτης 190.
 ὄνος και κηπωρός 329.
 ὄνος, κόραξ και λύκος 330.
 ὄνος και κυνίδιον 331.
 ὄνος και κύων 332.
 ὄνος και λεοντή 333.
 ὄνος και λέων 259. 323^b.
 ὄνος, λέων και ἀλώπηξ 260.
 ὄνος και λύκος 281. 334.
 ὄνος και ὄναγρος 318.
 ὄνος και ὀνηλάτης 335.
 ὄνος και τέττιγες 337.
 ὄνου σκιά 339.
 Ὅρκος και παραθήκας εἰληφώς
 354.
 ὄρνεις και κολοῖός 200^b.
 ὄρνιθες και αἴλουρος 16.
 ὄρνιθες και κόκκυξ 198.
 ὄρνιθες και χελιδών 417.
 ὄρνιθοθήρας και κορυδός 340.
 ὄρνιθοθήρας και πελαργός 100^b.
 ὄρνιθοθήρας, πέρδιξ και ἀλε-
 κτροῖσκος 341.
 ὄρνις χροσοτόκος 343.
 ὄρνις και αἴλουρος 16^b.
 ὄρνις και γυνή 111.

- ὄρνις καὶ χελιδῶν 342.
 ὄφρα οὐρά καὶ μέλη 344.
 ὄφρις πατούμενος 347.
 ὄφρις, γαλῆ καὶ μύες 345.
 ὄφρις καὶ γεωργός 96. 97.
 ὄφρις καὶ Ζεὺς 153.
 ὄφρις καὶ ἰκτίνος 207^b.
 ὄφρις καὶ καρκίνος 346.
 ὄφρις καὶ κόραξ 207.
 ὄφρις καὶ σφήξ 393.
 ὄφρις καὶ χελιδῶν 418.
 παῖδες γεωργοῦ 103.
 παιδίον ἐσθίον σπλάγγνα 318.
 παιδίον καὶ λύκος 271^b.
 παῖς ἀκρίδας θηρεῶν 350^b.
 παῖς κλέπτῃς καὶ μήτηρ 351.
 παῖς λουόμενος 352.
 παῖς ψεύστῃς 353.
 παῖς καὶ πατήρ 349.
 παῖς καὶ σκορπίος 350.
 παῖς καὶ Τύχη 316^b.
 πάλος καὶ τοίχος 402.
 πανδοχεὺς καὶ κλέπτῃς 196.
 παρακαταθήκην ἐλληφῶς καὶ Ὀρ-
 κος 354.
 πάρδαλις καὶ ἀλώπηξ 42.
 πατήρ καὶ θυγατέρες 166.
 πατήρ καὶ παῖς 349.
 πελαργός καὶ γεωργός 100.
 πελαργός καὶ ὄρνιθοθήρας 100^b.
 πένθους γέρας 355.
 πένταθλος κομπαστής 203^b.
 πέριδικες, σφήμες καὶ γεωργός
 392.
 πέριδιξ, ἀλεκτορίσκος καὶ ὄρνι-
 θοθήρας 341.
 πέριδιξ καὶ ἀλεκτρονύες 22.
 πέριδιξ καὶ ἄνθρωπος 356.
 περιστέρα διψῶσα 357.
 περιστέρα καὶ κορώνη 358.
 περιστέρα καὶ μύρμηξ 296.
 περιστέρα καὶ κολοῖός 201^b.
 πεύκη 123^b.
 πῆραι δύο 359
 πηρὸς ἀνήρ 57.
 πίθηκοι ὄρχησται 360.
 πίθηκοι πάλιν οἰκίζοντες 361.
 πίθηκος καὶ ἀλιεῖς 362.
 πίθηκος καὶ ἀλώπηξ 43. 44.
 πίθηκος καὶ δελφίς 363.
 πίθηκος, ἔλεφας καὶ κάμηλος 183.
 πίθηκος καὶ Ζεὺς 364.
 πίθηκος καὶ κάμηλος 365.
 πίθηκος, λέων καὶ ἀλώπηξ 244.
 πιθήκων παῖδες 366.
 πλάτανος καὶ ὄδοιπόροι 313.
 πλέοντες 367.
 πλούσιος καὶ βυρσοδέψης 368.
 πλούσιος καὶ θρηνησοί 369.
 Πλοῦτος καὶ Ἡρακλῆς 160.
 πόδες καὶ κοιλία 197.
 ποιμένες καὶ λύκος 282.
 ποιμὴν παῖζων 353^b.
 ποιμὴν, ἀετὸς καὶ κολοῖός 8.
 ποιμὴν καὶ ἀλώπηξ 35^b.
 ποιμὴν καὶ θάλασσα 370.
 ποιμὴν καὶ κύων 371. 372.
 ποιμὴν καὶ λυκιδεῖς 373.
 ποιμὴν καὶ λύκος 374—376.
 ποιμὴν καὶ μάγειρος 377.
 ποιμὴν καὶ μέλισσαι 288.
 ποιμὴν καὶ πρόβατα 378.
 ποιμὴν καὶ σκύλαξ 372^b.
 πολεμιστῆς καὶ κόρακες 379.
 Ποσειδῶν, Ζεὺς καὶ Ἀθηνᾶ 155^b.
 ποταμοὶ καὶ θάλασσα 380.
 ποταμὸς καὶ βύρσα 381.
 πρόβατα καὶ δέλφαξ 115.
 πρόβατα καὶ λύκοι 268.
 πρόβατα, λύκοι καὶ κριὸς 269.
 πρόβατα καὶ ποιμὴν 378.
 πρόβατον κειρόμενον 382.
 πρόβατον καὶ λύκος 284.
 πρόβατον καὶ χίρα 382^b.
 Προμηθεὺς καὶ ἄνθρωποι 383.
 Προμηθεὺς, Ζεὺς, Ἀθηνᾶ, Μῆ-
 μος 155.
 Προμηθεὺς, λέων καὶ ἔλεφας 261.
 πῦρ καὶ Σάτυρος 387.
 δίνη καὶ ἔχις 146.
 ῥόδον καὶ ἀμάραντον 384.
 ῥοιὰ καὶ μηλέα καὶ βάτος 385.
 σαλπικτής 386.
 Σάτυρος καὶ ἄνθρωπος 64.

Σάτυρος και πῦρ 387.
 σαύρα 388.
 Σελήνη και μήτηρ 389.
 σκορπίος και παῖς 350.
 σκύλακες δύο 390.
 σκύλαξ και ποιμήν 372^b.
 σκώληξ και ἀλώπηξ 78^b.
 σπάλαξ και μήτηρ 71^b.
 στρατιώτης και ἔππος 178.
 στρουθοκάμηλος 391.
 σύαγρος, ταῦρος και λέαινα 395.
 συνκάμιнос και ληστής 264.
 συκῆ και ἐλαία 124.
 σφήκες και πέριδικες 392.
 σφήξ και ὄφις 393.
 ταῦροι τρεῖς και λέων 394.
 ταῦρος και αἶγες ἄγριαι 396^b.
 ταῦρος και κώνωψ 235.
 ταῦρος, λέαινα και σύαγρος 395.
 ταῦρος και λέων 262. 263.
 ταῦρος και μῦς 299.
 ταῦρος και τράγος 396.
 ταῶς και γέρανος 397.
 ταῶς και κολοιός 398.
 Τειρεσίας και Ἐρμῆς 140.
 τέττιγες 399.
 τέττιγες και ὕνος 337.
 τέττιξ και ἀλώπηξ 400.
 τέττιξ και ἀνήρ 65^b.
 τέττιξ και ἄνθρωπος 65.
 τέττιξ και ἕξεντής 172.
 τέττιξ και μύρμηκες 401.
 τοῖχος και πάλος 402.
 τοξότης και ἀετός 4^b.
 τοξότης και λέων 403.
 τράγος και ἀλώπηξ 45.
 τράγος και ἄμπελος 404.

τράγος και ταῦρος 396.
 Τύχη και γεωργός 101.
 Τύχη και ὄδοιπόρος 316.
 Τύχη και παῖς 316^b.
 ὕαινα και ἀλώπηξ 405.
 ὕαιναι 406.
 ὕδρα και ἔχις 147.
 υἱός και λέων γεγραμμένος 349^b.
 ὕς ἄγριος και ἀλώπηξ 407.
 ὕς και κύων 408. 409.
 φαλακρός ἑππεύς 410.
 φέναξ ἀνήρ 58.
 φθείρες και γεωργός 411.
 φιλάργυρος 412.
 φρύνος και βοῦς 84.
 φυτόν και γεωργός 102.
 χαλκὸς και κυνάριον 413.
 χειμῶν και ἔαρ 414.
 χελιδόνες και κύννοι 416^b.
 χελιδῶν και ἀηδῶν 10.
 χελιδῶν και κορῶνη 415. 416.
 χελιδῶν και νέος ἄσατος 304.
 χελιδῶν και ὄρνιθες 417.
 χελιδῶν και ὄφις 342.
 χελιδῶν και ὄφις 418.
 χελώνη και ἀετός 419.
 χελώνη και Ζεὺς 154.
 χελώνη και λαγῶς 420.
 χῆν χρυσοτόκος 343^b.
 χῆνες και γέρανοι 421.
 χῆρα και πρόβατον 382^b.
 χρωφειλέτης Ἀθηναῖος 11.
 χύτραι 422.
 ψιττακός και γαλῆ 423.
 ψύλλα 424.
 ψύλλα και ἄνθρωπος 425.
 ψύλλα και βοῦς 426.

THE UNIVERSITY LIBRARY
UNIVERSITY OF CALIFORNIA, SANTA CRUZ

This book is due on the last **DATE** stamped below.
To renew by phone, call **429-2756**

~~N. B. HOLD~~

TUE AUG 17 1976

JUN 28 '90

JUL 23 1990

AUG 07 '90

PA3851.A2 1889

3 2106 00153 0663

